

INTERNATIONAL HIPPOCRATES CONGRESS ON MEDICAL AND HEALTH SCIENCES

26-27 June 2026

ABSTRACT BOOK BİLDİRİ ÖZETLERİ KİTABI

EDITORS- EDITÖRLER

PROF. DR. AYŞE MEŞE
PROF. DR. MERİÇ ERASLAN

www.hippocratescongress.com

Publishing Director / Yayın Yönetmeni: Muhammet Özcan

Editors/Editörler: Prof. Dr. Ayşe MEŞE, Prof. Dr. Meriç ERASLAN

ISBN: 978-625-8545-57-9

Asos Yayınevi

1st Edition / 1.baskı: June – Haziran 2026

Address / Adres: Çaydağcra Mah. Hacı Ömer Bilginoğlu Cad. No:

67/2-4/MERKEZ/ELAZIĞ

E-Mail: asos@asosyayinlari.com

Web: www.asosyayinlari.com

Instagram: <https://www.instagram.com/asosyayinevi/>

Facebook: <https://www.facebook.com/asosyayinevi/>

Twitter: <https://twitter.com/Asosyayinevi>

KURULLAR-BOARDS

Düzenleme Kurulu Başkanı

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle Üniversitesi, Türkiye

Düzenleme Kurulu

Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD
Prof. Dr. Ahu Pakdemirli, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Pilsudski Üniversitesi, Polonya

Bilim ve Hakem Kurulu

Prof. Dr. Ayşe Meşe, Dicle University, Türkiye
Prof. Dr. Ellie Abdi, Montclair Üniversitesi, ABD
Prof. Dr. Halit Demir, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Hülya Çiçek, Gaziantep Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Meriç Eraslan, Akdeniz Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Nizami Duran, Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Parvez I. Haris, Montfort Üniversitesi, Leicester, İngiltere
Prof. Dr. Robert C. Schneider, State University of New York, ABD
Doç. Dr. Göksu Trakyalı, İstanbul Nişantaşı Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Arzu Ay Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyofizik AD., Edirne, Türkiye
Doç. Dr. Tomasz Niznikowski, Józef Pilsudski Üniversitesi, Polonya
Doç. Dr. Yelda E. Türkmenoğlu, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İstanbul Prof. Dr. Cemil Taşcıoğlu Şehir Hastanesi, Türkiye
Doç. Dr. Müjgan GÜRLER, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Işıl ÇAKIR, Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Behçet Varışlı, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Şehir Hastanesi, Türkiye
Doç. Dr. Feyza Aksu, Fırat Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Ayşegül Oğlakçı İlhan, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Elif keten Edis, Amasya Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Meryem Kuru Pekcan, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bilkent Şehir Hastanesi, Türkiye
Doç. Dr. Elif Sibel Aslan, Biruni Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Yasemin Korkut Kurtoglu, Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Ayşe Neslihan Balkaya, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas EAH, Türkiye
Doç. Dr. Berna Erdal, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye

- Doç. Dr. Ergül Mutlu Altundağ, Doğu Akdeniz Üniversitesi, KKTC.
- Doç. Dr. Işıl Aydemir, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Muhammed Akif Deniz, Dicle Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Neslihan Düzkale, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Dışkapı Yıldırım Beyazıt EAH, Türkiye
- Doç. Dr. Selma Usluca, Atılım Üniversitesi, *Türkiye*
- Doç. Dr. Serhat Sirekbasan, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Sultan Mehtap Büyüker, İstanbul Medipol Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Yasin Kara, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Kanuni Sultan EAH, Türkiye
- Doç. Dr. Yavuz Yücel, Dicle Üniversitesi, Türkiye
- Doç. Dr. Yıldırım Gültekin, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Eskişehir Şehir Hast. Türkiye
- Doç. Dr. Zuhal Uçkun Şahinoğulları, Mersin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Ayşe Gülay ŞAHAN, Balıkesir Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Ş. Berna Aykan, Sakarya Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Onur Emre Çiftçi, Aksaray Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Seyide Tuğçe Gökdeniz, Aksaray Üniversitesi
- Dr. Öğr. Üyesi Adem Tunçekin, Uşak Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Ayşe Gülay Şahan, Balıkesir Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Büşra Şeker, İstinye Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Derya Deniz Kanan, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Eyüb Ekmen, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi
- Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Gümer, Harran Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Naile Esra Saka, Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Remzi Orkun Akgün, Çankırı Karatekin Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Reza Behdari, Health Industry Research Center, West Tehran Branch, İslamic Azad Üniversitesi, Tahrán, İran
- Dr. Öğr. Üyesi Rukiye Sümeyye Bakıcı, Karabük Üniversitesi, Türkiye
- Dr. Öğr. Üyesi Şadiye Berna Aykan, Sakarya Üniversitesi, Türkiye
- Uzm. Dr. Mahmut Yılmaz, Sağlık Bilimleri Üniversitesi İzmir Şehir Hastanesi, Türkiye
- Uzm. Dr. Sami Uyar, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Beyhekim EAH, Türkiye
- Dr. Sabit Dere Konya Şehir Hastanesi, Türkiye

İÇİNDEKİLER

KURULLAR-BOARDS	III
Düzenleme Kurulu Başkanı.....	III
Düzenleme Kurulu	III
Bilim ve Hakem Kurulu.....	III
Ağrı Durumunda Oksidatif Stresin Morfin Toleransına Etkisi.....	1
Akut İskemik İnmede Willis Poligonunu Oluşturan Arter Çaplarının Morfometrik İncelenmesi.....	2
Aspergillus Fumigatus Kaynaklı Tanısal Galaktomannan İçeren Glikoproteinlerin Saflaştırılmasına Yönelik Kromatografik Bir Yaklaşımın Geliştirilmesi.....	4
Comparative in Vitro Antibacterial Activity of Honey and Ginger in Wound Bandages .	5
Deneyisel Epidermal Growth Faktör (EGF) Eksikliği Oluşturulan Sıçanlarda Eksojen EGF'nin İdrar Kesesi Üzerine Olan Etkilerinin Araştırılması.....	6
Deneyisel Polikistik Over Sendromu Modeli Oluşturulmuş Sıçanlarda Adezyon Molekül Düzeylerinin İncelenmesi.....	8
ER-Pozitif Meme Kanseri Hücrelerinde Alvocidib Yanıtı ile İlişkili Mikrorna-Hedef Gen Ağlarının Değerlendirilmesi	10
Genç Erişkinlerde Yumuşak Doku Yüz Açılarının Cinsiyete Göre İncelenmesi: Fotogrametrik Bir Çalışma	12
Hbsag, Anti-HBs ve Anti-HBc IGG Testleri Birlikte Çalışılan Hastalarda Hepatit B Serolojik Profillerinin Dağılımı: Bir Yıllık Retrospektif Çalışma	14
İstem Yapısının Büyük Dil Modelleri Tarafından Oluşturulan Tıbbi Biyokimya Açıklamalarının Kalitesi Üzerindeki Etkisi.....	16
Koroner Arter Hastalığı Tanısı Alan Hastalarda MMP-3 (-1171 5A/6A) Gen Varyasyonu ile Serum Çinko Düzeyi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi	18
Nükleolar ANA Paterni Artmış Sistemik İnflamatuvar Yük ile İlişkilidir: Hematolojik İnflamasyon İndekslerinden Elde Edilen Bulgular	19
Primer Hiperparatiroidi'de Ferroptosis Potansiyelinin Moleküler Düzeyde Değerlendirilmesi	21
Spor Salonu Boks Eldivenlerinde Bakteri ve Mantarların Araştırılması	22
Türk Popülasyonunda Multiple Skleroz Hastalarında MTHFR C677T Gen Varyasyonunun İncelenmesi.....	23
Akrilik Bonded Rme Apareyi İle Yapılan Hızlı Üst Çene Genişletmesinin Yaşam Kalitesi ve Ağrı Üzerine Etkileri	24
All-On-Four Tedavisi Uygulanan Yetersiz Keratinize Mukozaya Sahip Hastada Çoklu Serbest Diş Eti Grefti Uygulaması: Bir Vaka Sunumu	26
Benign Maligniteye: Dört Farklı Vaka ile Klinik Bakış	28

Bite-Wing Radyografilerde Diş Numarası Tanımlama, Çürük ve Periodontal Kemik Kaybı Değerlendirmesinde ChatGPT ve Gemini'nin Karşılaştırılması: Pilot Çalışma ..	30
Diş Hekimliği Öğrencilerinde Sınav Stresinin Masseter ve Anterior Temporal Kaslar Üzerindeki Etkilerinin Ultrasonografi ve Shear Wave Elastografi ile Değerlendirilmesi: Prospektif Bir Çalışma.....	32
Diş Hekimliği Öğrencilerinde Temporomandibular Eklem Bozukluklarına Yönelik Bilgi Düzeyi ve Farkındalığın Değerlendirilmesi	33
Diş Hekimliği Öğrencilerinin Fırçalama Teknikleri İle İlgili Bilgi, Tutum ve Alışkanlıklarının Değerlendirilmesi	35
Dudak Damak Yarıklı Hastalarda Dental Anomalilerin Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi.....	37
Farklı Bitirme ve Polisaj Sistemlerinin, Farklı Doldurucu Partiküllerine Sahip Kompozit Rezinlerin Yüzey Pürüzlülüğü Üzerindeki Etkilerinin İn-Vitro İncelenmesi	38
Fluorescence of Single Shade Composites: Spectrophotometry and Photography Analysis Techniques	40
Gingival Çekilme Defektinin Tedavisinde Gingival Ünite Grefti: Bir Olgu Sunumu.....	42
Gömülü Dişlerin Sürdürülmesinde Farklı Klinik Yaklaşımlar	44
İki Aşamalı Mukogingival Cerrahi Sürecinde Gelişen Doku Nekrozu ve Yeniden Cerrahi Yönetimi: Bir Vaka Sunumu	46
Invisalign Tedavisi Sonrasında Gelişen Anterior Diastemanın In-House Alignerlar ile Düzeltimi: Olgu Sunumu	48
Kalsifiye Kök Kanallarının Tedavisinde Kılavuzlu (Guided) Endodontinin Klinik Başarı ve Sapma Oranları: Güncel Bir Derleme.....	50
Karotid Arter Kalsifikasyonunun Dental Radyografilerde Tanısal Değeri: Panoramik Radyografi ve KIBT Bulguları.....	51
Kemik Hastalıkları ve İlaç Kullanımının Dental İmplant Başarısına Etkisi.....	52
Mandibular Anterior Bölgede Çoklu Gingival Çekilmelerin Modifiye Tünel Tekniği ve Subepitelyal Bağ Dokusu Grefti İle Tedavisi: Olgu Sunumu	53
Mcnamara Lineer Ölçümlerinde Yapay Zekâ Destekli Sefalometrik Analizin Güvenilirliğinin Değerlendirilmesi	55
Menopoz Sonrası Dönemde Periodontal Sağlık: Kemik Metabolizması ve İnflamasyonun Rolü.....	57
Nekrotizan Gingivitisin Akut Klinik Seyri ve Başlangıç Tedavisi Sonuçları.....	58
Ortodontik Hasta Sorularına Yapay Zekâ Yanıtlarının Günler Arası Tutarlılık, Kaygı Oluşturma Potansiyeli ve Klinik Uygunluk Açısından Değerlendirilmesi.....	60
Otizm Spektrum Bozukluğu Olan Bireylerde Dental Anomalilerin Prevalansı: Panoramik Radyografik Bir Değerlendirme	62
Otojen Dentin Greftlerinin Alveoler Kemik Rejenerasyonundaki Yeri ve Güncel Yaklaşımlar	64

Pediatric Hastada Multiple Enostozis: Gardner Sendromu Ayırıcı Tanısı ve Bir Yıllık Takip — Olgu Sunumu	65
Pedodontist Perspektifinden Pediatristler İçin Çocuk Ağız Sağlığı Rehberi.....	67
Peri-Implant Mukozitis ve Peri-Implantitisin Non-Cerrahi Tedavisinde Güncel Yaklaşımlar	68
Probiyotik İçeceklerin Bulk-Fill Kompozit Rezinlerin Mikrosertliği Üzerindeki Etkisi	70
Protetik Diş Tedavisinde Siman Seçimi: Klinik Endikasyonlar ve Güncel Yaklaşımlar .	71
Tip 1 Diyabetli ve Sağlıklı Çocuklarda Dental Çürük Deneyiminin Değerlendirilmesi..	72
Toronto Tip Metal Altyapılı Protezlerde Zirkonya Üst Yapı ile Total Dişsiz Hastanın Estetik Rehabilitasyonu-Olgı Sunumu	74
Transition to Biocompatible and Eco-Friendly Materials in Restorative Dentistry: A One Health Perspective	76
Transpozisyonun Tanısı ve Ortodontik Yönetimi: Vaka Serisi	78
Tüm Papil Koruma Tekniği ile Tedavi Edilen Derin Kemikli Defektlerde Emdogain veya Trombositten Zengin Fibrin Kullanımı: İki Olgu Sunumu	80
Türkiye’de Estetik Odaklı ve Restoratif İhtiyaç Odaklı Dental Arama İlgisinin Karşılaştırılması: Google Trends Tabanlı Zamansal Bir İnfodemiolojik Çalışma.....	82
Bitkisel ve Hayvansal Süt Ürünlerinde Bulunan Bazı Protein Fermente Ürünlerinin Karşılaştırmalı in Vitro Analizi.....	84
Ultra İşlenmiş Gıda Tüketimi ve Kanseri Riski Arasındaki İlişki.....	85
Hastane Stok Yönetiminde Abc-Ved Analizine Yönelik Bibliyometrik Bir İnceleme	87
Modern Radyoterapide Klinik Kullanıma Yetkilendirme: Yeni Teknolojilerin Güvenli Klinik Entegrasyonu	89
Acil Servise Başvuran Kulak Burun Boğaz Hastalarının Epidemiyolojik Özellikleri: Üçüncü Basamak Bir Merkez Deneyimi	91
Akut İskemik İnme Hastalarında Elektrokardiyografik PR Mesafesinin Değerlendirilmesi	93
Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetlerinde Travmatik Olmayan Göğüs Ağrısı Vakalarının Hastane Öncesi Süreç Yönetimi: Retrospektif Gözlemsel Çalışma	95
Anne Sütünün Çocukluk Çağı İdrar Yolu Enfeksiyonlarına Karşı Koruyucu Etkisi: Güncel Literatürün Derlenmesi.....	96
Anterior Komünikan Arter Anevrizmasının Endovasküler Tedavisini Takiben Gelişen Ani Monoküler Görme Kaybı: Nadir Bir Komplikasyon.....	98
Arterial Switch Operasyonu Sonrası Doku Perfüzyonunun Değerlendirilmesinde Venöz-Arteriyel Karbondioksit Farkı: Tek Merkez Deneyimi	100
Birinci Basamak Sağlık Kuruluşuna Başvuran 40-69 Yaş Arası Kadınlarda Meme Kanseri Taraması Farkındalığı	102
Çölyak Hastalığı Olan Çocukların Biyoimpedans Analiz Bulguları	104

Diferansiye Tiroid Karsinomunda Cerrahi Dışı Yaklaşımlar: Aktif İzlem ve Perkütan Ablasyonun Güncel Rolü	105
Diz Üstü Protez Soketleriyle İlişkili Güdük Sorunları ve Çözüm Önerileri.....	107
Duchenne Musküler Distrofili Hastalarda Yoğun Bakım Seyri: Solunum Yetmezliği, Sepsis ve Çoklu Komplikasyonlarla Seyreden Üç Olgu.....	109
Duyarlılık Ağırlıklı Görüntülemelerde Alzheimer Hastalarında Serebral Mikrokanama Sıklığının Araştırılması	111
Elranatamab Tedavisi Sirasında Gelisen Grade 3 İcans: Relaps/Refrakter Multiple Myelomlu Yaslı Hastada Olgu Sunumu	113
Epilepsili Çocuklarda EEG ve Kranial MRG Lokalizasyon Bulgularının Uyumu: Bir Ön Çalışma	114
Filtreli ve Filtresiz Karotis Arter Stentleme İşlemlerinin Periprosedürel Sonuçlar Açısından Karşılaştırılması: Tek Merkezli Retrospektif Deneyim	116
Holisticmechanicalventilationeducationforneonatalnurses: A Prospective Evaluation.	118
İkinci Basamak Hastanelerden Yoğun Bakım Ünitesine Sevki İstenen Erişkin Hastaların Klinik Özellikleri ve Sevk Nedenlerinin Değerlendirilmesi	119
İnsülin Antikoru Negatif Metimazol İlişkili İnsülin Otoimmün Sendromu: İnsülinoma ile Karışabilen Nadir Bir Hiperinsülinemik Hipoglisemi Nedeni	120
İntihar Hakkında Yapay Zekâya Güvenebilir Miyiz? İki Büyük Dil Modelinin Güvenilirlik, Kalite ve Okunabilirlik Performanslarının Karşılaştırılması.....	121
İzole Okülomotor Sinir Nöriti: Klinik ve Manyetik Rezonans Görüntüleme Bulguları ile Bir Olgu Sunumu.....	123
Juvenil İdiyopatik Artrit Tanılı Hastada Adalimumab İlişkili Akut Pankreatit: Nadir Bir Olgu Sunumu	125
Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi Hastalarında Koku İşlevlerinin ve Yaşam Kalitesine Etkisinin Değerlendirilmesi.....	127
Konjenital Kalp Hastalığında Şüpheli Neonatal Sepsis ve Erken Vazoaktif/İnotrop Destek Gereksinimi	128
Kontrast Maddeye Bağlı Tip 1 Kounis Sendromunda Pseudo-Wellens Paterni: Olgu Sunumu	130
Kontrolsüz Astımda Unutulan Bir Basamak: Çevresel Maruziyet Sorgulamasının Önemi	132
Kordon Kanı Vitamin B12 Düzeyi ile Yenidoğan Hiperbilirubinemi Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi	133
Koroner Yavaş Akım Hastalarında Multi İnflamatuar İndeks-3'ün Değerlendirilmesi	134
Kronik Total Oklüzyonlu Hastalarda Aterojenik Plazma İndeksi ile Koroner Kollateral Dolaşım Arasındaki İlişki	135
Larenksin Estramedüller Plazmasitomu: Olgu Sunumu	137
Major Depresif Bozuklukta Transkranyal Manyetik Stimülasyonun Serum Reelin Düzeylerine Etkisi	138

Malignite Potansiyeli Belirsiz Bir Uterin Pecoma'da Adjuvan Radyoterapi: Bir Olgu Sunumu ve Uzun Dönem Takibi	139
MRG'de Beyin Tümörlerinin Saptanması ve Sınıflandırılmasında GPT-5'in Performansı.....	141
<i>Myroides</i> Enfeksiyonu Geniş Spektrumlu Antibiyotik Kullanımının Bir Göstergesi Mi? Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma.....	143
Nekrotizan Fasiitte Hastane İçi Mortaliteyi Ayırt Etmede NLR, Lr_{incc}, Laktat ve HALP Skorunun Değeri	145
Ortostatik Proteinürlü Çocuklarda Nutcracker Sendromu ve Skolyoz Birlikteliği	146
Over Kitlelerinin Karakterizasyonunda Difüzyon Ağırlıklı Mrg ve Kantitatif Adc Ölçümleri: Histopatolojik Kategoriler Arasında Tanısal Performans	147
Paroksizmal Atriyal Fibrilasyonda Sağ-Sol Atriyal Strain Dengesizliği: İşlem Sırasında Flutter İndüksiyonunun Yeni Bir Belirteci	149
Perianal Fistülizan Crohn Hastalarında Ustekinumab Tedavisinin Etkinliği: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Analizi	151
Periferik Vertigo ile İlgili Youtube Videolarının Kalite, Güvenilirlik ve İzleyici Etkileşimi Açısından Değerlendirilmesi	153
Periton Diyalizi Hastalarında Prognostik Nutrisyonel İndeks ile Ventriküler Repolarizasyon Bozuklukları Arasındaki İlişki	155
pH 6,8'in Ötesinde Bir Tanısal Tuzak: Disülfiram Kullanımı, Yeni Tanı Diyabetes Mellitus ve Akut Mezensefalik Enfarktın Kesiştiği Ağır Ketoasidoz Olgusu	157
Polimiksin-B Kaynaklı Bartter Benzeri Sendrom.....	158
Sessiz Çölyak Hastalığının Nadir Bir İlk Bulgusu: Yaygın Derin Ven Trombozu ve Pulmoner Emboli.....	159
Sol Atriyal Hacim İndeksinin Subklinik Kardiyak Hasar Belirteci Olarak Hipertansif Hastalarda Değerlendirilmesi	161
Son 12 Ayda Çocuklar İçin Özel Gereksinim Raporu (ÇÖZGER)'na Başvuran Otizm Spektrum Bozukluğu Tanılı Çocuk ve Ergenlerin Demografik ve Klinik Özellikleri: Tanımlayıcı Bir Araştırma.....	163
St-Yükselmeli Miyokard Enfarktüsü Sonrası Hastane İçi Malign Ventriküler Aritmilerin Öngörülmesinde Sistemik İnflamasyonun Agregatif İndeksinin (AISI) Rolü	164
Status Epileptikus Hastalarında Akut ve Taburculuk Dönemi İnflamatuvar İndekslerinin Dinamik Değişimi ve Hastanede Yatış Süresi ile İlişkisi	166
Suprapatellar Yağ Yastıkçığı Ödemi: Kantitatif Morfometrik MRG Analizi ve Eşlik Eden Diz Patolojileriyle İlişkisi.....	168
Tetrapleji ve Solunum Yetmezliği ile Komplike Olan Dermatomiyozeitin Yoğun Bakım Yönetimi	169
Tip 2 Diyabetes Mellitus'ta Glisemik Kontrol ile İnflamasyon İndeksleri Arasındaki İlişki	171

Türkiye'de Ergen ve Genç Erişkinlerde (15-39 Yaş) Kansere Epidemiyolojisi: Globocan 2020 ve Ulusal Verilerle Karşılaştırmalı Bir Değerlendirme.....	173
Üç Yıllık İntrakraniyal Mekanik Trombektomi Deneyimi: 540 Erişkin Büyük Damar Oklüzyonu Hastasının Tek Merkez Sonuçları	174
Üçüncü Basamak Hastane İç Hastalıkları Polikliniklerinde Anemi Ön Tanısıyla Yatışı Yapılan Erkek Hastaların Etiyolojik Değerlendirilmesi.....	176
Yaşlı Osteoporozlu Bireylerde Koruyucu Fizyoterapi ve Prehabilitasyon Girişimlerinin Rolü.....	177
Atipik Gelişim Gösteren Çocuklarda Sorunlu Teknoloji Kullanımı ve Fiziksel Aktivite İle İlgili Yapılan Araştırmaların Bibliyometrik Analizi	179
Bantlama Tekniklerinin Klinik Etkinliği ve Uygulamaları: Kapsamlı İnceleme	181
Bütüncül Sağlık Perspektifinden Üniversite Öğrencilerinde Esenlik, Yaşam Kalitesi ve Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları	183
Gastrointestinal Şikayetlerle Başvuran Hastalarda Bağırsak Parazitlerinin Dağılımı. 184	
Geriatrik Kırılganlık İndeksinin Radyoterapi Öncesi Yaşlı Hastalarda Depresyon ve Anksiyeteyi Öngörmedeki Rolü	186
İşitme Cihazı ve Koklear İmplant Kullanan Çocuklarda Duyu Profili İle Denge Performansının Normal İşiten Çocuklarla Karşılaştırılması.....	188
Omuz ile Dirsek veya El-El Bileği Ağrısı Olan Bireylerde Fonksiyonel Durumun Değerlendirilmesi: Quick Dash Anketi ile Karşılaştırmalı Bir Çalışma	190
Pediyatrik B-Talasemi Majör Olgularında Hematolojik Parametreler ile Serum Kreatinin Düzeyleri Arasındaki İlişki.....	192
Türkiye'de Görev Yapan Odyologlarda Otizm Farkındalığı: Kesitsel Bir Çalışma	194
Türkiye'de Sağlık Alanında Gün Batımı Sendromu İle İlgili Tezlerin İncelenmesi	196
Annelerin Beslenme Tutumlarının Bebeklerin Tamamlayıcı Beslenme Davranışlarına ve Büyüme Parametrelerine Etkisi.....	197
Cerrahi Kliniklerde Çalışan Hemşirelerin İklim Değişikliği Endişesi ve Çevre Dostu Hemşirelik Bakım Uygulamalarının Belirlenmesi	198
Duygusal Yeme ve Tip 2 Diyabetes Mellitus	200
Pediyatri Hemşirelerinde Ebeveynlik Stilleri: Sosyodemografik ve Mesleki Özelliklerle İlişkisi.....	201
Toplumsal Cinsiyet Rollerinin Tutumunun İncelenmesi.....	203
Anthemis Tricolor Boiss. Üzerinde Farmakognozik Çalışmalar	205
Elafibranor İzole Sıçan Torasik Aortunda Oksidatif Stresle Bozulmuş Endotel Bağımlı Gevşeme Yanıtını Nitrik Oksit Yolağı Üzerinden Onarır	207
Evaluation of Patient Information Brochures Using Mappinfo	208
Triple Negatif Meme Kanseri TSC1, TSC2 VE AKT1 Gen Ekspresyon Düzeylerinin İncelenmesi.....	209

Kalp Yetersizliğinde Farklı Kasların Kuvveti ile Fonksiyonel Sonuçlar Arasındaki İlişkinin İncelenmesi	210
Temporomandibular Disfonksiyonlu Hastalarda Konservatif Tedaviye Ek Olarak Uygulanan Lokal Vibrasyonun Etkilerinin Araştırılması	212
The Effect of Explosive Strength Training On Athletic Performance in Football Players: A Review of Current Literature	214
Açık İnsizyonel Herni Onarımında Subkutan Dren Kullanımının Seroma ve Cerrahi Alan Enfeksiyonu Üzerine Etkisi	215
Adölesan Hastada İzole Femur Trokanter Minör Avulsiyon Kırığı: Nadir Bir Olgu Sunumu	216
Akut Batın ile Gelen Piruvat Dehidrojenaz Kompleksi Eksikliği Olan Hastada Anestezi Yönetimi	218
Alev ve İnhalasyon Yanıklarında Erken mi Geç mi Entübasyon?	219
Antepartum Kanamada ChatGPT Yanıtlarının Recog Kılavuz Uyumu Açısından Değerlendirilmesi	220
Aort Kapak Replasmanı Sonrası Erken Dönem Advers Olayların Gelişiminde Ameliyat Öncesi Beslenme İndeksi Skorlarının ve Sistemik İmmün-Inflamatuvar İndeksin Etkisi: Retrospektif Bir Çalışma	222
Associated Anomalies and Perinatal Outcomes of Pregnancies With Fetal Single Umbilical Artery: A Prospective Single Center Study	223
Bilateral Pes Anserine Bursitis Associated With Hereditary Multiple Osteochondromas in a Child: A Case Report	225
Birinci Basamakta Oftalmolojik Triaaj Kararlarında ChatGPT-5.3-Mini Modelinin Performansının Değerlendirilmesi: Elli Vaka Temelli Bir Çalışma.....	227
Brodifakum İntoksikasyonuna Multidisipliner Yaklaşım: Olgu Sunumu	228
Cerrahi Deneyimin Primer Total Diz Artroplastisi Sonuçlarına Etkisi: 1100 Vakalık Tek Cerrah Learning Curve Analizi	229
Çocuklarda Pilonidal Sinüs Hastalığında Kombine Yaklaşım: Kristalize Fenol Uygulaması ve Flep Rekonstrüksiyonu Sonuçlarımız	231
Çoklu İlaç Alerjisi Olan Hastada Anestezi Yönetimi	233
Debulking Cerrahisinde Preoperatif Bağırsak Hazırlığı, Sıvı-Transfüzyon Yönetimi ve Erken Postoperatif Komplikasyonlar: Seçilmiş Olgu Serisi	235
The Effect of Age on Operating Time in Degenerative Lumbar Surgery	236
Dejeneratif Lomber Cerrahide Kan Transfüzyonunun Öngörülmesinde Preoperatif Hemoglobin Düzeyi ve Operasyon Süresinin Rolü	237
Dev Seröz Kistadenomun Mini-Laparotomi İle Eksizyonu	239
Early Postoperative Elevation of Procalcitonin, C-Reactive Protein, and Erythrocyte Sedimentation Rate Following Instrumented Spinal Surgery in the Absence of Infection: the Impact of Trauma and Surgical Burden.....	241

Gastrointestinal Endoskopilerde Çift Nazal Kanülle Oksijen Uygulamasının Solunumsal Komplikasyonlar Üzerine Etkisi.....	244
Genel Anesteziye Alternatif Bir Yaklaşım: Subklavyen Tavı Cerrahisinde Kombine Rejyonel Blok Uygulaması.....	245
GNRH Antagonist Uygulanan ICSI Sikluslarında Hcg Günü LH/bazal LH Oranının Oosit Maturasyonu, Embriyo Kalitesi ve Klinik Gebelik Üzerine Etkisi	246
HIPEC Uygulamasında Sisplatin Toksisitesi	248
HPV Pozitifliği ile Servikal Sitoloji Anormallikleri Arasındaki Yaşa Bağlı Uyumun Değerlendirilmesi	249
İdiopatik ve Diabetik Epiretinal Membranlarda Epiretinal Membran Soyulması Sonrası Maküler ve Koroidal Değişikliklerin Karşılaştırılması	250
Impact of Air Pollution Levels on Sperm Count in the Thrace Region	251
İskemik Serebrovasküler Olay ile Başvuran Hastada Arkus Aorta Trombüsünün Yönetimi: Olgu Sunumu	252
Jelatin Açısından Zengin Geleneksel Kemik Suyu Çorbasının Sıçanlarda Tendon İyileşmesi Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi	253
Kartagener Sendromlu Hastada Anestezi Yönetimi	255
Klippel-Trenaunay Sendromlu Bir Olguda Beklenen Zor Hava Yolunun Videolaringoskopi ile Yönetimi: Acil Apendektomide Anestezi Deneyimi.....	257
Laparoskopik Ventral Herni Onarımında Fasya Defektinin Kapatılması: IPOM ve IPOM-Plus Tekniklerinin Karşılaştırılması.....	259
Lateral Dekübit Pozisyonda Trokanterik Kırık Cerrahisi Sonrası Gelişen Geçici Radial Sinir Palsisi: Olgu Sunumu	261
LEOS Tekniği: Dökülmüş Safra Taşlarının Toplanmasında Eldiven Kılıflı Over Klempinin Kullanımı.....	263
LVAD Hastasında Geç Dönem Kanamanın Nadir Bir Nedeni: Outflow Greftinin LIMA Erozyonuna Bağlı Kanama.....	264
Maligniteyi Taklit Eden Multifokal ve Non-Kontigü Servikotorasik Tüberküloz Spondiliti: Tanısal Güçlük Yaratan Bir Olgu	266
Renal Transplantasyon Sonrası Gebeliklerde Maternal ve Perinatal Sonuçlar: Tek Merkez Deneyimi.....	268
Pankreatikoduodenektomi Sonrası Hastanede ve Yoğun Bakım Ünitesinde Uzamış Yatış ile İlişkili Faktörler: Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma	270
Plak Fiksasyonu İçin Nadir Bir Anatomik Bölge: Sakrum Kırıklarına Yönelik İki Olgu Sunumu	272
Planjuan Tiroid İle Karotis Endarterektomi ve Mitral Kapak Replasmanı Cerrahisinin Anestezi Yönetimi.....	274
Postmenopozal Kadında Üretral Karünkül: Nadir Görülen Bir Ürogenital Lezyonun Olgu Sunumu	276

Preterm Erken Membran Rüptüründe (PPROM) Yenidoğan Yoğun Bakım �nitesine Yatış ile İlişkili Faktörler	277
Prostat Duktal Adenokarsinomunda Tanısal Güçlükler ve Multidisipliner Tedavi.....	279
Quanta Cyberho Magneto Modu İle Gerçekleştirilen Retrograd İntrarenal Cerrahi (RIRS): Tek Merkez Deneyimi.....	281
Relationship Between Postoperative Peritumoral Edema With Postoperative T2 Hyperintensity and Survival in High-Grade Glial Tumors	283
Robotik G��ğ�s Cerrahisi Araştırmalarının Küresel Görünümü: En �ok Atf Alan 1000 Makalenin Bibliyometrik Analizi (1980–2024)	284
Senkron Skuamöz Hücreli Karsinom ve Lenf Nodu Metastazı Atipik Karsinoid Tümör Birlikteliği	286
Sıçan Modelinde Deneysel Kırık İyileşmesi �zerine Pa�a �orbasının Etkisi: Histopatolojik ve Radyolojik Bir �alışma	288
Sol Atriyum Tavanına Rüptüre Olmuş Nonkoroner Sinüs Valsalva Anevrizmasının Bio-Bentall Yöntemi ile Tedavisi	290
Takip Dışı Kalınan Bir Nöroblastom Olgusunda ���nc� Yılda Ortaya �ıkan Dev Kalvaryal Metastaz: Cerrahi Yönetim ve Klinik Dersler.....	291
Testis Koruyucu Cerrahinin �nemisi: Epididimal Fibröz Psödotümör.....	293
Testis Tümörlerinin Tedavisinde ChatGPT’nin Kılavuz Uyumunun Değerlendirilmesi: Senaryo Temelli Bir Analiz	295
Tibia Eminensia Kırığı ve �n �apraz Bağ Cerrahili Olguların Denge ve Fonksiyonel Sonuçların Karşılaştırılması.....	297
Türkiye’de Pediatrik Anestezi Alanındaki Lisansüstü Tezlerin Değerlendirilmesi: 1971–2026	299
Ultrasound-Guided Ilioinguinal–iliohypogastric Block As Sole Anesthetic Technique in a High-Risk Cardiac Patient Undergoing Inguinal Hernia Repair	300
Varikoselli Hastalarda Skrotal AĞrı ile Klinik ve Seminal Faktörler Arasındaki İlişi: Retrospektif Bir Analiz	302
Yoğun Bakım Pratiğinde Kaşeksi İndeksinin Prognostik Değeri: Sistematik Bir Derleme	304
Yoğun Bakım �nitesinde Deliryum Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi: En Etkili Yayınlar, Dergiler ve Kurumlar	306
mTOR İnhibitorleri; Yaşlanma Biyolojisinde Yeni Yaklaşım.....	308
Yapay Zeka Motorlarının DC/TMD Kriterlerine Göre Temporomandibular Eklem Hastalıklarının Tanısındaki Performansının Değerlendirilmesi.....	310

Presentation ID / Sunum No= 153

Oral Presentation / Sözlü Sunum

1

ORCID ID: 0009-0006-7491-742X

Ağrı Durumunda Oksidatif Stresin Morfin Toleransına Etkisi

Ma. St. Seda Elif Karahan¹, Prof.Dr. Ercan Özdemir¹, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Şevki Taşkiran¹

¹Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Uluslararası Ağrı Araştırmaları Birliği'ne (IASP) göre ağrı, gerçek potansiyel doku hasarıyla ilişkili veya bu tür hasar açısından tanımlanan hoş olmayan bir duyuşsal ve duygusal deneyim olarak tanımlanır. Ağrı; süresine göre akut ve kronik, kaynağına göre somatik ve visseral, mekanizmasına göre ise nöropatik ve psikosomatik ağrı olarak türlere ayrılır. Haşhaş bitkisinden (Papaver somniferum) natürel olarak elde edilen opioidler, uzun süredir kullanılmaktadır. Opioidler için ilk yazılı belge ise MÖ 8. yüzyılda antik Yunanistan'da bulunmaktadır. Örnek olarak Hipokrat, Papaver somniferum'un hipnotik ve sakinleştirici olarak farklı preparatların kullanımından söz etmiştir. Morfin ve opioid türevleri, ağrı durumlarında fizyolojik esenlik sağlayarak ağrı yönetiminin birincil basamağında yer almaktadır. Opioidlerin devamlı kullanımı çoğunlukla analjezik etkilerini azaltır ve analjezik etkisini devam ettirmek için sıklığının/dozajının artırılması veya etkisi daha yüksek ilaçlar alınması gerekir; yani tolerans gelişir. Ayrıca, analjezik etkiye artı olarak öforiye de neden oldukları için sadece hastalık dışı kullanılabilirler (reçete olarak verilen doz/sıklık haricinde daha fazla alım ya da reçete olmadan da uzun süreli kullanılabilirler). Uzun süreli opioide maruz kalma, organizmanın ilacın olumsuz etki durumuna karşı homeostatik direncini uyarak organizmanın ilaca karşı duyarlılığını azaltabilir. Analjezik etkiyi göstermek için sıklığın ve yaz dozajın artırılmasını gerektirerek opioid toleransına yol açabilir. Oksidatif stres, oksidasyon ve antioksidan sistemler arasındaki instabiliteliği, yapısal ve sinyal proteinlerinde, hücre zarı lipidlerinde ve nükleik asitlerde oksidatif zararın çoğalmasına neden olan bir homeostaz durumunu tanımlar. Çalışmalar, oksidatif streslerin morfin fiziksel bağımlılığının ve analjezik toleransının çoğalmasında kritik bir durumda olduğu görülmüştür. Diğer taraftan, oksidatif streslerin ortadan kaldırılmasıyla morfin fiziksel bağımlılığı ve analjezik toleransı azalır. Birçok araştırma, morfinin serbest radikallerin ve oksidatif stresin üretimini çoğaltarak bu aşamaları harekete geçirdiğini göstermektedir. Dikkat çekici bir biçimde, oksidatif stresin baskılanmasının morfinin sebep olduğu tolerans ve bağımlılığı azaltabileceği bildirilmiştir. Bu çalışmada ağrı durumunda oksidatif stresin morfin toleransına etkilerini ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ağrı, Morfin Toleransı, Oksidatif Stres

Presentation ID / Sunum No= 106

Oral Presentation / Sözlü Sunum

2

ORCID ID: 0009-0005-9898-3635

Akut İskemik İnmede Willis Poligonunu Oluşturan Arter Çaplarının Morfometrik İncelenmesi

Inst. Dr. Mansurcan Öder¹, Asst. Prof. Dr. Mert Nahir¹, Assoc. Prof. Dr. Mehmet Esen²

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Ana Bilim Dalı

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Acil Tıp Ana Bilim Dalı

Özet

Amaç: Willis Poligonu (WP), arteriyel oklüzyon sırasında kollateral dolaşım yoluyla serebral perfüzyonun sürdürülmesinde önemli rol oynar. WP'nin anatomik varyasyonları akut iskemik inme ile ilişkilendirilmiş olsa da WP varyasyonu bulunmayan bireylerde serebral arter çapları ile iskemik inme arasındaki ilişki halen net değildir. Bu çalışmada, WP varyasyonu bulunmayan akut iskemik inme hastaları ile kontrol bireylerinde ölçülen serebral arter çaplarının karşılaştırılması amaçlandı. **Materyal-Metod:** Bu retrospektif çalışmaya, WP varyasyonu bulunmayan 89 akut iskemik inme hastası ve 65 kontrol bireyi dahil edildi. Beyin bilgisayarlı tomografi anjiyografi görüntüleri değerlendirildi. A. cerebri anterior, a. cerebri media ve a. cerebri posterior çapları önceden belirlenmiş referans noktalarından ölçüldü. İskemik lezyonlar ana arteriyel sulanma alanlarına göre sınıflandırıldı ve arter çapları hasta ve kontrol grupları arasında karşılaştırıldı. **Bulgular:** Akut iskemik inme hastalarında ölçülen serebral arter çaplarının kontrol grubuna göre daha düşük olduğu gözlemlendi. Her iki tarafta, ilgili arteriyel sulanma alanında iskemik lezyonu bulunan hastalarda a. cerebri media çapları daha düşüktü. A. cerebri posterior çaplarındaki farklılıklar daha sınırlıydı. Genel olarak, özellikle a. cerebri media sulanma alanında olmak üzere, iskemiden etkilenen vasküler bölgelerde daha düşük arter çapları daha sık gözlemlendi. **Sonuç:** Willis poligonu varyasyonu bulunmayan akut iskemik inme hastalarında, serebral arter çaplarında azalma gözlemlendi. Bu bulgular, Willis poligonunda varyasyon saptanmayan bireylerde dahi serebral arter çaplarının iskemik lezyon lokalizasyonu ile ilişkili olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akut İskemik İnme, Willis Poligonu, Beyin Bilgisayarlı Tomografi Anjiyografi, Arter Çapı, Morfometri

Morphometric Evaluation of the Arterial Diameters Forming the Circle of Willis in Acute Ischemic Stroke

Abstract

Objective: The Circle of Willis (CoW) plays an important role in maintaining cerebral perfusion through collateral circulation during arterial occlusion. Although anatomical variations of the CoW have been associated with acute ischemic stroke, the relationship between cerebral artery diameters and

ischemic stroke in individuals without CoW variations remains unclear. This study aimed to compare measured cerebral artery diameters between patients with acute ischemic stroke and control individuals without CoW variations. Materials and Methods: This retrospective study included 89 patients with acute ischemic stroke and 65 control individuals without CoW variations. Cerebral computed tomography angiography images were evaluated. The diameters of the anterior cerebral artery, middle cerebral artery, and posterior cerebral artery were measured at predefined reference points. Ischemic lesions were classified according to the main arterial supply territories, and arterial diameters were compared between the patient and control groups. Results: Measured cerebral artery diameters were observed to be lower in patients with acute ischemic stroke compared with the control group. On both sides, middle cerebral artery diameters were lower in patients with ischemic lesions involving the corresponding arterial supply territory. Differences in posterior cerebral artery diameters were more limited. Overall, lower arterial diameters were observed more frequently in vascular regions affected by ischemia, particularly in the middle cerebral artery supply territory. Conclusion: Decreased cerebral artery diameters were observed in patients with acute ischemic stroke without CoW variations. These findings suggest that cerebral artery diameters may be associated with ischemic lesion localization even in individuals without CoW variations.

Keywords: Acute Ischemic Stroke, Circle of Willis, Cerebral Computed Tomography Angiography, Arterial Diameter, Morphometry

Presentation ID / Sunum No= 149

Oral Presentation / Sözlü Sunum

4

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2004-8477>

Aspergillus Fumigatus Kaynaklı Tanısal Galaktomannan İçeren Glikoproteinlerin Saflaştırılmasına Yönelik Kromatografik Bir Yaklaşımın Geliştirilmesi

**Ph.d. Cand. Mehmet Mücahit Güncü¹, Ph.d. Gülsima Dilek Usluer², Ph.d. Cand. Tuba Polat³,
Asst. Prof. Dr. Mehmet Burak Aksu¹**

¹Marmara Üniversitesi

²TÜBİTAK

³Acibadem Üniversitesi

Özet

Giriş: Galaktomannan (GM), *Aspergillus* türlerinin hücre membranı ve hücre duvarının yanı sıra ekstrasellüler ortama salgıladığı glikoprotein yapılarında yer alan immüno-dominant bir komponenttir. GM, 1970'lerde *Aspergillus* ile enfekte hasta materyallerinde saptanmasından günümüze, İnvaziv Aspergilloz tanısında kullanılmaktadır. **Amaç:** *Aspergillus fumigatus* kültür filtratından galaktomannan antijenin saflaştırılması. **Metot:** *Aspergillus fumigatus* sıvı kültür ortamında çoğaltıldı. Kültür ortamından hücreler filtre edilerek uzaklaştırıldı. Filtrat etanol ile presipite edildi. Filtrat, katyon FPLC kolonuna yüklendi ve 0.5 ml/dk hızla 10 mM NaOAc 500 mM NaCl pH 6.2 tamponu ile elüe edildi. Fraksiyonların SDS-PAGE ve EIA ile GM varlığı değerlendirildi. Pozitif fraksiyonlar havuzlandı. Bu fraksiyon havuzları, gel FPLC kolonuna yüklendi ve 0.5 ml/dk hızla 10 mM NaOAc 150 mM NaCl tamponu ile elüe edildi. Fraksiyonlar pozitif GM açısından SDS-PAGE, EIA ve WB ile doğrulandı. GM saf fraksiyonlar ileri çalışmalar için alikotlanarak -80 oC'de saklandı. **Sonuç:** Katyon kromatografisi ile iki GM içeren glikoproteinden GMp1 115-150 mM NaCl ile GMp2 ise 200-295 mM NaCl ile elüsyon edildi. Daha sonra bu glikoproteinler SEC kolonu ile 50-60 kDa aralığında elüsyon edildi. Bu fraksiyonlar, SDS-PAGE ile yapılan band analizinde GMp2 saf olarak elde edildi. GMp1 ise ileri saflaştırma için -80 oC'de saklandı. GMp2 GM içeriği EIA ve WB ile doğrulandı. GMp2 protein oranı 925 ug olarak saptandı. Örnek ileri çalışmalar için alikotlanarak -80 oC'de saklandı. **Tartışma:** İnvaziv Aspergilloz (İA) tanısı ve tedavisi için olası hedeflerden olan GM: membran, hücre duvarında stabil bir yapıda iken hücre dışına birden fazla farklı glikoprotein yapıda salgılandığını bilmektedir. Bu glikoproteinler *in vivo* ve *in vitro* da ortam şartlarına göre ekspresyon farklılıkları göstermektedir. Bizim çalışmamızda üç farklı MW'ye sahip GMp tespit edildi. Bunlardan en yüksek miktarda GMp2, sonrasında GMp1 ve eser miktarda GMp3 olduğu görüldü.

Anahtar Kelimeler: Galaktomannan, *Aspergillus Fumigatus*, İnvaziv Aspergilloz

Presentation ID / Sunum No= 105

Oral Presentation / Sözlü Sunum

5

ORCID ID: 0000-0002-0630-4086

Comparative in Vitro Antibacterial Activity of Honey and Ginger in Wound Bandages

Assoc. Prof. Dr. Ekrem Darendelioğlu¹

¹Bingöl Üniversitesi

Abstract

Disruption of skin integrity and subsequent wound infections represent a global health problem that delays healing, increases treatment costs, and reduces patient quality of life. Opportunistic pathogens such as *Staphylococcus aureus* and *Escherichia coli* are particularly challenging due to rising multidrug resistance, prompting interest in natural, biocompatible antimicrobial agents with low side-effect profiles traditionally used in wound care. This study aimed to investigate the in vitro antibacterial potential of honey and ginger (*Zingiber officinale*), historically used in wound management, when integrated into modern wound dressings. Gram-positive *S. aureus* (wild type), Gram-negative *E. coli* (wild type), and *E. coli* DH5 α strains were used as model organisms. Natural honey (1 g/ml) and an aqueous solution of powdered ginger (100 mg/ml) were prepared and impregnated into sterile wound bandages. Antibacterial activity was assessed using the Kirby–Bauer disk diffusion method. Honey-impregnated bandages produced pronounced inhibition zones (2.6–3.3 cm) against all tested bacteria, demonstrating an efficacy comparable to the positive control antibiotics (3.0–3.5 cm). In contrast, aqueous ginger extract showed no detectable antibacterial activity at the tested concentration (0 cm). Additionally, the honey–ginger combination exhibited a lower antibacterial performance than honey alone. These findings indicate that honey is a highly effective standalone bioactive agent in wound dressings. The lack of activity observed for ginger is likely due to the poor aqueous solubility of its key bioactive constituents (e.g., gingerols), suggesting that future studies should employ ethanol-based extraction methods to better harness its antimicrobial potential.

Keywords: Honey, Ginger, *Staphylococcus Aureus*, *Escherichia Coli*, Bioactive Wound Dressing

Presentation ID / Sunum No= 27

Oral Presentation / Sözlü Sunum

6

ORCID ID: 0000-0002-0371-9366

Deneysel Epidermal Growth Faktör (EGF) Eksikliği Oluşturulan Sıçanlarda Eksojen EGF'nin İdrar Kesesi Üzerine Olan Etkilerinin Araştırılması

Researcher Ali Osman Keskin ¹, Researcher Fatma Cemre Ketani ², Prof.Dr. Muzaffer Aydın Ketani ¹

¹Dicle Üniversitesi Veteriner Fakültesi Histoloji ve Embriyoloji Ana bilim Dalı

²Dicle Üniversitesi Veteriner Fakültesi Farmakoloji ve Toksikoloji Anabilim

Özet

Çalışmanın amacı, EGF eksikliğine bağlı olarak gelişen idrar kesesi mukoza epitel hasarında eksojen EGF uygulamasının histolojik etkisini araştırmaktır. Araştırmamızda, 180-200 g ağırlığında otuz adet erişkin dişi Wistar albino dişi sıçanı kullanıldı. Deney hayvanları, rastgele olacak şekilde bir kontrol ve iki deney grubu olmak üzere üç gruba ayrıldı. Grup-I: Hayvanlar kontrol olarak kullanıldı (n: 10), Grup-II(SX): sıçanlar Ketamin HCl 10 mg/Kg ve ksilazin (90 mg/Kg) intraperitoneal enjeksiyonu ile anestezi altında Submandibular tükürük bezi total olarak çıkartıldı. (n: 10), Group-III: (SX+EGF) Sialoadenectomy+ EGF (n:10). 22 günlük sialoadenectomy operasyonundan sonra, her sıçana 75 mikrogram / 5 gün eksojen EGF (Epidermal Büyüme Faktörü- İnsan Rekombinantı- Sigma E9644) eklenmiş içme suyu verildi. Deneyin 27 gününde sonra, kontrol ve deney grubu anestezi altında intrakardiyak kanları alınarak sakrifiye edildi. Sakrifiye işlemi sonrası idrar kesesi dokuları histolojik inceleme amacıyla alındı. Alınan doku örnekleri formol-alkol fiksasyonunda fikse edildi. Fiksasyonu takiben rutin histolojik metotlar ile elde edilen 4-5- mikrometre kalınlığındaki parafin kesitler histolojik değişiklikleri incelemek amacıyla Hematoksilen Eozin ile boyandı. Kontrol grubuna ait idrar kesesi epitelinin değerlendirilmesinde; epitel tabaka sayısının 3-4 hücre katından oluştuğu çok katlı değişici (transisyonel) epitel yapısına sahip olduğu, normal yapıya sahip olduğu izlendi. Sialoadenektomi ile Submandibular tükürük bezlerinin total olarak çıkartılması ile mesane epitelinin atrofiye olduğu ve yüzeyde yer alan çift çekirdekli hücrelerin ortadan kalktığını gözlemlendi. Ayrıca lamina propriada bağ doku ipliklerinin azalmasına dikkati çeken bulgular arasında idi. Sialoadenektomi ile Submandibular tükürük bezlerinin total olarak çıkartılması ile deneysel EGF eksikliği oluşturulmuş ve sonrasında dışardan verilen EGF'ye bağlı olarak mesane epitelinin Sx grubuna oranla düzelmeye uğradığı, epitelin atrofik yapısının ortadan kalkmış olduğunu tespit ettik. Sonuç olarak, EGF idrar kesesi mukoza epitelinin hem yapısal bütünlüğünü korumada hem de hasar sonrası onarım süreçlerinde etkili olmaktadır

Anahtar Kelimeler: İdrar Kesesi, Sıçan, EGF

Investigation of the Effects of Exogenous EGF On the Bladder in Rats With Experimentally Induced Epidermal Growth Factor (EGF) Deficiency

Abstract

7

The aim of this study was to evaluate the reparative effects of exogenous Epidermal Growth Factor (EGF) administration on bladder epithelial damage induced by EGF deficiency. Thirty adult female Wistar albino rats weighing 180–200 g were randomly divided into three groups: a control group and two experimental groups (n = 10 each). Group I served as the control group. In Group II (SX), rats underwent total submandibular salivary gland excision under anesthesia induced by intraperitoneal ketamine HCl (10 mg/kg) and xylazine (90 mg/kg). Group III (SX+EGF) underwent sialoadenectomy followed by exogenous EGF treatment. Twenty-two days after surgery, rats in the SX+EGF group received drinking water supplemented with 75 µg of recombinant human EGF (Sigma E9644) daily for 5 days. On day 27, all animals were sacrificed under anesthesia by intracardiac blood collection, and bladder tissues were obtained for histological examination. Tissue samples were fixed in formalin-alcohol, and 4–5 µm paraffin sections prepared using routine histological methods were stained with Hematoxylin and Eosin. Histological evaluation of the control group revealed a normal bladder epithelium composed of 3–4 layers of transitional epithelial cells. In the SX group, bladder epithelial atrophy, disappearance of superficial binucleated cells, and decreased connective tissue fibers in the lamina propria were observed following sialoadenectomy-induced EGF deficiency. In contrast, administration of exogenous EGF in the SX+EGF group markedly improved epithelial morphology and reduced the atrophic alterations observed in the SX group. In conclusion, EGF plays a critical role in maintaining the structural integrity of the bladder epithelium and contributes significantly to epithelial repair following injury.

Keywords: Bladder, Rat, EGF

Presentation ID / Sunum No= 173

Oral Presentation / Sözlü Sunum

8

ORCID ID: 0009-0004-6576-8181

Deneysel Polikistik Over Sendromu Modeli Oluşturulmuş Sıçanlarda Adezyon Molekül Düzeylerinin İncelenmesi

Ph.c. Canc. Sümeyye Tutuk¹, Prof.Dr. İclal Geyikli¹, Assoc. Prof. Dr. Nuray Bostancıer¹

¹Gaziantep Üniversitesi

Özet

Amaç: Polikistik over sendromu (PKOS), kronik düşük dereceli inflamasyon ve endotelial disfonksiyon ile ilişkili kompleks bir endokrin bozukluktur. Hücre adezyon molekülleri inflamasyon, hücreler arası iletişim ve doku yeniden yapılanmasında önemli görevler üstlenmektedir. Bu çalışmada deneysel PKOS modeli oluşturulmuş sıçanlarda serum adezyon molekül düzeylerindeki değişimlerin değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma, Gaziantep Üniversitesi Hayvan Deneyleri Yerel Etik Kurulu tarafından onaylandı (2024/38). Daha geniş kapsamlı deneysel bir PKOS projesinin alt analizi olarak yürütüldü. Çalışmada kontrol (n=10) ve PKOS (n=10) grupları değerlendirildi. PKOS modeli, sıçanlara 21 gün süreyle 1 mg/kg/gün letrozol oral gavaj yoluyla uygulanarak oluşturuldu. Vajinal smear incelemeleri ile östrus siklusu takip edildi ve siklus düzensizliği modelin doğrulanmasında kullanıldı. Deney sonunda hayvanlardan serum örnekleri alınarak ICAM-1, N-kaderin, İntegrin $\beta 1$ ve L-selektin düzeyleri analiz edildi. **Bulgular:** Çalışma sonunda ortalama vücut ağırlıkları kontrol ve PKOS gruplarında sırasıyla $261,90 \pm 31,35$ g ve $341,70 \pm 26,85$ g olarak belirlendi. PKOS grubunda diöstrus evresinde kalış süresinin arttığı ve östrus evresinin azaldığı gözlemlendi. Serum ICAM-1 ($5,25 \pm 1,13$ vs. $1,37 \pm 0,29$ ng/mL), N-kaderin ($5,15 \pm 1,08$ vs. $1,83 \pm 0,52$ ng/mL), İntegrin $\beta 1$ ($1017,04 \pm 136,73$ vs. $447,21 \pm 70,96$ pg/mL) ve L-selektin ($3842,83 \pm 84,13$ vs. $2863,76 \pm 57,26$ pg/mL) düzeyleri PKOS grubunda kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde yükseldi ($p < 0,001$). **Sonuç:** DeneySEL PKOS modelinde adezyon moleküllerinin belirgin şekilde arttığı gösterildi. Bulgularımız, adezyon moleküllerinin PKOS patofizyolojisinde rol oynayabileceğini ve inflamatuvar süreçlerin değerlendirilmesinde potansiyel biyobelirteçler olarak kullanılabileceğini düşündürmektedir.

Bu çalışma, Gaziantep Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından TF.DT.2516 numaralı proje kapsamında desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Polikistik Over Sendromu, Adezyon Molekülleri, Sıçan Modeli, Letrozol, İnflamasyon

Investigation of Adhesion Molecule Levels in Rats With An Experimental Model of Polycystic Ovary Syndrome

Abstract

9

Objective: Polycystic ovary syndrome (PCOS) is a complex endocrine disorder associated with chronic low-grade inflammation and endothelial dysfunction. Cell adhesion molecules play important roles in inflammation, intercellular communication and tissue remodelling. The aim of this study was to evaluate changes in serum adhesion molecule levels in rats with an experimental PCOS model. **Materials and Methods:** This study was approved by the Local Ethics Committee for Animal Experiments at Gaziantep University (2024/38). It was conducted as a sub-analysis of a broader experimental PCOS project. The study evaluated a control group (n=10) and a PCOS group (n=10). The PCOS model was established by administering 1 mg/kg/day of letrozole orally via gavage to rats for 21 days. The oestrous cycle was monitored via vaginal smear examinations, and cycle irregularity was used to validate the model. At the end of the experiment, serum samples were collected from the animals and analysed for levels of ICAM-1, N-cadherin, integrin β 1 and L-selectin. **Results:** At the end of the study, the mean body weights in the control and PCOS groups were determined to be 261.90 ± 31.35 g and 341.70 ± 26.85 g, respectively. In the PCOS group, an increase in the duration of the diestrus phase and a decrease in the duration of the oestrus phase were observed. Serum levels of ICAM-1 (5.25 ± 1.13 vs. 1.37 ± 0.29 ng/mL), N-cadherin (5.15 ± 1.08 vs. 1.83 ± 0.52 ng/mL), integrin β 1 (1017.04 ± 136.73 vs. 447.21 ± 70.96 pg/mL) and L-selectin (3842.83 ± 84.13 vs. 2863.76 ± 57.26 pg/mL) were significantly higher in the PCOS group compared with the control group ($p < 0.001$). **Conclusion:** It was demonstrated that adhesion molecules were significantly elevated in the experimental PCOS model. Our findings suggest that adhesion molecules may play a role in the pathophysiology of PCOS and could be used as potential biomarkers in the assessment of inflammatory processes.

This study was supported by the Scientific Research Projects Coordination Unit at Gaziantep University under project number TF.DT.2516.

Keywords: Polycystic Ovary Syndrome, Adhesion Molecules, Rat Model, Letrozole, Inflammation

Presentation ID / Sunum No= 151

Oral Presentation / Sözlü Sunum

10

ORCID ID: 0000-0002-8529-4532

ER-Pozitif Meme Kanseri Hücrelerinde Alvocidib Yanıtı ile İlişkili Mikrorna-Hedef Gen Ağlarının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Şahika Cıngır Köker¹

¹Ufuk Üniversitesi, Ankara, Türkiye

*Corresponding author: Şahika Cıngır Köker

Özet

ER-pozitif meme kanserinde tedavi yanıtı; hücre döngüsü, hormon reseptör sinyali ve apoptotik mekanizmalar arasındaki etkileşimle şekillenmektedir. Bu çalışmada, CDK inhibitörü Alvocidib/Flavopiridol yanıtının mikroRNA-hedef gen yolları üzerinden biyoinformatik ve deneysel olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Biyoinformatik analizlerde GSE125215 veri seti kullanılarak MCF7 ve T47D hücrelerinde Alvocidib sonrası değişen gen ifadeleri incelenmiş ve bu genlerin mikroRNA hedefleriyle kesişimi değerlendirilmiştir. Hücre sağkalımı, proliferasyon ve hücre döngüsü ile ilişkili MYC, CCND1 gibi aday hedefler olarak ön plana çıkmıştır. Deneysel olarak, T47D hücrelerinde mikroRNA overekspresyonunun Alvocidib yanıtı üzerindeki etkisi MTT analizi ile değerlendirilmiştir. Ön bulgular, mikroRNA overekspresyonunun T47D hücrelerinde Alvocidib duyarlılığını artırma eğilimi gösterebileceğini ortaya çıkarmıştır. Bu etkinin moleküler düzeyde doğrulanması amacıyla seçilen hedef genlerin qPCR ile analiz edilmesi planlanmaktadır. Bu çalışma, ER-pozitif meme kanserinde Alvocidib yanıtına katkı sağlayabilecek mikroRNA ilişkili düzenleyici yollara yönelik ön veri sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: ER-Pozitif Meme Kanseri, Alvocidib, Flavopiridol, Mikrorna, MCF7, T47D

Evaluation of MicroRNA-Target Gene Networks Associated With Alvocidib Response in ER-Positive Breast Cancer Cells

Abstract

Treatment response in ER-positive breast cancer is shaped by the interaction between cell-cycle regulation, hormone receptor signaling, and apoptotic mechanisms. This study aimed to evaluate the response to the CDK inhibitor Alvocidib/Flavopiridol through microRNA-target gene pathways using bioinformatic and experimental approaches. In the bioinformatic analyses, the GSE125215 dataset was used to examine gene expression changes following Alvocidib treatment in MCF7 and T47D cells, and the intersection of these genes with microRNA targets was evaluated. Candidate targets associated with cell survival, proliferation, and cell-cycle regulation, such as MYC and CCND1, were prioritized.

Experimentally, the effect of microRNA overexpression on Alvocidib response in T47D cells was assessed using MTT analysis. Preliminary findings indicated that microRNA overexpression may show a tendency to increase Alvocidib sensitivity in T47D cells. To validate this effect at the molecular level, qPCR analysis of selected target genes is planned. This study aims to provide preliminary data on microRNA-associated regulatory pathways that may contribute to Alvocidib response in ER-positive breast cancer.

Keywords: ER-Positive Breast Cancer, Alvocidib, Flavopiridol, Microna, MCF7, T47D

Presentation ID / Sunum No= 161

Oral Presentation / Sözlü Sunum

12

ORCID ID: 0009-0003-9218-5726

Genç Erişkinlerde Yumuşak Doku Yüz Açılarının Cinsiyete Göre İncelenmesi: Fotogrametrik Bir Çalışma

Inst. Emine Güven¹, Asst. Prof. Dr. Ali Keleş²

¹Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu, Tıbbi Hizmetler ve Teknikler Bölümü, Diyaliz Programı

²Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı

*Corresponding author: Emine Güven

Özet

Antropometrik ölçümler ve yüz açıları; yüz profilinin analizinde, estetik uygulamaların planlanmasında, ortodontik süreçlerde ve adli antropolojik kimliklendirme çalışmalarında kritik öneme sahiptir. Bu açısal parametreler aynı zamanda cerrahi destekli hızlı üst çene genişletme ve septorinoplasti gibi maksillofasiyal müdahalelerin öncesi ve sonrasındaki yumuşak doku değişimlerinin objektif takibinde de etkin olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı; nasofrontal, nazolabial, mentolabial, fasiyal, tragion-zygion-gonion (Tr-Zy-Go) ve zygion-gonion-gnathion (Zy-Go-Gn) açılarının cinsiyetler arası varyasyonlarını ve birbiriyle olan ilişkilerini değerlendirmektir. Çalışma, Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Tıp Fakültesi Yerel Bilimsel Tıbbi Araştırmalar Etik Kurulu (05.05.2026 tarihli ve 04-2026/02 sayılı) onayı ile Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksekokulu'nda öğrenim gören ve bilgilendirilmiş onamları alınan 100 gönüllü (50 kadın, 50 erkek) ile yürütülmüştür. Katılımcıların standart anterior ve lateral yüz fotoğrafları çekilmiş; görüntüler üzerinden ilgili altı yüz açısı ImageJ analytical yazılımı kullanılarak ölçülmüştür. Nasofrontal açı ortalama değeri kadınlarda $148,20 \pm 5,10^\circ$, erkeklerde ise $144,13 \pm 7,39^\circ$ olarak saptanmış ve açının kadınlarda erkeklere kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede geniş olduğu görülmüştür ($p = 0,002$). İncelenen diğer açılarda cinsiyete göre anlamlı bir fark saptanmamıştır ($p > 0,05$). Ayrıca Tr-Zy-Go ve Zy-Go-Gn açılarında sağ ve sol taraflar arasında bilateral bir asimetriye rastlanmamıştır ($p > 0,05$). Korelasyon analizi sonucunda; fasiyal açı ile mentolabial açı arasında pozitif yönlü zayıf ($r = 0,289$), fasiyal açı ile Zy-Go-Gn açısı arasında negatif yönlü zayıf ($r = -0,197$) ve Tr-Zy-Go açısı ile Zy-Go-Gn açısı arasında yine negatif yönlü zayıf ($r = -0,285$) korelasyonlar tespit edilmiştir. Elde edilen veriler, yüz açılarından özellikle nasofrontal açının belirgin bir eşeysel dimorfizm (cinsiyete bağlı farklılık) gösterdiğini ortaya koymaktadır. Bu açısal parametreler, klinik estetik planlamalar ile ortodontik ve cerrahi tedavilerin objektif takibinin yanı sıra adli tıp ve antropoloji çalışmalarında da güvenilir birer veri kaynağı olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Yüz Açıları, Fotogrametri, Eşeysel Dimorfizm

Investigation of Soft Tissue Facial Angles by Sex in Young Adults: A Photogrammetric Study

Abstract

Anthropometric measurements and facial angles are of critical importance in analyzing facial profiles, planning aesthetic procedures, orthodontic processes, and forensic anthropological identification. These angular parameters are also effectively employed in objectively monitoring soft tissue changes before and after maxillofacial interventions such as surgically assisted rapid maxillary expansion and septorhinoplasty. The aim of this study is to evaluate intersexual variations and interrelationships of the nasofrontal, nasolabial, mentolabial, facial, tragion-zygion-gonion (Tr-Zy-Go), and zygion-gonion-gnathion (Zy-Go-Gn) angles. Conducted with approval from the Local Scientific Medical Research Ethics Committee of Karamanoğlu Mehmetbey University Faculty of Medicine (05.05.2026, 04-2026/02), the study included 100 volunteers (50 females, 50 males) from the Vocational School of Health Services, all providing informed consent. Standard anterior and lateral facial photographs were taken, and six facial angles measured using ImageJ software. The mean nasofrontal angle was $148.20 \pm 5.10^\circ$ in females and $144.13 \pm 7.39^\circ$ in males, significantly wider in females ($p = 0.002$). No significant sex-related differences were observed in other angles ($p > 0.05$). No bilateral asymmetry was detected between right and left sides in Tr-Zy-Go and Zy-Go-Gn angles ($p > 0.05$). Correlation analysis revealed a weak positive correlation between facial and mentolabial angles ($r = 0.289$), a weak negative correlation between facial and Zy-Go-Gn angles ($r = -0.197$), and another weak negative correlation between Tr-Zy-Go and Zy-Go-Gn angles ($r = -0.285$). The data demonstrate that among facial angles, the nasofrontal angle exhibits distinct sexual dimorphism. These angular parameters can serve as reliable sources not only in clinical aesthetic planning and objective monitoring of orthodontic and surgical treatments but also in forensic medicine and anthropology.

Keywords: Facial Angles, Photogrammetry, Sexual Dimorphism

Presentation ID / Sunum No= 129

Oral Presentation / Sözlü Sunum

14

ORCID ID: 0000-0002-1966-4240

Hbsag, Anti-HBs ve Anti-HBc IGG Testleri Birlikte Çalışılan Hastalarda Hepatit B Serolojik Profillerinin Dağılımı: Bir Yıllık Retrospektif Çalışma

Asst. Prof. Dr. Baris Can¹, Prof.Dr. Arzu Aksit Ilki¹

¹Marmara University School of Medicine, Department of Medical Microbiology

Özet

Amaç: Hepatit B virüsü (HBV) enfeksiyonu, etkili aşılama programlarına rağmen küresel ölçekte önemli bir halk sağlığı sorunu olmaya devam etmektedir. HBsAg, Anti-HBs ve Anti-HBc IgG belirteçlerinin birlikte değerlendirilmesi; enfeksiyon durumu, bağışıklık ve duyarlılık hakkında önemli bilgiler sağlamaktadır. Bu çalışmada, üçüncü basamak bir sağlık kuruluşunda üç belirtecin birlikte çalışıldığı hastalarda HBV serolojik profillerinin dağılımının belirlenmesi amaçlandı. **Yöntem:** Bu retrospektif çalışmaya Haziran 2025–Mayıs 2026 tarihleri arasında aynı örnekte HBsAg, Anti-HBs ve Anti-HBc IgG testleri çalışılan hastalar dahil edildi. HBsAg ve Anti-HBc IgG için >1, Anti-HBs için >10 mIU/mL değerleri pozitif kabul edildi. Hastalar serolojik belirteç kombinasyonlarına göre gruplandırıldı. **Bulgular:** Toplam 17.551 hasta kaydı değerlendirildi. En sık serolojik profil, 7.879 (%44,9) hastada saptanan HBV’ye duyarlı profil (HBsAg–/Anti-HBs–/Anti-HBc–) idi. Aşıya bağlı bağışıklık profili (HBsAg–/Anti-HBs+/Anti-HBc–) 4.789 (%27,3) hastada görüldü. Geçirilmiş HBV enfeksiyonu ile uyumlu profil (HBsAg–/Anti-HBs+/Anti-HBc+) 2.132 (%12,1) hastada saptandı. HBV enfeksiyonu ile uyumlu serolojik profil (HBsAg+/Anti-HBc+) 1.761 (%10,0) hastada izlendi. İzole Anti-HBc pozitifliği (HBsAg–/Anti-HBs–/Anti-HBc+) 875 (%5,0) hastada bulundu. Anti-HBc IgG negatif olmasına rağmen HBsAg pozitifliği saptanan hasta sayısı 115 (%0,7) idi. **Sonuç:** Çalışılan popülasyonun yaklaşık yarısının HBV enfeksiyonuna karşı duyarlı olduğu görüldü. Geçirilmiş veya devam eden HBV enfeksiyonu ile uyumlu serolojik profillerin önemli bir oranda bulunması, HBV’nin klinik önemini sürdürdüğünü göstermektedir. HBsAg, Anti-HBs ve Anti-HBc IgG testlerinin birlikte değerlendirilmesi; aşılama gereksinimi olan bireylerin belirlenmesi, bağışıklık durumunun değerlendirilmesi ve epidemiyolojik verilerin ortaya konulması açısından değerli bilgiler sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hepatit B Virüsü, HBsAg, Anti-HBs, Anti-Hbc IGG, Serolojik Profil

Distribution of Hepatitis B Serological Profiles in Patients Tested Simultaneously for HBsAg, Anti-HBs and Anti-HBc IGG: A One-Year Retrospective Study

Abstract

15

Background: Hepatitis B virus (HBV) infection remains a significant global public health problem despite the availability of effective vaccination programs. Simultaneous evaluation of HBsAg, Anti-HBs, and Anti-HBc IgG provides valuable information regarding HBV infection status, immunity, and susceptibility. This study aimed to determine the distribution of HBV serological profiles in patients tested with all three markers in a tertiary care hospital. **Methods:** This retrospective study included patients who underwent simultaneous HBsAg, Anti-HBs, and Anti-HBc IgG testing between June 2025 and May 2026. HBsAg and Anti-HBc IgG values >1 were considered positive, while Anti-HBs levels >10 mIU/mL were accepted as positive. Patients were classified into serological profile groups according to their HBV marker results. **Results:** A total of 17,551 patient records were evaluated. The most common serological profile was susceptibility to HBV infection (HBsAg-/Anti-HBs-/Anti-HBc-), observed in 7,879 patients (44.9%). Vaccine-induced immunity (HBsAg-/Anti-HBs+/Anti-HBc-) was detected in 4,789 patients (27.3%). Evidence of past HBV infection (HBsAg-/Anti-HBs+/Anti-HBc+) was present in 2,132 patients (12.1%). A serological profile compatible with HBV infection (HBsAg+/Anti-HBc+) was identified in 1,761 patients (10.0%). Isolated Anti-HBc positivity (HBsAg-/Anti-HBs-/Anti-HBc+) was observed in 875 patients (5.0%). Only 115 patients (0.7%) exhibited HBsAg positivity without detectable Anti-HBc IgG. **Conclusion:** Nearly half of the tested population remained susceptible to HBV infection despite long-standing vaccination programs. The relatively high proportion of patients with evidence of previous or ongoing HBV infection highlights the continuing burden of HBV in clinical practice. Simultaneous assessment of HBsAg, Anti-HBs, and Anti-HBc IgG provides valuable epidemiological information and may help identify individuals requiring vaccination, follow-up, or further clinical evaluation.

Keywords: Hepatitis B Virus, HBsAg, Anti-Hbs, Anti-HBc IGG, Serological Profile

Presentation ID / Sunum No= 63

Oral Presentation / Sözlü Sunum

16

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7115-3360>

İstem Yapısının Büyük Dil Modelleri Tarafından Oluşturulan Tıbbi Biyokimya Açıklamalarının Kalitesi Üzerindeki Etkisi

Asst. Prof. Dr. Zeynep Doğru¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Özet

Büyük dil modelleri (LLM), bilim ve tıp eğitiminde giderek daha yaygın biçimde kullanılmaktadır; ancak bu modeller tarafından üretilen açıklamaların niteliği, büyük ölçüde kullanılan istemin yapısına bağlıdır. Kesin terminoloji ve mekanistik akıl yürütme gerektiren biyokimya alanı, yapay zekâ tarafından oluşturulan içeriklerin değerlendirilmesi için önemli ve zorlayıcı bir bağlam sunmaktadır. Bu çalışmada, yapılandırılmış istem kullanımının, yapılandırılmamış istemlere kıyasla GPT-4 tarafından üretilen açıklamaların olgusal, kavramsal ve bağlamsal niteliğini iyileştirip iyileştirmediği incelenmiştir. Çalışmada, denek-içi araştırma deseni kullanılmıştır. GPT-4'e, temel tıbbi biyokimya konularını kapsayan on soru, iki farklı koşul altında yöneltilmiştir: yapılandırılmış istemler ve yapılandırılmamış istemler. Elde edilen toplam 20 çıktı, alan uzmanı tarafından İstem Kalitesi Rubriği (maksimum 16 puan) ve İçerik Kalitesi Rubriği (maksimum 12 puan) kullanılarak değerlendirilmiştir. Yapılandırılmış istemler, yapılandırılmamış istemlere kıyasla belirgin biçimde daha yüksek istem kalitesi puanları elde etmiştir [medyan = 15, çeyrekler arası aralık (IQR) = 14–16; yapılandırılmamış istemler için medyan = 4, IQR = 3,75–5; U = 0,0, p = 0,0002]. Benzer şekilde, içerik kalitesi puanları da yapılandırılmış istem koşulunda daha yüksek bulunmuştur [medyan = 11, IQR = 11–11; yapılandırılmamış istemler için medyan = 9, IQR = 8,75–9; U = 0,0, p < 0,0001]. Doğrusal regresyon analizi, istem kalitesi ile açıklama kalitesi arasında güçlü ve pozitif bir ilişki olduğunu göstermiştir ($R^2 = 0,85$, p < 0,0001). Daha yüksek istem kalitesi; olgusal doğrulukta artış, daha açık mekanistik açıklamalar ve daha güçlü biyokimyasal ya da klinik bağlamsallaştırma ile ilişkili bulunmuştur. Ayrıca daha dar IQR değerleri, yapılandırılmış istemlerin daha tutarlı çıktılar ürettiğini göstermektedir. Bu bulgular, yapılandırılmış istem kullanımının GPT-4 tarafından oluşturulan biyokimya açıklamalarının öğretimsel niteliğini anlamlı biçimde artırdığını göstermektedir. Çalışma, LLM'lerin biyokimya ve sağlık bilimleri eğitiminde etkili biçimde kullanılabilmesi için bilinçli ve amaca yönelik istem tasarımının önemli bir pedagojik strateji olduğunu vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tıbbi Biyokimya Eğitimi; Büyük Dil Modelleri; İstem Tasarımı; Yapay Zekâ; Doğal Dil İşleme.

Impact of Prompt Structure On the Quality of Medical Biochemistry Explanations Generated by Large Language Models

Abstract

17

Large language models (LLMs) are being increasingly used in science and medical education, yet the quality of their explanations is highly dependent on prompt structure. Biochemistry, which requires precise terminology and mechanistic reasoning, offers a challenging context for evaluating AI-generated content. This study examined whether structured prompting improves the factual, conceptual, and contextual quality of explanations produced by GPT-4 compared with unstructured prompting. Using a within-subjects design, GPT-4 responded to ten core medical biochemistry questions under two conditions: structured prompts and unstructured prompts. A subject-matter expert evaluated 20 outputs using a Prompt Quality Rubric (max. 16 points) and a Content Quality Rubric (max. 12 points). Structured prompts achieved markedly higher prompt quality scores (median = 15, IQR = 14–16) than unstructured prompts (median = 4, IQR = 3.75–5) ($U = 0.0$, $p = 0.0002$). Content quality scores were similarly higher for structured prompting (median = 11, IQR = 11–11) compared with unstructured prompting (median = 9, IQR = 8.75–9) ($U = 0.0$, $p < 0.0001$). Linear regression revealed a strong positive association between prompt quality and explanation quality ($R^2 = 0.85$, $p < 0.0001$). Higher prompt quality was associated with improved factual accuracy, clearer mechanistic explanations, and stronger biochemical or clinical contextualization, while narrower IQR values reflected greater consistency. These findings show that structured prompting meaningfully enhances the instructional quality of GPT-4-generated biochemistry explanations and highlight the importance of deliberate prompt design as a pedagogical strategy for effective use of LLMs in biochemistry and health science education.

Keywords: Medical Biochemistry Education; Large Language Models; Prompt Design; Artificial Intelligence; Natural Language Processing

Presentation ID / Sunum No= 176

Oral Presentation / Sözlü Sunum

18

ORCID ID: 0000-0002-8721-6239

Koroner Arter Hastalığı Tanısı Alan Hastalarda MMP-3 (-1171 5A/6A) Gen Varyasyonu ile Serum Çinko Düzeyi Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Researcher Esra Ergin¹, Assoc. Prof. Dr. Arzu Ay¹, Assoc. Prof. Dr. Gökay Taylan²

¹Trakya Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Biyofizik Anabilim Dalı

²Trakya Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Kardiyoloji Anabilim Dalı

Özet

Koroner Arter Hastalığı (KAH), tüm dünyada hem çevresel hem de genetik etkiler sebebiyle, her yıl binlerce erişkini etkileyen hastalıklardan biridir. Hastalığın patolojisini anlamak adına gen varyasyonlarının belirlenmesi oldukça önemlidir. Çalışmamızda; KAH tanısı alan hastalarda MMP-3 (-1171 5A/6A) gen varyasyonu ile serum çinko (Zn) düzeyi arasındaki ilişkinin incelenmesi ve KAH'a sebep olabileceği düşünülen olası risk faktörlerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Çalışmaya, 110 KAH hastası ve 110 kontrol grubu dahil edilerek, periferik venöz kandan elde edilen DNA örneklerinden gen varyasyonları genotip dağılımları polimeraz zincir reaksiyonu (PZR) ve restriksiyon fragment uzunluk polimorfizmi yöntemleriyle genetik yatkınlık saptandı. Serum Zn düzeyi ölçümleri için titrisol standart solüsyonundan çözelti hazırlandı. Elemente uygun hava-asetilen gaz karışımı Atomik Absorbsiyon Spektrofotometresi'ne (Shimadzu AA-6800) standart çözelti verilerek konsantrasyon-kalibrasyon grafikleri çizildi. Her grubun serum Zn düzeyleri belirlendi. KAH grubu ve sağlıklı kontrol grubu arasında, MMP-3 (-1171 5A/6A) hasta grubunda 5A/6A genotipinin kontrol grubuna göre yüksek, kontrol grubunda 5A/5A genotipinin yüksek olduğu bulundu. MMP-3 (-1171 5A/6A) gen varyasyonunun genotip dağılımları ile serum Zn düzeyleri istatistiksel olarak değerlendirildiğinde; MMP-3 (-1171 5A/6A) gen varyasyonlarının 5A/6A-6A/6A genotipleriyle serum Zn düzeyleri arasında anlamlı bir fark bulunmuştur. Sonuç olarak; KAH grubunda, MMP-3 (-1171 5A/6A) gen varyasyonunun 5A/5A genotiplerini taşıyan bireylerin KAH'a yakalanma olasılığının yüksek olabileceğini, serum Zn düzeylerinin KAH'da takip edilmesi gereken değerler olabileceğini, aynı gen varyasyonunun 5A/6A-6A/6A genotiplerinin serum Zn düzeyiyle birlikte değerlendirilerek hastalığa yakalanmadan önce gen varyasyonları ve serum Zn düzeyiyle değerlendirmenin, klinik açıdan önleyici tedbirler adına katkılar sağlayabileceğini düşünmekteyiz. Çalışmamız, Trakya Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi (TÜBAP) tarafından 2023/41 proje numarasıyla desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Koroner Arter Hastalığı, MMP-3 (-1171 5A/6A) Gen Varyasyonu, Eser Elementler.

Presentation ID / Sunum No= 58

Oral Presentation / Sözlü Sunum

19

ORCID ID: 0000-0003-0681-6513

Nükleolar ANA Paterni Artmış Sistemik İnflamatuvar Yük ile İlişkilidir: Hematolojik İnflamasyon İndekslerinden Elde Edilen Bulgular

Dr. Merve Özderya¹

¹Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Antinükleer antikor (ANA) paternleri, otoimmün hastalıkların immünolojik özellikleri hakkında önemli bilgiler sağlamaktadır. Nükleolar ANA paterni, kronik inflamasyon ve fibrozis ile karakterize sistemik otoimmün hastalıklarla sıklıkla ilişkilidir. Bununla birlikte, nükleolar ANA pozitifliği ile sistemik inflamatuvar yük arasındaki ilişki yeterince araştırılmamıştır. Bu çalışmada, nükleolar ve non-nükleolar ANA paternine sahip ANA pozitif hastalarda hematolojik inflamasyon indekslerinin karşılaştırılması amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu retrospektif kesitsel çalışmaya 160 ANA pozitif hasta dahil edildi. Hastalar immünofloresan ANA paternlerine göre nükleolar ANA pozitif (n=52) ve non-nükleolar ANA pozitif (n=108) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Non-nükleolar grup; benekli (n=91), homojen (n=22), DFS70 (n=10), sentromer (n=4), nükleer membran (n=5) ve few nuclear dots (n=5) paternlerinden oluşmaktaydı. Bazı hastalarda birden fazla patern birlikteliği mevcuttu. Demografik özellikler, laboratuvar bulguları ve inflamasyon indeksleri hasta kayıtlarından elde edildi. Nötrofil/lenfosit oranı (NLR), sistemik immün-inflamasyon indeksi (SII), sistemik inflamasyon yanıt indeksi (SIRI), sistemik inflamasyon agregat indeksi (AISI), C-reaktif protein/albumin oranı (CAR) ve trombosit/albumin oranı (PAR) hesaplanarak gruplar arasında karşılaştırıldı. **Bulgular:** Demografik özellikler ve temel klinik değişkenler açısından gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı. Nükleolar ANA paternine sahip hastalarda inflamasyon indeksleri non-nükleolar paternli hastalara göre anlamlı derecede yüksekti. NLR [4,67 (1,39–9,20) ve 2,81 (0,11–16,86); p=0,012], SII (1252,48±522,05 ve 918,87±593,42; p=0,007), SIRI [4,12 (0,66–8,04) ve 1,78 (0,45–17,54); p=0,003], AISI [1146,37 (138–2921) ve 505,73 (90–3958,98); p=0,002], CAR [1,85 (0,40–4,28) ve 0,36 (0,01–9,02); p=0,001] ve PAR (9,36±2,53 ve 8,25±3,11; p=0,030) değerleri nükleolar grupta anlamlı olarak daha yüksekti. **Sonuç:** Nükleolar ANA paterni gösteren ANA pozitif hastalarda, non-nükleolar paternlere kıyasla sistemik inflamatuvar yük belirgin olarak artmıştır. Bu bulgular, nükleolar ANA pozitifliğinin artmış inflamatuvar aktivite ile ilişkili farklı bir immünolojik fenotipi temsil edebileceğini düşündürmektedir. Hematolojik inflamasyon indeksleri, nükleolar ANA pozitifliğinin biyolojik öneminin değerlendirilmesinde ve ANA pozitif bireylerin risk sınıflandırılmasında ek klinik katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Antinükleer Antikor; Nükleolar Patern; İnflamasyon; NLR; SII; SIRI; AISI; CAR.

Nucleolar Ana Pattern Is Associated With Increased Systemic Inflammatory Burden: Evidence From Hematological Inflammation Indices

Abstract

20

Background: Antinuclear antibody(ANA) patterns provide important information regarding the immunological characteristics of autoimmune diseases. The nucleolar ANA pattern is frequently associated with systemic autoimmune disorders characterized by chronic inflammation and fibrosis. However, the relationship between nucleolar ANA positivity and systemic inflammatory burden remains insufficiently investigated. This study aimed to compare hematological inflammatory indices between ANA-positive patients with nucleolar and non-nucleolar patterns. **Methods:** This retrospective cross-sectional study included 160 ANA-positive patients. Patients were divided into two groups according to ANA immunofluorescence pattern: nucleolar ANA-positive patients($n=52$) and non-nucleolar ANA-positive patients($n=108$). The non-nucleolar group included speckled($n=91$), homogeneous ($n=22$), DFS70 ($n=10$), centromere($n=4$), nuclear membrane($n=5$), and few nuclear dots($n=5$) patterns; overlapping patterns were observed in some patients. Demographic characteristics, laboratory findings, and inflammatory indices were obtained from medical records. Neutrophil-to-lymphocyte ratio(NLR), systemic immune-inflammation index(SII), systemic inflammation response index(SIRI), aggregate index of systemic inflammation(AISI), C-reactive protein-to-albumin ratio(CAR), and platelet-to-albumin ratio(PAR) were calculated and compared between groups. **Results:** No significant differences were observed between groups regarding demographic characteristics or baseline clinical variables. Patients with a nucleolar ANA pattern exhibited significantly higher inflammatory indices than those with non-nucleolar patterns. NLR was significantly elevated in the nucleolar group[4.67(1.39–9.20) vs. 2.81(0.11–16.86), $p=0.012$]. Likewise, SII(1252.48 ± 522.05 vs. 918.87 ± 593.42 , $p=0.007$), SIRI[4.12(0.66–8.04) vs. 1.78(0.45–17.54), $p=0.003$], AISI[1146.37(138–2921) vs. 505.73(90–3958.98), $p=0.002$], CAR[1.85(0.40–4.28) vs. 0.36(0.01–9.02), $p=0.001$], and PAR(9.36 ± 2.53 vs. 8.25 ± 3.11 , $p=0.030$) were significantly higher in patients with nucleolar ANA positivity. **Conclusions:** ANA-positive patients exhibiting a nucleolar pattern demonstrate a significantly increased systemic inflammatory burden compared with those displaying non-nucleolar patterns. These findings suggest that nucleolar ANA positivity may represent a distinct immunological phenotype associated with enhanced inflammatory activity. Hematological inflammatory indices may provide additional clinical information regarding the biological significance of nucleolar ANA positivity and contribute to risk stratification in ANA-positive individuals.

Keywords: Antinuclear Antibodies; Nucleolar Pattern; Inflammation; NLR; SII; SIRI; AISI; CAR.

Presentation ID / Sunum No= 81

Oral Presentation / Sözlü Sunum

21

ORCID ID: 0009-0006-0501-6361

Primer Hiperparatiroidi’de Ferroptozis Potansiyelinin Moleküler Düzeyde Değerlendirilmesi

Ma. St. Şerife Nur Aktaş¹, Assoc. Prof. Dr. Nazmiye Bitgen², Ma. St. Zeliha Ülkü³, Ma. St. Hatice Gökçen Bulut³, Prof.Dr. Fahri Bayram⁴

¹Erciyes Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

²Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi, Gevher Nesibe Genom ve Kök Hücre Enstitüsü, Moleküler Biyoloji ve Genetik Anabilim Dalı

⁴Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Endokrinoloji ve Metabolizma Hastalıkları Anabilim Dalı

*Corresponding author: Nazmiye Bitgen

Özet

Primer hiperparatiroidi (PHPT), paratiroid hormonunun aşırı salgılanması sonucu gelişen ve kalsiyum-fosfor metabolizmasını etkileyen yaygın bir endokrin hastalıktır. Son yıllarda oksidatif stresin PHPT patofizyolojisindeki rolü giderek daha fazla önem kazanırken, demir bağımlı düzenlenmiş hücre ölümü mekanizması olan ferroptozisin bu hastalıktaki olası etkileri henüz tam olarak aydınlatılamamıştır. Bu çalışmada, PHPT hastalarında ferroptozis ile ilişkili bazı temel genlerin ekspresyon düzeylerinin değerlendirilmesi amaçlandı. Çalışmaya yeni tanı almış ve tedavi başlanmamış 21 PHPT hastası ile yaş ve cinsiyet açısından benzer özelliklere sahip 21 sağlıklı gönüllü dahil edildi. Periferik kan örneklerinden elde edilen total RNA’lardan cDNA sentezi gerçekleştirildi. Ferroptozis ile ilişkili glutatyon peroksidaz 4 (GPX4) ve solüt taşıyıcı ailesi üyesi 11 (SLC7A11) genlerinin ekspresyon düzeyleri kantitatif gerçek zamanlı polimeraz zincir reaksiyonu (qRT-PCR) yöntemi ile analiz edildi. Gen ekspresyon düzeyleri 2- $\Delta\Delta C_t$ yöntemi kullanılarak hesaplandı. Analizler sonucunda, PHPT grubunda GPX4 ve SLC7A11 gen ekspresyonlarının sağlıklı kontrollere kıyasla anlamlı düzeyde arttığı belirlendi ($p<0.0001$). Elde edilen bulgular, ferroptozis ile ilişkili moleküler yolların PHPT’de etkilenebileceğini düşündürmektedir. Özellikle ferroptozise karşı koruyucu mekanizmalarda görev alan bu genlerde gözlenen artış, hastalığın oluşturduğu metabolik ve oksidatif stres ortamına karşı gelişen adaptif hücresel yanıtlarla ilişkili olabilir. Sonuç olarak, çalışmamız PHPT’de ferroptozis ile ilişkili gen ekspresyon değişikliklerine dikkat çekmekte ve bu mekanizmanın hastalığın moleküler patofizyolojisindeki olası rolüne işaret etmektedir. Ferroptozis yollarının daha kapsamlı biyobelirteçler ve fonksiyonel yaklaşımlarla değerlendirilmesi, bu alandaki bilgi birikimine katkı sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Primer Hiperparatiroidi, Ferroptozis, Oksidatif Stres.

Presentation ID / Sunum No= 206

Oral Presentation / Sözlü Sunum

22

ORCID ID: 0009-0009-2891-3999

Spor Salonu Boks Eldivenlerinde Bakteri ve Mantarların Araştırılması

Ma. St. Meryem Nisa Seleş¹

¹Tıp fakültesi

Özet

Boks eldivenleri spor salonlarında yaygın olarak kullanılan ekipmanlar arasında yer almakta olup, ortak kullanıma açık olmaları nedeniyle çeşitli enfeksiyon etkenlerinin bulaşmasına zemin hazırlayabilmektedir. Ülkemizdeki spor kulüplerinde kısıtlı maddi imkanlardan dolayı ortak boks eldiveni kullanımı enfeksiyon bulaş riskini daha da artırdığı düşünülmektedir. Bu araştırmanın amacı, sporcularda cilt enfeksiyonları açısından risk oluşturan potansiyel patojenlerin tespit edilmesi ve bulaşma olasılığının değerlendirilmesidir. Çalışma kapsamında halen kullanımda olan boks eldivenlerinden steril koşullarda örnekleme yapılacaktır. Steril eküvyonlar steril serum fizyolojik ile ıslatılarak sporcuların kullandığı her iki eldivenin iç yüzeyinden örnekler alınacaktır. Eldiven örneklerine ek olarak, el, tırnak, saç ve diğer vücut bölgelerinde şikayet veya lezyon bulunan sporculardan da uygun yöntemlerle klinik örnekler toplanacaktır. Alınan tüm örnekler Koyun Kanlı Agar, EMB Agar ve Sabouraud Dextrose Agar (SDA) gibi farklı besiyerlerine inoküle edilecek ve 37°C'de 2-3 gün süreyle inkübe edilecektir. İnkübasyonun ardından bu ortamlarda oluşabilecek mikrobiyal gelişim gözlemlenecektir. Üreme tespit edilen bakteri ve mantar kolonileri saflaştırma amacıyla pasajlanarak saf kültürler elde edilecektir. Elde edilen koloniler hem konvansiyonel hem de otomatize identifikasyon yöntemleriyle tür düzeyinde tanımlanacaktır. Mevcut literatür taramalarına göre, boks eldivenlerinden mikrobiyolojik örnekleme yapılarak bakteri ve mantar türlerinin sistematik olarak incelendiği herhangi bir çalışmaya rastlanmamıştır; bu yönüyle araştırmamızın hem ülkemizde hem de uluslararası alanda ilk olma niteliği taşıdığı düşünülmektedir. Bu araştırmanın temel hedefi, boks eldivenlerinde zamanla birikebilen mikroorganizmaların belirlenmesi, söz konusu ekipmanın hijyen koşulları ve sağlık riskleri hakkında bilimsel veri üretilmesidir. Ayrıca sporcular arasında olası bulaş risklerinin ortaya konması ve gerekli önleyici tedbirlerin geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Bu çalışma, sporcu sağlığı ve toplum sağlığının korunmasına yönelik önemli katkılar sağlayacağı düşünülen kritik bir araştırmadır.

Anahtar Kelimeler: Boks Eldiveni, Mikrobiyolojik Kontaminasyon, Cilt Enfeksiyonları, Mantar, Bakteri

Presentation ID / Sunum No= 144

Oral Presentation / Sözlü Sunum

23

ORCID ID: 0009-0004-3631-4447

Türk Popülasyonunda Multiple Skleroz Hastalarında MTHFR C677T Gen Varyasyonunun İncelenmesi

Researcher Ayşe Nur Çeşme¹, Assoc. Prof. Dr. Arzu Ay¹, Asst. Prof. Dr. Sezgin Kehaya²

¹ Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Biyofizik AD.

²Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi Nöroloji AD

*Corresponding author: Ayşe Nur Çeşme

Özet

Multiple Skleroz (MS), merkezi sinir sisteminin kronik inflamatuvar ve demiyelinizan hastalığı olup genetik ve çevresel faktörlerin etkileşimiyle gelişmektedir. MS'teki yüksek homosistein düzeyleri bildirilmiştir. Folat metabolizmasında görev alan metilentetrahidrofolat redüktaz (MTHFR) enziminin aktivitesin homosistein düzeylerini etkileyebilmektedir. MTHFR enziminin C677T gen varyasyonunun enzim aktivitesini etkileyerek homosistein düzeyiyle ve MS'le ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Bu çalışmada Türk popülasyonunda MTHFR C677T gen varyasyonunun dağılımının belirlenmesi ve MS hastalığıyla ilişkisinin araştırılması amaçlanmıştır. Çalışmaya Trakya Üniversitesi Hastanesi Nöroloji Polikliniği'nde takip edilen 102 MS hastasıyla 102 sağlıklı kontrol olmak üzere toplam 204 birey dahil edildi. Periferik kan örneklerinden genomik DNA izolasyonu gerçekleştirildi. MTHFR C677T gen varyasyonu polimeraz zincir reaksiyonu ve restriksiyon fragment uzunluk polimorfizmi (PZR-RFLP) yöntemi kullanılarak analiz edildi. PZR ürünleri Hinfl restriksiyon enzimiyle kesilerek genotip dağılımları değerlendirildi. İstatistiksel analizler SPSS 20.0 programı kullanılarak gerçekleştirildi, $p < 0,05$ değeri anlamlı kabul edildi. MS grubunda CC, CT ve TT genotipleri sırasıyla 43 (%42,2), 44 (%43,1) ve 15 (%14,7) bireyde saptanırken; kontrol grubunda bu değerler sırasıyla 49 (%48,0), 40 (%39,2) ve 13 (%12,7) olarak belirlendi. Hasta ve kontrol grupları arasında genotip dağılımları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı ($p=0,696$). Alel frekansları incelendiğinde hasta grubunda C ve T alellerinin frekansları sırasıyla %63,7 ve %36,3; kontrol grubunda ise %67,6 ve %32,4 olarak bulundu. Her iki grubun genotip dağılımlarının Hardy-Weinberg dengesine uygun olduğu görüldü. Bulgularımız, Türk popülasyonunda MTHFR C677T gen varyasyonu ile Multiple Skleroz arasında anlamlı ilişki bulunmadığını göstermektedir. Daha geniş örneklem gruplarında gerçekleştirilecek çalışmaların bu ilişkinin daha ayrıntılı değerlendirilmesine katkı sağlayacağı düşünülmektedir. Bu çalışma, Trakya Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Birimi (TÜBAP) tarafından 2023/146 proje numarasıyla desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Multiple Skleroz, MTHFR, C677T, Gen Varyasyonu

Presentation ID / Sunum No= 138

Oral Presentation / Sözlü Sunum

24

ORCID ID: 0000-0001-6012-6930

Akrilik Bonded Rme Apareyi İle Yapılan Hızlı Üst Çene Genişletmesinin Yaşam Kalitesi ve Ağrı Üzerine Etkileri

Asst. Prof. Dr. Hakan Gurcan Gurel¹, Asst. Prof. Dr. Esra Agaoglu Mogul¹

¹Biruni Üniversitesi, Dis Hekimliği Fakültesi Ortodonti ABD

*Corresponding author: Hakan Gurcan Gurel

Özet

Amaç: Akrilik bonded (cap-splint) aparey ile yapılan hızlı üst çene genişletmesinin (RME) erken dönemde ağrı şiddeti (NRS) ve ağız sağlığına ilişkin yaşam kalitesi (OHIP-14) üzerindeki etkisini değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Tek merkezli, prospektif gözlemsel çalışmaya transversal maksiller darlığı olan 12–15 yaş arası olgular dahil edildi. Tüm olgularda Hyrax tipi vida içeren akrilik cap-splint bonded RME uygulandı. Aktivasyon ilk 7 gün günde iki kez (0,25 mm/aktivasyon), ardından yeterli genişleme sağlanıncaya kadar günde bir kez planlandı. Ağrı şiddeti Nümerik Derecelendirme Skalası (NRS; 0–10) ile 1., 3., 7. ve 14. günlerde; ağız sağlığına ilişkin yaşam kalitesi ise OHIP-14 ile başlangıçta (gün 0), 7. ve 14. günlerde değerlendirildi. Zaman içindeki değişimler istatistiksel olarak analiz edildi ($p<0,05$). **Bulgular:** OHIP-14 toplam skoru gün 0’da 1 (1–2) iken gün 7’de 23 (21–26)’e yükseldi ve gün 14’te 16 (14–19)’a geriledi (genel $p<0,001$). En belirgin değişimler fonksiyonel kısıtlılık, fiziksel ağrı ve psikolojik rahatsızlık alt alanlarında izlendi. NRS skorları zaman içinde anlamlı değişim gösterdi; 3. günde pik yaptı ve 7. ile 14. günlerde azaldı ($p<0,001$). NRS ile OHIP-14 ölçümleri arasında anlamlı ilişki saptanmadı. **Sonuç:** Akrilik bonded aparey ile yapılan hızlı üst çene genişletmesi, özellikle ilk hafta belirgin ancak büyük ölçüde geçici bir yaşam kalitesi düşüşüne yol açmaktadır. Bu etkinin, ağrı şiddetinden bağımsız olarak, fonksiyonel adaptasyon ve ağrıya bağlı rahatsızlık ile ilişkili olduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hızlı Maksiller Genişletme, Akrilik Bonded Rme Apareyi, OHIP-14, Yaşam Kalitesi, Ağrı

Effects of Splint-Type Acrylic-Bonded Rapid Maxillary Expansion On Oral Health-Related Quality of Life and Pain

Abstract

Objective: To evaluate the early effects of acrylic-bonded cap-splint rapid maxillary expansion (RME) on pain intensity (NRS) and oral health-related quality of life (OHIP-14). **Materials and Methods:** This single-center, prospective observational study included patients aged 12–15 years with

transverse maxillary deficiency. All participants were treated with an acrylic cap-splint-bonded RME appliance incorporating a Hyrax-type midline expansion screw. The appliance was activated twice daily during the first 7 days (0.25 mm per activation), followed by once-daily activation until adequate expansion was achieved. Pain intensity was assessed using a numeric rating scale (NRS; 0–10) on days 1, 3, 7, and 14. Oral health-related quality of life was evaluated using the OHIP-14 at baseline (day 0), day 7, and day 14. Changes over time were analyzed statistically ($p < 0.05$). Results: The OHIP-14 total score increased from 1 (1–2) at baseline to 23 (21–26) on day 7 and decreased to 16 (14–19) on day 14 (overall $p < 0.001$). The most pronounced time-dependent changes were observed in the functional limitation, physical pain, and psychological discomfort subdomains. NRS scores changed significantly over time, peaking on day 3 and decreasing on days 7 and 14 ($p < 0.001$). No significant association was found between NRS pain scores and OHIP-14 measurements. Conclusion: Acrylic-bonded cap-splint RME causes a marked but mainly transient deterioration in oral health-related quality of life, particularly during the first week of treatment. This early impairment appears to be primarily related to functional adaptation and pain-related discomfort, while pain intensity alone was not significantly associated with OHIP-14 scores.

Keywords: Rapid Maxillary Expansion, Acrylic-Bonded Appliance, Oral Health Impact Profile(OHIP-14), Quality of Life, Pain

Presentation ID / Sunum No= 48

Oral Presentation / Sözlü Sunum

26

ORCID ID: 0009-0004-9592-6873

All-On-Four Tedavisi Uygulanan Yetersiz Keratinize Mukozaya Sahip Hastada Çoklu Serbest Diş Eti Grefti Uygulaması: Bir Vaka Sunumu

Ra. Ziyet Gül Gürses¹, Ra. Ediz Kale¹, Assoc. Prof. Dr. Osman Fatih Arpağ¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Yetersiz keratinize mukozaya sahip tam dişsiz hastalarda implant destekli sabit protetik rehabilitasyonlarda peri-implant yumuşak doku yönetimi, biyolojik komplikasyonların önlenmesi ve protetik uyum açısından önem taşımaktadır. Bu vaka sunumunun amacı, All-on-Four implant tedavisi uygulanan yetersiz keratinize mukozaya sahip bir hastada, peri-implant keratinize mukoza miktarını artırmak amacıyla gerçekleştirilen çoklu serbest diş eti grefti yaklaşımını sunmaktır. **Olgu Sunumu:** Sistemik açıdan sağlıklı, 66 yaşında kadın hasta, alt çenede yetersiz keratinize mukoza varlığının preprotetik değerlendirilmesi amacıyla kliniğimize yönlendirildi. Yapılan klinik değerlendirmede alt çenede yer alan implant bölgelerinde yetersiz keratinize mukoza varlığı saptandı. Protetik restorasyon ile ilişkili mekanik irritasyon ve peri-implant yumuşak doku komplikasyonları açısından risk oluşturabileceği değerlendirilerek peri-implant keratinize mukoza miktarının artırılması amacıyla bölgeye serbest diş eti grefti planlandı. İmplantlar çevresine implant cerrahisinden 1 ay sonra serbest diş eti grefti uygulandı. Cerrahi morbiditeyi azaltmak ve hasta konforunu artırmak amacıyla işlem iki aşamada gerçekleştirildi. İmplant yerleştirilmesinden 1 ay sonra birinci aşamada alt çenenin sağ yarısında, ikinci aşamada ise 15 gün sonra sol yarısındaki implant bölgelerine sert damaktan elde edilen serbest diş eti greftleri uygulandı. Greftler, 5-0 naylon poliamid sütürler ile stabilize edildi. 10 gün sonra sütürler alındı. Serbest diş eti grefti işleminden 3 ay sonra protetik aşamada implantlara erişim sağlanabilmesi amacıyla, punch tekniği kullanılarak implantların üstü açıldı ve multiunit abutmentler yerleştirildi. **Sonuç:** Yetersiz keratinize mukozaya sahip tam dişsiz hastalarda, implant destekli sabit protetik rehabilitasyon öncesinde gerçekleştirilen serbest diş eti grefti uygulamaları, peri-implant yumuşak doku stabilitesinin sağlanması, keratinize mukoza miktarının artırılması ve protetik komplikasyon riskinin azaltılması açısından etkili bir yaklaşım olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: All-On-Four İmplant Tedavisi, Keratinize Mukoza, Serbest Diş Eti Grefti

Application of Multiple Free Gingival Grafts in a Patient With Inadequate Keratinized Mucosa Undergoing All-On-Four Treatment: A Case Report

Abstract

27

Aim: Peri-implant soft tissue management is important for preventing biological complications and ensuring prosthetic compatibility in implant-supported fixed prosthetic rehabilitation of completely edentulous patients with inadequate keratinized mucosa. The aim of this case report was to present a multiple free gingival grafting approach aimed at increasing the amount of peri-implant keratinized mucosa in a patient with inadequate keratinized mucosa undergoing All-on-Four treatment. **Case Report:** A systemically healthy 66-year-old female patient was referred to our clinic for preprosthetic evaluation due to inadequate keratinized mucosa in the mandible. Clinical examination revealed inadequate keratinized mucosa around the mandibular implant sites. Considering the potential risk of mechanical irritation associated with prosthetic restoration and peri-implant soft tissue complications, a free gingival graft procedure was planned to increase the amount of peri-implant keratinized mucosa. Free gingival grafting was performed around the implants one month after implant surgery. To reduce surgical morbidity and improve patient comfort, the procedure was carried out in two stages. In the first stage, free gingival grafts harvested from the hard palate were applied to the implant sites on the right side of the mandible; in the second stage, grafting was performed on the left side 15 days later. The grafts were stabilized using 5-0 nylon polyamide sutures. Sutures were removed after 10 days. Three months after free gingival graft surgery, the implants were uncovered using the punch technique to allow prosthetic access, and multiunit abutments were placed. **Conclusion:** In completely edentulous patients with inadequate keratinized mucosa, free gingival graft procedures performed prior to implant-supported fixed prosthetic rehabilitation may be considered an effective approach for ensuring peri-implant soft tissue stability, increasing the amount of keratinized mucosa, and reducing the risk of prosthetic complications.

Keywords: All-On-Four Treatment, Keratinized Mucosa, Free Gingival Graft

Presentation ID / Sunum No= 17

Oral Presentation / Sözlü Sunum

28

ORCID ID: 0000-0003-1271-9234

Benignden Maligniteye: Dört Farklı Vaka ile Klinik Bakış

Exp. Zarif Ece Hammudioğlu¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

Amaç: Oral kavite odontojenik ve odontojenik olmayan tümörler ile tümör benzeri lezyonların sık görüldüğü bir bölgedir. Bu lezyonlar, benign ya da malign olmak üzere çeşitli patolojik spektrumlar gösterirler. Ağız bölgesindeki patolojik değişikliklerinin tanısı farklı klinik ve radyolojik özelliklerle belirlenir, ancak nihai tanı lezyonun histopatolojik muayenesine dayanır. İlk klinik tanı doğru olmalı ve premalign veya malign patolojik özellikleri gözden kaçırmamalıdır. Bu olgu sunumunun amacı; ağız boşluğunda görülen benign ve malign tümör ile tümör benzeri lezyonların klinik ve histopatolojik özelliklerini değerlendirmek ve literatürle karşılaştırmaktır. Olgu 1: 20 yaşında erkek hasta kliniğimize sol maksiller bölgede ağrısız ve zaman içinde oluşan dişlerinin yer değiştirmesi şikayeti ile başvurmuştur. Hastanın sistemik hastalığı olmadığı ve şikayetin olduğu bölgede iki yıl önce diş çektiği tespit edilmiştir. İleri görüntüleme tekniği ile detaylı radyolojik muayenesinde görülen dik açılı septaların varlığı ile klinik kolerasyonu sonucu ön tanısı miksuma olarak belirlenmiştir. Histopatoloji sonucu tanı doğrulanmıştır. Olgu 2: 32 yaşında erkek hasta kliniğe diş ağrısı, dişlerinde kanama, diş kayıpları şikayeti ile başvurmuştur. Sistemik hastalığı bulunmayan hasta; son bir yıl içinde şikayetlerinde artış olduğunu belirtmiştir. KIBT incelemesinde sağ ve sol posterior mandibular bölgede irregüler multiple osteolitik kemik lezyonları tespit edilmiş ve malignite şüphesi oluşmuştur. Histopatoloji sonucu tanının Langerhans Hücreli Histiositozisi (LHH) tespit edilmiştir. Olgu 3: 48 yaşında kadın hasta sol mandibular posterior bölgede ağrılı şişlik ve diş etinde ülserasyon şikayeti ile kliniğe başvurmuştur. Sistemik hastalığı olmayan hastanın son 6 aydır şişlik şikayeti mevcuttur. Hastanın daha önce antibiyotik tedavisi aldığı ancak şikayetin geçmediği saptanmıştır. CBCT görüntüsünde litik kemik bölgeleri, destrüksiyonlar, yüzen diş görünümü tespit edilmiştir. Ön tanısı Squamöz Hücre Karsinomu (SCC) olarak belirlenen lezyon histopatoloji ile doğrulanmıştır. Olgu 4: 64 yaşında kadın hasta dış merkezden kliniğimize sağ mandibular posterior bölgede ağrı şişlik ve parestezi şikayeti ile yönlendirilmiştir. Şikayetlerinin son 2 aydır artış gösterdiğini ve uyuşukluğun rahatsız edici boyutta olduğunu belirtmiştir. Anamnezinde hastanın Tip 2 diyabet ve hipertansiyon öyküsü ile 2 yıl önce geçirilmiş bir meme karsinomu dolayısıyla kemoterapi ve radyoterapi almış olduğu anlaşılmıştır. Yapılan CBCT incelemesinde şikayeti olan bölgede kemik kaybı olduğu, irregüler bir yıkımın olduğu tespit edilmiştir. Hastaya yapılan cerrahi biopsi ve PET taraması sonucunda ana tanımız olan metastatik karsinomun doğrulanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Miksuma, LHH, SCC, Metastaz, KIBT.

From Benign to Malignant: A Clinical Perspective Through Four Different Cases

Abstract

Aim: The oral cavity is a region where odontogenic and non-odontogenic tumors, as well as tumor-like lesions, are frequently encountered. These lesions exhibit a broad pathological spectrum, ranging from benign to malignant entities. The diagnosis of pathological changes in the oral region is determined by various clinical and radiological features; however, the definitive diagnosis relies on histopathological examination of the lesion. The initial clinical diagnosis must be accurate and should not overlook premalignant or malignant pathological features. The aim of this case series is to evaluate the clinical and histopathological characteristics of benign and malignant tumors and tumor-like lesions occurring in the oral cavity and to compare the findings with the existing literature. Case 1: A 20-year-old male patient presented to our clinic with a complaint of painless tooth displacement in the left maxillary region that had developed gradually over time. His medical history revealed no systemic disease, and it was noted that he had undergone tooth extraction in the affected area two years prior. Detailed radiological examination using advanced imaging techniques revealed the presence of right-angle septa, and in correlation with the clinical findings, a preliminary diagnosis of myxoma was established. The diagnosis was subsequently confirmed by histopathological examination. Case 2: A 32-year-old male patient presented to the clinic with complaints of dental pain, gingival bleeding, and tooth loss. The patient had no systemic disease and reported a progressive worsening of symptoms over the preceding year. Cone beam computed tomography (CBCT) examination revealed irregular multiple osteolytic bone lesions in the right and left posterior mandibular regions, raising clinical suspicion of malignancy. Histopathological examination established the diagnosis of Langerhans Cell Histiocytosis (LCH). Case 3: A 48-year-old female patient presented with complaints of painful swelling and gingival ulceration in the left posterior mandibular region. She had no systemic disease and reported that the swelling had been present for the preceding six months. Despite a prior course of antibiotic therapy, her symptoms had not resolved. CBCT imaging revealed lytic bone areas, cortical destruction, and a floating tooth appearance. A preliminary diagnosis of Squamous Cell Carcinoma (SCC) was established, which was subsequently confirmed by histopathological examination. Case 4: A 64-year-old female patient was referred to our clinic from an external center with complaints of pain, swelling, and paresthesia in the right posterior mandibular region. She reported that her symptoms had been progressively worsening over the preceding two months and that the numbness had reached a distressing level. Her medical history revealed Type 2 diabetes mellitus, hypertension, and a prior diagnosis of breast carcinoma for which she had received chemotherapy and radiotherapy two years earlier. CBCT examination demonstrated bone loss and irregular destruction in the symptomatic region. Surgical biopsy and positron emission tomography (PET) scanning confirmed the primary diagnosis of metastatic carcinoma.

Keywords: Myxoma, LHH, SCC, Metastasis, CBCT.

Presentation ID / Sunum No= 107

Oral Presentation / Sözlü Sunum

30

ORCID ID: 0000-0003-3948-0307

Bite-Wing Radyografilerde Diş Numarası Tanımlama, Çürük ve Periodontal Kemik Kaybı Değerlendirmesinde ChatGPT ve Gemini'nin Karşılaştırılması: Pilot Çalışma

Asst. Prof. Dr. Nebiha Gözde İspir¹, Dr. Gökalp Aslan¹

¹Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu pilot çalışmanın amacı, ChatGPT ve Gemini'nin bite-wing radyografilerde diş numarası tanımlama, çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı değerlendirme performanslarını karşılaştırmaktır. **Yöntem:** Çalışmaya 30 hastaya ait toplam 60 bite-wing radyografi incelendi. Radyografiler ChatGPT (GPT-5.5, OpenAI), Gemini (3.5 Flash, Google) tarafından FDI sınıflamasına göre diş numarası tanımlama, çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı açısından değerlendirildi. Radyografilerdeki çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı, en az 3 yıl deneyime sahip bir Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi uzmanlık öğrencisi ile bir uzman tarafından bağımsız olarak değerlendirildi. Çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı değerlendirmeleri radyografi bazında yapıldı. Bir radyografide ilgili bulgunun en az bir dişte bulunması, radyografinin pozitif olarak sınıflandırılması için yeterli kabul edildi. İki araştırmacının aynı yanıt verdiği olgular konsensus referans olarak kabul edildi. Araştırmacıların uyumsuz olduğu olgular ilgili parametre için model performans analizinden çıkarıldı. ChatGPT ve Gemini'nin konsensus referansa göre doğruluk oranları hesaplandı ve iki modelin performansı McNemar testi ile karşılaştırıldı. **Bulgular:** Diş numarası tanımlama değerlendirmesinde 60 radyografinin tamamı analiz edildi. Araştırmacıların belirlediği konsensus referansa göre çalışmaya çürük varlığı değerlendirmesinde 47 radyografi, periodontal kemik kaybı varlığı değerlendirmesinde 43 radyografi dahil edildi. Diş numarası tanımlama değerlendirmesine göre ChatGPT'nin doğruluk oranı %11,7 idi. Gemini ise tüm radyografilerde doğru diş numarası tanımlaması yapmıştır. Konsensus referansa göre çürük varlığı değerlendirmesinde ChatGPT'nin doğruluk oranı %8,5, Gemini'nin doğruluk oranı %51,1 idi. Periodontal kemik kaybı değerlendirmesinde ise ChatGPT'nin doğruluk oranı %9,3, Gemini'nin doğruluk oranı %83,7 olarak bulundu. McNemar testi sonucunda Gemini, diş numarası tanımlama, çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı değerlendirmelerinde ChatGPT'ye göre anlamlı derecede daha başarılı bulundu (tüm karşılaştırmalarda $p < 0,001$). **Sonuç:** Bu pilot çalışmada Gemini, bite-wing radyografilerde diş numarası tanımlama, çürük varlığı ve periodontal kemik kaybı değerlendirmesinde ChatGPT'ye göre daha yüksek performans göstermiştir. Bulgular, genel amaçlı multimodal büyük dil modellerinin dental radyografik değerlendirmede doğrudan klinik karar aracı olarak kullanılmadan önce, daha geniş örneklemli çalışmalarla doğrulanması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bite-Wing Radyografi; Çürük; Periodontal Kemik Kaybı; ChatGPT; Gemini; Büyük Dil Modeli; Yapay Zekâ; Dental Radyoloji

Comparison of ChatGPT and Gemini in Tooth Identification, Caries Detection, and Periodontal Bone Loss Assessment On Bite-Wing Radiographs: A Pilot Study

Abstract

31

Objective: The aim of this pilot study was to compare the performance of ChatGPT and Gemini in tooth identification, caries detection, and periodontal bone loss assessment on bite-wing radiographs. **Methods:** A total of 60 bite-wing radiographs obtained from 30 patients were included in the study. The radiographs were evaluated by ChatGPT (GPT-5.5, OpenAI) and Gemini (3.5 Flash, Google) for tooth identification according to the FDI classification system, as well as for the presence of dental caries and periodontal bone loss. The presence of caries and periodontal bone loss on the radiographs was independently assessed by an Oral and Maxillofacial Radiology resident with at least three years of experience and an Oral and Maxillofacial Radiology specialist. Assessments of caries and periodontal bone loss were performed on a radiograph-based basis. The presence of the relevant finding in at least one tooth was considered sufficient for classifying a radiograph as positive. Cases in which both evaluators provided the same response were accepted as the consensus reference standard. Cases with disagreement between the evaluators were excluded from the performance analysis for the relevant parameter. The accuracy rates of ChatGPT and Gemini were calculated according to the consensus reference standard, and the performances of the two models were compared using McNemar's test. **Results:** All 60 radiographs were included in the tooth identification analysis. According to the consensus reference established by the evaluators, 47 radiographs were included in the caries detection analysis and 43 radiographs in the periodontal bone loss assessment analysis. For tooth identification, ChatGPT achieved an accuracy rate of 11.7%, whereas Gemini correctly identified the teeth in all radiographs. For caries detection, the accuracy rates were 8.5% for ChatGPT and 51.1% for Gemini. For periodontal bone loss assessment, the accuracy rates were 9.3% and 83.7% for ChatGPT and Gemini, respectively. McNemar's test demonstrated that Gemini performed significantly better than ChatGPT in tooth identification, caries detection, and periodontal bone loss assessment (all comparisons, $p < 0.001$). **Conclusion:** In this pilot study, Gemini demonstrated higher performance than ChatGPT in tooth identification, caries detection, and periodontal bone loss assessment on bite-wing radiographs. The findings suggest that general-purpose multimodal large language models should be validated in larger-scale studies before being used as direct clinical decision-support tools in dental radiographic assessment.

Keywords: Bite-Wing Radiography; Dental Caries; Periodontal Bone Loss; ChatGPT; Gemini; Large Language Model; Artificial Intelligence; Dental Radiology

Presentation ID / Sunum No= 97

Oral Presentation / Sözlü Sunum

32

ORCID ID: 0009-0008-4607-1396

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Sınav Stresinin Masseter ve Anterior Temporal Kaslar Üzerindeki Etkilerinin Ultrasonografi ve Shear Wave Elastografi ile Değerlendirilmesi: Prospektif Bir Çalışma

Researcher Gizem Eğilmez Özkılıç¹, Asst. Prof. Dr. Ezgi Katı¹

¹Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Gizem Eğilmez Özkılıç

Özet

Amaç: Bu pilot çalışmanın amacı, diş hekimliği öğrencilerinde sınav dönemine bağlı stresin masseter ve anterior temporal kasların kalınlık ve elastisite özellikleri üzerindeki etkilerini ultrasonografi (USG) ve shear wave elastografi (SWE) kullanarak prospektif olarak değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Çalışmaya Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi 3. sınıfta öğrenim gören 30 gönüllü öğrenci dahil edildi. Katılımcılar, biri sınav dışı dönemde diğeri sınav döneminde olmak üzere iki ayrı değerlendirmeye alındı. Fonseca Anamnestik İndeksi (FAI), brüksizm sorgulaması ve klinik muayene sonucunda temporomandibular bozukluk (TMB) veya olası brüksizm bulgusu saptanan bireyler çalışma dışı bırakıldı. Katılımcıların anksiyete düzeyleri, her iki veri toplama döneminde Beck Anksiyete Envanteri (Beck Anxiety Inventory, BAI) kullanılarak değerlendirildi. Bilateral masseter ve anterior temporal kasların istirahat ve maksimum istemli diş sıkma sırasındaki kalınlıkları B-mod USG ile, elastisite değerleri ise SWE ile değerlendirildi. Dönemler arasındaki karşılaştırmalarda eşleştirilmiş örneklem t-testi kullanıldı. Etki büyüklükleri Cohen's d ile raporlandı. **Bulgular:** Katılımcıların yaş ortalaması $22,9 \pm 1,84$ yıl olup, %73,3'ü kadındı. Sınav dönemindeki BAI skorları sınav öncesi döneme göre anlamlı düzeyde daha yüksek bulundu ($11,57 \pm 12,86$ 'ya karşı $4,57 \pm 5,89$; $p < 0,001$; $d = 0,816$). Anterior temporal kasa ait tüm kalınlık ölçümlerinde sınav döneminde anlamlı artış gözlemlendi ($p \leq 0,001$). Masseter kasında ise sol kontraksiyon ölçümü dışında tüm kalınlık ölçümleri arttı. SWE değerlendirmelerinde anterior temporal kaslara ait tüm ölçümlerde anlamlı elastisite artışı saptandı ($p \leq 0,013$). Masseter kasında ise yalnızca sol istirahat ve sol kontraksiyon ölçümlerinde anlamlı elastisite artışı gözlemlendi. Ölçümler arasındaki gözlemciler arası uyum iyi düzeydeydi (ICC=0,86). **Sonuç:** Sınav dönemine bağlı artan anksiyete düzeyi, diş hekimliği öğrencilerinde çiğneme kaslarının morfolojik ve biyomekanik özelliklerinde değişikliklerle ilişkili bulunmuştur. Özellikle anterior temporal kasta gözlenen daha tutarlı kalınlık ve elastisite değişiklikleri, bu kas grubunun stres ilişkili süreçlere daha duyarlı olabileceğini düşündürmektedir. USG ve SWE, stres ilişkili çiğneme kası değişikliklerinin objektif değerlendirilmesinde yararlı görünmektedir. Bu bulguların doğrulanması için daha geniş çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Sınav Stresi, Ultrasonografi, Shear Wave Elastografi, Çiğneme Kasları

Presentation ID / Sunum No= 128

Oral Presentation / Sözlü Sunum

33

ORCID ID: 0000-0002-1336-4239

Diş Hekimliği Öğrencilerinde Temporomandibular Eklem Bozukluklarına Yönelik Bilgi Düzeyi ve Farkındalığın Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Birkan Eyüp Yılmaz¹, Asst. Prof. Dr. Büşra Nur Gökkurt Yılmaz², Ma. St. Melek İrem Kandemir³

¹Giresun Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

²Giresun Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı

³Giresun Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Temporomandibular eklem (TME) bozuklukları, diş hekimliği pratiğinde ağrı, eklem sesi, mandibular hareket kısıtlılığı ve fonksiyon kaybı ile ilişkili olarak sık karşılaşılan klinik durumlardır. Bu çalışmada, diş hekimliği öğrencilerinin TME bozukluklarına yönelik farkındalıklarının ve bilgi düzeylerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışmaya Giresun Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde öğrenim gören toplam 108 öğrenci dahil edilmiştir. Veriler çevrimiçi yapılandırılmış anket formu ile toplanmıştır. Anket formunda demografik bilgiler ve TME bozukluklarına yönelik bilgi düzeyini değerlendiren 19 soruluk bölüm yer almıştır. Bilgi puanları 100 üzerinden hesaplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler ve gruplar arası karşılaştırma testleri kullanılmıştır. **Bulgular:** Çalışmaya 67'si kadın, 41'i erkek olmak üzere toplam 108 diş hekimliği öğrencisi dahil edilmiştir. Katılımcıların genel bilgi puanı ortalaması 60.39 ± 17.10 olarak saptanmıştır. Eğitim yılına göre yapılan değerlendirmede, ileri sınıftaki öğrencilerin bilgi puanlarının daha yüksek olduğu ve bu farkın istatistiksel olarak anlamlı olduğu bulunmuştur ($p < 0.001$). Cinsiyete göre yapılan genel değerlendirmede ise kadın öğrencilerin bilgi puanı 62.09 ± 16.90 , erkek öğrencilerin bilgi puanı 57.61 ± 17.23 olarak saptanmış; ancak cinsiyetler arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmamıştır ($p = 0.130$). **Sonuç:** Diş hekimliği öğrencilerinin TME bozukluklarına yönelik bilgi düzeylerinin eğitim süreci ilerledikçe anlamlı biçimde arttığı saptanmıştır. Bu bulgu, TME bozuklukları eğitiminin mezuniyet öncesi dönemde sistematik, vaka temelli ve klinik uygulama odaklı yaklaşımlarla desteklenmesinin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem Bozuklukları; Diş Hekimliği Öğrencileri; Bilgi Düzeyi

Evaluation of Knowledge Level and Awareness Regarding Temporomandibular Joint Disorders Among Dental Students

Abstract

34

Objective: Temporomandibular joint (TMJ) disorders are common clinical conditions encountered in dental practice and are associated with pain, joint sounds, limitation of mandibular movements, and functional impairment. This study aimed to evaluate the awareness and knowledge levels of dental students regarding TMJ disorders. **Materials and Methods:** A total of 108 students studying at Giresun University Faculty of Dentistry were included in this study. Data were collected using an online structured questionnaire. The questionnaire consisted of demographic items and a 19-question section designed to assess students' knowledge of TMJ disorders. Knowledge scores were calculated on a 100-point scale. Descriptive statistics and between-group comparison tests were used for data analysis. **Results:** A total of 108 dental students, including 67 females and 41 males, participated in the study. The mean overall knowledge score of the participants was 60.39 ± 17.10 . When evaluated according to academic year, students in the higher academic year had significantly higher knowledge scores ($p < 0.001$). In the overall gender-based comparison, the mean knowledge score was 62.09 ± 16.90 for female students and 57.61 ± 17.23 for male students; however, no statistically significant difference was found between genders ($p = 0.130$). **Conclusion:** The knowledge level of dental students regarding TMJ disorders was found to increase significantly as dental education progressed. This finding highlights the importance of supporting TMJ disorder education during undergraduate dental training through systematic, case-based, and clinically oriented educational approaches.

Keywords: Temporomandibular Joint Disorders; Dental Students; Knowledge Level

Presentation ID / Sunum No= 46

Oral Presentation / Sözlü Sunum

35

ORCID ID: 0000-0001-7029-5180

Diş Hekimliği Öğrencilerinin Fırçalama Teknikleri İle İlgili Bilgi, Tutum ve Alışkanlıklarının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Esra Ateş Yıldırım¹, Researcher Farid Shirinov²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

²Bolu Abant İzzet Baysal University

*Corresponding author: Esra Ates

Özet

Bu araştırma, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi bünyesinde klinik eğitim sürecinde bulunan 3., 4. ve 5. sınıf diş hekimliği öğrencilerinin profesyonel diş fırçalama yöntemlerine ilişkin teorik bilgi düzeylerini, bireysel ağız hijyeni davranışlarını ve hastalarına yönelik klinik yaklaşımlarını değerlendirmeyi amaçlamıştır. Çalışmamız 2025–2026 akademik yılı içerisinde klinik aşamada eğitim gören toplam 251 öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Veri toplama aracı olarak; demografik özellikler, mekanik plak kontrol yöntemlerine ilişkin bilgi düzeyi, yardımcı ağız hijyeni ürünlerinin kullanım alışkanlıkları ve klinik öneri davranışlarını içeren yapılandırılmış bir anket formu kullanılmıştır. Elde edilen veriler IBM Statistical Package for Social Sciences (SPSS) Windows version 27 (SPSS Inc. Chicago, IL, USA) programında gerçekleştirilmiştir. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir. İstatistiksel yöntemler ve sınıflar arası karşılaştırmalı analizler ile değerlendirilmiştir. Araştırma bulguları, öğrencilerin büyük çoğunluğunun (%92,4) Bass ve Modifiye Bass tekniklerini klinik açıdan en etkili fırçalama yöntemi olarak değerlendirdiğini göstermiştir. Bununla birlikte, diş ipi ve ara yüz fırçası gibi yardımcı ağız hijyeni araçlarının kişisel kullanım oranlarının, öğrencilerin teorik bilgi düzeylerine kıyasla daha düşük olduğu belirlenmiştir. Akademik sınıf düzeyinin yükselmesiyle birlikte teknik bilgi kapasitesinde istatistiksel olarak anlamlı bir artış saptanırken, günlük fırçalama sıklığı ve süresi gibi temel ağız hijyeni alışkanlıklarının sınıflar arasında benzerlik gösterdiği bulunmuştur. Ayrıca klinik deneyim arttıkça öğrencilerin bilgi ediniminde sosyal medya yerine akademik kaynaklara yönelme eğiliminde oldukları gözlemlenmiştir. Diş hekimliği öğrencilerinin mekanik plak kontrolüne ilişkin teorik bilgi düzeylerinin yeterli olduğu; ancak bu bilginin kişisel ağız bakım davranışlarına aktarılmasında belirgin eksiklikler bulunduğu görülmüştür. Bu nedenle, diş hekimliği eğitim programlarında koruyucu uygulamaların yalnızca teorik bilgi düzeyinde değil, davranışsal farkındalık ve klinik öz bakım alışkanlıkları ile desteklenmesi gerektiği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kesitsel Anket Çalışması, Diş Fırçalama Teknikleri, Mikrobiyal Dental Plak, Diş Hekimliği Öğrencileri, Oral Hijyen

Evaluation of Dental Students' Knowledge, Attitudes, and Habits Regarding Brushing Techniques Bolu Abant İzzet Baysal University Institute of Graduate Studies Name and Surname

Abstract

36

This study aimed to evaluate the theoretical knowledge of professional toothbrushing techniques, individual oral hygiene behaviors, and clinical approaches toward patient education among 3rd-, 4th-, and 5th-year dental students at Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry. The study was conducted during the 2025–2026 academic year with 251 clinical dental students. Data were collected using a structured questionnaire including demographic characteristics, knowledge of mechanical plaque control methods, use of auxiliary oral hygiene products, and clinical recommendation behaviors. Statistical analyses were performed using IBM SPSS Statistics for Windows version 27 (SPSS Inc., Chicago, IL, USA), and statistical significance was set at $p < 0.05$. Descriptive statistics and intergroup comparative analyses were applied. The majority of the participants (92.4%) identified the Bass and Modified Bass techniques as the most effective toothbrushing methods. However, the personal use of auxiliary oral hygiene tools such as dental floss and interdental brushes was lower than the students' theoretical knowledge levels. Technical knowledge increased significantly with academic grade level, whereas toothbrushing frequency and duration showed similar patterns among all classes. In addition, students with greater clinical experience were more likely to prefer academic literature rather than social media as a source of professional information. In conclusion, although dental students demonstrated adequate theoretical knowledge regarding mechanical plaque control, deficiencies were observed in translating this knowledge into personal oral care practices. Therefore, preventive approaches in dental education should be reinforced not only theoretically but also through behavioral awareness and self-care habits.

Keywords: Cross-Sectional Survey Study, Toothbrushing Techniques, Microbial Dental Plaque, Dental Students, Oral Hygiene

Presentation ID / Sunum No= 146

Oral Presentation / Sözlü Sunum

37

ORCID ID: 0009-0007-6469-2463

Dudak Damak Yarıklı Hastalarda Dental Anomalilerin Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi

Ra. Mürşide Burcu Kiriş¹, Asst. Prof. Dr. Özlem Büşra Doğan Eralp², Prof.Dr. Nihal Avcu¹

¹Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi AD

²Uludağ Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi AD

Özet

Amaç: Dudak damak yarığı (DDY), dental gelişim anomalileri ile sıklıkla ilişkili kraniyofasiyal anomalilerden biridir. DDY hastalarında dişlerin sayı, şekil, boyut, pozisyon ve erüpsiyon süreçlerinde çeşitli değişiklikler görülebilmektedir. Bu anomalilerin doğru şekilde belirlenmesi ortodontik, cerrahi ve multidisipliner tedavi planlaması açısından önem taşımaktadır. Bu çalışmanın amacı, DDY tanılı bireylerde görülen dental anomalilerin prevalansını ve dağılımını konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) görüntüleri kullanarak değerlendirmektir. **Yöntem:** Bu retrospektif çalışmada, DDY tanısına sahip 45 hastanın KIBT görüntüleri değerlendirildi. Hastaların yaş, cinsiyet ve DDY tipi kaydedildi. Dental anomaliler; sayı anomalileri (hipodonti ve süpernumere diş), boyut/şekil anomalileri (mikrodonti, makrodonti, taurodontizm), pozisyon ve erüpsiyon anomalileri (rotasyon, deplasman/transpozisyon, gömülü diş, ektopik sürme ve inversiyon) ile doku ve kök anomalileri (mine hipoplazisi, kök dilaserasyonu ve kısa kök) olmak üzere sınıflandırıldı. Elde edilen veriler tanımlayıcı istatistiksel yöntemlerle analiz edildi. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen hastaların yaş ortalaması 12,4±5,4 yıl olup %60,0'ı erkek, %40,0'ı kadındı. Olguların %55,6'sında unilateral, %44,4'ünde bilateral DDY mevcuttu. En az bir sayı anomalisi hastaların %82,2'sinde saptandı. Hipodonti %71,1 oranıyla en sık görülen sayı anomalisi olurken, süpernumere diş prevalansı %17,8 olarak bulundu. Boyut ve şekil anomalileri hastaların %35,6'sında izlendi ve en sık görülen bulgu mikrodonti (%33,3) idi. Pozisyon ve erüpsiyon anomalileri %73,3 oranında saptandı; en sık görülen anomaliler rotasyon (%37,8), deplasman/transpozisyon (%31,1) ve gömülü diş (%28,9) olarak belirlendi. Mine hipoplazisi ve kök anomalilerinden en az biri hastaların %17,8'inde gözlemlendi ve en sık kök dilaserasyonu (%8,9) izlendi. **Sonuç:** DDY hastalarında dental anomalilerin yüksek prevalansa sahip olduğu ve özellikle hipodonti ile pozisyon/erüpsiyon anomalilerinin sık görüldüğü belirlenmiştir. KIBT, DDY hastalarında dental anomalilerin üç boyutlu ve ayrıntılı değerlendirilmesini sağlayarak doğru tanı ve multidisipliner tedavi planlamasına katkı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dudak Damak Yarığı, Hipodonti, Mikrodonti, Süpernumere

Presentation ID / Sunum No= 148

Oral Presentation / Sözlü Sunum

38

ORCID ID: 0000-0002-7780-079X

Farklı Bitirme ve Polisaj Sistemlerinin, Farklı Doldurucu Partiküllerine Sahip Kompozit Rezinlerin Yüzey Pürüzlülüğü Üzerindeki Etkilerinin İn-Vitro İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Cemile Yılmaz¹

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Restoratif Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Afyonkarahisar, Türkiye

Özet

Amaç: Bu in vitro çalışmanın amacı, farklı içerik ve partikül morfolojisine sahip dört kompozit rezinin yüzey pürüzlülüğü üzerinde, çeşitli bitirme ve polisaj sistemlerinin etkisini değerlendirmektir. **Materyal ve Yöntem:** Çalışmada dört farklı tipte kompozit rezin kullanıldı; mikrohibrit (Herculite Classic), nanohibrit (Clearfil Majesty ES-2), nanoseraamik (Zenit) ve Surface-Pre Reacted Glass (S-PRG) doldurucu içeren nanohibrit (Beautifil II). Her materyalden 40'ar örnek hazırlanarak dört alt gruba ayrıldı (n=10). Kontrol grubunda herhangi bir işlem uygulanmazken; deney gruplarına dört aşamalı OptiDisc, iki aşamalı Diacomp Plus Twist ve Enhance PoGo olmak üzere üç farklı polisaj sistemi uygulandı. Yüzey pürüzlülüğü (Ra, µm) mekanik profilometre ile ölçüldü. İstatistiksel analizlerde Kruskal-Wallis H testi ve Bonferroni düzeltmeli Mann-Whitney U testi kullanıldı; anlamlılık düzeyi p<0,05 olarak belirlendi. **Bulgular:** Hem kompozit materyalin hem de polisaj sisteminin yüzey pürüzlülüğü üzerindeki ana etkileri istatistiksel olarak anlamlı bulundu (p<0,05). En düşük Ra değerleri, tüm polisaj sistemleri genelinde Clearfil Majesty ES-2 grubunda gözlenmiştir. S-PRG dolduruculu giomer Beautifil II grubu en zor polisaj yapılabilen materyal olarak belirlenmiş; en iyi sonuç OptiDisc ile (0,64 [0,57–1,15] µm) elde edilirken, en yüksek pürüzlülük Enhance PoGo ile (0,96 [0,52–1,28] µm) kaydedilmiştir. Tüm test edilen kombinasyonlar arasında en iyi yüzey kalitesi Clearfil Majesty ES-2 ile OptiDisc kombinasyonunda, en kötü ise giomer ile Enhance PoGo kombinasyonunda elde edildi. **Sonuç:** Kompozit rezinlerin yüzey pürüzlülüğünün, hem materyalin partikül boyutu ve morfolojisinden hem de polisaj sisteminin aşındırıcı tipi ve aşama sayısından önemli ölçüde etkilendiği saptanmıştır. Dört aşamalı alüminyum oksit içeren OptiDisc, özellikle giomer materyalinde belirgin bir üstünlük gösterirken; diğer kompozitlerde kontrol ve diğer sistemlerle karşılaştırılabilir düzeyde sonuçlar vermiştir. Enhance PoGo ise tüm materyallerde en yüksek pürüzlülüğe neden olmuş olup, bu sistemin klinik uygulamalarda dikkatli değerlendirilmesi gerektiği düşünülmektedir. Diacomp Plus Twist ise öngörülebilir ve materyalden bağımsız sonuçlar elde etmek isteyen klinisyenler için alternatif bir seçenek olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Bitirme ve Polisaj Sistemleri, Kompozit Rezine, Mekanik Profilometre, Yüzey Pürüzlülüğü.

In-Vitro Investigation of the Effects of Different Finishing and Polishing Systems on the Surface Roughness of Composite Resins with Different Filler Particle Contents

Abstract

Objective: This *in vitro* study evaluated the effect of various finishing and polishing systems on the surface roughness of four composite resins with different filler contents and particle morphologies. **Materials and Methods:** Four composite types were used: a microhybrid (Herculite Classic), a nanohybrid (Clearfil Majesty ES-2), a nanoceramic (Zenit), and an S-PRG filler-containing nanohybrid giomer (Beautifil II). Forty specimens per material were divided into four subgroups (n=10). A control group received no treatment, while three experimental groups were polished using the four-step OptiDisc, the two-step Diacomp Plus Twist, and Enhance PoGo. Surface roughness (Ra, μm) was measured via mechanical profilometry. Data were analysed using Kruskal-Wallis H and Mann-Whitney U tests with Bonferroni correction ($p < 0.05$). **Results:** Both material type and polishing system significantly affected surface roughness ($p < 0.05$). Clearfil Majesty ES-2 consistently exhibited the lowest Ra values across all systems. The giomer (Beautifil II) proved the most difficult to polish; its best result came with OptiDisc (0.64 [0.57–1.15] μm), while the roughest surface was recorded with Enhance PoGo (0.96 [0.52–1.28] μm). Among all combinations, the smoothest surface was achieved by Clearfil Majesty ES-2 polished with OptiDisc, whereas the giomer polished with Enhance PoGo yielded the poorest outcome. **Conclusions:** Surface roughness is significantly influenced by both the particle size and morphology of the composite and the abrasive characteristics and step count of the polishing system. The four-step aluminium-oxide-based OptiDisc demonstrated marked superiority, especially for the giomer, while performing comparably to other systems on conventional composites. Enhance PoGo produced the highest roughness for all materials, indicating that its clinical use warrants caution. Conversely, Diacomp Plus Twist delivered predictable, material-independent results, making it a reliable alternative for clinicians seeking consistent surface quality across different restorative materials.

Keywords: Finishing and Polishing Systems, Composite Resin, Mechanical Profilometer, Surface Roughness.

Presentation ID / Sunum No= 64

Oral Presentation / Sözlü Sunum

40

ORCID ID: 0000-0002-8037-6408

Fluorescence of Single Shade Composites: Spectrophotometry and Photography Analysis Techniques

Asst. Prof. Dr. Buket Karalar¹, Asst. Prof. Dr. Merve Nur Yılmaz², Asst. Prof. Dr. Merve Pelin Dur Sarıgözel¹

¹Sakarya Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

²Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, A2 rengindeki dişlerin servikal restorasyonlarında kullanılan farklı kompozit rezin sistemlerinin (single-shade, simplified shade, multi-shade ve group-shade) renk ve floresans uyum performansları, spektrofotometrik veriler referans alınarak karşılaştırılmıştır. **Gereç ve Yöntemler:** Çekilmiş 45 adet insan üst çene orta kesici dişinde standart servikal kaviteler hazırlanmıştır. Dişler dokuz gruba ayrılmıştır (n=5): beş single-shade kompozit (Omnichroma, Charisma Topaz One, Vittra APS Unique, Zenchroma, ONEshade), iki simplified shade kompozit (Optishade, Clearfil Majesty ES-2), bir multi-shade kompozit (Estelite Sigma Quick) ve bir group-shade kompozit (G-aenial Achord). Renk ve floresans uyumu; CIEDE2000 formülü esas alınarak spektrofotometri (SP), çapraz polarize dijital fotoğrafçılık (CP) ve floresans aydınlatmalı dijital fotoğrafçılık (FI) yöntemleriyle değerlendirilmiştir. Veriler, Generalized Estimating Equations ve Kruskal-Wallis testleri kullanılarak analiz edilmiştir. **Bulgular:** FI yöntemi (23.01 ± 7.04), SP (3.34 ± 1.52) ve CP (3.55 ± 1.35) yöntemlerine göre anlamlı derecede daha yüksek ΔE değerleri göstermiştir ($p < 0.001$). G-aenial Achord en düşük ΔE değerlerini sergilerken (6.54 ± 5.01), Charisma Topaz One en yüksek floresans uyumsuzluğunu göstermiştir (30.22 ± 10.92) ($p < 0.001$). Kompozit tipi ile ölçüm yöntemi arasında anlamlı bir etkileşim bulunmuştur ($p < 0.001$). **Sonuç:** Tek renk (single-shade) kompozitler geleneksel ışık altında başarılı bir renk uyumu göstermiş, ancak UV (ultraviyole) ışık altında belirgin hale gelmiştir. Grup renk (group-shade) sistemleri ise daha stabil ve öngörülebilir bir optik performans sergilemiştir.

Anahtar Kelimeler: Single Shade Kompozit, Floresans, Spektrofotometri, Renk Uyumu, Servikal Restorasyonlar

Fluorescence of Single Shade Composites: Spectrophotometry and Photography Analysis Techniques

Abstract

Objective: This study compared the color- and fluorescence-matching performance of different composite resin systems (single-shade, simplified shade, multi-shade ve group-shade) used in cervical restorations of A2 shade teeth, using spectrophotometric data as a reference. **Materials and Methods:** Standardized cervical cavities were prepared in 45 extracted human maxillary central incisors. Teeth

were divided into nine groups (n=5): five single-shade composites (Omnichroma, Charisma Topaz One, Vittra APS Unique, Zenchroma, ONEshade), two simplified shade composites (Optishade, Clearfil Majesty ES-2), one multi-shade composite (Estelite Sigma Quick), and one group-shade composite (G-aenial Achord). Color and fluorescence matching were evaluated using spectrophotometry (SP), cross-polarized digital photography (CP), and fluorescence-illuminated digital photography (FI) based on the CIEDE2000 formula. Data were analyzed using Generalized Estimating Equations and Kruskal–Wallis tests. Results: FI showed significantly higher ΔE values (23.01 ± 7.04) than SP (3.34 ± 1.52) and CP (3.55 ± 1.35) ($p < 0.001$). G-aenial Achord exhibited the lowest ΔE values (6.54 ± 5.01), whereas Charisma Topaz One showed the highest fluorescence mismatch (30.22 ± 10.92) ($p < 0.001$). A significant interaction was found between composite type and measurement method ($p < 0.001$). Conclusion: Single-shade composites showed favorable color matching under conventional lighting but became distinguishable under UV illumination. Group-shade systems demonstrated more stable and predictable optical performance.

Keywords: Single-Shade Composite, Fluorescence, Spectrophotometry, Color Matching, Cervical Restorations

Presentation ID / Sunum No= 198

Oral Presentation / Sözlü Sunum

42

ORCID ID: 0009-0004-6222-420X

Gingival Çekilme Defektinin Tedavisinde Gingival Ünite Grefti: Bir Olgu Sunumu

Researcher Zeynep Hazan Yıldız¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Ad.

Özet

Gingival çekilme, kök yüzeyinin oral ortamda açığa çıkmasına neden olan ve estetik problemlere, dentin hassasiyetine ve plak kontrolünde güçlüğü yol açabilen yaygın bir klinik durumdur. Gingival ünite grefti (GUG), keratinize dişeti genişliğinin artırılması ve kök yüzeyi örtülmesinin sağlanması amacıyla geliştirilen modifiye bir serbest dişeti grefti tekniğidir. Bu olgu sunumunun amacı, Cairo RT-1 gingival çekilme defektinin tedavisinde GUG tekniğinin klinik sonuçlarını değerlendirmektir. Kırk dokuz yaşındaki kadın hastada #31 numaralı dişte 3 mm derinliğinde Cairo RT-1 gingival çekilme defekti tespit edildi. Kök yüzeyi örtülmesinin sağlanması ve keratinize dişeti genişliğinin artırılması amacıyla gingival ünite grefti uygulandı. Altıncı ay kontrolünde başarılı kök yüzeyi örtülmesi, keratinize dişeti genişliğinde artış ve tatmin edici estetik sonuçlar elde edildi. Bu olguda elde edilen bulgular, GUG tekniğinin Cairo RT-1 gingival çekilme defektlerinin tedavisinde etkili ve öngörülebilir bir tedavi seçeneği olabileceğini göstermektedir. Ayrıca tek cerrahi girişimle hem kök yüzeyi örtülmesinin sağlanması hem de keratinize dişeti miktarının artırılabilmesi, tekniğin önemli avantajları arasında değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gingival Çekilme, Gingival Ünite Grefti, Kök Örtülmesi, Mukogingival Cerrahi, Keratinize Dişeti.

Gingival Unit Graft for the Treatment of a Gingival Recession Defect: A Case Report

Abstract

Gingival recession is a common clinical condition characterized by the exposure of the root surface in the oral cavity, which may result in esthetic concerns, dentin hypersensitivity, and difficulties in plaque control. Gingival unit graft (GUG) is a modified free gingival graft technique developed to increase the width of keratinized gingiva while achieving root coverage. The aim of this case report was to evaluate the clinical outcomes of the GUG technique in the treatment of a Cairo RT-1 gingival recession defect. A 49-year-old female patient presented with a 3-mm Cairo RT-1 gingival recession defect on tooth #31. A gingival unit graft procedure was performed to achieve root coverage and increase the width of keratinized gingiva. At the 6-month follow-up examination, successful root coverage, increased keratinized gingival width, and satisfactory esthetic outcomes were observed. The findings of

this case suggest that the GUG technique may be an effective and predictable treatment option for the management of Cairo RT-1 gingival recession defects. Furthermore, the ability to achieve both root coverage and augmentation of keratinized gingival tissue within a single surgical procedure may represent a significant clinical advantage.

Keywords: Gingival Recession, Gingival Unit Graft, Root Coverage, Mucogingival Surgery.

Presentation ID / Sunum No= 112

Oral Presentation / Sözlü Sunum

44

ORCID ID: 0009-0003-5948-6594

Gömülü Dişlerin Sürdürülmesinde Farklı Klinik Yaklaşımlar

Researcher Şevval Mülazım¹, Assoc. Prof. Dr. Kevser Kurt Demirsoy¹

¹Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi

Özet

Gömülü dişler, fizyolojik sürme zamanı gelmesine rağmen dental arkta erüpsiyonu gerçekleşmeyen dişler olarak tanımlanmaktadır. Gömülü kaninler; estetik, fonksiyon ve fonasyon üzerindeki etkileri nedeniyle klinik açıdan önem taşımaktadır. Maksiller kanin dişler, uzun sürme yolu izlemeleri ve dental arkta geç dönemde konumlanan dişler olmaları nedeniyle üçüncü molarlardan sonra en sık gömülü kalan dişler arasında yer almaktadır. Bu dişler, labial yerleşime kıyasla daha sıklıkla palatinal bölgede gömülü kalma eğilimi göstermektedir. Tedavi planlamasında hastanın yaşı, gömülülük derecesi, gömülü dişin konumu ve komşu anatomik yapılarla ilişkisi dikkate alınmalıdır. Bu çalışmada, 3 farklı olguda gömülü kaninlerin sürdürülmesi amacıyla uygulanan farklı tedavi prosedürleri ve bu prosedürlerin dental ile fasiyal değişiklikler üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Çalışmanın materyalini farklı malokluzyon tiplerine sahip ve gömülü kanin bulunan 3 olgu oluşturmaktadır. Tüm vakalardan rutin diagnostik kayıtlar kapsamında tedavi öncesi (T0), ara seans (T1) ve tedavi sonrası (T2) radyolojik ile fotoğraflık kayıtlar elde edilmiştir. Olgu 1: 19 yaşındaki kadın hasta “Dişlerimin arasında boşluk var” şikâyetiyle başvurmuştur. Yapılan değerlendirmede iskeletsel Sınıf I, dişsel olarak sol tarafta Sınıf I ve sağ tarafta Sınıf II molar ilişki tespit edilmiştir. Preoperatif ortodontik tedavi sürecinde üst süt kanin dişlerin ağızda mevcut olduğu belirlenmiştir. Gömülü kaninin sürdürülmesi amacıyla cerrahi açığa çıkarma sonrasında piggyback ark sistemi kullanılarak ortodontik traksiyon uygulanmıştır. Olgu 2: 17 yaşındaki kadın hasta “Dişlerim yamuk” şikâyetiyle başvurmuştur. Klinik ve radyolojik değerlendirmede maksillada şiddetli çapraşıklık, iskeletsel ve dişsel Sınıf II malokluzyon, derin kapanış ve gömülü kanin varlığı tespit edilmiştir. Çok sayıda gömülü diş bulunması nedeniyle hasta sendrom şüphesi ile değerlendirilmiş, ancak tıbbi tetkikler sonucunda sendromik durum ekarte edilmiştir. 64 numaralı diş çekilmiş ve 24 numaralı dişin pozisyonunun düzeltilmesi hedeflenmiştir. Hastada konjenital alt ikinci premolar eksikliği bulunması nedeniyle çekimli ortodontik tedavi uygulanmıştır. Gömülü kaninin sürdürülmesinde cerrahi açığa çıkarma sonrasında yardımcı ortodontik mekanikler ile kontrollü traksiyon uygulanmıştır. Olgu 3: 22 yaşındaki kadın hasta “Alt çenem önde” şikâyetiyle başvurmuştur. Yapılan değerlendirmede iskeletsel ve dişsel Sınıf III anomali tespit edilmiştir. Tedavi kapsamında üst ve alt keserlerde dekompanzasyon uygulanarak diş eğimleri düzeltilmiş ve negatif overjet artırılmıştır. Alt çenede planlanan implant uygulamaları için gerekli boşluk hazırlanmıştır. Gömülü kaninin sürdürülmesinde intermaksiller elastikler ile desteklenen ortodontik yardımcı sürdürme mekanikleri uygulanmıştır. Tedavi sonrasında tüm hastalarda gömülü kaninlerin başarılı şekilde sürdürülmesi sağlanmış; dengeli dentoiskeletsel yapı, fonksiyonel oklüzyon ve hasta beklentilerini karşılayan fasiyal görünüm elde edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Gömülü Diş, Gömülü Kanin, Estetik, Malokluzyon.

Different Clinical Approaches in the Eruption of Impacted Teeth

Abstract

Impacted teeth are defined as teeth that fail to erupt into the dental arch despite reaching their physiological eruption period. Impacted canines are clinically significant due to their effects on esthetics, function, and phonation. Maxillary canines are among the most frequently impacted teeth after third molars because of their prolonged eruption pathway and late positioning within the dental arch. These teeth demonstrate a greater tendency for palatal impaction compared with labial impaction. Treatment planning should consider the patient's age, degree of impaction, location of the impacted tooth, and its relationship with adjacent anatomical structures. This study aimed to evaluate the dental and facial changes following different treatment procedures applied for the eruption of impacted canines in three different cases. The study material consisted of three cases presenting different malocclusion types accompanied by impacted canines. Routine diagnostic records, including pretreatment (T0), interim session (T1), and post-treatment (T2) radiographic and photographic documentation, were obtained for all cases. Case 1: A 19-year-old female patient presented with the complaint of spacing between her teeth. Clinical evaluation revealed skeletal Class I malocclusion with dental Class I molar relationship on the left side and Class II molar relationship on the right side. Retained maxillary primary canines were detected during the preoperative orthodontic phase. Following surgical exposure, orthodontic traction was performed using a piggyback arch system to facilitate eruption of the impacted canine. Case 2: A 17-year-old female patient presented with the complaint of dental irregularity. Clinical and radiographic examination revealed severe maxillary crowding, skeletal and dental Class II malocclusion, deep bite, and impacted canines. Due to the presence of multiple impacted teeth, the patient was evaluated for possible syndromic involvement; however, syndromic conditions were excluded following medical investigations. Tooth 64 was extracted to improve the position of tooth 24. Extraction orthodontic treatment was performed because of congenital absence of the mandibular second premolars. For eruption of the impacted canine, controlled orthodontic traction was applied following surgical exposure with the support of auxiliary orthodontic mechanics. Case 3: A 22-year-old female patient presented with the complaint of mandibular prognathism. Skeletal and dental Class III malocclusion was diagnosed. As part of the treatment protocol, upper and lower incisors were decompensated to correct their inclinations and increase negative overjet. Space was prepared for planned mandibular implant placement. Eruption of the impacted canine was achieved using auxiliary orthodontic eruption mechanics supported by intermaxillary elastics. Following treatment, successful eruption of impacted canines was achieved in all patients, resulting in balanced dentoskeletal structures, functional occlusion, and facial esthetics that met patient expectations.

Keywords: Impacted Tooth, Impacted Canine, Aesthetics, Malocclusion.

Presentation ID / Sunum No= 53

Oral Presentation / Sözlü Sunum

46

ORCID ID: 0009-0004-9592-6873

İki Aşamalı Mukogingival Cerrahi Sürecinde Gelişen Doku Nekrozu ve Yeniden Cerrahi Yönetimi: Bir Vaka Sunumu

Ra. Ziyet Gül Gürses¹, Ra. Ediz Kale¹, Assoc. Prof. Dr. Osman Fatih Arpağ¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

*Corresponding author: Ziyet Gül GÜRSSES

Özet

Amaç: Gingival çekilmelerin tedavisinde iki aşamalı mukogingival cerrahi yaklaşımlar, özellikle yetersiz keratinize dişeti varlığında yumuşak doku kalitesinin artırılması ve kök yüzeyi örtülmesinin optimize edilmesi açısından öngörülebilir klinik sonuçlar sunmaktadır. Bununla birlikte, cerrahi süreçte gelişen iyatrojenik komplikasyonlar tedavi başarısını olumsuz etkileyebilmektedir. Bu vaka sunumunun amacı, serbest dişeti grefti sonrası ikinci aşama cerrahide adeziv materyal kontaminasyonuna bağlı gelişen doku nekrozunun yönetimini ve yeniden uygulanan cerrahi yaklaşımın klinik sonuçlarını sunmaktır. **Olgu Sunumu:** Sistemik açıdan sağlıklı, 48 yaşında kadın hasta, mandibular anterior bölgede gingival çekilme şikâyeti nedeniyle kliniğimize başvurdu. Klinik periodontal değerlendirmede 41-31 numaralı dişler bölgesinde gingival çekilme ile birlikte yetersiz keratinize dişeti genişliği saptandı. Tedavi planı kapsamında, ikinci aşamada gerçekleştirilecek kök yüzeyi örtme prosedürünün prognozunu iyileştirmek ve keratinize doku miktarını artırmak amacıyla ilk aşamada serbest dişeti grefti uygulandı. Cerrahi sonrası altı aylık iyileşme ve doku maturasyonu sürecinin ardından, ikinci aşamada bağ dokusu grefti ile birlikte koronale kaydırılmış flep operasyonu planlandı. Flebin stabilizasyonunu artırmak amacıyla kullanılan adeziv materyalin işlem sırasında cerrahi saha içerisine sızmasına bağlı olarak erken postoperatif dönemde doku vaskülarizasyonunda bozulma ve cerrahi bölgede nekrotik değişiklikler gözlemlendi. Gelişen yumuşak doku nekrozu nedeniyle planlanan kök yüzeyi örtülmesi başarısızlıkla sonuçlandı. Nekrotik alanın sekonder iyileşmesini takiben üç aylık bekleme süresi sonrası cerrahi saha yeniden değerlendirildi. Yeterli doku iyileşmesinin sağlandığının gözlenmesi üzerine aynı bölgede bağ dokusu grefti ve koronale kaydırılmış flep operasyonu yeniden uygulandı. Klinik takiplerde yumuşak doku kalitesinde belirgin iyileşme, keratinize dişeti stabilitesinde artış ve kök yüzeyi örtülmesinde tatmin edici klinik sonuçlar elde edildi. **Sonuç:** Mukogingival cerrahi sırasında gelişen iyatrojenik komplikasyonlar tedavi başarısını olumsuz etkileyebilmekle birlikte, uygun iyileşme süresi sonrasında yeniden planlanan cerrahi girişimler başarılı klinik sonuçlar sağlayabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gingival Çekilme, Mukogingival Cerrahi, Serbest Dişeti Grefti

Tissue Necrosis Developing During a Two-Stage Mucogingival Surgical Process and Re-Surgical Management: A Case Report

Abstract

47

Objective: Two-stage mucogingival surgical approaches for the treatment of gingival recessions provide predictable clinical outcomes, particularly in the presence of inadequate keratinized gingiva. However, iatrogenic complications occurring during the surgical process may adversely affect treatment success. This case report aimed to present the management of tissue necrosis associated with adhesive material contamination during second-stage surgery following a free gingival graft and to evaluate the clinical outcomes of the repeated surgical approach. **Case Report:** A systemically healthy 48-year-old female patient presented to our clinic with complaints of gingival recession in the mandibular anterior region. Clinical periodontal examination revealed gingival recession associated with insufficient keratinized gingival width in the region of teeth 41–31. As part of the treatment plan, a free gingival graft was initially performed to increase the amount of keratinized tissue and improve the prognosis of the planned root coverage procedure. Following a six-month healing period, a connective tissue graft combined with a coronally advanced flap was planned as the second-stage procedure. During surgery, adhesive material used to enhance flap stabilization inadvertently contaminated the surgical field, resulting in impaired tissue vascularization and necrotic changes in the early postoperative period. Consequently, the planned root coverage procedure failed. After secondary healing of the necrotic area and a three-month period, the surgical site was re-evaluated. Upon confirmation of adequate tissue healing, a connective tissue graft and coronally advanced flap were successfully repeated in the same region. Clinical follow-up demonstrated marked improvement in soft tissue quality, increased keratinized gingival stability, and satisfactory root coverage outcomes. **Conclusion:** Although iatrogenic complications during mucogingival surgery may negatively influence treatment outcomes, carefully re-planned surgical interventions following an adequate healing period can achieve favorable clinical results.

Keywords: Gingival Recession, Mucogingival Surgery, Free Gingival Graft

Presentation ID / Sunum No= 110

Oral Presentation / Sözlü Sunum

48

ORCID ID: 0000-0003-0803-8735

Invisalign Tedavisi Sonrasında Gelişen Anterior Diastemanın In-House Alignerlar ile Düzeltimi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Saniye Merve Cengiz¹, Uzm. Dr. Ahmet Fatih Cengiz²

¹Mersin Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı, Mersin, Türkiye

²Serbest Klinik Mersin Türkiye

Özet

Ortodontik tedavi sonrasında meydana gelen relapslar, elde edilen estetik ve fonksiyonel sonuçların uzun dönem stabilitesini olumsuz etkileyebilmektedir. Özellikle anterior bölgede oluşan diastemalar, hastalar tarafından kolaylıkla fark edilmekte ve yeniden tedavi gereksinimine yol açabilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, Invisalign tedavisi sonrasında gelişen anterior diastemanın in-house üretilen şeffaf plaklar ile düzeltilmesini sunmaktır. Kronolojik yaşı 22 yıl 3 ay olan erkek hasta, dişlerindeki çapraşıklık ve estetik görünümünden duyduğu memnuniyetsizlik nedeniyle ortodontik tedavi talebiyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik ve radyolojik değerlendirmeler sonucunda 24 numaralı diş çekimini içeren Invisalign® tedavisi planlanmış ve toplam 28 adet şeffaf plak kullanılarak aktif ortodontik tedavi tamamlanmıştır. Tedavi sonunda ideal diş dizilimi, fonksiyonel oklüzyon ve estetik görünüm elde edilmiştir. Ancak tedavinin tamamlanmasından yaklaşık 6 ay sonra sabit lingual retainerın kopmasına bağlı olarak maksiller santral kesici dişler arasında 2 mm diastema olduğu tespit edilmiştir. Relapsın yalnızca anterior bölge ile sınırlı olması nedeniyle in-house aligner tedavisi planlanmıştır. Dijital ağız içi taramalar alınmış, üç boyutlu (3B) modeller oluşturulmuş ve dijital ortodontik planlama sonrasında şeffaf plaklar klinik ortamında üretilmiştir. In-house üretilen şeffaf plaklar ile gerçekleştirilen tedavi sonunda anterior diastema tamamen kapatılmış, ideal kontak ilişkileri yeniden sağlanmış ve hastanın estetik şikâyeti giderilmiştir. Tedavi süresince herhangi bir biyolojik veya mekanik komplikasyon gözlenmemiştir. In-house alignerlar, Invisalign tedavisi sonrasında gelişen lokalize anterior relapsların düzeltilmesinde etkili, hızlı ve maliyet etkin bir tedavi alternatifi sunabilmektedir. Dijital planlama ve klinik içi üretim olanakları sayesinde sınırlı diş hareketi gerektiren vakalarda başarılı sonuçlar elde edilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Relaps, Diastema, İn-House Aligner, Invisalign, Şeffaf Plak Tedavisi

Management of Anterior Diastema Relapse Following Invisalign Treatment With In-House Aligners: A Case Report

Abstract

49

Relapse following orthodontic treatment may negatively affect the long-term stability of achieved esthetic and functional outcomes. Anterior diastemas, in particular, are readily noticed by patients and may necessitate retreatment. The aim of this case report was to present the correction of an anterior diastema that developed following Invisalign treatment using in-house fabricated clear aligners. A 22-year-3-month-old male patient presented with a chief complaint of dental crowding and dissatisfaction with his dental appearance. Following clinical and radiographic evaluation, Invisalign® treatment involving the extraction of tooth #24 was planned, and active orthodontic treatment was completed using a total of 28 aligners. Ideal dental alignment, functional occlusion, and satisfactory esthetic outcomes were achieved at the end of treatment. However, approximately six months after treatment completion, a 2-mm diastema developed between the maxillary central incisors due to the failure of the fixed lingual retainer. As the relapse was confined to the anterior region, retreatment with in-house aligners was planned. Digital intraoral scans were obtained, three-dimensional (3D) models were generated, and clear aligners were fabricated in-office following digital orthodontic treatment planning. The anterior diastema was completely closed following treatment with in-house fabricated aligners. Ideal contact relationships were re-established, and the patient's esthetic concern was successfully resolved. No biological or mechanical complications were observed during treatment. In-house aligners may represent an effective, rapid, and cost-efficient treatment alternative for the correction of localized anterior relapse following Invisalign therapy. The advantages of digital treatment planning and in-office aligner fabrication enable successful management of cases requiring limited tooth movement.

Keywords: Diastema, Relapse, Invisalign, In-House Aligner, Clear Aligner Therapy

Presentation ID / Sunum No= 160

Oral Presentation / Sözlü Sunum

50

ORCID ID: 0009-0009-7840-3735

Kalsifiye Kök Kanallarının Tedavisinde Kılavuzlu (Guided) Endodontinin Klinik Başarı ve Sapma Oranları: Güncel Bir Derleme

Ph.d. Cand. Beyza Yaren Öztünç¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Hamidiye Dişhekimliği Fakültesi Endodonti Anabilim Dalı

Özet

Giriş: Kök kanal kalsifikasyonu (pulpa kanalı obliterasyonu - PCO), endodontik tedavide iatrojenik perforasyon ve aşırı dentin harabiyeti riskini artıran kompleks bir durumdur. CBCT ve intraoral tarayıcı entegrasyonuna dayanan statik kılavuzlu endodonti (SGE), mikro-endodontik kanal lokalizasyonunda minimal invaziv ve hekim tecrübesinden bağımsız bir alternatif sunar. Materyal ve Metot: SGE uygulamalarında sapma değerlerini ve klinik başarıyı inceleyen güncel (2021-2026) araştırmalara ulaşmak amacıyla PubMed, Scopus, Web of Science ve Cochrane veri tabanları taranmıştır. Kriterlere uyan, statik rehber şablonlarla kuronal, apikal (milimetre) ve açısal (derece) sapmaları raporlayan 5 çalışma analiz edilmiştir. Dinamik navigasyon, nicel verisiz derlemeler ve vaka raporları dışlanmıştır. Bulgular: SGE yönteminin kalsifiye kanallara ulaşmadaki başarı oranı %92-%100 arasındadır. Güncel bir klinik çalışmada (RCT), SGE grubunda ortalama kuronal sapma 0.14 ± 0.08 mm, apikal sapma 0.35 ± 0.16 mm ve açısal sapma $1.75 \pm 0.30^\circ$ bulunarak serbest el (freehand) tekniğine kıyasla anlamlı derecede düşük rapor edilmiştir ($P < 0.0001$). Üç boyutlu analizlerde, 7 mm sleeve yüksekliği ve Zirkonya (ZrO_2) sleeve materyali kullanımının apikal sapmayı ve sert doku kaybını (9.33 ± 1.90 mm³) minimalde tuttuğu belirlenmiştir. Endodontik mikrocerrahide ise statik kılavuzlar serbest ele kıyasla 27.7 kat daha yüksek kök ucu lokalizasyon başarısı sunmaktadır. Molar bölgedeki sapma miktarları, oklüzal mesafe kısıtlılığı ve enstrüman interferansı nedeniyle anterior bölgeye kıyasla anlamlı derecede yüksektir. Sonuç: Statik kılavuzlu endodonti, kalsifiye kanalların yönetiminde yüksek başarı ve minimum dentin harabiyeti sunan güvenli bir seçenektir. Kılavuz tasarımlarında zirkonya sleeve materyalinin ve 5-7 mm kovan yüksekliklerinin tercih edilmesi önerilir. Anahtar Kelimeler: Kalsifiye kanal, guided endodonti, sapma oranı, statik navigasyon, kök kanal tedavisi.

Anahtar Kelimeler: Kalsifiye Kanal, Guided Endodonti, Sapma Oranı, Statik Navigasyon, Kök Kanal Tedavisi

Presentation ID / Sunum No= 29

Oral Presentation / Sözlü Sunum

51

ORCID ID: 0009-0003-8197-8560

Karotid Arter Kalsifikasyonunun Dental Radyografilerde Tanısal Değeri: Panoramik Radyografi ve KIBT Bulguları

Researcher Seda Akı Başer¹

¹Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı

Özet

Amaç: Karotid arter kalsifikasyonları (KAK), serebrovasküler hastalıklar açısından önemli bir risk göstergesi olup dental radyografilerde tesadüfi olarak saptanabilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, panoramik radyografi ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) bulguları ile tespit edilen karotid arter kalsifikasyonunun değerlendirilmesi ve klinik öneminin vurgulanmasıdır. **Olgu Sunumu:** İmplant destekli protetik tedavi amacıyla kliniğe başvuran 63 yaşındaki kadın hastanın anamnezinde diyabetes mellitus ve hiperlipidemi öyküsünün bulunduğu öğrenildi. Hastadan elde edilen panoramik radyografide, mandibula angulusunun posterior-inferior bölgesinde, servikal vertebralar seviyesinde düzensiz sınırlı radyoopak oluşumlar izlendi. İmplant planlaması amacıyla gerçekleştirilen KIBT incelemesi sırasında, panoramik radyografide saptanan şüpheli bulguların ileri değerlendirmesi yapıldı. **Bulgular:** KIBT kesitlerinde, bilateral olarak C3–C4 vertebra seviyesinde, karotid arter bifurkasyonu lokalizasyonunda aterosklerotik plak ile uyumlu düzensiz sınırlı hiperdens kalsifikasyon alanları tespit edildi. Panoramik radyografide izlenen radyoopasitelerin KIBT ile üç boyutlu olarak doğrulanması sonucunda bulguların KAK ile uyumlu olduğu değerlendirildi. KIBT incelemesi, lezyonların lokalizasyonu ve morfolojik özelliklerinin daha ayrıntılı değerlendirilmesine olanak sağladı. Elde edilen bulgular doğrultusunda, hastanın ileri kardiyovasküler değerlendirme ve gerekli klinik incelemelerin yapılabilmesi amacıyla kardiyoloji bölümüne yönlendirilmesine karar verilmiştir. **Sonuç:** Panoramik radyografiler, KAK’ nın erken dönemde saptanmasında önemli katkı sağlayabilmektedir. Şüpheli olgularda KIBT gibi ileri görüntüleme yöntemleri tanının doğrulanmasına ve uygun klinik yönlendirmeye yardımcı olmaktadır. Diş hekimlerinin rutin radyografik incelemelerde bu tür bulgular açısından dikkatli olması, serebrovasküler hastalık riskinin erken belirlenmesine katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Karotid Arter Kalsifikasyonu, Panoramik Radyografi, Konik Işınli Bilgisayarlı Tomografi

Presentation ID / Sunum No= 121

Oral Presentation / Sözlü Sunum

52

ORCID ID: 0009-0009-1231-9071

Kemik Hastalıkları ve İlaç Kullanımının Dental İmplant Başarısına Etkisi

Ph.d. Cand. Kübra Hazal Bilgin¹, Asst. Prof. Dr. Merve Can¹

¹İstanbul Medipol Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Periodontoloji A.D.

Özet

Amaç: Dental implant tedavisinin başarısı büyük ölçüde osseointegrasyonun sağlıklı gerçekleşmesine bağlıdır. Kemik metabolizmasını etkileyen sistemik hastalıklar ve bu hastalıkların tedavisinde kullanılan ilaçlar implant başarısını doğrudan veya dolaylı olarak etkileyebilmektedir. Bu derlemenin amacı, kemik metabolizması bozukluklarının ve kemik biyolojisini etkileyen ilaçların dental implant tedavisi üzerindeki etkilerini güncel literatür ışığında değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Kemik metabolizması bozuklukları (osteoporoz, osteopeni, osteomalazi, Paget hastalığı, hiperparatiroidizm ve renal osteodistrofi) ile implant başarısı arasındaki ilişki incelenmiştir. Ayrıca antiresorptif ilaçlar (bifosfonatlar ve denosumab), selektif serotonin geri alım inhibitörleri (SSRI), anti-anjiyojenik ajanlar, proton pompa inhibitörleri ve kortikosteroidlerin implant sağkalımı ve osseointegrasyon üzerindeki etkilerine yönelik güncel sistematik derlemeler, meta-analizler ve konsensus raporları değerlendirilmiştir. **Bulgular:** Mevcut literatür, osteoporozun tek başına dental implant uygulamaları için mutlak kontrendikasyon oluşturmadığını göstermektedir. Osteoporotik bireylerde implant sağkalım oranlarının sağlıklı bireylere benzer olduğu, marjinal kemik kaybında ise sınırlı farklılıklar görülebildiği bildirilmiştir. Buna karşın antiresorptif ilaç kullanan hastalarda ilaç tipi, uygulama yolu, dozu ve kullanım amacı klinik risk açısından belirleyici faktörlerdir. Özellikle intravenöz bifosfonat veya yüksek doz denosumab kullanan onkoloji hastalarında ilaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ) riski nedeniyle implant tedavisi dikkatle değerlendirilmelidir. SSRI'lar, kortikosteroidler ve anti-anjiyojenik ajanların da kemik iyileşmesi ve implant başarısını olumsuz etkileyebileceğine dair kanıtlar bulunmaktadır. **Sonuç:** Dental implant başarısını belirleyen temel unsur kemik hastalığının varlığından ziyade, kemik metabolizmasının mevcut durumu ve kullanılan tedavilerin özellikleridir. Güncel konsensus raporları osteoporozun tek başına implant tedavisine engel olmadığını belirtmekte; ancak hasta bazlı risk değerlendirmesi, ilaç öyküsünün ayrıntılı sorgulanması ve multidisipliner yaklaşımın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental İmplant, Osseointegrasyon, Osteoporoz, Antiresorptif İlaçlar, Kemik Metabolizması.

Presentation ID / Sunum No= 174

Oral Presentation / Sözlü Sunum

53

ORCID ID: 0000-0001-9735-1816

Mandibular Anterior Bölgede Çoklu Gingival Çekilmelerin Modifiye Tünel Tekniği ve Subepitelyal Bağ Dokusu Grefti İle Tedavisi: Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Hamza Gökhan Kayhan¹, Assoc. Prof. Dr. Mustafa Özcan¹

¹Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Bölümü

Özet

Gingival çekilmeler, kök yüzeyinin açığa çıkmasına bağlı olarak dentin hassasiyeti, kök çürüğü, estetik kaygılar ve plak kontrolünde güçlük gibi çeşitli klinik problemlere neden olabilmektedir. Özellikle mandibular anterior bölgede görülen çoklu gingival çekilmelerin tedavisi; ince gingival fenotip, sınırlı keratinize doku genişliği ve sık vestibül varlığı nedeniyle klinisyen açısından teknik zorluklar içermektedir. Bu olgu sunumunun amacı, mandibular anterior bölgede çoklu gingival çekilmelerin modifiye tünel tekniği ve subepitelyal bağ dokusu grefti kullanılarak tedavisinin klinik sonuçlarını sunmaktır. Sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, mandibular anterior bölgede estetik kaygı ve dentin hassasiyeti şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede mandibular anterior bölgede çoklu gingival çekilme defektleri tespit edildi. Başlangıç periodontal tedavi ve oral hijyen eğitiminin ardından cerrahi tedavi planlandı. Lokal anestezi altında, çekilme defektlerini kapsayacak şekilde modifiye tünel tekniği uygulandı. Anatomik papillalar de-epitelize edildi ve mukogingival birleşimin ötesine uzanan split-full-split disseksiyon ile gerilimsiz bir tünel oluşturuldu. Damaktan elde edilen subepitelyal bağ dokusu grefti hazırlanan tünel içine yerleştirildi ve koronal pozisyonda askı sütürleri ile stabilize edildi. Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon gözlenmedi ve yara iyileşmesi sorunsuz olarak gerçekleşti. Takip muayenesinde çekilme miktarında belirgin azalma, keratinize doku genişliğinde artış ve gingival konturlarda estetik açıdan tatmin edici iyileşme elde edildi. Ayrıca, hastanın dentin hassasiyeti şikâyetinin ortadan kalktığı gözlemlendi. Sonuç olarak, split-full-split disseksiyon içeren modifiye tünel tekniği ile birlikte uygulanan subepitelyal bağ dokusu grefti, mandibular anterior bölgede çoklu gingival çekilmelerin tedavisinde başarılı, öngörülebilir ve estetik açıdan tatmin edici sonuçlar sağlayan etkili bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Gingival Çekilme, Modifiye Tünel Tekniği, Subepitelyal Bağ Dokusu Grefti, Kök Örtme, Periodontal Plastik Cerrahi

Treatment of Multiple Gingival Recessions in the Mandibular Anterior Region With the Modified Tunnel Technique and Subepithelial Connective Tissue Graft: A Case Report

Abstract

54

Gingival recessions may lead to various clinical problems, including dentin hypersensitivity, root caries, aesthetic concerns, and difficulties in plaque control due to the exposure of the root surface. The treatment of multiple gingival recessions, particularly in the mandibular anterior region, presents technical challenges for clinicians because of the thin gingival phenotype, limited width of keratinized tissue, and shallow vestibular depth. The aim of this case report is to present the clinical outcomes of treating multiple gingival recessions in the mandibular anterior region using the modified tunnel technique in combination with a subepithelial connective tissue graft. A systemically healthy female patient presented to our clinic with esthetic concerns and dentin hypersensitivity in the mandibular anterior region. Clinical examination revealed multiple gingival recession defects affecting the mandibular anterior teeth. Following initial periodontal therapy and oral hygiene instruction, surgical treatment was performed. Under local anesthesia, a modified tunnel technique was applied encompassing all recession defects. The anatomical papillae were de-epithelialized, and a tension-free tunnel extending beyond the mucogingival junction was prepared using a split-full-split dissection approach. A subepithelial connective tissue graft harvested from the palate was inserted into the tunnel and stabilized coronally using sling sutures. No postoperative complications were observed, and uneventful wound healing was achieved. Follow-up examination demonstrated a marked reduction in recession depth, an increase in the width of keratinized tissue, and an esthetically pleasing gingival contour. In addition, dentin hypersensitivity was completely resolved. In conclusion, the split-full-split modified tunnel technique combined with a subepithelial connective tissue graft appears to be an effective and predictable treatment modality providing favorable esthetic and clinical outcomes in the treatment of multiple mandibular gingival recessions.

Keywords: Gingival Recession, Modified Tunnel Technique, Subepithelial Connective Tissue Graft, Root Coverage, Periodontal Plastic Surgery

Presentation ID / Sunum No= 143

Oral Presentation / Sözlü Sunum

55

ORCID ID: 0000-0003-0049-3004

Mcnamara Lineer Ölçümlerinde Yapay Zekâ Destekli Sefalometrik Analizin Güvenilirliğinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Esra Ağaoğlu Mogul¹

¹Biruni Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, McNamara analizinde kullanılan maksilla efektif uzunluğu (Co-A) ve mandibula efektif uzunluğu (Co-Gn) ölçümlerinde yapay zekâ destekli WebCeph yazılımının güvenilirliğini, manuel sefalometrik analiz yazılımı NemoCeph ile karşılaştırarak değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Bu retrospektif çalışmaya 50 bireye ait lateral sefalometrik radyografi dahil edildi. Maksilla ve mandibula efektif uzunluk ölçümleri WebCeph ve NemoCeph yazılımları kullanılarak gerçekleştirildi. İki yöntem arasındaki fark eşleştirilmiş t testi ile değerlendirildi. Yöntemler arasındaki uyum intraclass correlation coefficient (ICC) analizi ile incelendi. Ortalama yanlılık ve %95 uyum sınırları Bland–Altman analizi ile hesaplandı. Ölçüm büyüklüğüne bağlı yanlılık doğrusal regresyon analizi ile araştırıldı. **Bulgular:** Maksilla efektif uzunluğu için WebCeph ve NemoCeph ölçüm ortalamaları sırasıyla $85,40 \pm 6,13$ mm ve $87,13 \pm 7,39$ mm olarak bulundu. NemoCeph ölçümleri ortalama 1,73 mm daha yüksek olup fark istatistiksel olarak anlamlıydı ($p=0,0002$). ICC değeri 0,870 olarak saptandı ve iyi düzeyde uyum gösterdi. Bland–Altman analizinde anlamlı ölçüm büyüklüğüne bağlı yanlılık izlendi ($p=0,003$). Mandibula efektif uzunluğu için WebCeph ve NemoCeph ölçüm ortalamaları sırasıyla $115,32 \pm 10,36$ mm ve $116,69 \pm 11,13$ mm idi. Ortalama fark 1,37 mm olup istatistiksel olarak anlamlıydı ($p=0,0155$). ICC değeri 0,929 olarak bulundu ve mükemmel düzeyde uyum gösterdi. Mandibular ölçümlerde anlamlı ölçüm büyüklüğüne bağlı yanlılık saptanmadı ($p=0,159$). **Sonuç:** WebCeph ve NemoCeph yazılımları arasında McNamara lineer ölçümlerinde yüksek düzeyde uyum bulunmuştur. Bununla birlikte NemoCeph ölçümlerinin sistematik olarak daha yüksek değerler verme eğiliminde olduğu görülmüştür. Yapay zekâ destekli sefalometrik analiz sistemleri klinik kullanım açısından güvenilir görünmekle birlikte, seri değerlendirmelerde aynı yazılımın kullanılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Sefalometrik Analiz, Webceph, Nemoceph, Mcnamara Analizi.

Evaluation of the Reliability of Artificial Intelligence-Assisted Cephalometric Analysis in McNamara Linear Measurements

Abstract

56

Objective: This study aimed to evaluate the reliability of the artificial intelligence-assisted WebCeph software in measuring effective maxillary length (Co-A) and effective mandibular length (Co-Gn) used in McNamara analysis by comparing its results with those obtained from the manual cephalometric analysis software NemoCeph. **Materials and Methods:** This retrospective study included 50 lateral cephalometric radiographs. Effective maxillary and mandibular length measurements were performed using WebCeph and NemoCeph software. Differences between the two methods were assessed using the paired t-test. Agreement was evaluated using the intraclass correlation coefficient (ICC). Mean bias and 95% limits of agreement were calculated using Bland–Altman analysis. Proportional bias was investigated through linear regression analysis. **Results:** For effective maxillary length, the mean measurements obtained with WebCeph and NemoCeph were 85.40 ± 6.13 mm and 87.13 ± 7.39 mm, respectively. NemoCeph measurements were significantly higher, with a mean difference of 1.73 mm ($p=0.0002$). The ICC was 0.870, indicating good agreement. Bland–Altman analysis revealed a significant proportional bias ($p=0.003$). For effective mandibular length, the mean measurements obtained with WebCeph and NemoCeph were 115.32 ± 10.36 mm and 116.69 ± 11.13 mm, respectively. The mean difference was 1.37 mm and was statistically significant ($p=0.0155$). The ICC was 0.929, indicating excellent agreement. No significant proportional bias was observed for mandibular measurements ($p=0.159$). **Conclusion:** A high level of agreement was observed between WebCeph and NemoCeph for McNamara linear measurements. However, NemoCeph tended to produce systematically higher measurements than WebCeph. Although artificial intelligence-assisted cephalometric analysis appears reliable for clinical use, the use of the same software for serial evaluations may improve measurement consistency.

Keywords: Artificial Intelligence, Cephalometric Analysis, Webceph, Nemoceph, McNamara Analysis.

Presentation ID / Sunum No= 169

Oral Presentation / Sözlü Sunum

57

ORCID ID: 0009-0001-1834-6582

Menopoz Sonrası Dönemde Periodontal Sağlık: Kemik Metabolizması ve İnflamasyonun Rolü

Ph.d. Cand. Emrah Kerem Hoşgeldioğlu¹, Asst. Prof. Dr. Merve Can¹

¹İstanbul Medipol Üniversitesi

Özet

Amaç: Menopoz, over fonksiyonlarının kalıcı olarak sona ermesi sonucu gelişen fizyolojik bir süreç olup östrojen düzeylerindeki belirgin azalma ile karakterizedir. Östrojen eksikliği kemik metabolizması, immün yanıt ve bağ dokusu homeostazında önemli değişikliklere neden olmaktadır. Son yıllarda menopozun periodontal dokular üzerindeki etkileri ve periodontal hastalıklarla olan ilişkisi giderek daha fazla araştırılmaktadır. Bu derlemenin amacı menopozun periodontal sağlık üzerindeki etkilerini ve menopoz-periodontitis ilişkisine yönelik güncel kanıtları değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Menopoz, östrojen eksikliği, osteoporoz, periodontal hastalıklar ve alveolar kemik kaybı arasındaki ilişki güncel literatür ışığında incelenmiştir. Bu kapsamda PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında yayımlanan sistematik derlemeler, meta-analizler, klinik çalışmalar ve konsensus raporları değerlendirilmiştir. Özellikle menopozun kemik metabolizması, inflamatuvar yanıt ve periodontal parametreler üzerindeki etkilerine odaklanılmıştır. **Bulgular:** Mevcut literatür, menopoz sonrası dönemde östrojen eksikliğine bağlı olarak RANKL/OPG dengesinin bozulduğunu, osteoklast aktivitesinin arttığını ve kemik rezorpsiyonunun hızlandığını göstermektedir. Bunun yanında TNF- α , IL-1 β ve IL-6 gibi proinflamatuvar sitokinlerin artışı kronik inflamatuvar yanıtın şiddetlenmesine katkıda bulunmaktadır. Bu biyolojik değişiklikler alveolar kemik kaybı, klinik ataşman kaybı ve periodontal yıkım riskinde artış ile ilişkilendirilmektedir. Güncel sistematik derlemeler, postmenopozal kadınlarda periodontal parametrelerin premenopozal kadınlara göre daha olumsuz olduğunu ve osteoporoz ile periodontitis arasında ortak patogenetik mekanizmalar bulunduğunu bildirmektedir. **Sonuç:** Menopoz periodontal hastalıkların doğrudan nedeni olmamakla birlikte, periodontal yıkımın şiddetlenmesine katkıda bulunan önemli bir modifiye edici risk faktörü olarak değerlendirilmektedir. Postmenopozal kadınlarda periodontal değerlendirme ve destekleyici periodontal bakımın düzenli olarak sürdürülmesi önem taşımaktadır. Güncel kanıtlar, menopozun periodontal sağlık üzerindeki etkilerinin daha iyi anlaşılması için ileri düzey klinik çalışmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Menopoz, Periodontitis, Osteoporoz, Alveolar Kemik Kaybı, Östrojen Eksikliği.

Presentation ID / Sunum No= 187

Oral Presentation / Sözlü Sunum

58

ORCID ID: 0000-0002-39337073

Nekrotizan Gingivitisin Akut Klinik Seyri ve Başlangıç Tedavisi Sonuçları

Asst. Prof. Dr. Zeynep Akgül¹, Researcher Bilal Akbulut¹

¹BAİBU Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Anabilim Dalı

Özet

Nekrotizan gingivitis, diş biyofilmiyle ilişkili nadir ancak ciddi periodontal enfeksiyonlardan biridir. Ani başlayan şiddetli gingival ağrı, spontan kanama, halitozis ve interdental papil nekrozu ile karakterizedir. Polimikrobiyal etiolojisinde özellikle spiroketler ve gram-negatif anaerobik bakteriler rol oynarken; yetersiz oral hijyen, sigara kullanımı, psikolojik stres, beslenme bozuklukları ve konak direncini azaltan durumlar hastalığın gelişimini kolaylaştırabilir. Erken tanı ve tedavi edilmediğinde nekrotizan periodontal hastalıklar daha ileri doku yıkımı ile seyreden formlara ilerleyebilir. Bu olgu sunumunda, Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji Kliniği'ne şiddetli dişeti ağrısı, kanama ve ağız kokusu şikâyetleriyle başvuran 17 yaşındaki kadın hastanın akut klinik seyri ve başlangıç periodontal tedavi sonuçları değerlendirilmiştir. Klinik muayenede yoğun plak birikimi, yaygın gingival inflamasyon, interdental papillerde nekrotik alanlar ve psödomembranöz görünüm izlenmiştir. Hastada bilinen sistemik bir hastalık bulunmamakla birlikte, kötü oral hijyen, yoğun sigara kullanımı ve düzensiz beslenme alışkanlıkları olası predispozan faktörler olarak değerlendirilmiştir. Başlangıç tedavisinde lokal iritanların uzaklaştırılması, mekanik debridman, oral hijyen motivasyonu, kimyasal plak kontrolü ve uygun antimikrobiyal destek uygulanmıştır. İlk seanstan sonra ağrı, kanama ve inflamasyonda belirgin azalma gözlenmiş; takip seanslarında nekrotik papiller bölgelerde iyileşme izlenmiştir. Üçüncü seansta tam klinik iyileşme sağlanmıştır. Bu olgu, nekrotizan gingivitisin hızlı ilerleme potansiyeline sahip ciddi bir periodontal enfeksiyon olmasına rağmen, erken tanı, lokal etkenlerin kontrolü, antimikrobiyal destek ve hasta motivasyonu ile kısa sürede başarılı şekilde yönetilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Nekrotizan Gingivitis, Nekrotizan Periodontal Hastalıklar, akut Gingival Enfeksiyon

Acute Clinical Course and Outcomes of Initial Therapy in Necrotizing Gingivitis

Abstract

Necrotizing gingivitis is a rare but serious periodontal infection associated with dental biofilm. It is characterized by sudden severe gingival pain, spontaneous bleeding, halitosis, and interdental papillary necrosis. Its microbial etiology is typically polymicrobial, with spirochetes and gram-negative anaerobic bacteria playing a prominent role. Poor oral hygiene, smoking, psychological stress, nutritional

disturbances, and conditions that impair host resistance may facilitate disease development. If not diagnosed and treated promptly, necrotizing periodontal diseases may progress to more destructive forms involving advanced tissue breakdown. This case report evaluates the acute clinical course and outcomes of initial periodontal therapy in a 17-year-old female patient who presented to the Periodontology Clinic of Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry with severe gingival pain, bleeding, and halitosis. Clinical examination revealed heavy plaque accumulation, generalized gingival inflammation, necrotic areas of the interdental papillae, and a pseudomembranous appearance. Although the patient had no known systemic disease, poor oral hygiene, heavy smoking, and irregular dietary habits were considered possible predisposing factors. Initial therapy included removal of local irritants, mechanical debridement, oral hygiene motivation, chemical plaque control, and appropriate antimicrobial support. After the first session, a marked reduction in pain, bleeding, and inflammation was observed. Progressive healing of the necrotic papillary areas was noted during follow-up visits, and complete clinical healing was achieved by the third visit. This case demonstrates that although necrotizing gingivitis is a serious periodontal infection with rapid progression potential, it can be successfully managed within a short period through early diagnosis, control of local etiologic factors, antimicrobial support, and patient motivation.

Keywords: Necrotizing Gingivitis, Necrotizing Periodontal Diseases, Acute Gingival Infection

Presentation ID / Sunum No= 123

Oral Presentation / Sözlü Sunum

60

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1077-0768>

Ortodontik Hasta Sorularına Yapay Zekâ Yanıtlarının Günler Arası Tutarlılık, Kaygı Oluşturma Potansiyeli ve Klinik Uygunluk Açısından Değerlendirilmesi

Dr. Neslihan Karaoğlu¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Sultan 2.Abdülhamidhan Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Yapay zekâ temelli sohbet robotları hasta bilgilendirmesinde giderek daha sık kullanılmaktadır. Ancak ortodontik hasta sorularına verilen yanıtların klinik uygunluğu, günler arası tutarlılığı ve gereksiz kaygı oluşturma potansiyeli dikkatle değerlendirilmelidir. Bu çalışmanın amacı, ChatGPT Plus ve Gemini Pro tarafından Türkçe ortodontik hasta sorularına verilen yanıtları bu üç açıdan karşılaştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Ortodonti pratiğinde sık karşılaşılan ve kaygı oluşturma potansiyeli taşıyan 10 hasta sorusu belirlendi. Sorular; ortodontik ağrı, diş teline bağlı zarar riski, şeffaf plak güvenliği, kök rezorpsiyonu, yemek yeme zorluğu, tedavi sırasında dişlerde sallanma, braket kopması, yüz şekli değişikliği, plak kullanım uyumu ve tedavi sonrası relaps başlıklarını içerdi. Aynı sorular beş ardışık gün boyunca ChatGPT Plus ve Gemini Pro'ya Türkçe olarak, her gün yeni sohbet oturumunda yöneltildi. Ek açıklama yapılmadı, takip sorusu sorulmadı ve yalnızca ilk yanıt kaydedildi. Toplam 100 yanıt, iki bağımsız değerlendirici tarafından günler arası tutarlılık, kaygı oluşturma potansiyeli ve klinik uygunluk açısından puanlandı. Model karşılaştırmalarında Wilcoxon eşleştirilmiş işaretli sıra testi kullanıldı. Değerlendiriciler arası uyum karesel ağırlıklı Cohen kappa ile değerlendirildi. **Bulgular:** Ortalama kaygı oluşturma potansiyeli puanı ChatGPT için 0.03 ± 0.17 , Gemini için 0.61 ± 0.78 idi ve Gemini puanları anlamlı olarak daha yüksekti ($p < 0.001$). Klinik uygunluk puanı ChatGPT için 2.00 ± 0.00 , Gemini için 1.46 ± 0.59 bulundu ($p < 0.001$). Beş günlük tutarlılık puanı ChatGPT için 2.00 ± 0.00 , Gemini için 1.80 ± 0.41 idi ($p = 0.046$). Değerlendiriciler arası uyum çok yüksek düzeydeydi. **Sonuç:** Bu değerlendirme koşullarında ChatGPT Plus, Gemini Pro'ya göre daha düşük kaygı oluşturma potansiyeli, daha yüksek klinik uygunluk ve daha yüksek günler arası tutarlılık göstermiştir. Yapay zekâ chatbotları ortodontik hasta eğitiminde destekleyici olabilir; ancak yanıtlar klinik doğruluk, ifade dili ve olası psikolojik etkiler açısından düzenli olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Chatgpt, Gemini, Ortodonti, Hasta Eğitimi, Klinik Uygunluk

Day-To-Day Consistency, Anxiety-Inducing Potential, and Clinical Appropriateness of Artificial Intelligence Responses to Orthodontic Patient Questions

Abstract

61

Objective: Artificial intelligence-based chatbots are increasingly used for patient information in healthcare. In orthodontics, their responses should be evaluated for clinical appropriateness, day-to-day consistency, and potential to induce unnecessary patient anxiety. This study aimed to compare Turkish responses generated by ChatGPT Plus and Gemini Pro to orthodontic patient questions in terms of these three outcomes. **Materials and Methods:** Ten frequently encountered orthodontic patient questions with potential to cause concern were selected. The questions addressed orthodontic pain, possible appliance-related harm, clear aligner safety, root resorption, eating difficulty, tooth mobility during treatment, bracket debonding, facial changes, aligner compliance, and post-treatment relapse. The same questions were submitted in Turkish to ChatGPT Plus and Gemini Pro over five consecutive days, using a new chat session each day. No additional explanations, follow-up questions, or response regenerations were used, and only the first response was recorded. A total of 100 chatbot responses were evaluated by two independent reviewers for day-to-day consistency, anxiety-inducing potential, and clinical appropriateness. Model comparisons were performed using the Wilcoxon signed-rank test. Inter-rater agreement was assessed using quadratic weighted Cohen's kappa. **Results:** The mean anxiety-inducing potential score was 0.03 ± 0.17 for ChatGPT and 0.61 ± 0.78 for Gemini, with significantly higher scores for Gemini ($p < 0.001$). Clinical appropriateness scores were 2.00 ± 0.00 for ChatGPT and 1.46 ± 0.59 for Gemini, favoring ChatGPT ($p < 0.001$). Five-day consistency scores were 2.00 ± 0.00 for ChatGPT and 1.80 ± 0.41 for Gemini ($p = 0.046$). Inter-rater agreement was very high. **Conclusion:** Under the evaluated Turkish-language orthodontic patient-question conditions, ChatGPT Plus showed lower anxiety-inducing potential, higher clinical appropriateness, and greater day-to-day consistency than Gemini Pro. AI chatbots may support orthodontic patient education; however, their responses should be regularly assessed for clinical accuracy, wording, and possible psychological impact.

Keywords: Artificial Intelligence, Chatgpt, Gemini, Orthodontics, Patient Education, Clinical Appropriateness

Presentation ID / Sunum No= 157

Oral Presentation / Sözlü Sunum

62

ORCID ID: 0009-0007-5506-9223

Otizm Spektrum Bozukluğu Olan Bireylerde Dental Anomalilerin Prevalansı: Panoramik Radyografik Bir Değerlendirme

Researcher Ayşen Gürsoy¹, Assoc. Prof. Dr. Aslıhan Akbulut¹

¹İstanbul Medipol Üniversitesi

*Corresponding author: Ayşen Gürsoy

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, otizm spektrum bozukluğu (OSB) bulunan bireylerde dental anomalilerin panoramik radyografiler üzerinde değerlendirilmesi ve sağlıklı bireylerle karşılaştırılmasıdır. **Gereç ve Yöntem:** Çalışmaya yaş ve cinsiyet açısından eşleştirilmiş 40 OSB'li birey ve 40 sağlıklı kontrol dahil edildi. Panoramik radyografiler hipodonti, hiperdonti, gömülü diş, ektopik sürme, taurodontizm, dilaserasyon, transpozisyon, füzyon/geminasyon ve dens in dente varlığı açısından değerlendirildi. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler ve Fisher Exact testi kullanıldı. Anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi. **Bulgular:** OSB grubunda hipodonti (%5), gömülü diş (%5), dilaserasyon (%2,5), transpozisyon (%7,5), füzyon/geminasyon (%2,5) ve dens in dente (%2,5) saptandı. Kontrol grubunda gömülü diş (%2,5), dilaserasyon (%2,5) ve transpozisyon (%5) gözlemlendi. Hiperdonti, ektopik sürme ve taurodontizm her iki grupta da saptanmadı. En sık görülen anomali her iki grupta da transpozisyondu. Herhangi bir dental anomalinin görülme sıklığı OSB grubunda %25, kontrol grubunda %10 olarak bulundu. Ancak gruplar arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p=0,139$). **Sonuç:** Otizm spektrum bozukluğu olan bireylerde dental anomalilerin görülme sıklığı kontrol grubuna göre daha yüksek bulunmuştur. Bununla birlikte mevcut örneklem büyüklüğünde bu fark istatistiksel anlamlılığa ulaşmamıştır. Daha geniş örneklemli çalışmalarla otizm ve dental anomaliler arasındaki ilişkinin daha ayrıntılı araştırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dental Anomaliler, hipodonti, otizm Spektrum Bozukluğu, Panoramik Radyografi, Transpozisyon,

Prevalence of Dental Anomalies in Individuals With Autism Spectrum Disorder: A Panoramic Radiographic Evaluation

Abstract

Objective: The aim of this study was to evaluate the prevalence of dental anomalies in individuals with Autism Spectrum Disorder (ASD) using panoramic radiographs and to compare the findings with those of healthy controls. **Materials and Methods:** A total of 40 individuals diagnosed with ASD and 40

age- and sex-matched healthy controls were included in this study. Panoramic radiographs were assessed for the presence of hypodontia, hyperdontia, impacted teeth, ectopic eruption, taurodontism, dilaceration, transposition, fusion/gemination, and dens invaginatus. Descriptive statistics and Fisher's exact test were used for data analysis. Statistical significance was set at $p < 0.05$. Results: In the ASD group, hypodontia (5%), impacted teeth (5%), dilaceration (2.5%), transposition (7.5%), fusion/gemination (2.5%), and dens invaginatus (2.5%) were identified. In the control group, impacted teeth (2.5%), dilaceration (2.5%), and transposition (5%) were observed. Hyperdontia, ectopic eruption, and taurodontism were not detected in either group. Transposition was the most frequently observed anomaly in both groups. The prevalence of at least one dental anomaly was 25% in the ASD group and 10% in the control group. However, the difference between the groups was not statistically significant ($p = 0.139$). Conclusion: Individuals with ASD exhibited a higher prevalence of dental anomalies compared with healthy controls. Nevertheless, this difference did not reach statistical significance within the current sample size. Further studies with larger sample sizes are required to better elucidate the relationship between ASD and dental anomalies.

Keywords: Autism Spectrum Disorder, Dental Anomalies, Panoramic Radiography, Transposition, Hypodontia.

Presentation ID / Sunum No= 16

Oral Presentation / Sözlü Sunum

64

ORCID ID: 0009-0000-5301-0112

Otojen Dentin Greftlerinin Alveoler Kemik Rejenerasyonundaki Yeri ve Güncel Yaklaşımlar

Ph.d. Cand. Sinem Habiboğlu Çakır¹, Doç.Dr. Ayşe Toraman¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi

Özet

Amaç: Otojen dentin greftleri (ODKG), çekilmiş dişlerden elde edilen ve son yıllarda alveoler kemik rejenerasyonunda alternatif greft materyali olarak değerlendirilen biyomateryallerdir. Bu derlemenin amacı, otojen dentin greftlerinin biyolojik özellikleri, elde edilme yöntemleri ve klinik kullanım alanlarının güncel literatür doğrultusunda değerlendirilmesidir. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışmada otojen dentin greftleri ile ilgili hayvan deneyleri, klinik çalışmalar ve literatür verileri incelenmiştir. Dentin dokusunun osteoindüktif ve osteokondüktif özellikleri ile alveoler kemik rejenerasyonundaki etkinliği değerlendirilmiştir. **Bulgular:** Dentin dokusunun organik ve inorganik yapısının kemiğe benzerlik gösterdiği bildirilmiştir. İçeriğinde bulunan tip I kollajen, kemik morfojenik proteinleri ve kalsiyum fosfat bileşenleri sayesinde ODKG'nin yeni kemik oluşumunu desteklediği gösterilmiştir. Literatürde, ODKG'nin soket koruma, yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu, sinüs ogmentasyonu ve alveoler kret ogmentasyonunda başarılı sonuçlar sunduğu belirtilmiştir. Ayrıca verici saha gerektirmemesi, düşük maliyetli olması ve çekilmiş dişlerin biyolojik geri dönüşümüne olanak sağlaması önemli avantajları arasında yer almaktadır. **Sonuç:** Otojen dentin greftleri, biyouyumlu yapıları ve olumlu klinik sonuçları nedeniyle geleneksel kemik greft materyallerine alternatif olabilecek umut verici biyomateryallerdir. Bununla birlikte, uzun dönem klinik çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Otojen Dentin Grefti, Alveoler Kemik Rejenerasyonu, Kemik Greftleri, Soket Koruma, İmplantoloji

Presentation ID / Sunum No= 82

Oral Presentation / Sözlü Sunum

65

ORCID ID: 0000-0003-4546-846X

Pediatric Hastada Multiple Enostozis: Gardner Sendromu Ayırıcı Tanısı ve Bir Yıllık Takip — Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Nurşat Türker¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

AMAÇ: Bu olgu sunumunun amacı, rutin diş hekimliği muayenesinde panoramik radyografi ile tesadüfen saptanan pediatrik multiple enostozis olgusunda Gardner sendromu ayırıcı tanı sürecini, multidisipliner yönetimi ve bir yıllık klinik-radyolojik takip sonuçlarını sunmaktır. **OLGU SUNUMU:** Rutin diş hekimliği muayenesi amacıyla kliniğimize başvuran 11 yaşında kız hastanın panoramik radyografisinde mandibulada bilateral korpus bölgesinde, homojen, sınırları belirgin, çevre kemikle kaynaşan multiple radyoopak odaklar saptandı. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) ile lezyonlar üç boyutlu olarak değerlendirildi; mandibula bilateral korpus bölgesinde peridental alanlarda belirgin olmak üzere, maksilla posteriorda ise daha sınırlı düzeyde, korteksten trabeküler kemiğe uzanan, çevre kemikle kaynaşmış, radyolüsent hat içermeyen multiple enostozis ile uyumlu radyoopak odaklar saptandı. Aile hikayesinde kolorektal karsinom veya polipozis öyküsüne rastlanmadı. Gardner sendromu ön tanısıyla öncelikle gastroenteroloji birimiyle konsültasyon yapıldı; kolonoskopi normal olarak raporlandı. Bulgular ve aile hikayesinin negatifliği doğrultusunda genetik konsültasyonu gerekli görülmedi. Hasta bir yıl boyunca klinik ve radyolojik olarak takip edildi; kontrol panoramik radyografisinde lezyonlarda boyut ve sayı bakımından herhangi bir değişiklik saptanmadı. **SONUÇ:** Pediatrik hastalarda panoramik radyografi ile tesadüfen saptanan multiple enostozisler, Gardner sendromu başta olmak üzere sistemik hastalıklar açısından multidisipliner değerlendirme gerektirmektedir. Gardner sendromundaki dental bulgular intestinal polipozisten yıllar önce ortaya çıkabildiğinden, oral radyolojistin erken tanıdaki rolü kritik önem taşımaktadır. Bu olguda negatif aile hikayesi, normal kolonoskopi bulgusu ve bir yıllık radyolojik stabilite bir arada değerlendirilerek gereksiz girişimlerden kaçınılmış; lezyonların benign seyri desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Enostozis, Gardner Sendromu, KIBT, Panoramik Radyografi, Pediatrik Radyoloji

Multiple Enostosis in a Pediatric Patient: Differential Diagnosis of Gardner Syndrome and One-Year Follow-Up — a Case Report

Abstract

OBJECTIVE: The aim of this case report is to present the differential diagnostic workup to exclude Gardner syndrome, the multidisciplinary management approach, and the one-year clinical-radiological follow-up findings of a pediatric patient with incidentally detected multiple enostosis on panoramic

radiography during routine dental examination. CASE REPORT: An 11-year-old female patient presenting to our clinic for routine dental examination was found to have multiple homogeneous, well-defined radiopaque foci merging with the surrounding bone in the bilateral mandibular corpus region on panoramic radiography. CBCT evaluation revealed multiple radiopaque foci consistent with enostosis, prominently in the periapical regions of the bilateral mandibular corpus and more limitedly in the posterior maxilla, extending from cortical to trabecular bone, merging with the surrounding bone, without radiolucent margins. Family history was negative for colorectal carcinoma or polyposis. Gastroenterology consultation was initiated with a preliminary diagnosis of Gardner syndrome; colonoscopy returned normal. Given the negative family history and benign radiological features, genetic consultation was deferred. The patient was followed clinically and radiologically for one year; control panoramic radiography revealed no change in size or number of lesions. CONCLUSION: Incidentally detected multiple enostosis in pediatric patients warrants multidisciplinary evaluation to exclude Gardner syndrome and other systemic conditions. Since dental manifestations of Gardner syndrome may precede intestinal polyposis by years, the oral radiologist plays a critical role in early detection. In this case, the combination of negative family history, normal colonoscopy, and one-year radiological stability guided the decision to defer further intervention, supporting the benign nature of the lesions.

Keywords: Enostosis, Gardner Syndrome, CBCT, Panoramic Radiography, Pediatric Radiology

Presentation ID / Sunum No= 109

Oral Presentation / Sözlü Sunum

67

ORCID ID: 0009-0009-1636-6844

Pedodontist Perspektifinden Pediatristler İçin Çocuk Ağız Sağlığı Rehberi

Ph.c. Canc. Müge Deniz Karaca¹, Assoc. Prof. Dr. Meltem Karahan¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Diş Hekimliği Fakültesi, Çocuk Diş Hekimliği ABD,
İstanbul, Türkiye

Özet

Çocukluk çağı ağız sağlığı, genel sağlığın ayrılmaz bir bileşeni olmasına rağmen rutin pediatri pratiğinde yeterince ele alınmayan alanlardan biri olmaya devam etmektedir. Pediatristler, yenidoğan döneminden okul çağına kadar çocuklarla düzenli ve tekrarlayan temas kuran temel hekim gruplarından biridir. Bu nedenle pediatrik izlemler, ağız sağlığı risklerinin erken dönemde belirlenmesi, ailelerin bilgilendirilmesi ve koruyucu yaklaşımların hayata geçirilmesi açısından önemli bir fırsat sunmaktadır. Diş çürükleri ve ilişkili oral enfeksiyonlar yalnızca ağız sağlığı ile sınırlı kalmayıp ağrı, beslenme güçlüğü, okul devamsızlığı ve yaşam kalitesinde azalma gibi çok yönlü sonuçlara yol açabilmektedir. Bu nedenle pediatristlerin temel ağız sağlığı bilgisine sahip olması, risk faktörlerini tanıyabilmesi, ebeveynlere doğru rehberlik sunabilmesi ve gerekli olgularda çocuk diş hekimine zamanında yönlendirme yapabilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu derleme, Amerikan Pediatrik Diş Hekimliği Akademisi kılavuzları ve güncel literatür doğrultusunda pediatristler için pratik bir başvuru kaynağı oluşturmayı amaçlamaktadır. Derlemede, küresel ölçekte önemli bir halk sağlığı sorunu olan erken çocukluk çağı çürüğünün tanımı, etiyolojisi ve şiddet kriterleri ele alınmakta; erken diş hekimi ziyareti, bebeklerde ağız hijyeni, bakteri aktarım zincirinin kırılması, biberon ve emzik kullanımı, parafonksiyonel alışkanlıklar, beslenme alışkanlıklarının çürük riski üzerindeki etkisi, dental travmalara acil yaklaşım ve sistemik hastalıkların ağız sağlığıyla ilişkisi tartışılmaktadır. Erken dönemde başlatılan multidisipliner iş birliğinin çocuklarda diş çürüğünün önlenmesine önemli katkı sağlayabileceğini göstermektedir. Pediatristlerin rutin çocuk izlemlerine ağız sağlığına yönelik temel değerlendirmeleri entegre etmesinin koruyucu ağız sağlığı hizmetlerinin önemli bir parçası olacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk Ağız Sağlığı; Pediatrist, Pedodontist, Erken Çocukluk Çağı Çürüğü, Koruyucu Yaklaşım

Presentation ID / Sunum No= 119

Oral Presentation / Sözlü Sunum

68

ORCID ID: 0000-0003-3435-1856

Peri-Implant Mukozitis ve Peri-Implantitisin Non-Cerrahi Tedavisinde Güncel Yaklaşımlar

Dr. Melis Yılmaz¹

¹İstanbul Medipol Üniversitesi

Özet

Peri-implant hastalıklar, dental implantların uzun dönem başarısını tehdit eden önemli biyolojik komplikasyonlar arasında yer almaktadır. Peri-implant mukozitis, implant çevresindeki yumuşak dokularla sınırlı geri dönüşümlü inflamasyon olarak tanımlanırken, peri-implantitis inflamasyona eşlik eden progresif kemik kaybı ile karakterizedir. Son yıllarda implant uygulamalarındaki artışla birlikte peri-implant hastalıkların prevalansı da yükselmiş ve etkili tedavi yaklaşımlarına olan ilgi artmıştır. Peri-implant hastalıkların tedavisinde temel amaç biyofilm kontrolünün sağlanması ve inflamasyonun azaltılmasıdır. Bu doğrultuda non-cerrahi tedavi ilk basamak yaklaşım olarak kabul edilmektedir. Mekanik debridman, titanyum veya karbon fiber küretler, ultrasonik cihazlar ve air-polishing sistemleri kullanılarak gerçekleştirilmektedir. Özellikle glisin ve eritritol bazlı tozlarla uygulanan air-polishing yöntemlerinin biyofilm eliminasyonunda etkili olduğu ve hasta konforunu artırdığı bildirilmiştir. Mekanik tedaviye ek olarak klorheksidin uygulamaları, lokal veya sistemik antibiyotikler, fotodinamik tedavi ve lazer uygulamaları gibi yardımcı yöntemler de kullanılmaktadır. Ancak güncel sistematik derlemeler, bu yardımcı tedavilerin klinik sonuçlar üzerindeki katkılarının sınırlı ve değişken olduğunu göstermektedir. Özellikle peri-implant mukozitis olgularında non-cerrahi tedavinin başarılı sonuçlar verdiği bildirilirken, peri-implantitis vakalarında tek başına non-cerrahi yaklaşımın genellikle yetersiz kaldığı ve ileri olgularda cerrahi tedavinin gerekli olabileceği vurgulanmaktadır. Bu derlemede peri-implant mukozitis ve peri-implantitisin non-cerrahi tedavisinde kullanılan güncel yöntemler, etkinlikleri ve klinik uygulamadaki yerleri güncel literatür ışığında değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Peri-Implant, Mukozitis, Cerrahi Olmayan Periodontal Tedavi

Current Approaches to the Non-Surgical Treatment of Peri-Implant Mucositis and Peri-Implantitis

Abstract

Peri-implant diseases are among the most significant biological complications affecting the long-term success of dental implants. Peri-implant mucositis is characterized by a reversible inflammatory lesion confined to the soft tissues surrounding an implant, whereas peri-implantitis is associated with inflammation accompanied by progressive peri-implant bone loss. With the increasing use of dental

implants worldwide, the prevalence of peri-implant diseases has also risen, leading to growing interest in effective treatment strategies. The primary goals of peri-implant disease management are biofilm control and reduction of inflammation. Non-surgical therapy is generally considered the first-line treatment approach. Mechanical debridement can be performed using titanium or carbon-fiber curettes, ultrasonic devices, and air-polishing systems. In particular, air-polishing with glycine- or erythritol-based powders has been reported to be effective in biofilm removal while improving patient comfort. In addition to mechanical therapy, several adjunctive approaches have been proposed, including chlorhexidine application, local or systemic antibiotics, photodynamic therapy, and laser-assisted treatment. However, current systematic reviews indicate that the additional clinical benefits of these adjunctive therapies remain limited and inconsistent. While non-surgical treatment has been shown to be effective in the management of peri-implant mucositis, evidence suggests that non-surgical therapy alone is often insufficient for peri-implantitis, particularly in advanced cases where surgical intervention may be required. This review aims to summarize current non-surgical treatment modalities for peri-implant mucositis and peri-implantitis and to evaluate their effectiveness and clinical relevance based on the latest available evidence.

Keywords: Peri-Implant, Mucositis, Non-Surgical Periodontal Treatment

Presentation ID / Sunum No= 125

Oral Presentation / Sözlü Sunum

70

ORCID ID: 0000-0002-3581-4210

Probiyotik İçeceklerin Bulk-Fill Kompozit Rezinlerin Mikrosertliği Üzerindeki Etkisi

Asst. Prof. Dr. Beyza Arslandaş Dinçtürk¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı iki farklı tipteki bulk-fill kompozite (termovisköz bulk-fill Viscolor ve geleneksel bulk-fill Filtek One) kefir ve kambuça probiyotik içeceklerinin etkilerini yüzey mikrosertlik ölçümüyle değerlendirmektir. **Yöntem:** Toplam 60 adet disk şekilli bulk-fill kompozit örnek (n=10) pleksiğlas kalıplar (yüksekliği 4 çapı 5 mm) kullanılarak hazırlanmıştır. Tüm örneklerin başlangıç mikro sertlik ölçümleri (T1) yapılmış; ardından her iki kompozit grubundan örnekler (n=10) 1 ay boyunca günde 10 dakika olacak şekilde kefir, kambuça ve distile suda bekletilmiştir. 1 ay farklı içeceklerde bekletildikten sonra (T2) mikro sertlik ölçümleri tekrarlanmıştır. Elde edilen verilerin değerlendirilmesinde one-way ANOVA testi kullanılmıştır. **Bulgular:** Filtek One ve Viscolor Bulk-Fill gruplarının her ikisinde de kefirde bekletilen örnekler kambuçyada bekletilenlere göre daha yüksek mikro sertlik değerleri gösterirken, distile suda bekletilen örnekler ise kefir ve kambuçyadan daha yüksek mikrosertlik değerleri göstermiştir. Tüm içecekler için Viscolor Bulk-Fill gruplarındaki örnekler Filtek One Bulk-Fill gruplarından daha yüksek mikrosertlik değerleri göstermiştir. **Sonuç:** Yüzey mikrosertliği, kullanılan restoratif materyalin türüne ve bileşimine bağlıdır. Termovisköz Viscolor Bulk-Fill kompozit, bileşimi sayesinde elde ettiği yüksek mikrosertlik değerleri nedeniyle, test edilen diğer materyale kıyasla daha kararludur ve diş hekimleri bağırsak dostu içecekleri düzenli olarak tüketen hastaların restorasyonlarında Filtek One Bulk-Fill'e kıyasla termovisköz kompozit olan Viscolor Bulk-Fill tercih edebilirler.

Anahtar Kelimeler: Bulk-Fill Kompozitler, Mikrosertlik, Kefir, Kambuça

Presentation ID / Sunum No= 126

Oral Presentation / Sözlü Sunum

71

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-2054-2526>

Protetik Diş Tedavisinde Siman Seçimi: Klinik Endikasyonlar ve Güncel Yaklaşımlar

Ra. Özgül Alver¹

¹Trakya Üniversitesi

Özet

Protetik diş tedavisinde simantasyon, indirekt restorasyonların uzun dönem klinik başarısını etkileyen temel basamaklardan biridir. Bu derleme niteliğindeki sözlü bildiride, protetik tedavide kullanılan geçici ve daimi simanların materyal özellikleri, klinik endikasyonları, avantajları, sınırlılıkları ve güncel seçim kriterleri değerlendirilmiştir. Çinko fosfat, çinko polikarboksilat, cam iyonomer, rezin modifiye cam iyonomer ve rezin simanlar; film kalınlığı, çözünürlük, mekanik dayanım, flor salımı, adezyon potansiyeli, renk stabilitesi ve artık temizlenebilirliği açısından farklı özellikler göstermektedir. Geleneksel simanlar, yeterli retansiyon formuna sahip metal destekli restorasyonlarda pratik ve güvenilir seçenekler sunarken, rezin simanlar özellikle tam seramik, laminate veneer, inley, onley, endokron ve retansiyonu sınırlı restorasyonlarda yüksek bağlanma dayanımı ve estetik avantajları nedeniyle öne çıkmaktadır. Geçici siman seçiminde ise pulpal konfor, restorasyonun gerektiğinde zarar vermeden uzaklaştırılabilmesi ve daha sonra uygulanacak daimi simantasyon protokolü dikkate alınmalıdır. Özellikle adeziv simantasyon planlanan olgularda öjenol içermeyen geçici simanlar tercih edilmelidir. Zirkonya restorasyonlarda kontrollü kumlama ve MDP içerikli primer veya siman kullanımı bağlantı başarısı açısından önemlidir. Silika bazlı seramiklerde ise hidroflorik asit ve silan uygulaması rezin simantasyonun temel basamakları arasında yer almaktadır. İmplant üstü simante protezlerde siman artığının periimplant dokularda inflamasyona neden olabileceği dikkate alınmalı, marjin konumu ve artık temizliği özenle planlanmalıdır. Sonuç olarak başarılı simantasyon; restorasyon materyali, preparasyon geometrisi, izolasyon koşulları, pulpal durum, oklüzal yüklenme ve estetik beklentinin birlikte değerlendirilmesiyle mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Protetik Diş Tedavisi, Dental Simanlar, Simantasyon Protokolleri

Presentation ID / Sunum No= 182

Oral Presentation / Sözlü Sunum

72

ORCID ID: 0000-0001-8740-0792

Tip 1 Diyabetli ve Sağlıklı Çocuklarda Dental Çürük Deneyiminin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Solmaz Babaoğlu¹, Asst. Prof. Dr. Merve Uslu¹

¹Aksaray Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Pedodonti Anabilim Dalı

Özet

Tip 1 diyabet, çocukluk çağında sık görülen kronik metabolik hastalıklardan biridir ve ağız-diş sağlığı üzerinde tükürük akışı, glisemik kontrol, diyet alışkanlıkları ve oral hijyen davranışları aracılığıyla etkili olabilir. Bu çalışmanın amacı, Tip 1 diyabetli çocuklar ile sistemik olarak sağlıklı çocuklar arasında süt ve daimi dişlerde çürük deneyimini dmft ve DMFT indeksleri kullanarak karşılaştırmaktır. Çalışmaya 5–12 yaş aralığında toplam 24 çocuk dahil edilmiştir. Vaka grubu Tip 1 diyabet tanılı 12 çocuktan, kontrol grubu ise sistemik olarak sağlıklı 12 çocuktan oluşturulmuştur. Vaka grubunun yaş ortalaması 8.54 ± 1.2 yıl, kontrol grubunun yaş ortalaması 8.5 ± 1.9 yıl olarak belirlenmiştir. Vaka grubunda 5 erkek ve 7 kız; kontrol grubunda ise 6 erkek ve 6 kız çocuk yer almıştır. Vaka grubunda ortalama HbA1c değeri 9.57 ± 3.2 olarak kaydedilmiştir. Çürük deneyimi daimi dişler için DMFT, süt dişleri için dmft indeksiyle değerlendirilmiştir. Ortalama DMFT değeri vaka grubunda 2.95 ± 2.05 , kontrol grubunda 2.53 ± 1.25 olarak bulunmuştur. Bu fark istatistiksel olarak anlamlı değildir. Ortalama dmft değeri ise vaka grubunda 3.40 ± 4.14 , kontrol grubunda 5.31 ± 3.21 olarak saptanmış; ancak bu fark da istatistiksel anlamlılık göstermemiştir. Sonuç olarak, bu küçük örnekleme Tip 1 diyabetli çocuklar ile sağlıklı kontroller arasında DMFT ve dmft açısından anlamlı fark bulunmamıştır. Bununla birlikte, glisemik kontrol, ağız hijyeni alışkanlıkları ve tükürük özelliklerini içeren daha geniş örneklemli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Çocuklar, Dental Çürük, DMFT İndeksi, DMFT İndeksi, Tip 1 Diyabet

Dental Caries Experience in Children With Type 1 Diabetes Mellitus and Healthy Controls

Abstract

Type 1 diabetes mellitus (T1DM) is one of the most common chronic metabolic disorders in childhood and may affect oral health through mechanisms related to glycaemic control, salivary function, dietary habits, and oral hygiene practices. This study aimed to compare dental caries experience in the primary and permanent dentitions of children with T1DM and systemically healthy controls using the dmft and DMFT indices. A total of 24 children aged 5–12 years were included in the study. The T1DM group consisted of 12 children diagnosed with T1DM, while the control group included 12 systemically healthy children. The mean age was 8.54 ± 1.2 years in the T1DM group and

8.50 ± 1.9 years in the control group. The T1DM group comprised five boys and seven girls, whereas the control group comprised six boys and six girls. The mean HbA1c level in the T1DM group was 9.57 ± 3.2%. Dental caries experience was evaluated using the DMFT index for permanent teeth and the dmft index for primary teeth. The mean DMFT score was 2.95 ± 2.05 in the T1DM group and 2.53 ± 1.25 in the control group, with no statistically significant difference between the groups. Similarly, the mean dmft score was 3.40 ± 4.14 in the T1DM group and 5.31 ± 3.21 in the control group, and this difference was also not statistically significant. In conclusion, children with T1DM and systemically healthy controls showed no significant difference in caries experience in either permanent or primary dentition in this small sample. Further studies with larger sample sizes are needed to better clarify the potential influence of glycaemic control, oral hygiene behaviours, dietary patterns, and salivary characteristics on dental caries experience in children with T1DM.

Keywords: Children, Dental Caries, DMFT Index, DMFT Index, Type 1 Diabetes Mellitus

Presentation ID / Sunum No= 84

Oral Presentation / Sözlü Sunum

74

ORCID ID: 0009-0009-1532-4626

Toronto Tip Metal Altyapılı Protezlerde Zirkonya Üst Yapı ile Total Dişsiz Hastanın Estetik Rehabilitasyonu-Olgu Sunumu

Exp. Dr. Eda Kurat¹

¹Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi

Özet

Giriş Total dişsizlik, fonksiyon ve estetik kayıplara neden olarak yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bir durumdur. İmplant destekli Toronto tip hibrit protezler, bu olgularda güvenilir ve uzun dönem başarılı bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Artan estetik beklentiler doğrultusunda zirkonya üst yapılar, metal altyapı üzerine uygulanarak daha doğal sonuçlar elde edilmesini sağlamaktadır. Bu olgu sunumunda, total dişsiz bir hastada Toronto tip hibrit protez ve zirkonya üst yapı ile gerçekleştirilen rehabilitasyon süreci sunulmaktadır. Olgu Sunumu 50 yaşındaki kadın hasta, sistemik hastalığı olmayan ve total dişsizlik şikâyeti ile kliniğe başvurmuştur. Hastaya implant destekli Toronto tip hibrit protez planlanmıştır. İlk aşamada aljinat ile ölçü alınarak tanı modeli ve kişisel açık kaşık hazırlanmıştır. Multi-unit abutmentlar üzerine açık ölçü postları yerleştirilmiş, implantlar teflon ile izole edilerek splintlenmiş ve pickup tekniği ile ölçü alınarak 24 saat stabilizasyon sağlanmıştır. İkinci seansta splint yapı kesilerek yeniden paternlenmiş ve açık kaşık tekniği ile A tipi silikon kullanılarak kesin ölçü alınmıştır. Elde edilen model üzerinde dikey boyut mum kapanış ile belirlenmiş, titanyum altyapı üzerinde diş formunda iskelet hazırlanarak prova yapılmıştır. Estetik aşamada dişeti bölgeleri porselen ile maskelenmiş, zirkonya altından renk yansımaları önlemek amacıyla opak uygulanmıştır. Zirkonya üst yapı provası sonrası oklüzal ve estetik kontroller gerçekleştirilmiştir. Bitim işlemlerinde porselen ve zirkonya yüzeylerine polisaj yapılmıştır. Yüzey işlemlerinde metal altyapı 50 µm Al₂O₃ ile 3 bar basınçta kumlanmış ve Monobond primer uygulanmıştır. Zirkonya yüzeyi 50–100 µm Al₂O₃ ile 2 bar basınçta kumlanmış, ardından MDP içerikli rezin siman ile simantasyon yapılmış ve her yüzeyden 20–40 saniye ışıqla polimerizasyon uygulanmıştır. Sonuç Toronto tip hibrit protezlerde zirkonya üst yapı kullanımı, total dişsiz hastalarda estetik ve fonksiyonel açıdan başarılı sonuçlar sağlamaktadır. Doğru implant planlaması, hassas ölçü teknikleri ve uygun adeziv protokoller ile uzun dönem stabil ve yüksek hasta memnuniyeti elde edilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Total Dişsizlik, Toronto Tip Hibrit Protez, Zirkonya Üst Yapı

Aesthetic Rehabilitation of a Totally Edentulous Patient Using a Zirconia Superstructure On a Titanium Metal Framework in Toronto—a Case Report

Abstract

75

Introduction Complete edentulism significantly reduces patients' quality of life by causing functional and esthetic deficits. Implant-supported Toronto-type hybrid prostheses are a reliable long-term treatment option in such cases. Increasing esthetic demands have led to the use of zirconia superstructures on metal frameworks to achieve more natural outcomes. This case report presents the rehabilitation of a completely edentulous patient using a Toronto-type hybrid prosthesis with a zirconia superstructure. **Case Report** A 50-year-old female patient with no systemic disease presented with complete edentulism. An implant-supported Toronto-type hybrid prosthesis was planned. In the first stage, alginate impression was taken to fabricate a model and open tray. Multi-unit abutments were placed, impression copings were splinted with Teflon, and an open-tray pickup impression was made. In the second appointment, splinted framework was sectioned and re-patterened. A final impression was taken using open-tray technique with addition silicone. Vertical dimension was established using wax occlusion rims. Titanium framework was fabricated and tried in. For esthetic refinement, gingival areas were veneered with porcelain, opaque layer was applied to prevent color transmission from metal. Zirconia superstructure try-in was performed, followed by occlusal esthetic adjustments. Final polishing of porcelain zirconia surfaces was completed. Surface treatment included sandblasting metal framework with 50 μm Al_2O_3 at 3 bar and application of Monobond primer. Zirconia surfaces were sandblasted with 50–100 μm Al_2O_3 at 2 bar cemented using MDP-containing resin cement. Light curing was applied for 20–40 seconds per surface. **Conclusion** The use of zirconia superstructures in Toronto-type hybrid prostheses provides favorable esthetic and functional outcomes in completely edentulous patients. With proper implant planning, accurate impression techniques, adhesive protocols, long-term stable and highly satisfactory results can be achieved.

Keywords: Complete Edentulism, Toronto-Type Hybrid Prosthesis, Zirconia Superstructure

Presentation ID / Sunum No= 50

Oral Presentation / Sözlü Sunum

76

ORCID ID: 0000-0001-8541-6483

Transition to Biocompatible and Eco-Friendly Materials in Restorative Dentistry: A One Health Perspective

Asst. Prof. Dr. Mehmet Semih Velioğlu¹

¹Selçuk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Restoratif Diş Tedavisi

Özet

Amaç ve Arka Plan: Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) ve Dünya Hayvan Sağlığı Örgütü (OIE) tarafından ortaklaşa benimsenen Tek Sağlık çerçevesi; insan, hayvan ve çevre sağlığını birbirinden ayıramaz, birbiriyle iç içe geçmiş alanlar olarak tanımlamaktadır. Dental materyaller geleneksel olarak yalnızca klinik performans kriterleri çerçevesinde değerlendirilmekle birlikte, birikimli kanıtlar restoratif materyallerin her üç Tek Sağlık alanında da ölçülebilir etkiler ortaya koyduğunu göstermektedir. Bu çalışmanın amacı; konvansiyonel ve gelişmekte olan restoratif dental materyalleri biyoyumluluk, çevresel toksikoloji ve yaşam döngüsü etkileri bağlamında Tek Sağlık perspektifinden eleştirel olarak değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** PubMed, Web of Science ve Google Scholar veritabanlarında (2016-2025 yılları arasında) yürütülen yapılandırılmış literatür taraması kapsamında dental amalgam, rezin bazlı kompozitler, biyoaktif materyaller, cam iyonomer simanlar ve BPA-içermeyen rezinlere ilişkin güncel kanıtlar sistematik olarak incelenmiştir. Materyallerin klinik performans, hasta biyoyumluluğu ve çevresel etki boyutlarında karşılaştırılmasına olanak tanıyan bir Tek Sağlık Değerlendirme Matrisi geliştirilmiştir. **Bulgular:** Dental amalgam, küresel çevreye yılda yaklaşık 340 metrik ton cıva salımına katkıda bulunmakta; dental klinikler belediye atık suyu cıva kirliliğinin yaklaşık %50'sinden sorumlu tutulmakta olup bu durum 2013 yılında yürürlüğe giren Minamata Sözleşmesi kapsamında ele alınmaktadır. Resin bazlı kompozitler; sitotoksik, genotoksik ve akuatik biyoakümülyasyon potansiyeli taşıyan endokrin bozucu monomerler salmaktadır. Biyoaktif materyaller ve cam iyonomer simanlar, mekanik performans sınırlılıklarına karşın üstün Tek Sağlık profilleri sergilemektedir. Yaşam Döngüsü Analizi, hammadde temini ve klinik atık yönetiminin çevresel etki açısından en yüksek yüke sahip aşamalar olduğunu ortaya koymaktadır. **Sonuç:** Restoratif diş hekimliğinde materyal seçimi; klinik, çevresel ve sistemik sağlık boyutlarını kapsayan bütüncül bir karar sürecini ifade etmektedir. Zorunlu amalgam separatörü kullanımını, BPA-içermeyen materyallere geçişi, biyoaktif materyal Ar-Ge yatırımlarını ve ulusal Tek Sağlık dental politikası oluşturulmasını kapsayan üç aşamalı stratejik bir yol haritası önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tek Sağlık; Restoratif Diş Hekimliği; Dental Biyomateryaller; Biyoyumluluk; Çevre Dostu Diş Hekimliği; Amalgam Azaltımı; Yaşam Döngüsü Analizi

Transition to Biocompatible and Eco-Friendly Materials in Restorative Dentistry: A One Health Perspective

Abstract

77

Background: The One Health framework, endorsed by the World Health Organization (WHO), the Food and Agriculture Organization (FAO), and the World Organisation for Animal Health (OIE), recognizes human, animal, and environmental health as inextricably interconnected. Although dental materials have traditionally been evaluated on clinical performance criteria alone, emerging evidence demonstrates that restorative materials exert direct and measurable effects across all three One Health domains. **Objective:** To critically evaluate conventional and alternative restorative dental materials through a One Health lens, with particular emphasis on biocompatibility, environmental toxicology, and life cycle implications. **Methods:** Current evidence pertaining to dental amalgam (mercury cycle, Minamata Convention), resin-based composites (bisphenol-A [BPA], TEGDMA, HEMA, Bis-GMA), and alternative materials — including bioactive materials, glass ionomer cements (GIC), BPA-free resins, and naturally derived biomaterials — was systematically appraised. A One Health Assessment Matrix was constructed to compare materials across clinical performance, patient biocompatibility, and environmental impact dimensions. **Results:** Dental amalgam contributes approximately 340 metric tons of mercury to the global environment annually; dental clinics account for approximately 50% of municipal wastewater mercury contamination — a hazard formally addressed by the 2013 Minamata Convention. Resin-based composites release endocrine-disrupting monomers exhibiting cytotoxic, genotoxic, and aquatic bioaccumulation potential. Bioactive materials and glass ionomer cements demonstrate superior One Health profiles despite acknowledged clinical performance limitations. Life Cycle Assessment identifies raw material extraction and clinical waste disposal as the highest-impact stages across all material categories. **Conclusion:** Material selection in restorative dentistry constitutes a clinical, environmental, and systemic health decision. A three-phase strategic roadmap — comprising mandatory amalgam separator deployment, transition to BPA-free restorative materials, sustained investment in bioactive material research and development, and the formulation of a national One Health dental policy framework — is proposed to advance environmentally responsible and clinically sound restorative practice.

Keywords: One Health; Restorative Dentistry; Dental Biomaterials; Biocompatibility; Environmental Dentistry; Amalgam Phase-Down; Life Cycle Assessment

Presentation ID / Sunum No= 113

Oral Presentation / Sözlü Sunum

78

ORCID ID: 0009-0003-6839-7972

Transpozisyonun Tanısı ve Ortodontik Yönetimi: Vaka Serisi

Researcher Dilan Dalkılıç¹, Assoc. Prof. Dr. Kevser Kurt Demirsoy¹

¹Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi

*Corresponding author: Dilan Dalkılıç

Özet

Transpozisyon iki komşu dişin pozisyon olarak yer değiştirmesini ifade eden bir tanımdır. Kadınlarda, üst çenede ve genellikle sol tarafta daha yaygın gözlenir ve görülme sıklığı yaklaşık % 0.3 olarak rapor edilmiştir. En sık transpozisyonu gözlenen diş ise üst daimi kanin dişlerdir. Travma; süt dişlerinin erken kaybı, süt dişlerinin uzun süreli retansiyonu, süt dişi kök rezorbsiyonunun gecikmesi ve gelişen diş tomurcuklarının pozisyon olarak yer değiştirmesi gibi çeşitli etiyolojik faktörler transpozisyona neden olabilir. Bununla beraber temel etiyolojik faktörün genetik olduğu bilinmektedir. Bu çalışmamızda 3 olguda farklı transpozisyon tiplerinin düzeltimi amacıyla uygulanan ortodontik tedaviler vaka serisi şeklinde sunulmuştur. Olgu sunumu: Farklı transpozisyon tiplerine sahip ve ortodontik tedavi görmüş 3 olgu çalışmamızın materyalini oluşturmaktadır. Tüm vakalardan rutin diagnostik kayıtlar olan radyolojik (panoramik film) ve fotoğraf kayıtları alınmıştır. Olgu 1: 23 Yıl 5 ay kadın hasta ‘Damaktan çıkan diş’ şikayetiyle başvurdu. Ortodontik Kanin-premolar dişlerde tam transpozisyon malokluzyonuna sahip olduğu belirlenmiştir. Ortodontik tedavi sonrası, transpoze dişler arktaki ideal yerlerine doğru hareket ettirildi. Olgu 2: 18 Yıl 2 ay kadın hasta ‘Fazladan dişler’ şikayetiyle başvurdu. Dental Sınıf III malokluzyon ile birlikte kanin-premolar dişlerde tam transpozisyon malokluzyonuna sahip olduğu belirlenmiştir. Ortodontik tedavi ile dişlerin transpoze pozisyonlarında hizalanması sağlanmıştır. Olgu 3: 18 Yıl 4 ay kadın hasta ‘Dişlerimdeki çapraşıklık’ şikayetiyle başvurmuş; yapılan klinik ve radyolojik muayenesinde maxillada şiddetli çapraşıklık, alt daimi kaninlerin gömülülüğü ve alt çenede kanin lateral transpozisyonu tespit edilmiştir. Ortodontik tedavi ile transpozisyon; dişlerin transpoze pozisyonlarında hizalanması ile çözülmüştür. Transpozisyon vakaları çekim, transpoze dişlerin doğru konumuna alınması veya mevcut konumlarında bırakılması gibi farklı tedavi seçenekleri ile başarılı bir şekilde tedavi edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Ortodonti, Transpozisyon, Kanin, Premolar, Malokluzyon

Diagnosis and Orthodontic Management of Tooth Transposition: A Case Series

Abstract

Dental transposition is defined as the positional interchange of two adjacent teeth. It occurs more frequently in females, in the maxilla, and predominantly on the left side, with a reported prevalence of approximately 0.3%. The permanent maxillary canine is the tooth most frequently involved in transposition. Various etiological factors, including trauma, premature loss of primary teeth, prolonged retention of primary teeth, delayed resorption of primary tooth roots, and displacement of developing tooth germs, have been suggested as possible causes of transposition. However, genetic factors are considered to play the primary etiological role. In this study, the orthodontic management of three patients with different types of dental transposition is presented as a case series. Case Presentation: Three patients with different types of dental transposition who underwent orthodontic treatment constituted the study material. Routine diagnostic records, including panoramic radiographs and clinical photographs, were obtained for all patients. Case 1: A 23-year-5-month-old female patient presented with the chief complaint of "a tooth erupting from the palate." Clinical and radiographic examination revealed complete maxillary canine–premolar transposition. Following orthodontic treatment, the transposed teeth were repositioned toward their ideal locations within the dental arch. Case 2: An 18-year-2-month-old female patient presented with the chief complaint of "extra teeth." She was diagnosed with complete maxillary canine–premolar transposition associated with dental Class III malocclusion. Orthodontic treatment was completed by aligning the teeth in their transposed positions. Case 3: An 18-year-4-month-old female patient presented with the chief complaint of "crowded teeth." Clinical and radiographic examination revealed severe maxillary crowding, impacted permanent mandibular canines, and mandibular canine–lateral incisor transposition. The transposition was managed by aligning the teeth in their transposed positions through orthodontic treatment. Dental transposition can be successfully treated using different treatment approaches, including extraction, correction of the transposed teeth to their normal positions, or alignment of the teeth in their transposed positions.

Keywords: Orthodontics, Transposition, Canine, Premolar, Malocclusion

Presentation ID / Sunum No= 31

Oral Presentation / Sözlü Sunum

80

ORCID ID: 0000-0002-8161-7269

Tüm Papil Koruma Tekniği ile Tedavi Edilen Derin Kemikiçi Defektlerde Emdogain veya Trombositten Zengin Fibrin Kullanımı: İki Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Nuray Ercan¹, Asst. Prof. Dr. Bilge Meracı Yıldırım¹

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, üst santral bölgede derin kemikiçi defekti bulunan iki hastada Tüm Papil Koruma tekniği ile uygulanan rejeneratif periodontal tedavi sonuçlarını değerlendirmektir. **Olgu Sunumu:** Üst santral kesici dişlerin mezial yüzeyinde derin kemikiçi defekti bulunan iki hasta çalışmaya dahil edildi. Birinci olguda 11 numaralı dişte 8 mm sondalama derinliği bulunan defekt, Tüm Papil Koruma tekniği ile Emdogain ve sığır kaynaklı ksenogreft kullanılarak tedavi edildi. İkinci olguda ise 21 numaralı dişte 9 mm sondalama derinliği bulunan defekt, aynı teknikle trombositten zengin fibrin (TZF) ve sığır kaynaklı ksenogreft kullanılarak tedavi edildi. Her iki olguda da defektle ilişkili interdental papilin bütünlüğü korunarak rejeneratif cerrahi uygulandı. **Bulgular:** Takip döneminde her iki olguda da yumuşak doku stabilitesi korundu, inflamasyon, gingival çekilme veya postoperatif komplikasyon izlenmedi. Birinci olguda sondalama derinliği 17 aylık takipte 8 mm'den 3 mm'ye, ikinci olguda ise 9 aylık takipte 9 mm'den 3 mm'ye düştü. Radyografik değerlendirmede her iki defekt alanında belirgin kemik dolumu gözlemlendi. **Sonuç:** Bu iki olgu, Tüm Papil Koruma tekniğinin üst anterior bölgede derin kemikiçi defektlerin rejeneratif tedavisinde papil bütünlüğünü koruyarak başarılı klinik ve radyografik sonuçlar sağlayabileceğini göstermektedir. Emdogain + ksenogreft ve TZF + ksenogreft kombinasyonları ile olumlu periodontal iyileşme elde edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Emdogain; Kemikiçi Defekt; Periodontal Rejenerasyon; Trombositten Zengin Fibrin; Tüm Papil Koruma Tekniği

Treatment of Deep Intrabony Defects Using the Entire Papilla Preservation Technique With Emdogain Or Platelet-Rich Fibrin: A Two-Case Report

Abstract

Aim: The aim of this case report was to evaluate the outcomes of regenerative periodontal treatment performed using the Entire Papilla Preservation technique in two patients presenting with deep intrabony defects in the maxillary central incisor region. **Case Presentation:** Two patients with deep intrabony defects on the mesial aspect of maxillary central incisors were included. In the first case, an 8-mm probing depth defect associated with tooth #11 was treated using the Entire Papilla Preservation technique with Emdogain and bovine-derived xenograft. In the second case, a 9-mm probing depth

defect associated with tooth #21 was treated using the same technique with platelet-rich fibrin and bovine-derived xenograft. In both cases, regenerative surgery was performed while preserving the integrity of the defect-associated interdental papilla. Results: During the follow-up period, soft tissue stability was maintained in both cases, and no inflammation, gingival recession, or postoperative complications were observed. In the first case, probing depth decreased from 8 mm to 3 mm at the 17-month follow-up, while in the second case, probing depth decreased from 9 mm to 3 mm at the 9-month follow-up. Radiographic evaluation revealed marked bone fill in both defect areas. Conclusion: These two cases suggest that the Entire Papilla Preservation technique may provide favorable clinical and radiographic outcomes in the regenerative treatment of deep intrabony defects in the maxillary anterior region by maintaining papillary integrity. Favorable periodontal healing was achieved with both Emdogain + xenograft and PRF + xenograft combinations.

Keywords: Emdogain; Entire Papilla Preservation Technique; Intrabony Defect; Periodontal Regeneration; Platelet Rich Fibrin;

Presentation ID / Sunum No= 124

Oral Presentation / Sözlü Sunum

82

ORCID ID: 0000-0003-2120-6991

Türkiye’de Estetik Odaklı ve Restoratif İhtiyaç Odaklı Dental Arama İlgisinin Karşılaştırılması: Google Trends Tabanlı Zamansal Bir Infodemiolojik Çalışma

Ra. Kerim Safa Kul¹

¹Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de estetik odaklı ve restoratif ihtiyaç odaklı dental arama terimlerine yönelik çevrimiçi ilgiyi Google Trends verileriyle karşılaştırmak ve bu ilginin son beş yıldaki zamansal değişimini değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Çalışma, Google Trends verileri kullanılarak yürütülen tanımlayıcı ve zamansal bir infodemiolojik çalışma olarak tasarlandı. Veriler 18 Haziran 2026 tarihinde indirildi. Arama bölgesi Türkiye, zaman aralığı son beş yıl, kategori tüm kategoriler ve arama türü web araması olarak belirlendi. Estetik odaklı arama ilgisi “diş beyazlatma”, “gülüş tasarımı”, “lamine diş” ve “estetik dolgu” terimleriyle; restoratif ihtiyaç odaklı arama ilgisi ise “diş dolgusu”, “kompozit dolgu”, “diş hassasiyeti”, “çürük diş” ve “kırık diş” terimleriyle değerlendirildi. Veriler iki ayrı karşılaştırma seti halinde indirildi ve ortak referans terim olan “diş dolgusu” üzerinden estetik set için anchor-normalizasyon uygulandı. Tanımlayıcı istatistikler, Wilcoxon işaretli sıralar testi ve Spearman korelasyon analizi kullanıldı. **Bulgular:** Çalışmaya Haziran 2021–Haziran 2026 dönemini kapsayan 61 aylık veri dahil edildi. Estetik odaklı terimler arasında en yüksek ortalama göreceli arama ilgisi “diş beyazlatma” teriminde gözlemlendi. Restoratif ihtiyaç odaklı terimler arasında “diş dolgusu” ve “çürük diş” en yüksek değerlere sahipti. Anchor-normalize edilmiş estetik odaklı skor restoratif ihtiyaç skorundan daha yüksekti ($p<0,001$). İki skor arasında pozitif yönde anlamlı korelasyon saptandı ($p=0,720$; $p<0,001$). **Sonuç:** Türkiye’de dental arama ilgisi hem estetik beklentiler hem de restoratif tedavi ihtiyacını yansıtan terimler üzerinden şekillenmektedir. Google Trends verileri klinik başvuru veya tedavi talebini doğrudan göstermese de, toplumun dental bilgi arama davranışını değerlendirmek için yararlı bir dolaylı kaynak sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Google Trends; Restoratif Diş Tedavisi; Estetik Diş Hekimliği; Çevrimiçi Arama İlgisi; Infodemioloji

Evaluation of Esthetic and Restorative Dental Search Interest in Türkiye Using Google Trends

Abstract

Aim: This study aimed to compare online search interest in esthetic-oriented and restorative need-oriented dental search terms in Türkiye using Google Trends data and to evaluate temporal changes over the last five years. **Materials and Methods:** This descriptive temporal infodemiological study was conducted using Google Trends data. Data were downloaded on June 18, 2026. The search region was set as Türkiye, the time range as the last five years, the category as all categories, and the search type as web search. Esthetic-oriented search interest was evaluated using the terms “diş beyazlatma”, “gülüş tasarımı”, “lamine diş”, and “estetik dolgu”. Restorative need-oriented search interest was evaluated using the terms “diş dolgusu”, “kompozit dolgu”, “diş hassasiyeti”, “çürük diş”, and “kırık diş”. Data were downloaded in two separate comparison sets, and anchor-normalization was applied to the esthetic set using “diş dolgusu” as the common reference term. Descriptive statistics, the Wilcoxon signed-rank test, and Spearman correlation analysis were used. **Results:** A total of 61 months of data covering June 2021 to June 2026 were included. Among esthetic-oriented terms, the highest mean relative search interest was observed for “diş beyazlatma”. Among restorative need-oriented terms, “diş dolgusu” and “çürük diş” had the highest values. The anchor-normalized esthetic-oriented score was higher than the restorative need-oriented score ($p<0.001$). A significant positive correlation was found between the two scores ($p=0.720$; $p<0.001$). **Conclusion:** Dental search interest in Türkiye is shaped by terms reflecting both esthetic expectations and restorative treatment needs. Although Google Trends data do not directly indicate clinical attendance or treatment demand, they provide a useful indirect source for evaluating public dental information-seeking behavior.

Keywords: Google Trends; Restorative Dentistry; Esthetic Dentistry; Online Search Interest; Infodemiology

Presentation ID / Sunum No= 156

Oral Presentation / Sözlü Sunum

84

ORCID ID: 0000-0001-5396-4477

Bitkisel ve Hayvansal Süt Ürünlerinde Bulunan Bazı Protein Fermente Ürünlerinin Karşılaştırmalı in Vitro Analizi

Prof.Dr. Kürşad Türkdoğan¹, Ph.D. Kübra Demir¹, Prof.Dr. Mustafa Yaman¹

¹İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi

Özet

İnek sütü genellikle nüfusun çoğunluğu tarafından tüketilmektedir ve önemli besin maddeleri sağlayan sağlıklı bir gıda olarak kabul edilir. Günümüzde süt alternatifleri; baklagiller, tohumlar, kuruyemişler, tahıllar ve psödotahıllar gibi çeşitli bitkilerden ticari olarak elde edilmektedir. Bitki bazlı sütler, hayvansal sütlerle kıyasla doymuş yağ asidi içeriğinin düşük olması ve kolesterol içeriği olmaması nedeniyle inek sütüne göre daha sağlıklı alternatifler olarak algılanır. Ancak, bu içeceklerin çoğu düşük protein içeriğine sahiptir. Kolon mikrobiyotası, ince bağırsakta sindirimden ve emilimden kaçan proteinlerle etkileşime girerek bağırsak homeostazını önemli ölçüde etkileyebilen metabolitler üretir. Bu metabolitlerin antioksidan, antiinflamatuvar, antitümör etkileri çeşitli çalışmalarda gösterilmiştir. Bununla birlikte yüksek konsantrasyonlarda oksidatif stresi ve inflamasyonu teşvik edebilir. Literatürde gut mikrobiyal metabolitleri (GMM) olarak kısa zincirli yağ asitleri hakkında yapılan çalışmalar ağırlıktadır. Bu nedenle, kolonda protein fermentasyonları sırasında oluşan GMM profillerindeki değişiklikleri değerlendirmek için kapsamlı çalışmalar yapılması, özellikle bu çalışmaların son zamanlarda tüketiminin artış gösterdiği bitkisel süt ürünlerinde gerçekleştirilmesi önemlidir. Bu çalışmada bitkisel ve hayvansal süt ürünlerinin in vitro sindirimi sonucu oluşan bazı mikrobiyal metabolitlerdeki farklılıkları karşılaştırmak amaçlanmıştır. Bu amaçla 6 adet bitkisel süt ürünleri ve altı adet hayvansal süt ürünleri satın alınmıştır. Bu ürünlerin in vitro ortamda sindirimi gerçekleştirildikten sonra fenol, p-kresol, indol 3 asetik asit ve indol 3 propiyonik asit düzeyleri yüksek performanslı sıvı kromatografisi kullanılarak analiz edilmiştir. Bitkisel sütlerdeki fenol değerleri 4,74 ile 28,60 mcg, I3AA değeri 14,77 ile 26,65 mcg, p-kresol değeri 3,42 ile 5,13 mcg, I3PA değeri ise 0,23 ile 1,43 mcg arasında; hayvansal sütlerde fenol değeri 1,46 ile 8,97 mcg, I3AA değeri 16,16 ile 19,51 mcg, p-kresol değeri 4,78 ile 6,11 mcg, I3PA değeri 0,27 ile 1,14 mcg arasında değişmektedir. Hayvansal sütteki p-kresol değeri, bitkisel süttten anlamlı olarak yüksektir. Fenol ve indol 3 asetik asit seviyeleri bitkisel sütte daha yüksek, indol 3 prüvik asit düzeyi ise hayvansal sütte daha yüksektir. Ancak sonuç anlamlı değildir.

Anahtar Kelimeler: Bitkisel Süt, Metabolitler, in Vitro Sindirim

Presentation ID / Sunum No= 90

Oral Presentation / Sözlü Sunum

85

ORCID ID: 0009-0007-4531-9217

Ultra İşlenmiş Gıda Tüketimi ve Kanser Riski Arasındaki İlişki

İrem TURABİK¹, Şaziye Didar GANI¹, Derya AKMAN¹, Müjdenaz AKYÜZ¹, Prof. Dr. Yahya ÖZDOĞAN²

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Beslenme ve Diyetetik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye.

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü, Ankara, Türkiye.

Corresponding author: İrem Turabik

Özet

Kanser artan insidans ve mortalite oranlarıyla küresel çapta ciddi bir halk sağlığı sorunu olarak ön plana çıkmaktadır. Günümüzde artan endüstriyelikleşmeyle birlikte sağlıklı beslenme alışkanlıklarının giderek yaygınlaştığı görülmektedir. Bu doğrultuda erişilebilirlik, düşük maliyet ve yüksek palatabilite gibi özelliklere sahip olması nedeniyle ultra işlenmiş yiyecek ve içeceklerin tüketimi hızla artmaktadır. Ultra işlenmiş gıdalar; yüksek enerji, şeker, yağ ve tuz içeriğine sahip; posa, vitamin ve minerallerden fakir, besin değeri düşük ürünlerdir. Bu ürünlerin işlenmesi ve paketlenmesi sürecinde kullanılan katkı maddeleri, koruyucular, renklendiriciler ve bisfenol-A gibi kimyasal kontaminantların karsinojenik etkiler gösterebileceği bildirilmektedir. Bu derlemenin amacı, ultra işlenmiş gıda tüketimi ile kanser gelişimi arasındaki ilişkinin güncel literatür doğrultusunda incelenmesidir. Çalışma; PubMed, Science Direct, ULAKBİM (TR Dizin) gibi Ulusal ve Uluslararası veri tabanlarında, Google Scholar akademik arama motorundan yararlanarak, “Cancer”, “Ultra Processed Foods”, “NOVA classification”, “Kanser”, “Ultra İşlenmiş Gıdalar” vb. İngilizce ve Türkçe anahtar kelimeler kullanılarak hazırlanmıştır. Bulgular, ultra işlenmiş gıdaların kanser gelişiminde potansiyel bir risk faktörü olabileceğini göstermektedir. Ultra işlenmiş gıda tüketimi ile meme, sindirim sistemi ve hormonla ilişkili kanser türleri arasında güçlü ilişkiler bildirilirken; merkezi sinir sistemi tümörleri, lösemi, rektum ve prostat kanseri için daha sınırlı veriler bulunmaktadır. Ultra işlenmiş gıdalar düşük besin kalitesi ve içeriğindeki gıda katkı maddeleri ile kanser gelişimini teşvik edebileceği düşünülmektedir. Sonuçlar, ultra işlenmiş gıda tüketiminin azaltılmasının kanserden korunmada önemli bir halk sağlığı politikası olabileceğini göstermektedir. Bununla birlikte konuya ilişkin daha kapsamlı klinik çalışmaların yapılmasına ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ultra İşlenmiş Gıdalar, Kanser, NOVA Sınıflandırması, Halk Sağlığı.

The Relationship Between Ultra-Processed Food Consumption and Cancer Risk

Abstract

Cancer has emerged as a major global public health concern due to its increasing incidence and mortality rates. With the rise of industrialization, unhealthy dietary habits have become increasingly widespread. In this context, the consumption of ultra-processed foods and beverages has rapidly increased because of their accessibility, low cost, and high palatability. Ultra-processed foods are products characterized by high energy, sugar, fat, and salt contents while being poor in dietary fiber, vitamins, and minerals, resulting in low nutritional value. Additives, preservatives, colorants, and chemical contaminants such as bisphenol A used during the processing and packaging of these products have been reported to exhibit carcinogenic effects. The aim of this review is to examine the relationship between ultra-processed food consumption and cancer development in light of current literature. The study was prepared using national and international databases, including PubMed, ScienceDirect, ULAKBİM (TR Index), and the Google Scholar academic search engine, by employing English and Turkish keywords such as “Cancer,” “Ultra-Processed Foods,” “NOVA Classification,” “Kanser,” and “Ultra İşlenmiş Gıdalar.” Findings suggest that ultra-processed foods may constitute a potential risk factor for cancer development. Strong associations have been reported between ultra-processed food consumption and breast cancer, digestive system cancers, and hormone-related cancers, whereas evidence regarding central nervous system tumors, leukemia, rectal cancer, and prostate cancer remains limited. Ultra-processed foods are thought to promote carcinogenesis through their poor nutritional quality and food additives. The findings indicate that reducing ultra-processed food consumption may represent an important public health strategy for cancer prevention. Nevertheless, further comprehensive clinical studies are needed on this subject.

Keywords: Ultra-Processed Foods, Cancer, NOVA Classification, Public Health

Presentation ID / Sunum No= 80

Oral Presentation / Sözlü Sunum

87

ORCID ID: 0009-0006-5723-7414

Hastane Stok Yönetiminde Abc-Ved Analizine Yönelik Bibliyometrik Bir İnceleme

Ma. St. Sıla Ünal¹, Assoc. Prof. Dr. Ergin Temel¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi

Özet

Hastanelerde tıbbi sarf malzemelerinin ve ilaçların etkin yönetimi, hem finansal sürdürülebilirlik hem de hasta güvenliği açısından kritik bir öneme sahiptir. Stok yönetiminde maliyet odaklı ABC analizi ile hayati önem odaklı VED analizinin birlikte kullanılması (ABC-VED matrisi), optimize edilmiş bir kontrol mekanizması sunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, hastanelerde ABC-VED analizi konusunda uluslararası literatürde yapılan çalışmaların eğilimlerini, öne çıkan kavramları ve entegre yapısını bibliyometrik analiz yöntemiyle ortaya koymaktır. Çalışma kapsamında Scopus veri tabanından elde edilen bibliyografik veriler, VOSviewer (v1.6.20) yazılımı kullanılarak ortak kelime analizi (Co-occurrence) yöntemiyle haritalandırılmıştır. Analiz sonucunda literatürün; yöntem entegrasyonu, klinik uygulamalar (özellikle ilaç/eczane yönetimi) ve üçüncü basamak sağlık kuruluşlarındaki pratik uygulamalar olmak üzere 3 temel kümede (cluster) yoğunlaştığı tespit edilmiştir. Elde edilen bulgular, sınırlı sağlık kaynaklarının yönetiminde bu matrisin stratejik bir araç olduğunu ve güncel çalışmaların klinik branşlara göre özelleştğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Abc-Ved Analizi, Stok Yönetimi, Hastane Lojistiği, Bibliyometrik Analiz, Vosviewer.

A Bibliometric Review of Abc-Ved Analysis in Hospital Inventory Management

Abstract

Effective management of medical consumables and pharmaceuticals in hospitals is of critical importance for both financial sustainability and patient safety. The simultaneous utilization of cost-oriented ABC analysis and criticality-oriented VED analysis in inventory management (ABC-VED matrix) offers an optimized control mechanism. This study aims to reveal the trends, prominent concepts, and integrated structure of international literature on ABC-VED analysis in hospitals through bibliometric analysis. Within the scope of the study, bibliographic data retrieved from the Scopus database were mapped via co-occurrence analysis using VOSviewer (v1.6.20) software. As a result of the analysis, it was determined that the literature is concentrated in 3 main clusters: methodological integration, clinical applications (especially pharmaceutical/pharmacy management), and practical applications in tertiary care hospitals. The findings indicate that this matrix is a strategic tool in

managing limited healthcare resources and that contemporary studies are tailoring towards specific clinical branches.

Keywords: Abc-Ved Analysis, Inventory Management, Hospital Logistics, Bibliometric Analysis, Vosviewer.

Presentation ID / Sunum No= 196

Oral Presentation / Sözlü Sunum

89

ORCID ID: 0000-0003-4060-2164 / 0000-0001-9422-853X

Modern Radyoterapide Klinik Kullanıma Yetkilendirme: Yeni Teknolojilerin Güvenli Klinik Entegrasyonu

Inst. Dr. Yıldırım Özgüven¹, Asst. Prof. Dr. Şule Parlar²

¹Trakya University, Vocational School of Health Services, Edirne, Türkiye

²Trakya University, Vocational School of Health Services, Edirne, Türkiye

Özet

Radyoterapide tedavi cihazları, tedavi planlama sistemleri, görüntüleme teknolojileri, adaptif radyoterapi uygulamaları ve yapay zekâ destekli araçlarda yaşanan gelişmeler, tedavi doğruluğunu artırırken hasta güvenliğinin sağlanması için kapsamlı kalite güvencesi süreçlerini zorunlu hale getirmiştir. Bu nedenle yeni cihaz, yazılım ve tedavi tekniklerinin klinik uygulamaya alınmasında sistematik klinik kullanıma yetkilendirme süreçleri kritik önem taşımaktadır. Klinik kullanıma yetkilendirme, radyoterapide kalite güvencesi programının temel unsurlarından biri olup, yeni cihaz, yazılım ve tedavi tekniklerinin klinik kullanıma alınmasından önce teknik, dozimetrik ve fonksiyonel uygunluğunun gösterilmesini amaçlayan sistematik bir süreçtir. Bu süreç; sistem entegrasyonu, devreye alma çalışmaları, doğrulama testleri ve uçtan uca değerlendirmeleri içeren çok aşamalı bir yapıya sahiptir. Günümüzde bu yaklaşım yalnızca tedavi cihazları ve tedavi planlama sistemlerinin doğrulanmasını değil, aynı zamanda görüntü eşleştirme sistemleri, adaptif radyoterapi platformları ve yapay zekâ tabanlı uygulamalar gibi yeni teknolojilerin güvenli ve etkin kullanımının doğrulanmasını da kapsamaktadır. Bu çalışmada, modern radyoterapide kullanılan sistemlere yönelik klinik kullanıma yetkilendirme yaklaşımları güncel literatür ve uluslararası kılavuzlar doğrultusunda değerlendirilmiş olup güvenli klinik entegrasyon için önerilen yöntemler, doğrulama araçları ve kalite güvencesi stratejileri ele alınmıştır. Sonuç olarak, modern radyoterapi teknolojilerinin güvenli klinik entegrasyonu, kalite güvencesi süreçlerinin bütüncül olarak yürütülmesini gerektirmektedir. Klinik kullanıma yetkilendirme programlarının güncel teknolojilere uyumlu şekilde geliştirilmesi, tedavi kalitesinin sürdürülebilirliği ve hasta güvenliğinin artırılması açısından temel gerekliliklerden biridir.

Anahtar Kelimeler: Radyoterapi; Klinik Kullanıma Yetkilendirme; Kalite Güvencesi.

Clinical Commissioning in Modern Radiotherapy: Safe Integration of Emerging Technologies Into Clinical Practice

Abstract

90

Advances in radiotherapy treatment delivery systems, treatment planning systems, imaging technologies, adaptive radiotherapy workflows, and artificial intelligence–based applications have significantly improved treatment accuracy while simultaneously increasing the need for comprehensive quality assurance programs to ensure patient safety. Consequently, systematic clinical commissioning processes have become essential for the safe implementation of new devices, software platforms, and treatment techniques in routine clinical practice. Clinical commissioning is a fundamental component of radiotherapy quality assurance programs and is defined as a systematic process designed to demonstrate the technical, dosimetric, and functional suitability of new equipment, software, and treatment techniques before their clinical use. This process encompasses multiple stages, including system integration, commissioning measurements, validation testing, and end-to-end evaluations. Contemporary commissioning approaches extend beyond the verification of treatment delivery systems and treatment planning systems to include the safe and effective implementation of image registration and image guidance systems, adaptive radiotherapy platforms, and artificial intelligence–driven applications. This review examines current approaches to clinical commissioning in modern radiotherapy based on recent literature and international guidelines. Recommended methodologies, validation tools, and quality assurance strategies for the safe clinical integration of advanced radiotherapy technologies are discussed. In conclusion, the safe clinical integration of modern radiotherapy technologies requires a comprehensive and multidisciplinary quality assurance framework. The continuous development of clinical commissioning programs in accordance with emerging technologies is essential for maintaining treatment quality, improving patient safety, and ensuring the reliable implementation of innovative radiotherapy practices.

Keywords: Radiotherapy; Clinical Commissioning; Quality Assurance.

Presentation ID / Sunum No= 145

Oral Presentation / Sözlü Sunum

91

ORCID ID: 0000-0002-1188-5022

Acil Servise Başvuran Kulak Burun Boğaz Hastalarının Epidemiyolojik Özellikleri: Üçüncü Basamak Bir Merkez Deneyimi

Exp. Dr. Engin Ertek¹, Prof.Dr. Erol Armağan², Exp. Dr. Gizem Gizli³, Exp. Dr. Çağlar Karpuz⁴, Exp. Dr. Ayşegül Aktaş⁵

¹Bursa Şehir Hastanesi

²Bursa Uludağ Üniversitesi Tıp fakültesi

³Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp fakültesi

⁴Bursa Mustafakemalpaşa devlet hastanesi

⁵Gemlik Devlet hastanesi

*Corresponding author: ENGİN ERTEK

Özet

Amaç: Üçüncü basamak bir hastanenin acil servisine başvuran kulak burun boğaz (KBB) hastalarının epidemiyolojik özelliklerini incelemek. **Yöntem:** Retrospektif tanımlayıcı çalışmada 01.04.2015–01.10.2015 tarihleri arasında acil servise başvuran ve KBB ile ilişkili ICD tanıları bulunan hastalar değerlendirildi. Yaş, cinsiyet, başvuru şekli, tanı, tetkikler, konsültasyon ve sonlanım verileri incelendi. **Bulgular:** Toplam 63.900 başvuru arasından 2.425 KBB hastası çalışmaya dahil edildi. Hastaların %51,5'i kadın olup yaş ortalaması 35,3±15,6 yıl idi. En sık tanıları akut tonsillofarenjit (%60,1), vertigo (%25,2) ve maksillofasiyal travma (%7,5) idi. Hastaların %98,1'i doğrudan başvurmuş, yalnızca %4,5'inde KBB konsültasyonu istenmiş ve %97,5'i taburcu edilmiştir. **Sonuç:** KBB ilişkili acil servis başvurularının büyük çoğunluğu ayaktan yönetilebilen olgulardan oluşmaktadır. Birinci basamak sağlık hizmetlerinin güçlendirilmesi ve uygun sevk mekanizmalarının geliştirilmesi acil servis yoğunluğunu azaltabilir.

Anahtar Kelimeler: Acil Başvurular, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları, Epidemiyoloji, Üçüncü Basamak Hastane, Sağlık Hizmeti Verimliliği

Epidemiological Characteristics of ENT-Related Emergency Department Visits in a Tertiary Care Hospital

Abstract

Background Ear, nose, and throat (ENT) disorders constitute a substantial proportion of emergency department (ED) visits. However, many of these presentations may not require tertiary-level emergency care. Understanding the epidemiological characteristics of ENT-related ED admissions is important for

healthcare planning and resource allocation. Objective To investigate the epidemiological characteristics of patients presenting to the emergency department with ENT-related complaints in a tertiary care hospital. Methods This retrospective descriptive study included patients presenting to the emergency department between April 1, 2015, and October 1, 2015, with ENT-related diagnoses. Demographic characteristics, admission patterns, diagnostic categories, investigations, consultation requests, and patient outcomes were analyzed. Results Among 63,900 emergency department visits, 2,425 patients were identified with ENT-related conditions. The mean age was 35.3 ± 15.6 years, and 51.5% of patients were female. The most common age group was 21–30 years (38.4%). Direct outpatient admissions accounted for 98.1% of presentations. Acute tonsillopharyngitis (60.1%) and vertigo (25.2%) were the most frequent diagnoses. Computed tomography was the most commonly requested imaging modality (13.3%). ENT consultation was required in only 4.5% of cases, while 97.5% of patients were discharged from the emergency department. Conclusion Most ENT-related emergency department presentations were managed on an outpatient basis without specialist consultation or hospitalization. Strengthening primary healthcare management of common ENT conditions and improving referral pathways may help reduce emergency department overcrowding and optimize healthcare resource utilization.

Keywords: Epidemiological Characteristics of Ent-Related Emergency Department Visits in a Tertiary Care Hospital

Presentation ID / Sunum No= 23

Oral Presentation / Sözlü Sunum

93

ORCID ID: 0000-0003-0658-0387

Akut İskemik İnme Hastalarında Elektrokardiyografik PR Mesafesinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Mustafa Uçar¹

¹Celal Bayar Üniversitesi

Özet

Giriş-Amaç: Akut iskemik inme mortalite ve morbiditesi yüksek olan önemli bir nörovasküler hastalıktır. İnme ile kardiyovasküler sistem arasındaki ilişki son yıllarda giderek daha fazla önem kazanmıştır. Özellikle elektrokardiyografik parametrelerde meydana gelen değişikliklerin inme patofizyolojisi, otonomik disfonksiyon ve kardiyak etkilenme ile ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Atriyoventriküler iletim süresini gösteren PR mesafesi kolay elde edilebilen bir elektrokardiyografik parametredir. Bu çalışmada akut iskemik inme hastalarında PR mesafesinin sağlıklı kontroller ile karşılaştırılması amaçlandı. **Yöntem:** Bu retrospektif olgu-kontrol çalışmasına akut iskemik inme tanısıyla takip edilen 99 hasta ile yaş ve cinsiyet açısından benzer 101 sağlıklı kontrol dahil edildi. Tüm olguların 12 derivasyonlu elektrokardiyografileri değerlendirildi ve PR mesafeleri ölçüldü. Gruplar arasındaki karşılaştırmalarda bağımsız örneklem t-testi kullanıldı. PR mesafesinin hasta grubunu ayırt etmedeki performansı ROC analizi ile değerlendirildi. **Bulgular:** Akut iskemik inme hastalarında PR mesafesi kontrol grubuna göre anlamlı olarak daha yüksek bulundu (159.8 ± 26.2 ms vs 150.9 ± 26.8 ms, $p=0.028$). ROC analizinde PR mesafesinin akut iskemik inmeyi öngörmede istatistiksel olarak anlamlı ancak sınırlı diskriminatif performansa sahip olduğu saptandı (AUC:0.610, %95 CI:0.526–0.693, $p=0.012$). PR mesafesindeki uzamanın akut iskemik inme hastalarında kardiyak ileti sistemi etkilenmesi ve otonomik dengesizlik ile ilişkili olabileceği düşünüldü. **Sonuç:** Akut iskemik inme hastalarında PR mesafesi sağlıklı kontrollere göre anlamlı olarak uzamıştır. Bu bulgu atriyoventriküler iletim değişikliklerinin akut iskemik inme ile ilişkili olabileceğini düşündürmektedir. Elektrokardiyografik parametrelerin inme hastalarında kolay uygulanabilir ve düşük maliyetli belirteçler olarak kullanılabileceğini değerlendiren ileri prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Akut İskemik İnme; PR Mesafesi; Elektrokardiyografi; Roc Analizi; Kardiyovasküler Sistem

Evaluation of Electrocardiographic PR Interval in Patients With Acute Ischemic Stroke

Abstract

Introduction-Aim: Acute ischemic stroke is an important neurovascular disease associated with high mortality and morbidity. The relationship between stroke and the cardiovascular system has gained increasing attention in recent years. Electrocardiographic changes may be associated with stroke pathophysiology, autonomic dysfunction, and cardiac involvement. The PR interval, reflecting atrioventricular conduction time, is an easily obtainable electrocardiographic parameter. This study aimed to compare PR interval duration between patients with acute ischemic stroke and healthy controls. **Methods:** This retrospective case-control study included 99 patients diagnosed with acute ischemic stroke and 101 age- and sex-matched healthy controls. Twelve-lead electrocardiograms of all participants were evaluated, and PR intervals were measured. Independent samples t-test was used for comparisons between groups. Receiver operating characteristic (ROC) analysis was performed to evaluate the discriminatory performance of PR interval for identifying acute ischemic stroke patients. **Results:** PR interval duration was significantly higher in patients with acute ischemic stroke compared with the control group (159.8 ± 26.2 ms vs 150.9 ± 26.8 ms, $p=0.028$). ROC analysis demonstrated that PR interval had a statistically significant but limited discriminatory performance for predicting acute ischemic stroke (AUC: 0.610, 95% CI: 0.526–0.693, $p=0.012$). Prolongation of PR interval in acute ischemic stroke patients may be associated with cardiac conduction system involvement and autonomic imbalance. **Conclusion:** PR interval duration was significantly prolonged in patients with acute ischemic stroke compared with healthy controls. These findings suggest that atrioventricular conduction abnormalities may be associated with acute ischemic stroke. Further prospective studies are needed to evaluate the potential role of electrocardiographic parameters as simple and low-cost markers in stroke patients.

Keywords: Acute Ischemic Stroke; PR Interval; Electrocardiography; Roc Analysis; Cardiovascular System

Presentation ID / Sunum No= 134

Oral Presentation / Sözlü Sunum

95

ORCID ID: 0000-0001-9529-2883

Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetlerinde Travmatik Olmayan Göğüs Ağrısı Vakalarının Hastane Öncesi Süreç Yönetimi: Retrospektif Gözlemsel Çalışma

Exp. Dr. Esma Kır¹, Exp. Dr. Ümit Alper Özcan²

¹Ankara SBÜ Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniği

²Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği

*Corresponding author: Esma Kır

Özet

Amaç: Dünya çapında yüksek mortalite ve morbiditeye sahip olan akut koroner sendromun bir semptomu olan göğüs ağrısı vakalarının hastane öncesi süreç sürelerini, temel klinik risk göstergelerini, ambulansla uygulanan müdahaleleri ve hedef hastane yönlendirmesini değerlendirmektir. Çalışmada ayrıca toplam hastane öncesi sürenin uzaması ile ilişkili olabilecek demografik, klinik ve operasyonel faktörlerin incelenmesi amaçlanmıştır. **Gereç ve yöntem:** Bu çalışma Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetleri tarafından değerlendirilen non-travmatik göğüs ağrısı vakalarının, Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetleri kayıtları üzerinden yürütülen retrospektif, gözlemsel ve tanımlayıcı-analitik bir çalışma olarak planlandı. Verilerin analizinde IBM SPSS Statistics 25.0 programı kullanıldı. Sürekli değişkenlerin dağılımı görsel yöntemler ve normallik testleri ile değerlendirildi. Normal dağılım göstermeyen sürekli değişkenler medyan ve çeyrekler arası aralık [IQR] ile sunuldu. Kategorik değişkenler sayı ve yüzde olarak ifade edildi. **Bulgular:** çalışmamıza dahil edilen olguların medyan yaşı 57 yıl [IQR: 46–70] idi. Hastaların 55'i erkek (%61,8), 34'ü kadındı (%38,2). Toplam hastane öncesi süreye göre yapılan grupta 67 hasta (%75,3) ≤P75 grubunda, 22 hasta (%24,7) >P75 grubunda yer aldı. Vakaların 39'u (%43,8) 08:00–16:00 saatleri arasında, 30'u (%33,7) 16:00–24:00 saatleri arasında ve 20'si (%22,5) 00:00–08:00 saatleri arasında gerçekleşti. Vital bulgular açısından gruplar genel olarak benzerdi. Süre bileşenleri incelendiğinde, toplam hastane öncesi süre medyan 44,6 dakika [IQR: 35,3–52,8] olarak saptandı. **Sonuç:** 112 Acil Sağlık Hizmetleri tarafından primer transfer edilen non travmatik göğüs ağrısı olgularda ev kaynaklı başvuru anlamlı bir biçimde yoğun idi. Olguların %90'ını hastaneye stabil ulaştırarak etkin bir transfer performansı sergilemektedir. Bu sonuçlar, göğüs ağrılı hastalara yönelik prehospital değerlendirme ve yönlendirme süreçlerinin sağlam işlediğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Non-Travmatik Göğüs Ağrısı, Hastane Öncesi Değerlendirme, Transport Süresi

Presentation ID / Sunum No= 94

Oral Presentation / Sözlü Sunum

96

ORCID ID: 0000-0002-0816-1277

Anne Sütünün Çocukluk Çağı İdrar Yolu Enfeksiyonlarına Karşı Koruyucu Etkisi: Güncel Literatürün Derlenmesi

Dr. Zeliha Erciyas Gökgöz¹

¹Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi

Özet

İdrar yolu enfeksiyonları (İYE), çocukluk çağında en sık görülen bakteriyel enfeksiyonlardan biri olup önemli morbidite nedenleri arasında yer almaktadır. Özellikle yaşamın ilk yıllarında görülen İYE'ler renal skar gelişimi, hipertansiyon ve kronik böbrek hastalığı gibi uzun dönem komplikasyonlara yol açabilmektedir. Anne sütü, optimal beslenmenin yanı sıra içerdiği immünolojik ve antimikrobiyal bileşenler sayesinde enfeksiyonlardan korunmada önemli rol oynamaktadır. Son yıllarda insan sütü oligosakkaritleri, laktoferrin, sekretuar immünoglobulin A ve anne sütü mikrobiyotası üzerine yapılan çalışmalar, anne sütünün enfeksiyonlardan koruyucu etkilerinin daha iyi anlaşılmasını sağlamıştır. Bu derlemede anne sütünün immünolojik özellikleri, enfeksiyonlardan koruyucu mekanizmaları ve çocukluk çağı idrar yolu enfeksiyonları üzerindeki olası etkileri güncel literatür ışığında değerlendirilmiştir. Mevcut veriler anne sütü ile beslenmenin bağırsak mikrobiyotasını düzenleyerek, mukozal bağışıklığı güçlendirerek ve patojen kolonizasyonunu azaltarak İYE gelişme riskini azaltabileceğini düşündürmektedir. Bununla birlikte mevcut çalışmalar arasında metodolojik farklılıklar bulunmakta olup koruyucu etkinin derecesi konusunda kesin bir görüş birliği henüz oluşmamıştır. Sonuç olarak anne sütü ile beslenme, çocukluk çağında üriner sistem enfeksiyonlarından korunmada önemli bir halk sağlığı yaklaşımı olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anne Sütü, Emzirme, İdrar Yolu Enfeksiyonu, Çocukluk Çağı, İnsan Sütü Oligosakkaritleri

The Protective Effect of Breastfeeding Against Childhood Urinary Tract Infections: A Review of Current Literature

Abstract

Urinary tract infections (UTIs) are among the most common bacterial infections in childhood and represent an important cause of morbidity. Particularly during infancy, UTIs may result in long-term complications including renal scarring, hypertension, and chronic kidney disease. Beyond providing optimal nutrition, human milk contains numerous immunological and antimicrobial components that contribute to protection against infectious diseases. Recent advances regarding human milk oligosaccharides, lactoferrin, secretory immunoglobulin A, and breast milk microbiota have improved

our understanding of the protective effects of breastfeeding. This review evaluates the immunological properties of breast milk, its protective mechanisms against infections, and its potential role in preventing childhood urinary tract infections. Current evidence suggests that breastfeeding may reduce the risk of UTIs by modulating gut microbiota, enhancing mucosal immunity, and reducing pathogen colonization. However, methodological heterogeneity among studies limits definitive conclusions regarding the magnitude of this protective effect. Breastfeeding should be considered an important public health strategy for reducing the burden of childhood urinary tract infections.

Keywords: Breastfeeding, Human Milk, Urinary Tract Infection, Childhood, Human Milk Oligosaccharides

Presentation ID / Sunum No= 99

Oral Presentation / Sözlü Sunum

98

ORCID ID: 0000-0001-8514-5767

Anterior Komünikan Arter Anevrizmasının Endovasküler Tedavisini Takiben Gelişen Ani Monoküler Görme Kaybı: Nadir Bir Komplikasyon

Exp. Dr. Fırat Karaaslan¹

¹Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Anterior komünikan arter anevrizmalarının endovasküler tedavisi güvenli ve etkili bir yöntem olmakla birlikte nadir nörooftalmolojik komplikasyonlar görülebilmektedir. Altmış yedi yaşında erkek hasta ani başlangıçlı şiddetli baş ağrısı nedeniyle başvurdu. Beyin bilgisayarlı tomografisinde yaygın subaraknoid kanama (Modifiye Fisher Grade 3) saptandı. BT anjiyografi ve dijital substraksiyon anjiyografide anterior komünikan arter düzeyinde 7×4 mm boyutlarında sakküler anevrizma izlendi. Hastaya genel anestezi altında primer coil embolizasyonu uygulandı ve anevrizma toplam beş coil ile başarılı şekilde oklude edildi. İşlem sonrası yoğun bakım ünitesinde izlenen ve nimodipin tedavisi başlanan hastada postoperatif ikinci günde ani gelişen sol göz görme kaybı ortaya çıktı. Nörolojik muayenede solda afferent pupiller defekt saptanırken ek fokal nörolojik defisit izlenmedi. Kraniyal ve orbital manyetik rezonans görüntülemeye optik sinir patolojisi veya kompresyon bulgusu saptanmadı. Oftalmolojik değerlendirmede sol gözde ışık algısı olmadığı, fundus muayenesinin başlangıçta doğal olduğu görüldü. Görme kaybına yönelik pulse steroid tedavisi uygulanmasına rağmen klinik düzelme sağlanamadı. Görsel uyarılmış potansiyelde yanıt elde edilemedi ve üçüncü ay kontrolünde optik atrofi geliştiği gözlemlendi. Bu olgu, anterior komünikan arter anevrizmalarının endovasküler tedavisini takiben gelişebilen nadir ancak kalıcı görme kaybı komplikasyonuna dikkat çekmekte ve işlem sonrası nörooftalmolojik yakınmaların erken değerlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anterior Komünikan Arter Anevrizması, Optik Nöropati, Endovasküler Koil Embolizasyonu

Acute Monocular Vision Loss Following Endovascular Treatment of An Anterior Communicating Artery Aneurysm: A Rare Complication

Abstract

Endovascular treatment of anterior communicating artery aneurysms is considered a safe and effective therapeutic option; however, rare neuro-ophthalmological complications may occur. A 67-year-old man presented with sudden severe headache. Brain computed tomography demonstrated diffuse subarachnoid hemorrhage consistent with modified Fisher grade 3. Computed tomography angiography and digital subtraction angiography revealed a 7×4 mm saccular aneurysm arising from the anterior

communicating artery. Primary coil embolization was successfully performed under general anesthesia using five detachable coils. The patient remained hemodynamically stable postoperatively and received nimodipine for vasospasm prophylaxis. On the second postoperative day, he developed sudden painless vision loss in the left eye. Neurological examination showed a left relative afferent pupillary defect without additional focal deficits. Cranial and orbital magnetic resonance imaging demonstrated no optic nerve abnormality or compressive lesion. Ophthalmological evaluation revealed absence of light perception in the left eye, while the initial fundusoscopic examination was unremarkable. High-dose corticosteroid therapy was administered because of suspected optic nerve injury; however, no clinical improvement was observed. Visual evoked potentials showed no detectable response, and optic atrophy became evident at the third-month follow-up. This case highlights a rare but potentially devastating visual complication following endovascular treatment of an anterior communicating artery aneurysm. Early recognition of postoperative visual symptoms and prompt neuro-ophthalmological assessment may be crucial for diagnosis and management, although visual recovery may remain limited despite treatment.

Keywords: Anterior Communicating Artery Aneurysm, Optic Neuropathy, Coil Embolization

Presentation ID / Sunum No= 33

Oral Presentation / Sözlü Sunum

100

ORCID ID: 0009-0002-5360-7044

Arterial Switch Operasyonu Sonrası Doku Perfüzyonunun Değerlendirilmesinde Venöz-Arteriyel Karbondioksit Farkı: Tek Merkez Deneyimi

Dr. Demet Kangel¹, Prof.Dr. Erkut Öztürk²

¹ İstanbul Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

² İstanbul Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet

Giriş Neonatal kardiyak cerrahi sonrası düşük kardiyak debi sendromu (Low Cardiac Output Syndrome, LCOS), postoperatif morbiditenin önemli nedenlerinden biridir. Venöz-arteriyel karbondioksit parsiyel basınç farkı (VACO₂), doku hipoperfüzyonu ve bozulmuş kardiyak debinin değerlendirilmesinde potansiyel bir belirteç olarak öne çıkmaktadır. Ancak büyük arterlerin transpozisyonu (BAT) nedeniyle arterial switch operasyonu (ASO) uygulanan yenidoğanlarda VACO₂'nin klinik kullanımına ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmada, BAT nedeniyle ASO uygulanan yenidoğanlarda postoperatif başlangıç VACO₂ düzeyleri ile erken dönem klinik sonuçlar arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem Bu retrospektif gözlemsel çalışmaya, üçüncü basamak bir pediatrik kalp merkezinde ASO uygulanan 30 BAT hastası yenidoğan dahil edildi. Postoperatif yoğun bakım başlangıç sürecinde arteriyel ve santral venöz kan gazı örnekleri alınarak VACO₂ değerleri hesaplandı. Olgular VACO₂ düzeyine göre (<6 mmHg ve ≥6 mmHg) iki gruba ayrıldı. Hastaların demografik, perioperatif ve postoperatif klinik verileri kaydedildi. Primer sonlanım noktaları; vazoaktif-inotropik destek süresi, mekanik ventilasyon süresi, yoğun bakım yatış süresi ve LCOS ile ilişkili postoperatif komplikasyonlar olarak belirlendi. Bulgular Otuz hastanın 15'i (%50) erkekti. Operasyon sırasındaki medyan yaş 5 gün (IQR 3–7), medyan vücut ağırlığı ise 3.1 kg (IQR 2.9–3.4) idi. Yüksek başlangıç postoperatif VACO₂ fark düzeyleri; uzamış vazoaktif inotrop destek ihtiyacı, daha uzun mekanik ventilasyon süresi ve yoğun bakım yatışı ile ilişkiliydi (Tablo 1). Yüksek VACO₂ değerlerine sahip hastalarda postoperatif klinik seyir daha komplike olup hemodinamik instabilite bulguları daha sık olmakla birlikte istatistiksel anlamlılık yoktu. Tartışma Postoperatif VACO₂, TGA nedeniyle ASO uygulanan yenidoğanlarda doku perfüzyonunun izlenmesi ve olumsuz postoperatif sonuç riski taşıyan hastaların erken dönemde belirlenmesinde yararlı bir yatak başı belirteç olabilir. Neonatal kardiyak cerrahide VACO₂'nin prognostik değerinin doğrulanması ve optimal eşik değerlerinin belirlenmesi için daha geniş prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Arteriyel Switch Operasyonu, Büyük Arter Transpozisyonu, venöz-Arteriyel Karbondioksit Farkı (VACO₂), Düşük Kardiyak Debi Sendromu

Venous-To-Arterial Carbon Dioxide Difference in the Assessment of Tissue Perfusion After Arterial Switch Operation: A Single-Center Experience

Abstract

101

Introduction Low cardiac output syndrome (LCOS) following neonatal cardiac surgery remains a major cause of postoperative morbidity. The venous-to-arterial carbon dioxide partial pressure difference (VACO₂) has emerged as a potential marker for evaluating tissue hypoperfusion and impaired cardiac output. However, data regarding the clinical utility of VACO₂ in neonates undergoing arterial switch operation (ASO) for transposition of the great arteries (TGA) are limited. This study aimed to evaluate the association between early postoperative VACO₂ levels and clinical outcomes in neonates undergoing ASO for TGA. **Methods** This retrospective observational study included 30 neonates with TGA who underwent ASO at a tertiary pediatric cardiac center. Arterial and central venous blood gas samples were collected during the early postoperative intensive care period, and VACO₂ values were calculated. Patients were divided into two groups according to VACO₂ levels (<6 mmHg and ≥6 mmHg). Demographic, perioperative, and postoperative clinical data were recorded. The primary endpoints included duration of vasoactive-inotropic support, mechanical ventilation duration, intensive care unit (ICU) length of stay, and postoperative complications related to LCOS. **Results** Among the 30 patients, 15 (50%) were male. The median age at operation was 5 days (IQR 3–7), and the median body weight was 3.1 kg (IQR 2.9–3.4). Higher initial postoperative VACO₂ levels were associated with prolonged vasoactive-inotropic support, longer mechanical ventilation duration, and extended ICU stay (Table 1). Although patients with elevated VACO₂ levels demonstrated a more complicated postoperative course and more frequent signs of hemodynamic instability, these differences did not reach statistical significance. **Discussion** Postoperative VACO₂ may serve as a useful bedside marker for monitoring tissue perfusion and identifying neonates at risk for adverse postoperative outcomes following ASO for TGA. Larger prospective studies are needed to validate the prognostic value of VACO₂ and determine optimal cutoff values in neonatal cardiac surgery.

Keywords: Arterial Switch Operation, Transposition of the Great Arteries, Venous-To-Arterial Carbon Dioxide Difference (VACO₂), Low Cardiac Output Syndrome

Presentation ID / Sunum No= 61

Oral Presentation / Sözlü Sunum

102

ORCID ID: 0000-0003-0109-9690

Birinci Basamak Sağlık Kuruluşuna Başvuran 40-69 Yaş Arası Kadınlarda Meme Kanseri Taraması Farkındalığı

Dr. Hatice Önder¹, Dr. Özde Önder²

¹Aydın Şehir Hastanesi

²Aydın Efeler 9 Nolu Aile Sağlığı Merkezi

Özet

Giriş: Meme kanseri tüm dünyada akciğer kanserinden sonra en sık görülen 2.kanserdir. Kadınlarda en sık görülen kanser türüdür ve kanserden ölümlerin %15 'i meme kanserine bağlı gelişir. Erken tanı ve tedavi ile tamamen kür sağlanabilecek bir hastalıktır. Ülkemizde 40-69 yaş arası kadınlarda 2 yılda bir ücretsiz mamografi yapılarak meme kanseri taraması yapılmaktadır.Çalışmamızda amaç birinci basamak sağlık merkezine başvuran 40-69 yaş arası kadınlarda meme kanseri taraması farkındalığının araştırılmasıdır. Gereç-Yöntem: Aile hekimliği polikliniğine 1 Nisan-31Mayıs 2026 tarihleri arasında başvuran 40-69 yaş arası kadın hastalardan çalışmaya katılmayı kabul edenlere 7 soruluk meme kanseri farkındalık anketi uygulandı. Hastaların demografik özellikleri kaydedildi.Meme kanseri taraması farkındalığını etkileyebilecek faktörler araştırıldı. Bulgular: Çalışmaya 50 hasta dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 52,98, ortanca yaşı ise 53,5 idi.Eğitim durumları incelendiğinde %50'sinin (n:25) ilkökul, %10'unun (n:5) ortaokul, % 18'inin lise(n:9) ve %2'sinin (n:1) üniversite mezunu olduğu görüldü.Hastaların %92'si evli idi. Katılımcıların %80'i Türkiye'de meme kanseri taraması yapıldığını biliyordu.Meme kanseri taramasının nasıl yapıldığı sorulduğunda katılımcıların %66'sı mamografi olarak,%34'ü ise bilmediğini belirtmişti.Tarama yaşı sorulduğunda katılımcıların %50'si 40 yaş, %6'sı 50 yaş olarak belirtirken,%44'ü bilmediğini belirtmişti.Hastaların %50'si meme kanseri taraması yaptırmış, yaptırmayanlara sebebi sorulduğunda %42 'si (n:12) şikayeti olmadığı için,%24'ü kötü bir şey çıkacağından korktuğu için, %24'ü fırsat bulamadığı için, %4'ü de gerek görmediği için yaptırmadığını söylemişti.Katılımcıların %36 'sında ailede kanser öyküsü,%6'sında ise meme kanseri öyküsü vardı.Ailesinde kanser öyküsü olanlarla olmayanlar arasında meme kanseri taraması yaptırma oranları arasında fark saptanmamıştı.Meme kanseri taraması ile ilgili sorulara doğru yanıt verme ile katılımcıların eğitim durumu arasında bir ilişki bulunamamıştı. Sonuç: Meme kanseri tarama programı ile erken teşhis edilip tamamen tedavi edilebilen bir hastalıktır. Bizim çalışmamızda katılımcıların %80'i Türkiye'de meme kanseri taraması yapıldığını biliyordu fakat yalnızca %50 hasta meme kanseri taraması yaptırmıştı. Mamografi ile meme kanserinin erken teşhisinin etkin bir tedaviye olanak vereceği, hastalık morbidite ve mortalitesinin önemli ölçüde önlenilebileceğiyle ilgili farkındalık oluşturmak gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri,kanser Tarama,mamografi

Awareness of Breast Cancer Screening Among Women Aged 40-69 Years Attending Primary Healthcare Centers

Abstract

103

Introduction: Breast cancer can be completely cured with early diagnosis and treatment. In our country, breast cancer screening is performed every two years for women aged 40–69 with mammography. **Materials- Methods:** A 7-question questionnaire was administered to participants who presented to family medicine clinic between April 1- May 31, 2026. **Results:** Fifty patients were included in the study. The mean age of the patients was 52.98 years. It was observed that 50% (n=25) were primary school graduates, 10% (n=5) were middle school graduates, 18% (n=9) were high school graduates, 2% (n=1) were university graduates. Eighty percent of the participants knew that breast cancer screening is performed in Turkey. When asked how breast cancer screening is performed, 66% of the participants answered as mammography, while 34% stated they did not know. When asked about the screening age, 50% of the participants specified it as 40 years old, 6% as 50 years old, and 44% stated that they did not know. Fifty percent of the patients had undergone breast cancer screening; when those who had not, were asked for the reason, 42% (n=12) stated that they had no complaints, 24% were afraid that something bad would be detected, 24% could not find the opportunity, and 4% did not deem it necessary. Family history of cancer was present in 36% of the participants, and history of breast cancer was present in 6%. No significant difference was found in the rates of undergoing breast cancer screening between those with and without a family history of cancer. No statistically significant relationship was found between giving correct answers and the educational status of the participants. **Conclusion:** In our study, 80% of the participants were aware that breast cancer screening is performed in Turkey; however, only 50% of the patients had actually undergone breast cancer screening.

Keywords: Breast Cancer, Cancer Scanning, Mammography

Presentation ID / Sunum No= 32

Oral Presentation / Sözlü Sunum

104

ORCID ID: 0000-0003-2538-7005

Çölyak Hastalığı Olan Çocukların Biyoimpedans Analiz Bulguları

Dr. Fırat Ateş¹

¹İstanbul Tıp Fakültesi

Özet

Arka Plan: Çölyak hastalığı (ÇH) çocuklarda bağırsak malabsorbsiyonuna ve büyüme bozukluğuna yol açmaktadır. Biyoelektriksel impedans analizinin (BİA) pediatrik ÇH'de geleneksel antropometrinin ötesinde klinik anlamlı vücut kompozisyonu verisi sağlayıp sağlayamayacağı belirsizliğini korumaktadır. Bu çalışmada BİA parametrelerini glutensiz diyet (GD) uyumlu ve uyumsuz ÇH'li çocuklar ile sağlıklı kontroller arasında karşılaştırmak amaçlandı. Yöntemler: Tek merkezli, kesitsel bu çalışmaya ESPGHAN 2020 kriterlerine göre tanı almış 52 ÇH'li çocuk ile 50 yaş-cinsiyet eşleştirilmiş sağlıklı kontrol dahil edildi. Vücut kompozisyonu InBody 270 çok frekanslı BEA cihazı ile değerlendirildi. GD uyumu, üç günlük besin tüketim kaydı ve anti-tTG IgA serolojisinin kombinasyonu ile belirlendi (GD uyumlu n=34, uyumsuz n=18). Pubertal evreleme (Tanner) kovaryant olarak dahil edildi; yaş ve puberte için ANCOVA uygulandı. Antropometrik indeksler Türk pediatrik referanslarıyla SDS olarak ifade edildi. Bulgular: Düzeltme sonrasında vücut yağ yüzdesi uyumlu ve uyumsuz gruplar arasında anlamlı farklılık göstermedi (%20,8'e karşı %18,9; P=0,078). VKİ-SDS uyumlu grupta daha yüksekti (-0,65'e karşı -1,12; P=0,024). Uyumlu hastalar kontrollerle kıyaslandığında daha düşük vücut yağı (%22,0 vs %26,0; P<0,001) ve daha yüksek iskelet kasi kütleleri oranı (%39,6 vs %37,1; P<0,001) saptandı. Serum demir (79,0 vs 46,4 µg/dL; P<0,001) ve ferritin (32,9 vs 21,1 ng/mL; P=0,002) uyumlu hastalarda anlamlı olarak daha yüksekti. Sonuç: Çok değişkenli düzeltme sonrasında adipozite farkı anlamlılığını yitirdi. GD uyumu büyümeyi bağımsız olarak destekledi; uyumlu çocuklarda daha iyi demir indeksleri artmış absorbsiyon kapasitesiyle tutarlıdır. Yeterli güçte, DEXA kullanan prospektif çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çölyak Hastalığı; Biyoelektriksel İmpedans Analizi; Vücut Kompozisyonu; Glutensiz Diyet;; Çocuk; Beslenme Durumu

Presentation ID / Sunum No= 131

Oral Presentation / Sözlü Sunum

105

ORCID ID: 0000-0002-3247-6981

Diferansiye Tiroid Karsinomunda Cerrahi Dışı Yaklaşımlar: Aktif İzlem ve Perkütan Ablasyonun Güncel Rolü

Exp. Dr. Mazhar Yalçın¹

¹İstanbul Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Diferansiye tiroid karsinomu (DTK), özellikle papiller tiroid mikrokarsinomu (PTMK), genellikle iyi prognozla seyreden bir hastalık olup son yıllarda tedavi yaklaşımında aşırı tedaviden kaçınmaya yönelik daha konservatif stratejiler ön plana çıkmıştır. Bu bağlamda, cerrahi dışı yaklaşımlar olan aktif izlem ve perkütan ablasyon yöntemleri giderek daha fazla ilgi görmektedir. Bu derlemede, güncel literatür ve Amerikan Tiroid Derneği (ATA) kılavuzu ışığında, bu iki yaklaşımın klinik rolü, hasta seçimi kriterleri ve sınırlılıklarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Girişimsel radyoloji ve endokrinoloji literatürü gözden geçirilerek, düşük riskli DTK hastalarında aktif izlem ve perkütan ablasyon uygulamalarına ilişkin güncel veriler incelenmiştir. Özellikle hasta seçimi, takip protokolleri, tedavi sonuçları ve komplikasyonlar karşılaştırmalı olarak ele alınmıştır. **Bulgular:** Seçilmiş cT1a (≤ 1 cm), intratiroidal, lenf nodu veya uzak metastazı olmayan PTMK hastalarında aktif izlem, düşük progresyon oranları ve cerrahiye benzer sağ kalım sonuçları ile güvenli bir alternatif olarak öne çıkmaktadır. Bununla birlikte, bu yaklaşımın başarısı büyük ölçüde hasta uyumu ve düzenli takip ile ilişkilidir. Perkütan ablasyon yöntemleri (radyofrekans, mikrodalga, lazer ve etanol ablasyonu), cerrahiye uygun olmayan, cerrahiye reddeden veya aktif izlem sırasında progresyon gösteren hastalarda minimal invaziv bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Literatürde, özellikle küçük ve düşük riskli tümörlerde yüksek lokal kontrol oranları (%80–95) ve düşük komplikasyon oranları bildirilmiştir. Her iki yaklaşımda da hasta seçimi kritik olup; ekstratiroidal invazyon, lenf nodu metastazı ve agresif histolojik varyantlar cerrahi dışı tedaviler için önemli sınırlayıcı faktörlerdir. **Sonuç:** Düşük riskli diferansiye tiroid karsinomunda aktif izlem ve perkütan ablasyon, uygun hasta seçimi ile cerrahiye alternatif olarak değerlendirilebilecek etkili yaklaşımlardır. Ancak bu yöntemler, hasta ile ortak karar verme süreci içerisinde bireyselleştirilmiş tedavi stratejilerinin bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Diferansiye Tiroid Karsinomu; Aktif İzlem; Perkütan Ablasyon; Mikrodalga Ablasyonu.

Non-Surgical Management of Differentiated Thyroid Carcinoma: Current Role of Active Surveillance and Percutaneous Ablation

Abstract

106

Background: Differentiated thyroid carcinoma (DTC), particularly papillary thyroid microcarcinoma (PTMC), generally exhibits an indolent clinical course. In recent years, there has been a paradigm shift toward more conservative management strategies to avoid overtreatment. In this context, non-surgical approaches such as active surveillance and percutaneous ablation have gained increasing attention. This review aims to evaluate the clinical role, patient selection criteria, and limitations of these approaches in light of current literature and American Thyroid Association (ATA) guidelines. **Methods:** A narrative review of the interventional radiology and endocrinology literature was conducted, focusing on studies evaluating active surveillance and percutaneous ablation in low-risk DTC patients. Particular emphasis was placed on patient selection, follow-up protocols, treatment outcomes, and complications. **Results:** In selected patients with cT1a (≤ 1 cm), intrathyroidal PTMC without lymph node or distant metastasis, active surveillance has emerged as a safe alternative, demonstrating low rates of disease progression and comparable survival outcomes to surgery. However, its success is highly dependent on patient compliance and adherence to follow-up protocols. Percutaneous ablation techniques, including radiofrequency, microwave, laser, and ethanol ablation, offer minimally invasive treatment options for patients who are not surgical candidates, decline surgery, or demonstrate progression during active surveillance. High local control rates (80–95%) and low complication rates have been reported, particularly in small, low-risk tumors. Appropriate patient selection remains critical for both approaches. Extrathyroidal extension, lymph node metastasis, and aggressive histological variants represent major limitations for non-surgical management. **Conclusion:** Active surveillance and percutaneous ablation represent effective alternatives to surgery in selected low-risk DTC patients. However, these approaches should be considered within a shared decision-making framework, rather than as universal substitutes for surgery. Future clinical practice will likely rely more on individualized treatment strategies, where optimal patient selection plays a central role.

Keywords: Differentiated Thyroid Carcinoma; Active Surveillance; Percutaneous Ablation; Microwave Ablation

Presentation ID / Sunum No= 89

Oral Presentation / Sözlü Sunum

107

ORCID ID: 0000-0001-6238-2727

Diz Üstü Protez Soketleriyle İlişkili Güdük Sorunları ve Çözüm Önerileri

Asst. Prof. Dr. Ahmet Güneş¹

¹Karabuk University

Özet

Diz üstü protezlerin soket tasarımları ve süspansiyon sistemleri, biyomekanik başarı ve hasta memnuniyetinin merkezinde yer almaktadır. Geleneksel kuadrilateral soketler koronal instabilite ve perineal baskı yaratabilirken, ischial containment soketler tüberositi ve ramusu kavrayarak daha iyi stabilite ve konfor sunar. Son yıllarda geliştirilen subischial ve dinamik/brimless tasarımlar ise hareket açıklığını artırmayı hedefler. Süspansiyon sistemlerinde ise seal-in liner'lar, klasik vakumlu soketlere kıyasla daha yüksek memnuniyet ve daha az pistoning sağlar fakat daha az dayanıklıdır. Sokete bağlı en yaygın güdük sorunları uyumsuz basınç dağılımı, güdük hacim dalgalanmaları, aşırı terleme, ısı artışı ve pistoning dir. Amputelerin yaklaşık %65'ini etkileyen bu dermatolojik problemler, derin doku hasarı ve ülserasyon riskini artırarak protez kullanımını kısıtlar. Özellikle yumuşak dokusu 6 mm'nin altında olan bireylerde derin doku hasarı riski çok daha yüksektir. Bu sorunların çözümüne yönelik yapılan çalışmalarda basıncı sabit tutan pnömatik veya ayarlanabilir soketler, hacim değişimlerine yanıt veren çerçeveli tasarımlar, nemi azaltan havalandırılabilir liner sistemleri ve dikey deplasmanı minimize eden poliüretan köpük liner malzemeler öne çıkmaktadır. Erken dönem ülserlerde protez kullanımına kontrollü devam edilebilir, fakat ciddi vakalarda protez kullanımını durdurmak ve cerrahi müdahale gerekebilir. Sonuç olarak transfemoral düzeyde henüz altın standart bir soket bulunmamaktadır. Gelecekte, anketler gibi subjektif konfor skorları ile basınç ve sıcaklık gibi objektif sensör ölçümlerini entegre eden, standartlaştırılmış protokollerin geliştirilmesi, kişiye özgü soket başarısı için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Protez Tasarımı, Amputasyon Güdükleri, Biyomekanik Olaylar

Stump Issues Associated With Above-Knee Prosthesis Sockets and Proposed Solutions

Abstract

The socket designs and suspension systems of above-knee prostheses are central to biomechanical success and patient satisfaction. Whilst traditional quadrilateral sockets can cause coronal instability and perineal pressure, ischial containment sockets offer better stability and comfort by gripping the tuberosity and ramus. Subischial and dynamic/brimless designs developed in recent years, meanwhile, aim to increase range of motion. In suspension systems, seal-in liners provide higher satisfaction and less pistoning compared to classic vacuum sockets, but they are less durable. The most common stump-

related issues associated with sockets are uneven pressure distribution, stump volume fluctuations, excessive sweating, increased heat, and pistoning. These dermatological problems, which affect approximately 65% of amputees, restrict the use of prostheses by increasing the risk of deep tissue damage and ulceration. The risk of deep tissue damage is significantly higher in individuals with soft tissue thickness of less than 6 mm. In studies aimed at resolving these issues, pneumatic or adjustable sockets that maintain constant pressure, framed designs that respond to volume changes, ventilated liner systems that reduce moisture, and polyurethane foam liner materials that minimise vertical displacement have emerged as key solutions. In early-stage ulcers, the use of prostheses may be continued under controlled conditions; however, in severe cases, it may be necessary to discontinue prosthesis use and resort to surgical intervention. Consequently, there is as yet no gold standard socket at the transfemoral level. In the future, the development of standardised protocols that integrate objective sensor measurements—such as pressure and temperature—with subjective comfort scores, such as those from questionnaires, will be critical for achieving personalised socket success.

Keywords: Accident Prevention, Bone Density, Resistance Training, Life Style

Presentation ID / Sunum No= 56

Oral Presentation / Sözlü Sunum

109

ORCID ID: 0000-0001-6210-1083

Duchenne Musküler Distrofi Hastalarda Yoğun Bakım Seyri: Solunum Yetmezliği, Sepsis ve Çoklu Komplikasyonlarla Seyreden Üç Olgu

Exp. Dr. Mustafa Ay¹

¹Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Duchenne musküler distrofi (DMD), ilerleyici iskelet ve solunum kası tutulumu nedeniyle yoğun bakımda mekanik ventilasyon gereksinimi, enfeksiyon, gastrointestinal dismotilite ve hemodinamik instabilite açısından yüksek kırılabilirlik oluşturan nöromusküler bir hastalıktır. Bu olgu serisinde DMD tanılı üç erkek hastanın yoğun bakım seyri klinik karar süreçleri açısından değerlendirildi. İlk olgu pnömoni ve sol kalp yetmezliği zemininde gelişen akut solunum yetmezliği nedeniyle takip edildi. İkinci olguda hiperkapnik solunum yetmezliği, pnömoni, uzamış mekanik ventilasyon gereksinimi, trakeostomi, perkütan endoskopik gastrotomi ve palyatif bakım devri öne çıktı. Üçüncü olgu ise belirgin konstipasyon ve batın distansiyonu sonrası sigmoid volvulus, batın kaynaklı sepsis, septik şok, dirençli mikroorganizmalarla ilişkili enfeksiyonlar, ekstremité iskemisi, amputasyon gereksinimi ve uzamış yoğun bakım seyri ile izlendi. Olgularda ortak özellik, başlangıç yakınmasının çoğu kez solunum sistemi veya gastrointestinal sistem kaynaklı görünmesine karşın yoğun bakım sürecinin çoklu organ desteği, enfeksiyon kontrolü, beslenme yolu ve bakım hedeflerinin birlikte planlanmasını gerektirmesiydi. DMD hastalarında kritik hastalık seyri çoğu zaman tek bir organ sistemiyle açıklanamayacak kadar karmaşıktır; bu nedenle yoğun bakım yönetiminde solunum desteği, kardiyak durum, gastrointestinal komplikasyonlar, enfeksiyon kontrolü, beslenme yolu ve bakım hedefleri birlikte planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Duchenne Musküler Distrofi; Yoğun Bakım; Mekanik Ventilasyon; Sepsis; Trakeostomi

Intensive Care Course in Patients With Duchenne Muscular Dystrophy: Three Cases Complicated by Respiratory Failure, Sepsis and Multisystem Involvement

Abstract

Duchenne muscular dystrophy (DMD) is a progressive neuromuscular disorder associated with respiratory muscle weakness, chronic hypoventilation, cardiac involvement, gastrointestinal dysmotility and high vulnerability during critical illness. We present three male patients with DMD who required intensive care management for different but overlapping clinical trajectories. The first patient was followed for acute respiratory failure in the setting of pneumonia and left heart failure. The second

patient developed hypercapnic respiratory failure and pneumonia, requiring prolonged mechanical ventilation, tracheostomy, percutaneous endoscopic gastrostomy and subsequent transfer to palliative care. The third patient presented with severe constipation and abdominal distension, followed by sigmoid volvulus, intra-abdominal sepsis, septic shock, multidrug-resistant infections, limb ischemia, amputation and prolonged intensive care stay. Across the three cases, the initial presentation was mainly respiratory or gastrointestinal; however, the subsequent intensive care course required integrated management of airway, ventilation, infection control, hemodynamics, nutrition and goals of care. The course of critical illness in patients with DMD is often too complex to be explained by a single organ system; therefore, respiratory support, cardiac status, gastrointestinal complications, infection control, nutritional access and goals of care should be planned together in intensive care management.

Keywords: Duchenne Muscular Dystrophy; Intensive Care; Mechanical Ventilation; Sepsis; Tracheostomy

Presentation ID / Sunum No= 166

Oral Presentation / Sözlü Sunum

111

ORCID ID: 0000-0001-6555-6577

Duyarlılık Ağırlıklı Görüntülemeye Alzheimer Hastalarında Serebral Mikrokanama Sıklığının Araştırılması

Öğr. Gör. Dr. Umut Asfuroğlu¹

¹Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı

Özet

Alzheimer hastalığı (AH), ileri yaş popülasyonunda en sık görülen demans nedenlerinden biri olup, prevalansı yaşlanmayla birlikte giderek artmaktadır. Alzheimer hastalarında serebral mikrokanamalar, normal yaşlanma sürecindeki bireylere kıyasla daha sık görülmekte ve özellikle serebral amiloid anjiyopati ile ilişkili lobar dağılım göstermektedir. Manyetik rezonans görüntülemeye duyarlılık ağırlıklı görüntülemeye (DAG), mikrokanamaların ve hemosiderin birikiminin saptanmasında yüksek duyarlılığa sahiptir. Bu çalışmada, AH olan bireylerde DAG'de serebral mikrokanama varlığı ve mikrokanama yükünün değerlendirilmesi ve normal yaşlanma sürecindeki bireylerle mikrokanama yükünün karşılaştırılması amaçlanmıştır. Çalışmaya 16'sı normal bilişsel fonksiyon (NBF) grubunda (Mini Mental Durum Değerlendirmesi [MMDD] ≥ 27), 15'i AH grubunda (MMDD ≤ 23) toplam 31 hasta dahil edilmiştir. NBF grubunda 7 kadın (%43,8) ve 9 erkek (%56,2) hasta, AH grubunda 10 kadın (%66,7) ve 5 erkek (%33,3) hasta yer almıştır. Gruplar arasında cinsiyet dağılımı açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır ($p=0,285$). NBF grubunda ortalama yaş $71,1 \pm 7,7$ yıl, AH grubunda ise $73,7 \pm 10$ yıl olarak saptanmış olup; gruplar arasında yaş dağılımı açısından istatistiksel olarak anlamlı fark izlenmemiştir ($p=0,425$). Ortalama MMDD skoru AH grubunda $15,87 \pm 3,46$ normal $27,56 \pm 0,63$ bulunmuştur. DAG incelemede kortikal-subkortikal kanama odaklarının varlığı, AH grubunda normal bilişsel fonksiyon grubuna kıyasla anlamlı olarak daha yüksek oranda bulunmuştur. Mikrokanama varlığı Alzheimer grubundaki hastaların %66,7'sinde (10/15), normal bilişsel gruptaki hastaların ise %12,5'inde (2/16) mevcuttu ($p=0,003$). AH grubunda DAG'de kanama yükü kategorik olarak değerlendirildiğinde; 8 hastada 5'ten az mikrokanama odağı mevcuttu. 1 hastada 5–10 arası odak ve 1 diğer hastada 10'dan fazla odak izlendi. Sonuç olarak Alzheimer hastalarında serebral mikrokanamalar normal yaşlanmaya göre daha sık görülmektedir. DAG'nin, AH'de tanısal değerlendirmeye ve hastalıkla ilişkili vasküler değişikliklerin ortaya konulmasına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Alzheimer Hastalığı, Serebral Mikrokanama, Duyarlılık Ağırlıklı Görüntüleme

Evaluation of the Frequency of Cerebral Microbleeds in Patients With Alzheimer's Disease Using Susceptibility-Weighted Imaging

Abstract

112

Alzheimer's disease (AD) is one of the most common causes of dementia in the elderly population, and its prevalence continues to increase with aging. Cerebral microbleeds are observed more frequently in patients with AD than in individuals undergoing normal aging and typically demonstrate a lobar distribution associated with cerebral amyloid angiopathy. Susceptibility-weighted imaging (SWI) in magnetic resonance imaging has high sensitivity for the detection of cerebral microbleeds and hemosiderin deposition. The aim of this study was to evaluate the presence and burden of cerebral microbleeds on SWI in individuals with AD and to compare the microbleed burden with that of individuals undergoing normal aging. A total of 31 subjects were included in the study, comprising 16 individuals in the normal cognitive function (NCF) group (Mini-Mental State Examination [MMSE] ≥ 27) and 15 individuals in the AD group (MMSE ≤ 23). The NCF group consisted of 7 women (43.8%) and 9 men (56.2%), whereas the AD group included 10 women (66.7%) and 5 men (33.3%). No statistically significant difference was found between the groups regarding sex distribution ($p=0.285$). The mean age was 71.1 ± 7.7 years in the NCF group and 73.7 ± 10.0 years in the AD group, with no statistically significant difference in age distribution between the groups ($p=0.425$). The mean MMSE score was 15.87 ± 3.46 in the AD group and 27.56 ± 0.63 in the NCF group. On SWI, the presence of cortical-subcortical hemorrhagic foci was significantly higher in the AD group compared with the NCF group. Cerebral microbleeds were detected in 66.7% (10/15) of patients in the AD group and in 12.5% (2/16) of subjects in the NCF group ($p=0.003$). When hemorrhage burden was assessed categorically on SWI in the AD group, fewer than 5 microbleed foci were observed in 8 patients. One patient had 5–10 foci, and another patient had more than 10 foci. In conclusion, cerebral microbleeds are observed more frequently in patients with Alzheimer's disease than in individuals undergoing normal aging. SWI may contribute to the diagnostic evaluation of AD and to the identification of disease-related vascular changes.

Keywords: Alzheimer's Disease, Cerebral Microbleeds, Susceptibility-Weighted Imaging

Presentation ID / Sunum No= 183

Oral Presentation / Sözlü Sunum

113

ORCID ID: 0000-0003-0456-8149

Elranatamab Tedavisi Sirasinda Gelisen Grade 3 Icans: Relaps/Refrakter Multiple Myelomlu Yasli Hastada Olgu Sunumu

Dr. Reşit Volkan Atar¹

¹Mersin Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Reşit Volkan Atar

Özet

GİRİŞ: İmmün efektör hücre ilişkili nörotoksisite sendromu (ICANS), T-hücrelerini aktive eden immünoterapilere bağlı gelişen, ensefalopati, nöbet ve motor defisit ile seyreden ciddi bir ilaç ilişkili sendromdur. BCMA×CD3 bispesifik antikoru elranatamab ile ICANS, pivotal MagnetisMM-3 çalışmasında yalnızca %3,4 oranında ve tamamı grade 1-2 olmak üzere bildirilmiş; grade ≥3 vaka tanımlanmamıştır. VAKA: 81 yaşında erkek hasta, 2,5 yıldır relaps/refrakter multiple myelom (RRMM) tanısıyla takip edilmekteydi. Beş sıra tedaviye (siklofosfamid-bortezomib-deksametazon; lenalidomid-bortezomib-deksametazon; lenalidomid-deksametazon; daratumumab-lenalidomid-deksametazon; daratumumab-pomalidomid-deksametazon) rağmen remisyona ulaşamadı. Elranatamab step-up dozlaması (12-32-76 mg) tamamlanarak 76 mg idame dozuna geçildi; bu dozun ardından yaklaşık 4 dakika süren jeneralize tonik-klonik nöbet gelişti ve hasta postiktal durumda yoğun bakım ünitemize kabul edildi. Yatışta Glasgow Koma Skalası (GKS) 7 (E2V2M3), APACHE II 27, SOFA 10 idi. Beyin BT'de intrakraniyal patoloji saptanmadı. Kan glukozu 163 mg/dL, sodyum 148 mmol/L, kalsiyum 8,17 mg/dL olup hipoglisemi ve hiperkalsemi dışlandı. Prokalsitonin 0,14 ng/mL, CRP 37,6 mg/L; enfeksiyöz etiyoloji ekarte edildi. PaO₂/FiO₂ oranı 164 mmHg (nazal O₂ 2-3 L/dk). Bilinç düzeyinin yalnızca taktil uyarana açılması (GKS E2) ve hızlı sonlanan jeneralize nöbet, ASTCT 2019 konsensus kriterlerine göre ICANS Grade 3 olarak derecelendirildi. Elranatamab kesildi; deksametazon 4×10 mg/gün üç gün uygulandı. Tedavinin 48. saatinde GKS 15'e yükseldi; ICE skoru ikinci günde 7/10, üçüncü günde 10/10'a ulaştı. Hasta, 3 günlük yoğun bakım takibinin ardından servise devredildi. SONUÇ: Bu olgu, gerçek yaşam pratiğinde elranatamab ile nadir görülen ICANS'ın yaşlı ve çok sıra önceki tedaviye refrakter hastalarda hayatı tehdit eden ağır biçimde prezente olabileceğini göstermektedir. Yeni gelişen nörolojik tablolarda immünoterapi öyküsünün sorgulanması ve ICANS'ın ayırıcı tanıda akılda tutulması kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Icans, Elranatamab, Multiple Myelom, Bispesifik Antikor, Nörotoksisite

Presentation ID / Sunum No= 175**Oral Presentation / Sözlü Sunum**

114

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1437-8998>

Epilepsili Çocuklarda EEG ve Kranial MRG Lokalizasyon Bulgularının Uyumu: Bir Ön Çalışma

Asst. Prof. Dr. Merve Yazol¹¹Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji Anabilim Dalı

Özet

Amaç: Bu çalışmada epilepsili pediatrik hastalarda EEG lokalizasyon bulguları ile MRG’de saptanan yapısal patolojilerin lokalizasyonu arasındaki uyumun ve uyumsuzluk paternlerinin sistematik olarak değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde epilepsi ön tanısıyla EEG ve kranial MRG incelemesi yapılan 43 hasta retrospektif olarak değerlendirildi. EEG bulguları fokal, jeneralize ve normal olarak sınıflandırıldı. Fokal EEG bulgusu olan olgularda lateralizasyon ve lob düzeyinde lokalizasyon ayrıca kaydedildi. MRG bulguları patoloji varlığı, lateralizasyon ve lezyon tipi açısından sistematik olarak kodlandı. EEG-MRG lokalizasyon uyumu; tam uyumlu, kısmen uyumlu, uyumsuz ve değerlendirilemez olmak üzere dört grupta incelendi. İstatistiksel analizde Fisher kesin testi kullanıldı. **Bulgular:** Çalışmaya alınan hastaların 23’ü kız (%53,5), 20’si erkekti (%46,5). Yaş ortalaması $13,3 \pm 7,1$ yıl olup medyan yaş 13,0 yılı. EEG bulguları 16 hastada fokal (%37,2), 16 hastada jeneralize (%37,2) ve 8 hastada normaldi (%18,6). Üç hastada (%7,0) EEG verisine ulaşamadı. MRG incelemesinde 39 hastada (%90,7) yapısal patoloji saptandı. En sık görülen lezyonlar mezial temporal skleroz (n=14, %32,6), kortikal displazi (n=9, %20,9) ve ensefalomalazi/gliozis (n=6, %14,0) idi. EEG-MRG lokalizasyon uyumu değerlendirildiğinde 3 hasta (%7,0) tam uyumlu, 18 hasta (%41,9) kısmen uyumlu ve 19 hasta (%44,2) uyumsuz olarak sınıflandırıldı. Üç hastada (%7,0) EEG verisi bulunmadığından değerlendirme yapılamadı. Fokal EEG bulgusu ile MRG’de yapısal patoloji varlığı arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki saptanmadı (p=1,000). **Sonuç:** Pediatrik epilepsi olgularında EEG ve MRG lokalizasyon bulguları arasında tam uyum sınırlıdır. Bu bulgular, epileptojenik zonun belirlenmesinde EEG ve MRG’nin birlikte değerlendirilmesinin önemini göstermektedir. Fonksiyonel ve yapısal bulgular arasındaki olası uyumsuzluk özellikle cerrahi planlama ve ileri değerlendirme sürecinde göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Epilepsi, EEG, MRG, Lokalizasyon, Pediatrik Nöroradyoloji

Concordance Between EEG and Brain MRI Localization Findings in Children With Epilepsy: A Pilot Study

Abstract

115

Objective: This study aimed to systematically evaluate the concordance and discordance patterns between EEG localization findings and the localization of structural abnormalities detected on brain MRI in pediatric patients with epilepsy. **Materials and Methods:** Forty-three patients who underwent EEG and brain MRI with a preliminary diagnosis of epilepsy at Gazi University Faculty of Medicine were retrospectively evaluated. EEG findings were classified as focal, generalized, or normal. In patients with focal EEG findings, lateralization and lobar localization were also recorded. MRI findings were systematically coded according to the presence of structural abnormalities, lateralization, and lesion type. EEG-MRI localization concordance was categorized as fully concordant, partially concordant, discordant, or not assessable. Fisher's exact test was used for statistical analysis. **Results:** Of the 43 patients included in the study, 23 were female (53.5%) and 20 were male (46.5%). The mean age was 13.3 ± 7.1 years, with a median age of 13.0 years. EEG findings were focal in 16 patients (37.2%), generalized in 16 patients (37.2%), and normal in 8 patients (18.6%). EEG data were unavailable in 3 patients (7.0%). Structural abnormalities were detected on MRI in 39 patients (90.7%). The most common lesions were mesial temporal sclerosis ($n=14$, 32.6%), cortical dysplasia ($n=9$, 20.9%), and encephalomalacia/gliosis ($n=6$, 14.0%). Regarding EEG-MRI localization concordance, 3 patients (7.0%) were classified as fully concordant, 18 patients (41.9%) as partially concordant, and 19 patients (44.2%) as discordant. Concordance could not be assessed in 3 patients (7.0%) due to unavailable EEG data. No statistically significant association was found between focal EEG findings and the presence of structural abnormalities on MRI ($p=1.000$). **Conclusion:** Full concordance between EEG and brain MRI localization findings is limited in pediatric epilepsy cases. These findings highlight the importance of evaluating EEG and MRI together when defining the epileptogenic zone. Possible discordance between functional and structural findings should be considered, particularly during surgical planning and further diagnostic evaluation.

Keywords: Epilepsy, EEG, MRI, Localization, Pediatric Neuroradiology

Presentation ID / Sunum No= 40

Oral Presentation / Sözlü Sunum

116

ORCID ID: 0000-0003-1175-3203

Filtreli ve Filtresiz Karotis Arter Stentleme İşlemlerinin Periprosedürel Sonuçlar Açısından Karşılaştırılması: Tek Merkezli Retrospektif Deneyim

Dr. Yusuf Bozkurt Şahin¹, Dr. Murat Akdoğan¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kardiyoloji Kliniği

Özet

Giriş ve Amaç: Karotis arter stentleme (KAS) işlemlerinde distal embolik koruma cihazları embolik komplikasyon riskini azaltmak amacıyla yaygın olarak kullanılmaktadır. Ancak ciddi vasküler tortiyozite, tama yakın oklüzif lezyonlar, uygun distal yerleşim alanının bulunmaması veya lezyonun filtre sistemiyle güvenli şekilde geçilememesi gibi anatomik ve teknik nedenlerle filtre kullanımı her hastada mümkün olmayabilir. Bu çalışmada, distal filtre koruması kullanılan ve kullanılmayan KAS işlemlerinin periprosedürel sonuçları karşılaştırılmıştır. **Yöntem:** Ocak 2023–Ocak 2026 tarihleri arasında anlamlı ekstrakraniyal internal karotis arter stenozu nedeniyle KAS uygulanan ardışık hastalar retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar distal filtre koruması kullanımına göre filtreli ve filtersiz grup olarak ikiye ayrıldı. Birincil sonlanım noktası; geçici iskemik atak, minör/majör inme, miyokard enfarktüsü, giriş yeri komplikasyonu, medikal tedavi gerektiren uzamış hemodinamik instabilite ve 30 gün içinde tüm nedenlere bağlı mortaliteyi içeren bileşik periprosedürel komplikasyon olarak tanımlandı. **Bulgular:** Çalışmaya 186 hasta dahil edildi. Distal filtre koruması 132 hastada kullanılırken, 54 hastada filtre kullanılmadan KAS uygulandı. Başlangıç klinik özellikleri gruplar arasında genel olarak benzerdi. Teknik başarı oranı filtreli grupta %98,5, filtersiz grupta %98,1 idi ($p=0,82$). Bileşik nörolojik olay oranları sırasıyla %5,3 ve %5,6 olarak saptandı ($p=0,94$). Genel periprosedürel komplikasyon oranları da benzerdi (%12,1'e karşı %11,1; $p=0,84$). İşlem süresi ve floroskopi süresi filtreli grupta anlamlı olarak daha uzundu. Çok değişkenli analizde filtersiz KAS, periprosedürel komplikasyonlarla bağımsız ilişkili bulunmadı. **Sonuç:** Seçilmiş hastalarda filtersiz KAS, filtreli işlemlerle benzer periprosedürel güvenlik profili göstermiştir. Bulgular, uygun anatomik ve teknik durumlarda bireyselleştirilmiş prosedürel yaklaşımın önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Karotis Arter Stentleme; Distal Embolik Koruma; Embolik Filtre; Periprosedürel Komplikasyonlar; İnme

Comparison of Periprocedural Outcomes of Carotid Artery Stenting With and Without Distal Filter Protection: A Single-Center Retrospective Experience

Abstract

117

Background and Objective: Distal embolic protection devices are widely used during carotid artery stenting (CAS) to reduce the risk of embolic complications. However, filter use may not be feasible in all patients because of anatomical or technical limitations such as severe vascular tortuosity, near-occlusive lesions, lack of an appropriate distal landing zone, or inability to safely cross the lesion with the filter system. This study aimed to compare the periprocedural outcomes of CAS procedures performed with and without distal filter protection. **Methods:** Consecutive patients who underwent CAS for significant extracranial internal carotid artery stenosis between January 2023 and January 2026 were retrospectively evaluated. Patients were divided into two groups according to the use of distal filter protection. The primary endpoint was defined as a composite periprocedural complication, including transient ischemic attack, minor or major stroke, myocardial infarction, access-site complication, prolonged hemodynamic instability requiring medical therapy, and all-cause mortality within 30 days. **Results:** A total of 186 patients were included. Distal filter protection was used in 132 patients, whereas 54 patients underwent CAS without filter protection. Baseline clinical characteristics were generally comparable between the groups. Technical success was achieved in 98.5% of patients in the filter group and 98.1% in the non-filter group ($p=0.82$). Composite neurological event rates were 5.3% and 5.6%, respectively ($p=0.94$). Overall periprocedural complication rates were also similar between the groups (12.1% vs. 11.1%; $p=0.84$). Procedure duration and fluoroscopy time were significantly longer in the filter group. In multivariable analysis, non-filter CAS was not independently associated with periprocedural complications. **Conclusion:** In selected patients, CAS without distal filter protection demonstrated a periprocedural safety profile comparable to filter-protected procedures. These findings support the importance of individualized procedural planning in anatomically and technically appropriate cases.

Keywords: Carotid Artery Stenting; Distal Embolic Protection; Embolic Filter; Periprocedural Complications; Stroke.

Presentation ID / Sunum No= 24

Oral Presentation / Sözlü Sunum

118

ORCID ID: 0000 0002 2498 7431

Holisticmechanicalventilationeducationforneonatalnurses: A Prospective Evaluation

Dr. Çağrı Cumhuri Gök¹

¹Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Abstract

Background:Traditionalneonatalmechanicalventilation (MV) trainingoftenfocusesnarrowly on weaningprotocols, leaving a gap in holisticeducationalprogramstailoredforexperiencednursingstaff. This pilot study evaluatedtheefficacy of a multifaceted MV curriculum in translatingexperientialintuitionintostandardizedclinicalcompetencewithin a neonatalintensivecareunit (NICU). **Methods:**Weconducted a prospective, quasi-experimental pilot studyinvolving 28 NICU nurses. Thecomprehensivecurriculumintegratedfundamental MV principles, neonatalphysiotherapy, andtheclinicalapplication of kangaroocare. Thecontentandcurriculumwererigorouslyevaluatedandvalidatedby a panel of 4 neonatologyexperts. Competencewasassessedusing a 23-item instrumentvalidatedby a panel of seven experts (Content Validity Index: 0.92), specificallymeasuringclinicalknowledge, perceivedcompetence, andevidence-basedpractice (EBP) awareness. **Results:**Significantimprovementswereobservedacrossallevaluateddomains. Theoverallmeancompetencyscoresincreasedfrom 4.44 +/- 0.38 at pre-test to 4.78 +/- 0.23 at post-test, representing a statisticallysignificantenhancement ($p < 0.001$; Cohen's $d: 0.96$). Subgroupanalysisrevealedthatbothjunior (+0.39) andseniornurses (+0.23) achievedcomparableabsolutenumericalgains. No statisticallysignificantdifferencewasfoundbetweenthelearningtrajectories of thetwogroups ($p = 0.294$), suggestingthecurriculum'sbroadapplicabilityregardless of priorexperience. **Conclusion:**Targetedholisticeducationfacilitatestheunit-widestandardization of knowledgeandappearstobridgethecriticalgapbetweenclinicalintuitionandevidence-basedscientificprotocols. Thismultifacetedapproachensuresnursingstaffareequippedwiththestandardizedskillsnecessaryforhigh-qualityneonatalrespiratorycare.

Keywords: Intensivecareunits, Respiration, Education, Neonatalnursing, Mechanicalventilation.

Presentation ID / Sunum No= 133

Oral Presentation / Sözlü Sunum

119

ORCID ID: 0000-0001-9529-2883

İkinci Basamak Hastanelerden Yoğun Bakım Ünitesine Sevki İstenen Erişkin Hastaların Klinik Özellikleri ve Sevk Nedenlerinin Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Esma Kır¹, Exp. Dr. Ümit Alper Özcan²

¹Ankara SBÜ Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniği

²Ankara Bilkent Şehir Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği

*Corresponding author: Esma Kır

Özet

Amaç: Dünyada sağlık sisteminde birincil, ikincil, üçüncül sağlık merkezleri arasındaki sevkler hastaların doğru zamanda doğru türde sağlık bakımı alması sağlamak açısından ciddi bir öneme sahiptir. İkinci basamak hastanelerden yoğun bakım ünitesine sevk istenen erişkin hastaların demografik ve klinik özelliklerini, sevk nedenlerini, nakledilmesi istenen klinikleri, sevk edilen yoğun bakım/klinik türlerini, nakil öncesi kritik destek gereksinimlerini belirlenmesi ve bu bulguların belirli bir profilde yoğunlaşıp yoğunlaşmadığının ortaya konulmasını amaçlamaktadır. **Gereç ve Yöntem:** Retrospektif, gözlemsel ve tanımlayıcı-analitik bir çalışma olarak planlanan bu çalışma Ankara 112 Acil Sağlık Hizmetleri Komuta Kontrol Merkezi kayıtları üzerinden 99 olgu dahil edildi. Verilerin analizi için IBM SPSS Statistics 25.0 programı kullanıldı. Sürekli değişkenlerin dağılımı görsel yöntemler ve normallik testleri ile değerlendirildi. Normal dağılım göstermeyen sürekli değişkenler medyan ve çeyrekler arası aralık [IQR] ile, kategorik değişkenler ise sayı ve yüzde olarak sunuldu. **Bulgular:** Hastaların medyan yaşı 65 yıl [IQR: 53–75] idi. Hastaların 56'sı erkek (%56,6), 43'ü kadındı (%43,4). Kritik destek gereksinimi 10 hastada (%10,1) saptanırken, 89 hastada (%89,9) kritik destek gereksinimi yoktu. Sevk taleplerinin büyük çoğunluğu acil servislerden yapılmıştı [n=88, %88,9]. Tanı grupları incelendiğinde, hastaların büyük çoğunluğunu kardiyak nedenler [n=69, %69,7], sonrasında sırası ile solunum yetmezliği 8 hastada (%8,1), sepsis/septik şok 5 hastada (%5,1), diğer tanı grupları ise 17 hastada (%17,2) saptandı. Sevk nedenleri değerlendirildiğinde, en sık neden yoğun bakım yatağı yokluğu idi [n=37, %37,4]. En sık koroner yoğun bakım ünitesine sevk talebi olduğu görüldü [n=68, %68,7]. Bunu genel yoğun bakım [n=21, %21,2], dahili yoğun bakım [n=6, %6,1] ve cerrahi yoğun bakım [n=4, %4,0] izlediği görüldü. **Sonuç:** İkinci basamak hastanelerden yapılan sevklerin kardiyak ve solunum kaynaklı nedenler üzerinde yoğunlaştığı görülmüş; kritik destek gereksinimi yaklaşık her 10 hastadan birinde saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yoğun Bakım Sevki, Yoğun Bakım Sevk Nedenleri, Yoğun Bakım Sevk Tanıları

Presentation ID / Sunum No= 3

Oral Presentation / Sözlü Sunum

120

ORCID ID: 0000-0002-1231-3640

İnsülin Antikoru Negatif Metimazol İlişkili İnsülin Otoimmün Sendromu: İnsülinoma ile Karışabilen Nadir Bir Hiperinsülinemik Hipoglisemi Nedeni

Exp. Dr. Hatice Erdoğan Özbuğday¹, Exp. Dr. Mahmut Esat Elbistan¹, Exp. Dr. Çağdaş Akkaya¹, Exp. Dr. Ömer Denizhan Tatar¹, Inst. Dr. Muhammet Kocabaş¹

¹Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş: İnsülin otoimmün sendromu(İOS), yüksek insülin düzeyleri ile insülin otoantikörlerinin varlığıyla karakterize nadir bir hiperinsülinemik hipoglisemi nedenidir. Bu hastalarda oluşan otoantikörler insüline bağlanarak insülinin biyolojik yarı ömrünü uzatır, yıkılımını geciktirir. Metimazol bildirilen tetikleyicilerden biridir. Klinik ve biyokimyasal olarak insülinoma ile benzer bulgular gösterebilmesi nedeniyle, bu olguda İOS'u sunmayı amaçladık. **Olgu:** 58 yaşında erkek hasta, Graves hastalığı tanısı ile metimazol tedavisi başlanmasını takiben gelişen hipoglisemi semptomları nedeniyle kliniğimize başvurdu. Fizik muayenesinde vital bulguları stabil, sistem muayeneleri doğaldı. Hastada senkopun eşlik ettiği hipoglisemi epizodları tariflenmekteydi. Hipoglisemi sırasında kan glukozunun 20 mg/dL'ye kadar düştüğünde, insülin >1000 µIU/mL ve C-peptid 8,6 ng/mL olduğu saptandı. Hipoglisemik epizod dışında insülin >1000 µIU/mL olarak ölçüldü. Anti-insülin antikoru iki kez negatif saptandı. İOS ön tanısıyla propiltiourasil tedavisine geçildi, metilprednizolon tedavisi başlandı. Anti-insülin antikoru negatif olan hastada hiperinsülinemik hipogliseminin diğer nedenlerine yönelik ileri incelemeler yapıldı. Abdominal bilgisayarlı tomografi (BT) normal olarak değerlendirilirken manyetik rezonans (MR)' da pankreas başı düzeyinde yaklaşık 17 mm boyutunda duodenum divertikülü izlendi. Ga-68 DOTATATE PET/BT(Pozitron emisyon tomografi) incelemesinde pankreas başı posteriorunda SUVmax 7,51 olan küçük bir odakta fokal radyofarmasötik tutulumu saptandı. Pankreas başının değerlendirilmesi amacıyla yapılan endoskopik ultrasonografi (EUS) incelemesi ise normal olarak raporlandı. İlaç değişikliğini takiben ikinci ayda prednizolon dozu azaltıldı ve üçüncü ay kontrolünde hasta prednizolonu kendi isteğiyle kestğini, hipoglisemi semptomlarının tekrarlamadığını ifade etti. **Tartışma:** İOS, nadir bir hiperinsülinemik hipoglisemi nedenidir ve çok yüksek insülin düzeyleri ile insülinomayı taklit edebilir. Anti-insülin antikörlerinin negatif olması tanıyı dışlatmaz; test sınırlılıkları ve immün kompleksler yalancı negatifliğe yol açabilir. Olgumuzda ileri görüntülemelerde saptanan fokal tutulum, BT ve EUS ile doğrulanmaması ve medikal tedavi sonrası klinik-biyokimyasal düzelme ile birlikte yalancı pozitif olarak değerlendirilmiştir. Bu nedenle, metimazol kullanımı sonrası gelişen hiperinsülinemik hipoglisemide İOS mutlaka ayırıcı tanıda düşünülmeli; klinik bağlam, ilaç öyküsü ve tedaviye yanıt birlikte değerlendirilerek gereksiz invaziv girişimlerden kaçınılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: İnsülin Otoimmün Sendromu, Metimazol, Hiperinsülinemik Hipoglisemi

Presentation ID / Sunum No= 72

Oral Presentation / Sözlü Sunum

121

ORCID ID: 0000-0001-8445-2394

İntihar Hakkında Yapay Zekâya Güvenebilir Miyiz? İki Büyük Dil Modelinin Güvenilirlik, Kalite ve Okunabilirlik Performanslarının Karşılaştırılması

Asst. Prof. Dr. Şule Şirin Berk¹

¹Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi

Özet

Amaç: Yapay zeka tabanlı büyük dil modelleri (LLM), ruh sağlığı ve kriz durumlarıyla ilgili bilgi arayışında giderek daha fazla kullanılmaktadır. Bu çalışma, iki yaygın yapay zeka (YZ) programının (ChatGPT ve Gemini) intihar ve intihar düşüncesine ilişkin sık karşılaşılan sorulara verdikleri yanıtların güvenlik, etik uygunluk ve kriz yönlendirmesi açısından karşılaştırılmasını amaçlamaktadır. Yöntem: İki farklı YZ programına, intihar düşüncesi, kriz anında yardım arama davranışı ve ruhsal destek gereksinimini yansıtan, kullanıcılar tarafından sık yöneltilen standartlaştırılmış sorular yöneltildi. Toplam 13 intiharla ilgili soru ChatGPT ve Gemini'ye gönderildi. Her iki YZ modelinin ürettiği yanıtlar modified mDISCERN, Global Quality Score (GQS), Journal of the American Medical Association (JAMA) kıyaslama kriterleri, Ateşman okunabilirlik indeksi ve cümle sayısı kullanılarak değerlendirildi. Bulgular: Her iki yapay zeka programı da intihar yöntemlerine ilişkin ayrıntı vermekten kaçınmış ve kullanıcıları profesyonel destek kaynaklarına yönlendirmiştir. Yanıt özelliklerinin karşılaştırmasına göre; Gemini, ChatGPT'den daha yüksek mDISCERN puanları elde etti ($Z = -3,162$, $p = 0,002$). Benzer şekilde, GQS puanları Gemini için ChatGPT'den daha yüksekti ($Z = -3,464$, $p < 0,001$). JAMA puanları da Gemini tarafından üretilen yanıtlarda daha yüksekti ($Z = -2,449$, $p = 0,014$). Buna karşılık, okunabilirlik indeksi ChatGPT yanıtları için daha yüksekti ($Z = -1,992$, $p = 0,046$). Gemini, ChatGPT'ye kıyasla daha yüksek cümle sayısı ile yansıtıldığı gibi daha uzun yanıtlar üretti ($Z = -3,187$, $p = 0,001$) (Şekil 1). Sonuç: Yapay zeka sistemleri, intihar riski taşıyan bireyler için erken yönlendirme ve destek açısından potansiyel bir dijital halk sağlığı aracı olabilir. Ancak mevcut farklılıklar, güvenli kriz iletişimi için daha standart, şeffaf ve kültürel olarak duyarlı algoritmaların geliştirilmesi gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: İntihar, Yapay Zeka, Büyük Dil Modelleri, Güvenilirlik, Bilgi Kalitesi, Okunabilirlik

Can We Trust AI Regarding Suicide? A Comparison of the Reliability, Quality, and Readability Performance of Two Major Language Models

Abstract

122

Objective: AI-based large language models (LLMs) are increasingly used in the search for information related to mental health and crisis situations. This study aims to compare the responses of two popular AI programs (ChatGPT and Gemini) to frequently asked questions about suicide and suicidal ideation in terms of safety, ethical appropriateness, and crisis management. **Method:** Two different AI programs were posed standardized questions frequently asked by users, reflecting suicidal ideation, help-seeking behavior in times of crisis, and the need for psychological support. A total of 13 suicide-related questions were sent to ChatGPT and Gemini. The responses generated by both AI models were evaluated using modified mDISCERN, Global Quality Score (GQS), Journal of the American Medical Association (JAMA) benchmarking criteria, Ateşman readability index, and sentence count. **Findings:** Both AI programs avoided providing details about suicide methods and directed users to professional support resources. Comparing response characteristics, Gemini achieved higher mDISCERN scores than ChatGPT ($Z = -3.162$, $p = 0.002$). Similarly, GQS scores were higher for Gemini than ChatGPT ($Z = -3.464$, $p < 0.001$). JAMA scores were also higher in responses generated by Gemini ($Z = -2.449$, $p = 0.014$). In contrast, the readability index was higher for ChatGPT responses ($Z = -1.992$, $p = 0.046$). Gemini produced longer responses, as reflected by a higher sentence count compared to ChatGPT ($Z = -3.187$, $p = 0.001$). **Conclusion:** AI systems can be a potential digital public health tool for early guidance and support for individuals at risk of suicide. However, current differences highlight the need to develop more standardized, transparent, and culturally sensitive algorithms for safe crisis communication.

Keywords: Suicide, Artificial Intelligence, Large Language Models, Reliability, Information Quality, Readability

Presentation ID / Sunum No= 194

Oral Presentation / Sözlü Sunum

123

ORCID ID: 0000-0003-3154-8477

İzole Okülomotor Sinir Nöriti: Klinik ve Manyetik Rezonans Görüntüleme Bulguları ile Bir Olgu Sunumu

Dr. Aysun Gündüz Uslu¹, Prof.Dr. Veysel Burulday²

¹Malatya Battalgazi Devlet Hastanesi

²İnönü Üniversitesi Turgut Özal Tıp Merkezi

Özet

Amaç İzole okülomotor sinir nöriti, diplopi, ptozis ve göz hareketlerinde kısıtlılık ile ortaya çıkabilen nadir bir kranial nöropatidir. Klinik bulguların özgül olmaması ve rutin görüntüleme yöntemlerinde patoloji saptanamayabilmesi nedeniyle tanı güçleşebilmektedir. Bu olgu sunumunda, kontrastlı manyetik rezonans görüntüleme ile tanı alan ve kortikosteroid tedavisine belirgin yanıt veren izole okülomotor sinir nöriti olgusu sunulmuştur. Olgu Sunumu Otuz üç yaşında erkek hasta, sol gözde çift görme ve göz kapağında düşüklük şikâyeti ile başvurdu. Nörolojik muayenede sol semipitoz ile birlikte sol gözde içe ve yukarı bakış kısıtlılığı saptandı. Pupiller muayene normaldi ve ek nörolojik defisit izlenmedi. Kontrastsız beyin bilgisayarlı tomografi incelemesinde patolojik bulgu saptanmadı. Kontrastlı beyin manyetik rezonans görüntülemesinde sol okülomotor sinirin sisternal segmentinde, kavernoöz sinüs proksimal komşuluğunda belirgin kontrastlanma artışı izlendi ve bulgular nörit lehine değerlendirildi. Anti-asetilkolin reseptör antikoru negatif bulundu. Kulak burun boğaz değerlendirmesinde aktif veya akut sinüzit lehine bulgu saptanmadı. Hastaya üç gün süreyle intravenöz 500 mg metilprednizolon tedavisi uygulandı ve ardından oral kortikosteroid tedavisine geçildi. Takiplerinde diplopi ve ptozis belirgin olarak geriledi, son kontrolde yalnızca hafif göz kapağı yorgunluğu yakınması mevcuttu. Sonuç İzole okülomotor sinir nöriti, özellikle genç erişkinlerde diplopi ve ptozis ile başvuran hastalarda ayırıcı tanıda akılda tutulmalıdır. Kontrastsız görüntüleme yöntemleri normal olabilse de kontrastlı manyetik rezonans görüntüleme tanıda kritik öneme sahiptir. Erken tanı ve uygun kortikosteroid tedavisi ile başarılı klinik sonuçlar elde edilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Okülomotor Sinir, Kranial Nörit, Diplopi, Ptozis, Manyetik Rezonans Görüntüleme.

Isolated Oculomotor Neuritis: Clinical and Magnetic Resonance Imaging Findings in a Case Report

Abstract

124

Objective Isolated oculomotor neuritis is a rare cranial neuropathy that may present with diplopia, ptosis, and limitation of ocular movements. Diagnosis can be challenging because clinical findings are nonspecific and routine imaging studies may be normal. We present a case of isolated oculomotor neuritis diagnosed by contrast-enhanced magnetic resonance imaging and showing a favorable response to corticosteroid therapy. Case Report A 33-year-old man presented with diplopia and drooping of the left eyelid. Neurological examination revealed left-sided semiptosis and limitation of adduction and upward gaze of the left eye. Pupillary examination was normal, and no additional neurological deficits were detected. Non-contrast brain computed tomography showed no abnormal findings. Contrast-enhanced brain magnetic resonance imaging demonstrated focal enhancement of the cisternal segment of the left oculomotor nerve near the proximal cavernous sinus, consistent with neuritis. Anti-acetylcholine receptor antibody testing was negative. Otorhinolaryngological evaluation revealed no evidence of active or acute sinusitis. The patient received intravenous methylprednisolone (500 mg/day) for three days followed by oral corticosteroid therapy. During follow-up, diplopia and ptosis improved markedly, and only mild eyelid fatigue persisted at the last visit. Conclusion Isolated oculomotor neuritis should be considered in the differential diagnosis of young adults presenting with diplopia and ptosis. Although routine imaging studies may be normal, contrast-enhanced magnetic resonance imaging plays a critical role in diagnosis. Early recognition and appropriate corticosteroid treatment may result in favorable clinical outcomes.

Keywords: Oculomotor Nerve, Cranial Neuritis, Diplopia, Ptosis, Magnetic Resonance Imaging.

Presentation ID / Sunum No= 140

Oral Presentation / Sözlü Sunum

125

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1401-6102>

Juvenil İdiyopatik Artrit Tanılı Hastada Adalimumab İlişkili Akut Pankreatit: Nadir Bir Olgu Sunumu

Exp. Dr. Emel Yılmaz Kaya¹

¹SBÜ Konya Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: İlaç ilişkili akut pankreatit, akut pankreatitin nadir nedenlerinden biridir ve tanısı çoğunlukla diğer etiyolojik faktörlerin dışlanması ile konulmaktadır. Literatürde yaklaşık 200 farklı ilacın akut pankreatit ile ilişkili olabileceği bildirilmiştir. Tümör nekroz faktör-alfa (TNF- α) inhibitörleri, özellikle adalimumab, akut pankreatitin oldukça nadir bildirilen nedenleri arasında yer almaktadır. Bu bildiride, adalimumab tedavisi sırasında akut pankreatit gelişen ve ayrıntılı değerlendirme sonrası ilaç ilişkili akut pankreatit olarak kabul edilen olgu sunulmaktadır. Olgu: On sekiz yaşında kadın hasta, ani başlangıçlı ve sırta yayılan epigastrik ağrı yakınması ile acil servise başvurdu. Fizik muayenede epigastrik hassasiyet saptandı. Laboratuvar incelemelerinde lökosit 11.300/mm³, hemoglobin 11,1 g/dL, trombosit 477.000/mm³ ve C-reaktif protein 15 mg/L olarak bulundu. Karaciğer fonksiyon testleri ve bilirubin düzeyleri normaldi. Serum amilaz düzeyi 253 U/L, lipaz düzeyi ise 1359 U/L saptandı. Viral serolojilerde akut enfeksiyon lehine bulgu izlenmedi. Abdominal ultrasonografide safra taşı veya safra yolu patolojisi saptanmadı. Kontrastlı abdominal bilgisayarlı tomografide pankreatik ödem, peripankreatik inflamatuvar değişiklikler ve yağlı doku dansitesinde artış izlendi; bulgular akut interstisyel ödematöz pankreatit ile uyumluydu. Non-biliyer akut pankreatit etiyolojisi açısından değerlendirilen hastada alkol kullanımı, travma ve ERCP öyküsü yoktu. Serum kalsiyum, trigliserid ve IgG4 düzeyleri normal sınırlardaydı. Özgeçmişinde bir yıldır juvenil idiyopatik artrit tanısı bulunan hastanın, persistan hastalık aktivitesi nedeniyle son üç aydır iki haftada bir 40 mg adalimumab kullandığı öğrenildi. Alternatif etiyoloji saptanmaması ve zamansal ilişki nedeniyle ilaç ilişkili akut pankreatit düşünüldü. Destek tedavi ile pankreatik enzim düzeyleri geriledi ve klinik iyileşme sağlandı. Sonuç: Adalimumab kullanan hastalarda açıklanamayan epigastrik ağrı ve pankreatik enzim yüksekliği varlığında ilaç ilişkili akut pankreatit akılda tutulmalıdır. İlacın kesilmesi ve destek tedavinin başlanması, komplikasyonların ve nükslerin önlenmesi açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Adalimumab, Akut Pankreatit, İlaç İlişkili Pankreatit, TNF-Alfa İnhibitörü

Adalimumab-Associated Acute Pancreatitis in a Patient With Juvenile Idiopathic Arthritis: A Rare Case Report

Abstract

126

Introduction: Drug-induced acute pancreatitis is a rare condition diagnosed mainly by excluding other causes. Nearly 200 drugs have been associated with acute pancreatitis, while tumor necrosis factor-alpha (TNF- α) inhibitors, especially adalimumab, are rarely implicated. We present a case of adalimumab-associated acute pancreatitis identified after comprehensive etiological evaluation. **Case:** An 18-year-old woman presented with sudden epigastric pain radiating to the back. Examination revealed epigastric tenderness. Laboratory tests showed leukocytosis (11,300/mm³), hemoglobin 11.1 g/dL, platelet count 477,000/mm³, CRP 15 mg/L, amylase 253 U/L, and lipase 1359 U/L. Liver function tests, bilirubin levels, and viral serologies were normal. Abdominal ultrasonography showed no gallstones or biliary pathology. Contrast-enhanced abdominal CT demonstrated pancreatic edema and peripancreatic inflammatory changes, consistent with acute interstitial edematous pancreatitis. Further evaluation revealed no history of alcohol use, trauma, or endoscopic retrograde cholangiopancreatography. Calcium, triglyceride, and IgG4 levels were normal. The patient had juvenile idiopathic arthritis and had been receiving adalimumab 40 mg every two weeks for three months because of persistent disease activity. As no alternative cause was identified and symptoms developed during adalimumab treatment, drug-induced acute pancreatitis was diagnosed. Supportive therapy resulted in clinical improvement and normalization of pancreatic enzyme levels. **Conclusion:** Adalimumab-induced acute pancreatitis, although rare, should be considered in patients presenting with unexplained epigastric pain and elevated pancreatic enzymes. Discontinuation of the drug and initiation of supportive treatment are important to prevent complications and recurrence.

Keywords: Adalimumab, Acute Pancreatitis, Drug-Induced Pancreatitis, TNF-Alpha Inhibitor

Presentation ID / Sunum No= 193

Oral Presentation / Sözlü Sunum

127

ORCID ID: 0000-0002-1919-8040

Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi Hastalarında Koku İşlevlerinin ve Yaşam Kalitesine Etkisinin Değerlendirilmesi

Esra Nur Göksu¹, Adem Bora², Seyit Ali Büyüktuna³

¹ Kayseri Devlet Hastanesi, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları

² Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları

³ Sivas Cumhuriyet Üniversitesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji

Özet

Amaç: Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA) enfeksiyonlarının erişkin hastalarda nazal fizyolojide ve koku işlevlerinde meydana getirdiği değişiklikleri ve olası koku disfonksiyonunun hastaların yaşam kalitesi üzerindeki etkisini araştırmaktır. **Gereç ve Yöntem:** Çalışmaya, polimeraz zincir reaksiyonu (PCR) testi ile KKKA tanısı konulan 52 hasta ve koku bozukluğu öyküsü olmayan 49 sağlıklı gönüllü olmak üzere toplam 101 erişkin olgu dahil edilmiştir. Koku işlevlerini nicel olarak değerlendirmek için Genişletilmiş Sniffin' Sticks Testi (Eşik, Ayırt etme, Tanımlama- TDI) kullanılmıştır. Koku bozukluğunun yaşam kalitesine etkisini ölçmek için Olfaktör Bozuklukları Anketi (QOD) ve alerjik rinit (AR) varlığını değerlendirmek için Alerjik Rinit Skoru (SFAR) anketi uygulanmıştır. **Bulgular:** KKKA grubunda kontrol grubuna kıyasla Sniffin' Sticks parametrelerinden "Koku Tanımlama" skorunun istatistiksel olarak anlamlı düzeyde düşük olduğu saptanmıştır ($p=0.001$). QOD anketi sonuçlarına göre, KKKA hastalarında parosmi, yaşam kalitesinde bozulma ve vizüel analog skala (VAS) skorlarında kontrol grubuna göre anlamlı derecede yükseklik tespit edilmiştir ($p<0.005$). AR varlığı, koku tanımlama skorlarını ve yaşam kalitesini ek olarak olumsuz etkilemiştir. **Sonuç:** KKKA hastalığı, özellikle koku tanımlama fonksiyonunda bozulmaya yol açarak olfaktör işlevleri olumsuz etkilemekte ve bu durum hastaların yaşam kalitesinde anlamlı bir düşüşe neden olmaktadır. Bu çalışma Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi (CÜBAP) tarafından T-2021-913 numaralı proje kapsamında desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi, Koku İşlevleri, Sniffin' Sticks Testi, Olfaktör Bozukluklar, Yaşam Kalitesi.

Presentation ID / Sunum No= 44

Oral Presentation / Sözlü Sunum

128

ORCID ID: Hasan Burak İŞLEYEN: 0000-0002-4400-9715; Esra DANIŞMAN: 0009-0007-6606-6191

Konjenital Kalp Hastalığında Şüpheli Neonatal Sepsis ve Erken Vazoaktif/İnotrop Destek Gereksinimi

Asst. Prof. Dr. Hasan Burak İşleyen¹, Dr. Esra Danışman²

¹Nişantaşı Üniversitesi, Tıp Fakültesi, İstanbul, Türkiye

²Bezmialem Vakıf Üniversite Hastanesi, İstanbul, Türkiye

Özet

Amaç: Konjenital kalp hastalığı, yenidoğan yoğun bakım hastalarında kardiyak rezervi sınırlayabilir ve şüpheli sepsis sırasında erken dolaşım desteği gereksinimini artırabilir. Bu çalışmada, şüpheli neonatal sepsis epizodu olan yenidoğanlarda konjenital kalp hastalığı ile ilk 72 saatte vazoaktif/inotrop destek gereksinimi arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntem:** Retrospektif kohort tasarımındaki çalışmada, neonatal yoğun bakım yatışı sırasında kan kültürü alınan ve kültür zamanı çevresinde sistemik antibiyotik başlanan şüpheli neonatal sepsis epizodları incelendi. Zaman sıfırı indeks kan kültürü zamanı olarak tanımlandı. Maruziyet değişkeni konjenital kalp hastalığı varlığıydı. Birincil sonlanım, indeks zamandan sonraki ilk 72 saat içinde dopamin, dobutamin, epinefrin, norepinefrin, milrinon veya vazopressin kullanımı olarak tanımlanan erken vazoaktif/inotrop destek gereksinimi idi. Gruplar tanımlayıcı istatistiklerle karşılaştırıldı ve ilişki lojistik regresyon modelleriyle değerlendirildi. **Bulgular:** Kohort 2703 şüpheli neonatal sepsis epizodunu içerdi. Konjenital kalp hastalığı 490 epizodda mevcuttu, 2213 epizodda yoktu. Erken vazoaktif/inotrop destek gereksinimi konjenital kalp hastalığı grubunda 70/490 (%14,3), konjenital kalp hastalığı olmayan grupta 60/2213 (%2,7) idi. Ham analizde konjenital kalp hastalığı erken kardiyovasküler destek gereksinimiyle güçlü şekilde ilişkiliydi. Sınırlı ayarlı modelde ilişki zayıfladı ve istatistiksel anlamlılık sınırına yaklaştı; şiddet ayarlı modelde etkinin büyük kısmı klinik şiddet değişkenleriyle açıklandı. **Sonuç:** Şüpheli neonatal sepsis sırasında konjenital kalp hastalığı, erken vazoaktif/inotrop destek gereksinimi için belirgin bir klinik risk göstergesi olarak değerlendirilebilir. Bulgular, konjenital kalp hastalığı olan yenidoğanlarda sepsis değerlendirmesi sırasında kardiyovasküler izlemin ve erken hemodinamik risk sınıflamasının önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Konjenital Kalp Hastalığı; Neonatal Sepsis; Vazoaktif Destek; İnotrop Destek; Kardiyovasküler Destek

Congenital Heart Disease and Early Vasoactive/Inotropic Support Requirement in Suspected Neonatal Sepsis

Abstract

129

Objective: Congenital heart disease may limit cardiac reserve in neonatal intensive care patients and may increase the need for early circulatory support during suspected sepsis. This study evaluated the association between congenital heart disease and vasoactive/inotropic support requirement within the first 72 hours after suspected neonatal sepsis. **Methods:** This retrospective cohort study included neonatal intensive care episodes with blood culture sampling and systemic antibiotic initiation around the index culture time. Time zero was defined as the index blood culture time. The exposure was congenital heart disease. The primary outcome was early vasoactive/inotropic support within 72 hours, defined as the use of dopamine, dobutamine, epinephrine, norepinephrine, milrinone, or vasopressin. Baseline characteristics were compared using descriptive statistics, and the association between congenital heart disease and early cardiovascular support was evaluated using logistic regression models. **Results:** The cohort included 2703 suspected neonatal sepsis episodes. Congenital heart disease was present in 490 episodes and absent in 2213 episodes. Early vasoactive/inotropic support was required in 70/490 episodes with congenital heart disease (14.3%) and in 60/2213 episodes without congenital heart disease (2.7%). In crude analysis, congenital heart disease was strongly associated with early cardiovascular support requirement. The association was attenuated in the limited adjusted model and further reduced after adjustment for clinical severity variables, suggesting that part of the observed association was explained by illness severity. **Conclusion:** In suspected neonatal sepsis, congenital heart disease may identify neonates at higher risk for early vasoactive/inotropic support requirement. These findings support close cardiovascular monitoring and early hemodynamic risk assessment in neonates with congenital heart disease during suspected sepsis evaluation.

Keywords: Congenital Heart Disease; Neonatal Sepsis; Vasoactive Support; Inotropic Support; Cardiovascular Support

Presentation ID / Sunum No= 2

Oral Presentation / Sözlü Sunum

130

ORCID ID: 0000-0001-5209-5564

Kontrast Maddeye Bağlı Tip 1 Kounis Sendromunda Pseudo-Wellens Paterni: Olgu Sunumu

Exp. Dr. Şilan Göger Ülgüt¹

¹Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Kliniği

Özet

Kounis sendromu, alerjik veya aşırı duyarlılık reaksiyonları ile birlikte gelişen akut koroner sendrom tablosudur. Kontrast maddeler nadir ancak bilinen tetikleyiciler arasındadır. Hipertansiyon, diyabet, astım ve epilepsi öyküsü bulunan hastaya manyetik rezonans görüntüleme sırasında intravenöz kontrast madde uygulandı. Uygulamayı takiben ani başlangıçlı göğüs ağrısı gelişti. Elektrokardiyografide anterior derivasyonlarda Wellens paternini düşündüren bifazik T dalga değişiklikleri izlendi. Seri troponin değerlerinde anlamlı yükselme saptandı. Akut koroner sendrom ön tanısıyla yapılan koroner anjiyografide anlamlı stenoz izlenmedi. Klinik, laboratuvar ve görüntüleme bulguları birlikte değerlendirilerek kontrast maddeye bağlı Tip 1 Kounis sendromu düşünüldü. Medikal tedavi sonrası semptomlar geriledi. Kounis sendromu akut koroner sendromu taklit edebilir ve Wellens benzeri ekg paterni ile prezente olabilir. Erken tanı uygun tedavi açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Kounis Sendromu, Kontrast Madde, Pseudo-Wellens Paterni, Göğüs Ağrısı, Acil Tıp

Pseudo-Wellens Pattern in Contrast-Induced Type 1 Kounis Syndrome: A Case Report

Abstract

Kounis syndrome is an acute coronary syndrome associated with allergic or hypersensitivity reactions. Contrast media are among the rare but known triggering factors. A patient with a history of hypertension, diabetes mellitus, asthma, and epilepsy received intravenous contrast medium during magnetic resonance imaging. Following the administration, sudden-onset chest pain developed. Electrocardiography revealed biphasic T-wave changes suggestive of a Wellens pattern in the anterior leads. A significant increase was detected in serial troponin levels. Coronary angiography, performed with the preliminary diagnosis of acute coronary syndrome, showed no significant stenosis. Based on the clinical, laboratory, and imaging findings, contrast medium-induced Type 1 Kounis syndrome was considered. The patient's symptoms regressed after medical treatment. Kounis syndrome may mimic acute coronary syndrome and present with a Wellens-like ECG pattern. Early diagnosis is important for appropriate treatment.

Keywords: Kounis Syndrome, Contrast Media, Pseudo-Wellens Pattern, Chest Pain, Emergency Medicine

Presentation ID / Sunum No= 165

Oral Presentation / Sözlü Sunum

132

ORCID ID: 0000-0002-9768-1425

Kontrolsüz Astımda Unutulan Bir Basamak: Çevresel Maruziyet Sorgulamasının Önemi

Assoc. Prof. Dr. Songül Özyurt¹

¹Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş Kontrolsüz astım, yalnızca hastalığın şiddetine bağlı olmayıp inhaler tedavi uyumsuzluğu, yanlış inhalasyon tekniği, komorbiditeler ve çevresel maruziyetler gibi düzeltilebilir faktörlerden etkilenmektedir. Güncel rehberler, tedavi basamağının artırılmasından önce bu faktörlerin sistematik olarak değerlendirilmesini önermektedir. Başlangıçta ileri basamak astım olarak değerlendirilen ancak ayrıntılı çevresel sorgulama sonrasında eviçi allerjen maruziyeti saptanan bir hasta sunulmuştur. Olgu Kırk dört yaşında kadın hasta, çocukluk çağından beri astım tanısıyla takip edilmekteydi. Sigara kullanmayan hastanın erişkin dönemde 1-2 basamak tedavi ile semptom kontrolünün sağlandığı öğrenildi. Son bir yıl içerisinde semptomlarında belirgin artış gelişmesi üzerine budesonid/formoterol (160/4.5 mcg) tedavisini düzenli kullanması önerilmiş, ancak semptomlarının devam etmesi nedeniyle tedavi dozu artırılmış ve sık kurtarıcı ilaç kullanımına ihtiyaç duyduğu saptanmıştır. Başvuru sırasında haftanın çoğu günü gündüz semptomları, her gece astıma bağlı uyanma ve sık kurtarıcı ilaç kullanımı mevcuttu. Total IgE düzeyi 114 IU/mL, periferik eozinofil sayısı 300 hücre/ μ L olarak bulundu. Prick testinde ağaç polen duyarlılığı saptandı. Yüksek çözünürlüklü toraks bilgisayarlı tomografisi normaldi. SFT’de obstrükiyon mevcuttu ve erken reverzibilite testi pozitif (şekil 1). Hasta kontrolsüz astım nedeniyle ileri basamak astım olarak değerlendirilerek tedavisine uzun etkili muskarinik antagonist eklendi ve kısa süreli oral kortikosteroid tedavisi verildi. Tedavi yoğunlaştırılmasına rağmen semptom kontrolü sağlanamayınca ayrıntılı anamnez tekrarlandı. Şikayetlerin başlamasından yaklaşık üç ay önce evde tadilat yaptığı ve yatak değiştirdiği öğrenildi. Özellikle gece semptomlarının baskın olması nedeniyle yatak materyalleri sorgulandı. Hastanın kullandığı yatak pedinin içerisinde kaz tüyü içeren destek materyali ve belirgin toz birikimi olduğu saptandı (şekil 2). Bu maruziyetin ortadan kaldırılmasının ardından semptomlarında belirgin düzelme gözlemlendi ve tedavisi kademeli olarak azaltılarak düşük basamak tedaviye geçildi. Tartışma ve Sonuç Bu olgu, kontrolsüz astım hastalarında tedavi basamağı arttırılmadan önce ayrıntılı çevresel maruziyet değerlendirmesinin önemini göstermektedir. Özellikle gece semptomlarının ön planda olduğu hastalarda yatak ve yatak materyalleri gibi ev içi allerjen kaynakları sorgulanmalıdır. Düzeltililebilir çevresel faktörlerin belirlenmesi, gereksiz tedavi artışlarının ve ileri basamak tedavilere geçişin önlenmesine katkı sağlayabilir

Anahtar Kelimeler: Astım, Kontrolsüz Astım, Çevresel Maruziyet, Allerjen Kontrolü

Presentation ID / Sunum No= 75

Oral Presentation / Sözlü Sunum

133

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-1156-7419>

Kordon Kanı Vitamin B12 Düzeyi ile Yenidoğan Hiperbilirubinemi Arasındaki İlişkinin Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Osman Öztürk¹, Inst. Dr. Gizem Gencan²

¹Bozok Üniversitesi

²Lokman Hekim Üniversitesi

Özet

Çalışmamızda yenidoğanlarda kordon kanı Vitamin B12 düzeylerinin, indirekt hiperbilirubinemi gelişimine etkisi araştırılmıştır. Haziran 2018-Ocak 2019 tarihleri arasında, Yozgat Bozok Üniversitesi Hastanesi Neonatoloji Kliniği'nde takip edilen 50 yenidoğan (25 VitB12 düşük, 25 kontrol) çalışmaya dahil edildi. VitB12 seviyesi 200 pg/ml altında olanlar düşük kabul edildi. Doğum sonrası ilk haftada en yüksek total bilirubin değerleri kaydedildi. Kan grubu uyumsuzluğu, polisitemi, G6PD hastalığı, düşük doğum ağırlığı gibi nedenlerle olgular çalışmadan dışlandı. Düşük VitB12 grubunda kordon ve en yüksek total bilirubin seviyeleri kontrol grubuna göre anlamlı derecede yüksekti. Düşük VitB12 grubundaki yenidoğanların tamamında kordon bilirubin >2 mg/dL idi ve tümü ilk haftada total bilirubin >5 mg/dL seviyesindeydi. Yenidoğanlarda düşük kordon kanı VitB12 düzeylerinin, indirek hiperbilirubinemi gelişimi ile ilişkili olduğu saptandı. Gebelikte düzenli VitB12 takviyesi, yenidoğan hiperbilirubinemi insidansını azaltabilir. VitB12 düzeyi değerlendirmesi, dolaylı hiperbilirubinemi tanısında göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Vitamin B12, Yenidoğan, Hiperbilirubinemi

Presentation ID / Sunum No= 15

Oral Presentation / Sözlü Sunum

134

ORCID ID: 0000-0002-8517-2033

Koroner Yavaş Akım Hastalarında Multi İnflamatuar İndeks-3'ün Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Alp Yıldırım¹

¹Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada koroner yavaş akım (KYA) fenomeninde Multi İnflamatuar İndeks-3 (Mİİ-3)'ün öngördürücü değerinin araştırılması amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu retrospektif çalışmaya KYA saptanan 72 hasta ile normal koroner akımı olan 50 birey dahil edildi. Demografik özellikler, kardiyovasküler risk faktörleri, kullanılan ilaçlar ve laboratuvar parametreleri karşılaştırıldı. Hematolojik parametrelerden türetilen Mİİ-3 düzeyleri gruplar arasında analiz edildi. Koroner akım, TIMI frame count yöntemi ile değerlendirildi. KYA'yı öngören bağımsız değişkenleri belirlemek amacıyla tek değişkenli ve çok değişkenli lojistik regresyon analizleri yapıldı. Ayrıca Mİİ-3 ve diğer anlamlı parametrelerin tanısal performansı ROC eğrisi analizi ile değerlendirildi. **Bulgular:** Gruplar arasında yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi, hipertansiyon ve diyabet açısından anlamlı fark saptanmazken, sigara kullanımı KYA grubunda anlamlı derecede daha yüksekti ($p<0,001$). Hematolojik parametreler incelendiğinde nötrofil düzeylerinin KYA grubunda anlamlı olarak yüksek, lenfosit düzeylerinin ise düşük olduğu görüldü ($p<0,001$). Hemogloblin ve hematokrit değerleri de KYA grubunda daha yüksek saptandı. Mİİ-3 değeri KYA grubunda kontrol grubuna kıyasla belirgin olarak yüksek bulundu [3992 (2622–6838) vs. 2060 (1004–3859), $p<0,001$]. TIMI frame count değerleri tüm koroner arterlerde KYA grubunda anlamlı derecede artmıştı ($p<0,001$). Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde Mİİ-3 (OR: 1,005; %95 GA: 1,001–1,009; $p=0,008$), hemogloblin düzeyi ve sigara kullanımı KYA ile ilişkili bağımsız değişkenler olarak belirlendi. ROC analizinde Mİİ-3 için AUC değeri 0,732 olup, 3339 kesim değerinde %66 duyarlılık ve %66 özgüllük sağladığı saptandı ($p<0,001$). **Sonuç:** Elde edilen bulgular, Mİİ-3'ün koroner yavaş akım fenomeni ile ilişkili olduğunu ve öngörülmesinde yardımcı bir belirteç olabileceğini düşündürmektedir. Rutin tam kan sayımından kolaylıkla elde edilebilmesi, pratik ve düşük maliyetli olması nedeniyle klinik uygulamada risk değerlendirmesine katkı sağlayabilir. Bununla birlikte, Mİİ-3'ün klinik kullanım değerinin netleştirilmesi ve prognostik öneminin belirlenmesi için daha geniş örneklemli, prospektif ve çok merkezli çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Koroner Yavaş Akım, Multi İnflamatuar İndeks-3, İnflamasyon

Presentation ID / Sunum No= 54

Oral Presentation / Sözlü Sunum

135

ORCID ID: 0009-0001-6314-9369

Kronik Total Oklüzyonlu Hastalarda Aterojenik Plazma İndeksi ile Koroner Kollateral Dolaşım Arasındaki İlişki

Dr. Fatih Gülçebi¹

¹Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Koroner kollateral dolaşım, kronik total oklüzyon (KTO) hastalarında miyokardiyal canlılığın korunması ve iskemik hasarın sınırlandırılmasında önemli bir rol oynamaktadır. Kollateral gelişimini etkileyen klinik ve biyokimyasal faktörlerin belirlenmesi, yüksek riskli hasta gruplarının tanımlanmasına katkı sağlayabilir. Atherogenic Index of Plasma (AIP), trigliserid ve HDL-kolesterol düzeylerinden hesaplanan, aterojenik dislipidemi ve rezidüel kardiyovasküler riski yansıtan yeni bir biyobelirteçtir. Bu çalışmada, KTO hastalarında AIP ile koroner kollateral dolaşım kalitesi arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntemler:** Koroner anjiyografide KTO saptanan 40 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastalar Rentrop kollateral sınıflamasına göre iki gruba ayrıldı: İyi kollateral grubu (Rentrop 2–3, n=25) ve zayıf kollateral grubu (Rentrop 0–1, n=15). Demografik özellikler, kardiyovasküler risk faktörleri, laboratuvar parametreleri ve lipid profili verileri karşılaştırıldı. AIP değeri $\log_{10}$ (trigliserid/HDL-kolesterol) formülü kullanılarak hesaplandı. **Bulgular:** Gruplar arasında yaş, cinsiyet, hipertansiyon, diabetes mellitus, sigara kullanımı, vücut kitle indeksi ve böbrek fonksiyonları açısından anlamlı farklılık saptanmadı. Benzer şekilde LDL-kolesterol, total kolesterol ve trigliserid düzeyleri iki grup arasında karşılaştırılabilir bulundu. AIP değeri ise iyi kollateral grubunda zayıf kollateral grubuna göre anlamlı derecede daha yüksekti [0.54 (0.22–1.31) vs. 0.32 (0.12–0.91), $p=0.016$]. Diğer laboratuvar parametrelerinde istatistiksel olarak anlamlı fark izlenmedi. **Sonuç:** KTO hastalarında AIP düzeyi ile koroner kollateral dolaşım arasında anlamlı bir ilişki bulunmaktadır. Çalışmamızda yüksek AIP değerlerinin daha iyi kollateral gelişimi ile ilişkili olduğu gösterilmiştir. Bu bulgu, kronik iskemiye adaptasyon sürecinde aterojenik lipid profilinin kollateral damar gelişimi üzerindeki potansiyel etkilerine işaret etmektedir. AIP, kolay hesaplanabilen ve düşük maliyetli bir biyobelirteç olarak KTO hastalarında kollateral dolaşımın değerlendirilmesinde yardımcı olabilir. Bu ilişkinin altında yatan mekanizmaların ve prognostik değerinin ortaya konulabilmesi için daha geniş hasta serileriyle prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Aterojenik Plazma İndeksi, Kronik Total Oklüzyon, Koroner Kollateral Dolaşım

Association Between Atherogenic Index of Plasma and Coronary Collateral Circulation in Patients With Chronic Total Occlusion

Abstract

136

Background: Coronary collateral circulation plays a crucial role in preserving myocardial viability and limiting ischemic injury in patients with chronic total occlusion (CTO). Identification of clinical and biochemical factors associated with collateral vessel development may facilitate risk stratification in this patient population. The Atherogenic Index of Plasma (AIP), calculated from triglyceride and high-density lipoprotein cholesterol (HDL-C) levels, has emerged as a novel marker reflecting atherogenic dyslipidemia and residual cardiovascular risk. This study aimed to investigate the relationship between AIP and the quality of coronary collateral circulation in patients with CTO. **Methods:** A total of 40 patients with angiographically confirmed CTO were retrospectively evaluated. Patients were classified into two groups according to the Rentrop collateral grading system: good collateral circulation (Rentrop grades 2–3, n=25) and poor collateral circulation (Rentrop grades 0–1, n=15). Demographic characteristics, cardiovascular risk factors, laboratory findings, and lipid profile parameters were compared between the groups. AIP was calculated using the formula $\log_{10}(\text{triglyceride}/\text{HDL-C})$. **Results:** No significant differences were observed between the groups regarding age, sex, hypertension, diabetes mellitus, smoking status, body mass index, or renal function parameters. Similarly, LDL-cholesterol, total cholesterol, and triglyceride levels were comparable between the two groups. However, AIP values were significantly higher in patients with good collateral circulation compared with those with poor collateral circulation [0.54 (0.22–1.31) vs. 0.32 (0.12–0.91), $p=0.016$]. No other laboratory parameter showed a statistically significant difference between the groups. **Conclusions:** A significant association exists between AIP levels and coronary collateral circulation in patients with CTO. Higher AIP values were associated with better collateral development in the present study. These findings suggest a potential role of atherogenic lipid profiles in the adaptive response to chronic myocardial ischemia and collateral vessel formation. As an inexpensive and easily obtainable biomarker, AIP may provide additional information regarding collateral circulation status in CTO patients. Further large-scale prospective studies are warranted to elucidate the underlying mechanisms and clinical implications of this association.

Keywords: Atherogenic Index of Plasma, Chronic Total Occlusion, Coronary Collateral Circulation

Presentation ID / Sunum No= 38

Oral Presentation / Sözlü Sunum

137

ORCID ID: 0000-0003-0109-9690

Larenksin Estramedüller Plazmasitomu: Olgu Sunumu

Dr. Hatice Önder¹

¹Aydın Şehir Hastanesi

Özet

Soliter plazmasitom kemik veya yumuşak dokudan gelişen (ekstramedüller plazmasitom) nadir bir hematolojik malignitedir. Ekstramedüller plazmasitomların çoğu baş boyun bölgesinde görülmesine rağmen, laringeal plazmasitom oldukça nadirdir. Bu olguda 71 yaşında laringeal plazmasitomlu kadın hastayı sunduk. Hasta boğazında takılma hissiyle başvurdu. İndirek larengoskopide interaritenoid bölgede bir polipoid kitle tespit edildi ve biyopsi alındı. Histopatolojik tanı plazmasitom geldi. Yapılan pozitron emisyon tomografisinde başka lezyon saptanmadı. Hastaya yoğunluk ayarlı radyoterapi tekniği kullanılarak eksternal radyoterapi uygulandı. Günlük 2 Gray doz şeması ile 25 fraksiyonda toplam 50 Gray radyoterapi uygulandı. Hasta her 3 ayda bir boyun ultrasonografi ve indirek laringoskopi ile takip edildi. 38 aydır hastalıksız olarak izlenmektedir. Laringeal ekstramedüller plazmasitom nadir görülür, ama radyosensitivitesi nedeni ile radyoterapi ile tam olarak tedavi edilebilir

Anahtar Kelimeler: Plazmasitom, Radyoterapi, larenks

Extramedullary Plasmacytoma of the Larynx : Case Report

Abstract

Solitary plasmacytoma is a rare haematologic malignancy occurring either in the bone or soft tissues (extramedullary plasmacytoma). Although most extramedullary plasmacytomas occur in the head and neck region, those occurring in larynx are extremely rare. In this study, we report a 71-year-old female with solitary plasmacytoma of the larynx. She reported experiencing a hanging sensation in her throat. A polypoid mass was detected in the interarytenoid region during indirect laryngoscopy and a biopsy was performed. The histopathologic diagnosis of the mass was plasmacytoma. No other lesions were detected by using positron emission tomography. External beam radiation therapy using the intensity-modulated radiation therapy technique (25 fractions of 2 Gray each; total dose, 50 Gray) was initiated. The patient was observed every 3 months using neck ultrasonography and indirect laryngoscopy. The patient remained disease-free for 38 months. Extramedullary plasmacytoma of the larynx is rare but can be definitively treated by radiotherapy because of its radiosensitivity.

Keywords: Plasmacytoma, Radiotherapy, Larynx

Presentation ID / Sunum No= 42

Oral Presentation / Sözlü Sunum

138

ORCID ID: 0000-0003-1236-0348

Major Depresif Bozuklukda Transkranyal Manyetik Stimulasyonun Serum Reelin Düzeylerine Etkisi

Dr. Merve Setenay Gürbüz¹, Dr. Özlem Gül², Ph.D. Hüseyin Fatih Gül³

¹Nişantaşı Üniversitesi

²İstinye Üniversitesi

³Kafkas Üniversitesi

Özet

Giriş ve Amaç: Majör depresif bozukluk (MDB), yaygın ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bir psikiyatrik durumdur. Alttaki biyolojik mekanizmaların anlaşılması ve güvenilir biyobelirteçlerin belirlenmesi önemlidir. Reelin büyük bir hücre dışı matris proteinidir, sinaptik organizasyon ve nöroplastisiteyi etkileyerek MDB gelişimine katkıda bulunabilir. Tedaviye dirençli majör depresif bozuklukta etkili ve iyi tolere edilen Transkranyal Manyetik Stimülasyon (TMS) etkisini, kortikal uyarılabilirliğin modülasyonu ve nöroplastisitenin artırılması yoluyla gerçekleştirmektedir. Bu çalışmada, MDB hastalarında TMS uygulamasının klinik iyileşme ve serum Reelin düzeyleri üzerindeki etkilerini incelemek amaçlanmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Bu prospektif çalışmaya, 2024-2025 yılları arasında takipli 29 MDB hastasıyla 30 sağlıklı gönüllü dahil edilmiştir. Hastaların depresyon ve anksiyete klinik şiddeti Beck Depresyon Ölçeği (BDÖ) ve Beck Anksiyete Ölçeği (BAÖ) ile değerlendirilmiştir. TMS tedavisi öncesi ve sonrasında katılımcıların serum Reelin konsantrasyonları ELISA yöntemiyle ölçülmüştür. İstatistiksel analizlerde bağımlı gruplarda t-testi ve gruplar arası karşılaştırmalar kullanılmıştır. **Bulgular:** Başlangıç bazal ölçümlerinde, MDB grubunun serum Reelin düzeyleri kontrol grubuna kıyasla istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksek saptanmıştır ($10,08 \pm 2,32$ ng/mL'ye karşılık $8,65 \pm 1,73$ ng/mL; $p = 0,009$). TMS sonrasında hastaların hem BDÖ hem de BAÖ skorlarında belirgin ve anlamlı düşüşler izlenmiştir. BDÖ skorları 31,6'dan 16,6'ya ($p < 0,001$), BAÖ skorları 21,6'dan 14,6'ya düşmüştür. ($p < 0,001$). Tedavi sonrasında MDB hastalarının serum Reelin seviyeleri 10.1 ng/mL'den 10.7 ng/mL'ye yükselmiş olup ($p = 0.34$), klinik düzelmeye eşlik eden ancak istatistiksel olarak anlamlılığa ulaşmayan bir artış gözlenmiştir. **Sonuç:** Araştırmamız, periferik serum Reelin düzeylerinin MDB'de sağlıklı kontrollere kıyasla belirgin şekilde yüksek olduğunu ve TMS tedavisinin güçlü bir klinik iyileşme sağladığını ortaya koymaktadır. TMS sonrası serum Reelin düzeylerinde gözlenen artış eğilimi, nöromodülasyonun nöroplastik süreçler üzerindeki potansiyel etkilerini desteklemekle birlikte, bu proteinin MDB'de biyobelirteç rolünü netleştirmek için ayrıntılı çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Major Depresif Bozukluk, Serum Reelin, Transkranyal Manyetik Stimülasyon

Presentation ID / Sunum No= 9

Oral Presentation / Sözlü Sunum

139

ORCID ID: 0000-0002-1965-7067

Malignite Potansiyeli Belirsiz Bir Uterin Pecoma'da Adjuvan Radyoterapi: Bir Olgu Sunumu ve Uzun Dönem Takibi

Dr. Fatih Özcan¹

¹Memorial Ankara Hastanesi

Özet

Uterusun perivasküler epitelioid hücreli tümörleri (PEComa'lar), öngörülemez biyolojik davranışlara sahip nadir mezenchimal neoplazmlardır ve standart bir tedavi stratejisi bulunmamaktadır. Karın ağrısı şikayetiyle değerlendirilen ve uterusu kitle saptanan 42 yaşındaki bir kadının olgusunu sunuyoruz. Miyomektomi sonrası yapılan histopatolojik incelemede, 7 cm boyutunda, 10 büyük büyütme alanında 2 mitoz, nekroz veya lenfovasküler invazyon olmayan, malignite potansiyeli belirsiz bir PEComa tespit edilmiştir. Preoperatif görüntülemelerde, uterusun büyüdüğü, pelvik ve para-aortik birden fazla lenf nodu, ayrıca küçük bir hepatik lezyon ve metastatik özellik göstermeyen pulmoner nodüller belirlenmiştir. Takiben, hastaya radikal histerektomi, bilateral salpingo-ooforektomi, pelvik ve para-aortik lenf nodu diseksiyonu ile omentum biyopsisi uygulanmıştır. Son patolojide, rezidü PEComa'nın uterusu sınırlı olduğu ve lenf nodu tutulumunun bulunmadığı doğrulanmıştır. Tümör boyutu ve mitotik aktivite dikkate alınarak adjuvan radyoterapi uygulanmış, kemoterapi ise önerilmemiştir. Takip sürecinde yapılan ardışık görüntülemelerde, pulmoner nodüllerin stabil olduğu, hepatik lezyonun hemangiom ile uyumlu olduğu ve nüks bulgusu saptanmadığı gözlenmiştir. Yaklaşık 34 aylık takip sonunda hasta hastalıksız olarak izlenmektedir. Bu olgu, orta risk özelliklere sahip seçilmiş uterin PEComa'lı hastalarda adjuvan radyoterapinin potansiyel rolünü vurgulamakta ve multidisipliner yaklaşımın önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Uterin Pecoma, Radyoterapi, Nadir Tümör, Jinekolojik Onkoloji

Adjuvant Radiotherapy in a Uterine Pecoma With Uncertain Malignant Potential: A Case Report and Long-Term Follow-Up

Abstract

Perivascular epithelioid cell tumors (PEComas) of the uterus are rare mesenchymal neoplasms with unpredictable biological behavior and no established standard treatment strategy. We present the case of a 42-year-old woman who was initially evaluated for abdominal pain and diagnosed with a uterine mass. Following myomectomy, histopathological examination revealed a PEComa measuring 7 cm, with 2 mitoses per 10 high-power fields, without necrosis or lymphovascular invasion, consistent with uncertain malignant potential. Preoperative imaging demonstrated an enlarged uterus and multiple

pelvic and para-aortic lymph nodes, as well as a small hepatic lesion and pulmonary nodules without definitive metastatic characteristics. The patient subsequently underwent radical hysterectomy with bilateral salpingo-oophorectomy, pelvic and para-aortic lymph node dissection, and omentum biopsy. Final pathology confirmed residual PEComa confined to the uterus, with no lymph node involvement. Given tumor size and mitotic activity, adjuvant radiotherapy was administered, while chemotherapy was not recommended. During follow-up, serial imaging demonstrated stable pulmonary nodules and a hepatic lesion consistent with hemangioma, with no evidence of recurrence. At approximately 34 months of follow-up, the patient remains disease-free. This case highlights the potential role of adjuvant radiotherapy in selected uterine PEComa patients with intermediate-risk features and supports the importance of multidisciplinary management.

Keywords: Uterine Pecoma, Radiotherapy, Rare Tumor, Gynecologic Oncology

Presentation ID / Sunum No= 30

Oral Presentation / Sözlü Sunum

141

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4228-0840>

MRG’de Beyin Tümörlerinin Saptanması ve Sınıflandırılmasında GPT-5’in Performansı

Dr. Hamza Eren Güzel¹, Dr. Raşit Eren Büyüktoka¹

¹İzmir Şehir Hastanesi, Radyoloji Kliniği

*Corresponding author: Hamza Eren Güzel

Özet

Özet Amaç Bu çalışma, kontrast sonrası T1 ağırlıklı beyin MRG’de beyin tümörlerinin saptanması ve sınıflandırılmasında GPT-5’in performansını değerlendirdi. Büyük multimodal dil modelleri nöroradyolojide umut vadetmiş olsa da tümör saptama ve alt tip ayırımındaki güvenilirlikleri hâlen sınırlı ve tutarsızdır (1–4). Bu çalışmada, yalnızca görüntü girdisi kullanılarak GPT-5’in gliom, menenjiyom, hipofiz tümörü ve normal beyin MRG’yi ayırt etme becerisi değerlendirildi. **Gereç ve Yöntem** Bu retrospektif çalışmada Kaggle ve SciDB’den elde edilen, herkese açık ve anonimleştirilmiş beyin MRG veri setleri kullanıldı; bu nedenle etik kurul onayı ve bilgilendirilmiş onam gerekliliği aranmadı. Toplam 400 olgu çalışmaya dahil edildi; her kategori için 100 olgu seçilerek dengeli bir veri seti oluşturuldu. Yalnızca aksiyel kontrast sonrası T1 ağırlıklı görüntüler kullanıldı. Her hasta için lezyonun en geniş alanını gösteren tek bir temsili kesit seçildi; normal olgularda ise patoloji içermeyen standart kesitler dahil edildi. Görüntüler JPG formatında sunuldu. GPT-5, klinik bilgi verilmeden, sabit bir komut kullanılarak değerlendirildi: “Bu MRG kesitinde bir lezyon görüyor musun? Varsa, birincil tanın nedir?” Yanıtlar referans sınıflara eşleştirildi. Performans metrikleri doğruluk, kesinlik, duyarlılık, F1 skoru ve karmaşıklık matrisi analizini içerdi. Tümör saptama performansı ayrıca ikili bir görev olarak değerlendirildi. Bulgular Genel sınıflandırma doğruluğu %71,8 (287/400) olarak saptanırken, tümör saptama doğruluğu %88,5’e ulaştı. Performans en yüksek normal beyin MRG için olup bunu sırasıyla menenjiyom, gliom ve hipofiz tümörleri izledi. F1 skorları sırasıyla 0,92, 0,78, 0,70 ve 0,62 idi. Gliomlar sıklıkla metastaz, apse veya menenjiyom olarak; hipofiz tümörleri ise menenjiyom olarak yanlış sınıflandırıldı. Sonuç GPT-5 orta düzeyde performans gösterdi; klinik açıdan makul hatalar muhtemelen örtüşen görüntüleme özellikleri ve sınırlı bağlamdan kaynaklanmaktadır. Multimodal modeller ön değerlendirmeye katkı sağlayabilir; ancak rutin kullanımdan önce çok kesitli görüntüler ve klinik verilerle daha ileri optimizasyona ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Beyin, MRG, Tümör, Saptama, Sınıflama

Performance of GPT-5 for Detection and Classification of Brain Tumors On MRI

Abstract

Abstract Objective This study evaluated the performance of GPT-5 in detecting and classifying brain tumors on post-contrast T1-weighted MRI. While large multimodal language models have shown promise in neuroradiology, their reliability in tumor detection and subtype differentiation remains limited and inconsistent (1–4). We assessed GPT-5’s ability to distinguish glioma, meningioma, pituitary tumor, and normal brain MRI using image-only input. **Materials and Methods** This retrospective study used publicly available, anonymized brain MRI datasets from Kaggle and SciDB; thus, ethical approval and consent were waived. A total of 400 cases were included (100 per category), forming a balanced dataset. Only axial post-contrast T1-weighted images were used. For each patient, a single representative slice showing the largest lesion area was selected; normal cases included standard slices without pathology. Images were provided in JPG format. GPT-5 was evaluated without clinical information, using a fixed prompt: “Do you see a lesion in this MRI slice? If so, what is your primary diagnosis?” Responses were mapped to reference classes. Performance metrics included accuracy, precision, recall, F1-score, and confusion matrix analysis. Tumor detection was also assessed as a binary task. **Results** Overall classification accuracy was 71.8% (287/400), while tumor detection accuracy reached 88.5%. Performance was highest for normal brain MRI, followed by meningioma, glioma, and pituitary tumors. F1-scores were 0.92, 0.78, 0.70, and 0.62, respectively. Gliomas were frequently misclassified as metastasis, abscess, or meningioma, and pituitary tumors as meningiomas. **Conclusion** GPT-5 showed moderate performance, with clinically plausible errors likely due to overlapping imaging features and limited context. Multimodal models may aid preliminary assessment but require further optimization with multi-slice and clinical data before routine use.

Keywords: Artificial Intelligence, Brain, MRI, Tumor, Detection, Classification

Presentation ID / Sunum No= 77

Oral Presentation / Sözlü Sunum

143

ORCID ID: 0000-0001-8490-3757

***Myroides* Enfeksiyonu Geniş Spektrumlu Antibiyotik Kullanımının Bir Göstergesi Mi? Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma**

Asst. Prof. Dr. Meltem Karşlıoğlu¹¹Samsun Üniversitesi

Özet

Giriş *Myroides* türleri nadir görülen, non-fermentatif gram negatif bakteriler olup son yıllarda özellikle yaşlı, çoklu komorbiditesi bulunan ve sağlık hizmeti ile yoğun temas eden hastalarda fırsatçı patojenler olarak daha sık bildirilmektedir. Çok sayıda antibiyotiğe karşı doğal direnç göstermeleri nedeniyle tedavileri güç olabilmektedir. Geniş spektrumlu antibiyotik kullanımının bu mikroorganizmaların ortaya çıkışında rol oynayabileceği düşünülmektedir. Bu çalışmada, merkezimizde *Myroides* enfeksiyonu saptanan hastalarda enfeksiyon öncesi antibiyotik maruziyetinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem Bu retrospektif çalışmada merkezimizde *Myroides* izolasyonu saptanan hastalar incelendi. Hastaların demografik özellikleri, eşlik eden hastalıkları, enfeksiyon öncesi antibiyotik kullanımları ve tedavi verileri hasta dosyalarından elde edildi. Özellikle karbapenemler, piperasilin-tazobaktam, kolistin, seftazidim-avibaktam ve florokinolonlar gibi geniş spektrumlu antibiyotiklere maruziyet değerlendirildi. Bulgular Çalışmaya toplam 23 hasta dahil edildi. Hastaların büyük çoğunluğu ileri yaşta olup birden fazla komorbid hastalığa sahipti. *Myroides* izolasyonu öncesinde geniş spektrumlu antibiyotik kullanımı oldukça yaygındı. Karbapenemler, piperasilin-tazobaktam, kolistin, seftazidim-avibaktam ve florokinolonlar en sık kullanılan ajanlar arasında yer aldı. Hastaların önemli bir kısmında birden fazla antibiyotik kullanım öyküsü mevcuttu. Bulgular, *Myroides* enfeksiyonu gelişen hastalarda belirgin bir antibiyotik seçim baskısına işaret etmektedir. Sonuç *Myroides* enfeksiyonu gelişen hastalar ileri yaş, yüksek komorbidite yükü ve yoğun geniş spektrumlu antibiyotik maruziyeti ile karakterize görünmektedir. Çalışmamız, antibiyotik seçim baskısının *Myroides* enfeksiyonlarının ortaya çıkışında rol oynayabileceği görüşünü desteklemektedir. Bu ilişkinin daha net ortaya konulabilmesi için daha geniş ve çok merkezli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: *Myroides Spp.*, Geniş Spektrumlu Antibiyotikler, Fırsatçı Enfeksiyonlar

Is *Myroides* Infection a Marker of Broad-Spectrum Antibiotic Exposure' a Single-Center Retrospective Study

Abstract

144

Introduction: *Myroides* species are uncommon non-fermentative gram-negative bacilli increasingly recognized as opportunistic pathogens, particularly among patients with multiple comorbidities and extensive healthcare exposure. Due to their intrinsic resistance to many antimicrobial agents, treatment of *Myroides* infections may be challenging. Previous exposure to broad-spectrum antibiotics has been suggested as a potential factor facilitating the emergence of these organisms. This study aimed to evaluate the patterns of prior antibiotic exposure among patients with *Myroides* infection in a tertiary care center. **Methods:** This retrospective study included patients with *Myroides* isolation identified in our center. Demographic characteristics, underlying diseases, previous antimicrobial exposure, and treatment data were reviewed from medical records. Particular attention was paid to exposure to broad-spectrum agents including carbapenems, piperacillin-tazobactam, colistin, ceftazidime-avibactam, and fluoroquinolones prior to *Myroides* isolation. **Results:** A total of 23 patients were included in the study. Most patients were elderly and had multiple underlying comorbid conditions. Previous exposure to broad-spectrum antimicrobial agents was common. Carbapenems, piperacillin-tazobactam, colistin, ceftazidime-avibactam, and fluoroquinolones were among the frequently documented antibiotics prior to *Myroides* isolation. Many patients had received more than one antimicrobial agent before the detection of *Myroides*. These findings suggest a substantial antimicrobial selection pressure in this patient population. **Conclusion:** Patients with *Myroides* infection appear to represent a population characterized by advanced age, significant comorbidity burden, and extensive prior exposure to broad-spectrum antibiotics. The findings support the hypothesis that antimicrobial selection pressure may contribute to the emergence of *Myroides* infections. Larger multicenter studies are needed to further clarify the relationship between prior antibiotic exposure and the development of *Myroides* infections.

Keywords: *Myroides*, Broad-Spectrum Antibiotics, opportunistic Infection

Presentation ID / Sunum No= 39

Oral Presentation / Sözlü Sunum

145

ORCID ID: 0000-0002-9440-0392

Nekrotizan Fasiitte Hastane İçi Mortaliteyi Ayırt Etmede NLR, Lrınec, Laktat ve HALP Skorunun Değeri

Exp. Dr. Remzi Çetinkaya¹

¹SBÜ Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Nekrotizan fasiit, hızlı ilerleyen ve yüksek mortalite potansiyeline sahip ciddi bir yumuşak doku enfeksiyonudur. Bu çalışmada nekrotizan fasiit hastalarında hastane içi mortalite ile ilişkili klinik ve laboratuvar parametrelerin yanı sıra NLR, LRINEC skoru, laktat ve HALP skorunun mortaliteyi ayırt etmedeki değerinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu retrospektif gözlemsel çalışmaya 01.01.2020–31.12.2025 tarihleri arasında nekrotizan fasiit tanısıyla takip edilen ve gerekli klinik, laboratuvar ve sonuç verilerine ulaşılan 40 hasta dahil edildi. Hastalar sağ kalanlar ve hastane içi mortalite gelişenler olarak iki gruba ayrıldı. Demografik özellikler, komorbiditeler, laboratuvar parametreleri, amputasyon durumu ve prognostik indeksler karşılaştırıldı. Laktat, LRINEC skoru, NLR ve HALP'in mortaliteyi ayırt etmedeki performansı ROC analizi ile değerlendirildi. **Bulgular:** Hastaların 10'unda (%25) hastane içi mortalite gelişti. Mortalite grubunda yaş, glukoz, üre, kreatinin, WBC, nötrofil, laktat, LRINEC skoru ve NLR anlamlı olarak daha yüksek; albümin, sodyum, hemoglobin, hematokrit, trombosit, lenfosit ve HALP skoru anlamlı olarak daha düşüktü. Kronik böbrek hastalığı, malignite, koroner arter hastalığı, serebrovasküler olay öyküsü ve amputasyon gereksinimi mortalite grubunda daha sıklıkla. ROC analizinde en yüksek ayırt edici performans NLR'de saptandı (AUC: 0.963); bunu LRINEC skoru (AUC: 0.955), laktat (AUC: 0.907) ve HALP skoru (AUC: 0.750) izledi. **Sonuç:** Nekrotizan fasiit hastalarında hastane içi mortalite ileri yaş, komorbidite yükü, renal disfonksiyon, hiperlaktatemi, yüksek NLR, yüksek LRINEC skoru ve düşük HALP skoru ile ilişkilidir. Rutin laboratuvar parametrelerinden elde edilen bu indeksler, acil serviste nekrotizan fasiit hastalarının erken risk sınıflamasında pratik ve klinik olarak değerli araçlar olabilir.

Anahtar Kelimeler: Nekrotizan Fasiit; Mortalite; NLR; Lrınec; Laktat; HALP

Presentation ID / Sunum No= 36

Oral Presentation / Sözlü Sunum

146

ORCID ID: /0000-0003-0163-7006

Ortostatik Proteinürlü Çocuklarda Nutcracker Sendromu ve Skolyoz Birlikteliği

Exp. Dr. Ömer Furkan Kızılsöy¹

¹Orhangazi Devlet Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları

Özet

Giriş: Ortostatik proteinüri çocukluk çağında izole proteinürinin en sık benign nedenlerinden biridir. Son yıllarda nutcracker sendromunun ortostatik proteinüri ile ilişkili olabileceği, skolyozun ise retroperitoneal vasküler anatomiye etkileyerek renal venöz kompresyona katkıda bulunabileceği bildirilmektedir. Bu çalışmada izole proteinüri ile başvuran çocuklarda ortostatik proteinüri ve nutcracker sendromu sıklığının araştırılması ve skolyoz ile ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Materyal ve Metod:** Bu prospektif gözlemsel çalışmaya Mayıs 2023 – Mayıs 2025 tarihleri arasında çocuk sağlığı ve hastalıkları polikliniğinde izole proteinüri nedeniyle değerlendirilen 5-18 yaş arasındaki 500 çocuk hasta dahil edildi. Hastalarda tam idrar tetkiki, spot idrar protein/kreatinin oranı ve gündüz ve gece idrar protein ölçümleri değerlendirildi. Ortostatik proteinürlü hastalara renal Doppler ultrasonografi uygulandı. Tüm hastalar skolyoz açısından fizik muayene ile değerlendirildi ve gerekli olgularda Cobb açısı ölçüldü. **Bulgular:** Hastaların %65'i kız olup ortalama yaş 13.2 ± 3.0 yıl idi. Olguların %94'ünde geçici proteinüri, %6'sında ortostatik proteinüri saptandı. Renal Doppler ultrasonografide hastaların %2.6'sında nutcracker sendromu ile uyumlu bulgular izlendi. Toplam 19 hastada (%3.8) skolyoz saptandı. Skolyozu olan hastalarda ortostatik proteinüri oranı anlamlı düzeyde daha yüksek bulundu (%57.9'a karşı %4, $p<0.001$). Ortostatik proteinürlü hastaların %43.3'ünde nutcracker sendromu ile uyumlu Doppler bulguları saptandı. **Sonuç:** Çocukluk çağında izole proteinürinin büyük kısmını geçici proteinüri oluşturmaktadır. Ortostatik proteinüri ile nutcracker sendromu arasında anlamlı ilişki bulunmaktadır. Ayrıca skolyoz varlığı hem ortostatik proteinüri hem de nutcracker sendromu ile ilişkili bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Ortostatik Proteinüri, Nutcracker Sendromu, Skolyoz

Presentation ID / Sunum No= 135

Oral Presentation / Sözlü Sunum

147

ORCID ID: 0000-0002-3247-6981

Over Kitlelerinin Karakterizasyonunda Difüzyon Ağırlıklı Mrg ve Kantitatif Adc Ölçümleri: Histopatolojik Kategoriler Arasında Tanısal Performans

Exp. Dr. Mazhar Yalçın¹, Exp. Dr. Alper Sever², Exp. Dr. Ali Aslan Demir³, Exp. Dr. Yıldırım Savaş⁴

¹İstanbul Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Memorial Sloan Kettering Cancer Center

³Liv Hospital Vadistanbul

⁴İzmir Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, histopatolojik olarak doğrulanmış over kitlelerinin ayırıcı tanısında, paradoksal difüzyon kısıtlılığı gösterebilen lezyonlar da dahil olmak üzere, difüzyon ağırlıklı görüntüleme (DAG) ve kantitatif görünür difüzyon katsayısı (ADC) ölçümlerinin tanısal katkısını değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Over kitlesi nedeniyle opere edilen ve preoperatif manyetik rezonans görüntüleme (MRG) incelemesi bulunan ardışık hastalar retrospektif olarak belirlendi. Dahil edilme kriterlerinin uygulanmasının ardından, 196 hastaya ait toplam 231 over kitlesi değerlendirildi. ADC ölçümleri, ADC haritaları üzerinde standartlaştırılmış ROI kullanılarak gerçekleştirildi. İstatistiksel analizlerde gruplar arası karşılaştırmalar için parametrik ve parametrik olmayan testler kullanıldı; tanısal performansın değerlendirilmesi amacıyla ROC eğrisi analizi yapıldı. **Bulgular:** Toplam 231 kitlenin 172'si histopatolojik olarak benign, 12'si borderline ve 47'si malign olarak doğrulandı. Benign lezyonlar, benign olmayan lezyonlara kıyasla anlamlı derecede daha yüksek ortalama ADC değerleri gösterdi ($p=0,007$). Endometrioma, matür kistik teratom, fibrom ve fibrotekoma gibi difüzyon kısıtlılığı gösterebilen benign lezyonlar analiz dışı bırakıldığında, gruplar arasındaki ayrım daha belirgin hale geldi ($p<0,001$) ve ADC'nin tanısal performansı arttı (EAA/AUC=0,918). Borderline lezyonlar, malign lezyonlara göre anlamlı derecede daha yüksek ADC değerleri sergiledi ($p=0,001$). Borderline ve malign lezyonların ayrımında $0,859 \times 10^{-3} \text{ mm}^2/\text{sn}$ eşik değeri kullanıldığında sırasıyla %88,9 duyarlılık ve %90 özgüllük elde edildi. **Sonuç:** DAG ve ADC ölçümleri, over kitlelerinin karakterizasyonunda değerli tanısal bilgiler sağlamaktadır. Bununla birlikte, bazı benign lezyonlar malign lezyonlara benzer difüzyon özellikleri gösterebildiğinden, ADC değerleri tek başına değerlendirilmemeli ve konvansiyonel MRG bulguları ile birlikte yorumlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Over Kitleleri, Difüzyon Ağırlıklı Görüntüleme, ADC, Manyetik Rezonans Görüntüleme.

**Diffusion-Weighted MRI and Quantitative ADC Measurements in Ovarian Mass
Characterization: Diagnostic Performance Across Histopathological Categories and Impact of
Lesion Composition**

Abstract

148

Purpose: The aim of this study was to evaluate the diagnostic contribution of diffusion-weighted imaging (DWI) and quantitative apparent diffusion coefficient (ADC) measurements in distinguishing ovarian lesions confirmed by histopathology, including those with paradoxical diffusion restriction. **Material and Methods:** Consecutive patients undergoing surgery for ovarian masses with preoperative MRI were retrospectively identified. After eligibility criteria, 231 ovarian masses of 196 patients were evaluated. ADC measurements were performed using standardized ROI on ADC maps. In statistical analyses, parametric and non-parametric tests were used for intergroup comparisons, and ROC curve analysis was employed to assess diagnostic performance. **Results:** Among 231 masses, 172 were histopathologically confirmed as benign, 12 as borderline, and 47 as malignant. Benign lesions demonstrated significantly higher mean ADC values than non-benign lesions ($p=0.007$). When benign lesions that may exhibit diffusion restriction, such as endometrioma, mature cystic teratoma, fibroma, and fibrothecoma, were excluded, the distinction became more pronounced ($p<0.001$), and the diagnostic performance of ADC improved ($AUC=0.918$). Borderline lesions exhibited significantly higher ADC values than malignant lesions ($p=0.001$). With a cut-off value of $0.859 \times 10^{-3} \text{ mm}^2/\text{s}$, 88.9% sensitivity and 90% specificity, respectively, were obtained in separating borderline from malignant lesions. **Conclusion:** DWI and ADC measurements provide valuable diagnostic insight into ovarian mass characterization. However, since some benign lesions may exhibit similar diffusion characteristics to malignant lesions, ADC values should not be evaluated in isolation and must be correlated with conventional MRI findings.

Keywords: Ovarian Masses, Diffusion-Weighted Imaging, ADC, Magnetic Resonance Imaging

Presentation ID / Sunum No= 76

Oral Presentation / Sözlü Sunum

149

ORCID ID: 0000-0002-4369-6146

Paroksizmal Atriyal Fibrilasyonda Sağ-Sol Atriyal Strain Dengesizliği: İşlem Sırasında Flutter İndüksiyonunun Yeni Bir Belirteci

Asst. Prof. Dr. Ahmet Ozderya¹

¹Trabzon Üniversitesi -Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Paroksizmal atriyal fibrilasyon (PAF) hastalarının bir kısmında kateter ablasyonu sırasında tipik kavotriküspit istmus bağımlı atriyal flutter indüklenebilmektedir. Bu durum, eşlik eden sağ atriyal yeniden şekillenmenin (remodeling) ve aritmojenik substratın varlığına işaret edebilir. İşlem öncesinde bu hastaların belirlenmesi, ablasyon stratejisinin planlanmasını kolaylaştırabilir ve hasta bazı tedavi yaklaşımlarına katkı sağlayabilir. Bu çalışmada, PAF nedeniyle ablasyon uygulanan hastalarda biyatriyal strain parametrelerinin işlem sırasında flutter indüksiyonunu öngörmedeki değeri araştırıldı. Yöntem: İlk kez kateter ablasyonu uygulanan PAF hastaları retrospektif olarak değerlendirildi ve işlem sırasında tipik atriyal flutter indüklenip indüklenmemesine göre iki gruba ayrıldı. Karıştırıcı faktörleri en aza indirmek amacıyla gruplar demografik özellikler, laboratuvar bulguları ve konvansiyonel ekokardiyografik parametreler açısından benzer şekilde oluşturuldu. Speckle-tracking ekokardiyografi kullanılarak sol ve sağ atriya ait rezervuar, kondüit ve kontraktıl strain değerleri ölçüldü. Ayrıca sağ atriyal rezervuar straininin sol atriyal rezervuar strainine oranı (RAPS/LAPS) hesaplanarak gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular: Sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu, atriyal boyutlar ve sol atriyal strain parametreleri açısından gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı. Buna karşın, işlem sırasında flutter indüklenen hastalarda sağ atriyal pik longitudinal strain (RAPS) ve sağ atriyal kontraktıl strain değerleri anlamlı olarak daha düşük bulundu. Ayrıca RAPS/LAPS oranı da flutter indüklenen grupta belirgin şekilde azalmış olup, korunmuş sol atriyal mekanik fonksiyonlara rağmen sağ atriyal mekanik fonksiyonlarda orantısız bir bozulmayı göstermektedir. Sonuç: Biyatriyal strain analizi, özellikle sağ atriyal strain parametreleri ve RAPS/LAPS oranı, PAF hastalarında işlem sırasında tipik atriyal flutter gelişme riskinin öngörülmesinde yeni ve non-invaziv bir yöntem olarak kullanılabilir. Sağ atriyal mekanik disfonksiyonun, konvansiyonel ekokardiyografik ölçümlerden daha duyarlı bir belirteç olduğu ve bireyselleştirilmiş ablasyon stratejilerinin planlanmasına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Paroksizmal Atriyal Fibrilasyon; İndüklenebilir Atriyal Flutter; Biyatriyal Strain; Speckle-Tracking Ekokardiyografi.

Right-To-Left Atrial Strain Imbalance As a Novel Marker of Intra-Procedural Flutter Induction in Paroxysmal Atrial Fibrillation

Abstract

150

Background: Typical cavotricuspid isthmus-dependent atrial flutter may be induced during catheter ablation in a subset of patients with paroxysmal atrial fibrillation (PAF), suggesting the presence of concomitant right atrial substrate remodeling. Identifying these patients before the procedure could improve procedural planning and guide individualized ablation strategies. This study aimed to investigate the predictive value of biatrial strain parameters for intra-procedural flutter induction in patients undergoing PAF ablation. **Methods:** Patients with PAF undergoing first-time catheter ablation were retrospectively evaluated and categorized according to the presence or absence of inducible typical atrial flutter during the procedure. To minimize confounding, demographic characteristics, laboratory findings, and conventional echocardiographic parameters were comparable between groups. Left atrial and right atrial reservoir, conduit, and contractile strain values were measured using speckle-tracking echocardiography. In addition, the right-to-left atrial reservoir strain ratio (RAPS/LAPS) was calculated and compared between groups. **Results:** Conventional echocardiographic measurements, including left ventricular ejection fraction and atrial dimensions, as well as left atrial strain parameters, were similar between groups. In contrast, patients with inducible flutter demonstrated significantly reduced right atrial peak atrial longitudinal strain (RAPS) and right atrial contractile strain compared with those without inducible flutter. Furthermore, the RAPS/LAPS ratio was significantly lower in the inducible flutter group, indicating disproportionate impairment of right atrial mechanical function despite preserved left atrial mechanics. **Conclusions:** Biatrial strain analysis, particularly assessment of right atrial strain and the RAPS/LAPS ratio, may provide a novel, non-invasive method for identifying PAF patients at increased risk of intra-procedural typical flutter induction. Right atrial mechanical dysfunction appears to be more informative than conventional echocardiographic parameters and may facilitate patient selection for tailored ablation strategies.

Keywords: Paroxysmal Atrial Fibrillation; Inducible Atrial Flutter; Biatrial Strain; Speckle-Tracking Echocardiography.

Presentation ID / Sunum No= 79

Oral Presentation / Sözlü Sunum

151

ORCID ID: 0000-0003-1558-8882

Perianal Fistülizan Crohn Hastalarında Ustekinumab Tedavisinin Etkinliği: Tek Merkezli Retrospektif Kohort Analizi

Dr. Oğuz Öztürk¹, Prof.Dr. İlhami Yüksel²

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Gastroenteroloji Kliniği, Ankara, Türkiye

²Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Tıp Fakültesi, Gastroenteroloji Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

Özet

Perianal fistülizan Crohn Hastalığı (pCH), cerrahi ve medikal tedavilerin kombine edilmesini gerektiren, yüksek morbiditeli ve refrakter bir fenotiptir. Bu çalışmanın amacı, merkezimiz veri tabanında perianal fistül yükü bulunan ve Ustekinumab (UST) tedavisi alan Crohn hastalarının klinik özelliklerini belirlemek ve tedavinin gerçek yaşamdaki fistül düzelme oranlarını kohort analiziyle ortaya koymaktır. Gastroenteroloji kliniği İBH ünitemizde takip edilen 237 Ustekinumab kullanıcısı Crohn hastası retrospektif olarak taranmıştır. İnceleme sonucunda başlangıçta aktif perianal hastalık veya fistül saptanan 108 hasta (%45,56) analiz kohortuna dahil edilmiştir. Dış literatür verileri tablolara eklenmeksizin, tamamen merkezimize ait kohort verileri üzerinden tedavi sürdürülebilirliği, fistül yanıtı ve ilacı bırakma oranları hesaplanmıştır. Kohorta dahil edilen 108 perianal fistülizan Crohn hastasının tedavi takipleri incelendiğinde; hastaların %38,8'inin (42/108) Ustekinumab tedavisine klinik yanıt vererek tedavisini idame ettirdiği ve remisyonda kaldığı gözlenmiştir. Geriye kalan 66 hastanın (%61,1) ise primer yanıtsızlık, sekonder yanıt kaybı veya lokal komplikasyonlar nedeniyle tedavisinin sonlandırıldığı ya da modifiye edildiği kaydedilmiştir. Yanıt veren grupta perianal drenajda belirgin azalma ve doku iyileşmesi klinik vizit notlarıyla doğrulanmıştır. Ustekinumab, oldukça zorlu bir fenotip olan perianal fistülizan Crohn hastalığında %38,8 gibi anlamlı ve literatürle uyumlu bir klinik başarı ve tedavi sürdürülebilirliği sunmaktadır. Dirençli olgularda IL-12/23 inhibisyonunun hedeflenmesi, cerrahi prosedürlerle desteklendiğinde güçlü bir terapötik seçenektir.

Anahtar Kelimeler: Crohn Hastalığı, Ustekinumab, Perianal Hastalık

The Efficacy of Ustekinumab Treatment in Patients With Perianal Fistulizing Crohn's Disease: A Single-Center Retrospective Cohort Analysis

Abstract

Perianal fistulizing Crohn's disease (pCD) is a refractory phenotype with high morbidity that requires a combination of surgical and medical treatments. The objective of the present study is twofold. Firstly, it aims to ascertain the clinical characteristics of Crohn's disease (CD) patients with a history of perianal fistula who are receiving Ustekinumab (UST) treatment in the database of our centre. Secondly, it seeks

to determine the real-world fistula resolution rates of the treatment through a cohort analysis. A retrospective review was conducted of 237 CD patients using UST who were followed in the IBD unit of our clinic. Consequently, 108 patients (45.56%) diagnosed with active pCD at the initial assessment stage were incorporated into the analysis cohort. Absent the incorporation of data from extant literature, the sustainability of treatment, the response to fistula, and the discontinuation rates were calculated based exclusively on data from the cohort. A subsequent review of the treatment follow-ups of the 108 CD patients with perianal fistulas included in the cohort revealed that 38.8% of the patients (42/108) exhibited a clinical response to UST treatment, continued their therapy, and remained in remission. It was recorded that treatment was discontinued or modified in the remaining 66 patients (61.1%) due to primary non-response, loss of secondary response, or local complications. In the group that underwent the response, a significant reduction in perianal drainage and tissue healing was confirmed by clinical visit notes. UST was demonstrated to offer a clinically meaningful and literature-consistent clinical success rate of 38.8%, as well as treatment sustainability in pCD, a particularly challenging phenotype. The targeting of IL-12/23 inhibition in cases that are refractory to treatment, when supported by surgical procedures, can be considered a robust therapeutic option.

Keywords: Crohn's Disease, Ustekinumab, Perianal Disease

Presentation ID / Sunum No= 141

Oral Presentation / Sözlü Sunum

153

ORCID ID: 0000-0001-5311-013X

Periferik Vertigo ile İlgili Youtube Videolarının Kalite, Güvenilirlik ve İzleyici Etkileşimi Açısından Değerlendirilmesi

Dr. Murat Akın¹, Dr. Selin Betaş Akın²

¹Dr. Halil İbrahim Özsoy Bolvadin State Hospital, Afyonkarahisar, Türkiye

²Afyonkarahisar State Hospital, Afyonkarahisar, Türkiye

*Corresponding author: Murat Akın

Özet

Amaç: Periferik vertigo, hastaların dijital platformlardan sıklıkla bilgi aradığı klinik bir durumdur. Bu çalışmada, periferik vertigo ile ilgili YouTube videolarının kalite, güvenilirlik ve izleyici etkileşimi açısından değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** YouTube’da periferik vertigo ile ilişkili videolar kesitsel olarak değerlendirildi. Videolar kaynak türü, hedef kitle, içerik, izlenme, beğeni, yorum sayısı, video süresi ve yüklenme tarihi açısından incelendi. Video kalitesi Global Quality Score, güvenilirliği modifiye DISCERN skoru ile değerlendirildi. İzleyici etkileşimi Video Power Index ile hesaplandı. İstatistiksel analizde Kruskal-Wallis testi, Spearman korelasyon analizi ve Cohen kappa analizi kullanıldı. **Bulgular:** Çalışmaya 48 video dahil edildi. Videoların 37’si (%77,1) doktorlar, 7’si (%14,6) diğer sağlık çalışanları ve 4’ü (%8,3) internet kullanıcıları tarafından hazırlanmıştı. Videoların %62,5’i topluma yönelikti. mDISCERN skoruna göre videoların %62,5’i yüksek güvenilirlik, GQS değerlendirmesine göre ise %66,7’si yüksek kalite düzeyindeydi. Değerlendiriciler arası uyum GQS için $\kappa=0,821$, mDISCERN için $\kappa=0,824$ olarak bulundu. Video kaynağına göre GQS ve mDISCERN skorları anlamlı farklılık gösterdi; sırasıyla $p=0,003$ ve $p=0,001$. Doktor kaynaklı videolar en yüksek kalite ve güvenilirlik skorlarına sahipti. Video süresi ile GQS ve mDISCERN skorları arasında pozitif korelasyon saptandı. VPI ile kalite ve güvenilirlik skorları arasında anlamlı ilişki bulunmadı. **Sonuç:** Periferik vertigo ile ilgili YouTube videolarının çoğu doktor kaynaklı ve orta-yüksek kalite düzeyindedir. Ancak izleyici etkileşimi video kalitesi ve güvenilirliğini yansıtmamaktadır. Uzman hekimler ve akademik kurumlar tarafından hazırlanmış, bilimsel doğruluğu yüksek dijital içeriklerin artırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Periferik Vertigo; Youtube; Genel Kalite Skoru; Modifiye DISCERN; Video Güç İndeksi

Evaluation of Youtube Videos On Peripheral Vertigo in Terms of Quality, Reliability, and Viewer Engagement

Abstract

154

Objective: Peripheral vertigo is a clinical condition for which patients frequently seek information on digital platforms. This study aimed to evaluate YouTube videos related to peripheral vertigo in terms of quality, reliability, and viewer engagement. **Materials and Methods:** YouTube videos related to peripheral vertigo were evaluated in a cross-sectional design. The videos were analyzed according to source type, target audience, content, number of views, likes, comments, video duration, and upload date. Video quality was assessed using the Global Quality Score (GQS), and reliability was evaluated using the modified DISCERN (mDISCERN) score. Viewer engagement was calculated using the Video Power Index (VPI). Kruskal–Wallis test, Spearman correlation analysis, and Cohen’s kappa analysis were used for statistical evaluation. **Results:** A total of 48 videos were included in the study. Of these, 37 videos (77.1%) were uploaded by physicians, 7 (14.6%) by other healthcare professionals, and 4 (8.3%) by internet users. Overall, 62.5% of the videos targeted the general public. According to the mDISCERN score, 62.5% of the videos had high reliability, while 66.7% were classified as high quality according to the GQS. Inter-rater agreement was high for both GQS ($\kappa=0.821$) and mDISCERN ($\kappa=0.824$). GQS and mDISCERN scores differed significantly according to video source ($p=0.003$ and $p=0.001$, respectively). Physician-uploaded videos had the highest quality and reliability scores. Video duration was positively correlated with both GQS and mDISCERN scores. No significant correlation was found between VPI and video quality or reliability scores. **Conclusion:** Most YouTube videos on peripheral vertigo were uploaded by physicians and had moderate-to-high quality and reliability. However, viewer engagement metrics did not reflect video quality or reliability. Therefore, scientifically accurate and patient-oriented digital content prepared by physicians and academic institutions should be encouraged.

Keywords: Peripheral Vertigo; Youtube; Global Quality Score; Modified DISCERN; Video Power Index.

Presentation ID / Sunum No= 147

Oral Presentation / Sözlü Sunum

155

ORCID ID: 0000-0001-8809-2250.

Periton Diyalizi Hastalarında Prognostik Nutrisyonel İndeks ile Ventriküler Repolarizasyon Bozuklukları Arasındaki İlişki

Dr. Nazife Nur Özer Şensoy¹¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Malnütrisyon ve inflamasyon, periton diyalizi (PD) hastalarında sık görülmekte olup kardiyovasküler komplikasyonların gelişimine katkıda bulunabilmektedir. Prognostik Nutrisyonel İndeks (PNI), serum albümin düzeyi ve lenfosit sayısı kullanılarak hesaplanan, beslenme ve inflamatuvar durumu yansıtan basit ve kolay ulaşılabilir bir belirteçdir. Ventriküler repolarizasyon bozuklukları ise PD hastalarında artmış aritmi ve kardiyovasküler risk ile ilişkili olabilir. Bu çalışmada, idame PD tedavisi alan hastalarda PNI ile QT dispersiyonu başta olmak üzere elektrokardiyografik repolarizasyon parametreleri ve ekokardiyografik kardiyak fonksiyon göstergeleri arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya idame periton diyalizi tedavisi alan 108 erişkin hasta dahil edildi. Hastalar PNI değerlerine göre PNI ≤ 38 (n=20) ve PNI >38 (n=88) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Demografik özellikler, klinik veriler, laboratuvar bulguları, elektrokardiyografik parametreler ve ekokardiyografik ölçümler gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular: PNI ≤ 38 olan hastalarda, PNI >38 olan hastalara kıyasla QT dispersiyonu anlamlı olarak daha yüksekti ($50,0 \pm 6,9$ ms'ye karşı $45,7 \pm 12,9$ ms; $p=0,03$). Düşük PNI grubunda ayrıca sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu anlamlı olarak daha düşük bulundu (44 ± 4 'e karşı 52 ± 10 ; $p=0,015$). Bunun yanı sıra hemoglobin düzeyi ($10,1 \pm 2,2$ 'ye karşı $11,2 \pm 1,8$ g/dL; $p=0,002$), albümin düzeyi ($2,7 \pm 0,4$ 'e karşı $3,7 \pm 0,4$ g/dL; $p<0,001$) ve magnezyum düzeyi ($1,7 \pm 0,5$ 'e karşı $2,1 \pm 0,6$ mg/dL; $p=0,006$) düşük PNI grubunda anlamlı olarak daha düşüktü. Fosfor düzeyi ise düşük PNI grubunda daha yüksekti ($5,5 \pm 1,0$ 'a karşı $4,7 \pm 1,1$ mg/dL; $p=0,002$). Diyaliz süresi, diyaliz yeterliliği ve eşlik eden hastalıkların büyük çoğunluğu açısından gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı. Sonuç: Düşük PNI, periton diyalizi hastalarında artmış QT dispersiyonu ve azalmış sol ventrikül ejeksiyon fraksiyonu ile ilişkili bulundu. Bu bulgular, bozulmuş beslenme durumunun ventriküler repolarizasyon bozuklukları ve olumsuz kardiyovasküler yeniden şekillenme ile ilişkili olabileceğini düşündürmektedir. PNI değerlendirmesi, periton diyalizi hastalarında kardiyovasküler risk sınıflandırmasına ek katkı sağlayabilir. Bu bulguların prognostik önemini ortaya koymak için ileriye dönük çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Periton Diyalizi, Prognostik Nutrisyonel İndeks, QT Dispersiyonu, Malnütrisyon, Kardiyovasküler Risk

Association Between Prognostic Nutritional Index and Ventricular Repolarization Abnormalities in Peritoneal Dialysis Patients

Abstract

156

Objective Malnutrition and inflammation are common in patients undergoing peritoneal dialysis (PD) and may contribute to the development of cardiovascular complications. The Prognostic Nutritional Index (PNI), calculated using serum albumin levels and lymphocyte count, is a simple and readily available marker reflecting nutritional and inflammatory status. Ventricular repolarization abnormalities may be associated with an increased risk of arrhythmia and adverse cardiovascular outcomes in PD patients. This study aimed to evaluate the association of PNI with electrocardiographic repolarization parameters, particularly QT dispersion, as well as echocardiographic indicators of cardiac function in patients receiving maintenance PD. Materials and Methods This cross-sectional study included 108 adult patients receiving maintenance peritoneal dialysis. Patients were divided into two groups according to their PNI values: PNI ≤ 38 (n=20) and PNI > 38 (n=88). Demographic characteristics, clinical data, laboratory findings, electrocardiographic parameters, and echocardiographic measurements were compared between the groups. Results Patients with PNI ≤ 38 had significantly higher QT dispersion compared with those with PNI > 38 (50.0 ± 6.9 ms vs. 45.7 ± 12.9 ms, $p=0.03$). In addition, left ventricular ejection fraction was significantly lower in the low-PNI group ($44 \pm 4\%$ vs. $52 \pm 10\%$, $p=0.015$). Furthermore, hemoglobin levels (10.1 ± 2.2 vs. 11.2 ± 1.8 g/dL, $p=0.002$), albumin levels (2.7 ± 0.4 vs. 3.7 ± 0.4 g/dL, $p<0.001$), and magnesium levels (1.7 ± 0.5 vs. 2.1 ± 0.6 mg/dL, $p=0.006$) were significantly lower in patients with low PNI. Phosphorus levels were significantly higher in the low-PNI group (5.5 ± 1.0 vs. 4.7 ± 1.1 mg/dL, $p=0.002$). No significant differences were observed between the groups regarding dialysis duration, dialysis adequacy, or most comorbid conditions. Conclusion Low PNI was associated with increased QT dispersion and reduced left ventricular ejection fraction in patients undergoing peritoneal dialysis. These findings suggest that impaired nutritional status may be associated with ventricular repolarization abnormalities and adverse cardiovascular remodeling. Assessment of PNI may provide additional value for cardiovascular risk stratification in PD patients. Prospective studies are warranted to determine the prognostic significance of these findings.

Keywords: Peritoneal Dialysis, Prognostic Nutritional Index, QT Dispersion, Malnutrition, Cardiovascular Risk.

Presentation ID / Sunum No= 71

Oral Presentation / Sözlü Sunum

157

ORCID ID: 0000-0003-0242-6307

pH 6,8'in Ötesinde Bir Tanısal Tuzak: Disülfiram Kullanımı, Yeni Tanı Diyabetes Mellitus ve Akut Mezensefalik Enfarktın Kesiştiği Ağır Ketoasidoz Olgusu

Dr. Dilara Tüfek Öztan¹¹Antalya Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Ağır diyabetik ketoasidoz (DKA), bilinç bozukluğu ve solunum yetmezliği ile başvuran hastalarda klinik tabloyu tek başına açıklıyor gibi görünebilir. Ancak metabolik koma, posterior dolaşım ve beyin sapı kaynaklı fokal nörolojik bulguları maskeleyerek tanısal gecikmeye yol açabilir. Kronik alkol kullanım bozukluğu ve disülfiram kullanımı varlığında alkolik ketoasidoz, toksik alkol intoksikasyonu ve Wernicke ensefalopatisi gibi olasılıklar ayırıcı tanıyı daha karmaşık hale getirir. Bu olguda, DKA ile prezente olan yeni tanı diyabetes mellitus zemininde saptanan akut mezensefalik enfarkt sunulmaktadır. Olgu: Kırk bir yaşında kadın hasta bilinç bulanıklığı nedeniyle acil servise getirildi. Hastanın kronik alkol kullanım bozukluğu nedeniyle disülfiram kullandığı, son 10 gündür alkol almadığı ve bilinen diyabetes mellitus tanısının bulunmadığı öğrenildi. Başvuru öncesinde konuşmada zorlanma, görmede bulanıklık ve yürüyememe yakınmaları bildirildi. Acil serviste Glasgow Koma Skoru 3 olan hasta solunum arresti nedeniyle entübe edildi. İlk laboratuvar değerlendirmesi glukoz 277 mg/dL, pH 6,8, pCO₂ 26 mmHg, anyon açığı 24 ve idrarda +4 keton pozitifliği ile ağır ketoasidoz tablosunu destekliyordu; laktat 2,1 mmol/L idi. Osmolal gap'in 2 olması, düşük etanol düzeyi ve metanol/antifriz maruziyetini destekleyen öykü bulunmaması nedeniyle toksik alkol intoksikasyonu ön planda düşünülmeydi. Hasta yoğun bakımda sıvı, insülin ve elektrolit replasmanı ile izlendi; asidemi gerilerken tiamin tedavisi başlandı. Entübasyonunun üçüncü gününde ekstübe edilen hastada dizartri/konuşma bozukluğu, nistagmus ve okülomotor kısıtlılık belirginleşti. Difüzyon MR'da sağ mezensefalon krus serebri düzeyinde akut enfarkt ile uyumlu difüzyon kısıtlılığı izlendi. Nöroloji önerisiyle asetilsalisilik asit başlandı; karotis-vertebral Doppler ultrasonografide anlamlı darlık saptanmadı. Nörolojik bulguları gerileyen hasta, yeni tanı diyabetes mellitus nedeniyle metabolik düzenleme amacıyla dahiliye servisine devredildi. Sonuç: Ekstübasyon sonrası fark edilen dizartri, nistagmus ve okülomotor kısıtlılık gibi fokal beyin sapı bulguları, ağır ketoasidoz sonrası rezidüel metabolik ensefalopatiye atfedilmeden önce posterior dolaşım iskemisi açısından değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik Ketoasidoz; Disülfiram; Kronik Alkol Kullanım Bozukluğu; Mezensefalik Enfarkt; Yeni Tanı Diyabetes Mellitus.

Presentation ID / Sunum No= 178

Oral Presentation / Sözlü Sunum

158

ORCID ID: 0000-0002-3104-6322

Polimiksin-B Kaynaklı Bartter Benzeri Sendrom

Dr. Gamze Koçak¹

¹Mersin Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

GİRİŞ-AMAÇ Bartter sendromu; böbreklerde henle kıvrımının çıkan kalın kolunu etkileyen, klora cevapsız metabolik alkaloz, hipokalemi, hipomagnezemi ve hiperkalsiüriyle karakterize otozomal resesif geçişli genetik bir hastalıktır. Bartter sendromu, çoğunlukla genetik geçişli bir hastalık olsa da nadiren ilaçlara bağlı olarak görülebilir. Bu duruma, Bartter benzeri sendrom ya da edinilmiş Bartter sendromu denir. Bartter benzeri sendrom, oksidatif ve mitokondriyal hasar yoluyla tübüler disfonksiyona neden olan polimiksinler gibi nefrotoksik ilaçlar sebebiyle ortaya çıkabilir. Bu yazının amacı yoğun bakımlarda Bartter benzeri sendrom gelişen hastaların erken tanınması ve tedavisinin erken dönemde düzenlenmesini sağlamaktır. **VAKA SUNUMU** Nefes darlığı şikayetiyle acile başvuran 59 yaşında kadın hasta kronik obstrüktif akciğer hastalığı akut alevlenme, tip 2 solunum yetmezliği tablosuyla yoğun bakıma kabul edildi. Bronkodilatör tedaviyle birlikte noninvaziv mekanik ventilasyon desteği uygulanan hasta, yatışının 10. gününde entübe edildi. İnvaziv mekanik ventilatörde izlenen hastaya kültürlerinde üreme olmamasına rağmen akciğer grafisinde sağ alt zonda konsolidasyon ve plevral efüzyonla ilişkili opasite izlenmesi, meropenem, linezolid tedavileri altında prokalsitonin:130 ng/mL ve derin trakeal aspirasyonla pürülan sekresyon olması üzerine ampirik olarak polimiksin-B tedavisi başlandı. Polimiksin-B tedavisi öncesi kanda elektrolit düzeylerinin normal aralıkta olduğu ancak polimiksin -B tedavisinin 4. gününde görülen laboratuvar değerlerinde, sodyum:144 mmol/L, potasyum: 2,4 mmol/L, magnezyum: 0,90 mg/dL, kalsiyum: 8,4 mg/dL, fosfor: 0,5 mg/dL, idrar dansitesi:1012 olduğu görüldü. Hastada polimiksin-B kaynaklı Bartter benzeri sendrom düşünüldü. Polimiksin--B tedavisi kesildikten 5 gün sonra ise kan elektrolit düzeylerinin ve idrar dansitesinin normal aralığa geldiği görüldü. **TARTIŞMA-SONUÇ** Polimiksinler, polimiksin-B ve polimiksin-E'den oluşan bakterisidal özelliklere sahip bir antibiyotik sınıfıdır. Enterobacteriaceae, Pseudomonas aeruginosa, Klebsiella pneumoniae ve Acinetobacter Baumannii gibi çoklu ilaç dirençli gram-negatif bakterilere sahip hastalarda kullanım için endikedir. Polimiksin -B ye bağlı nadir bir durum olan Bartter sendromunun erken tespit edilmesi, antibiyoterapinin erken düzenlenmesini, elektrolit bozukluklarının erken dönemde düzeltilmesini sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Bartter Sendromu, Metabolik Alkaloz, Polimiksin

Presentation ID / Sunum No= 108

Oral Presentation / Sözlü Sunum

159

ORCID ID: 0009-0000-8546-0070

Sessiz Çölyak Hastalığının Nadir Bir İlk Bulgusu: Yaygın Derin Ven Trombozu ve Pulmoner Emboli

Asst. Prof. Dr. Selma Özlem Çelikdelen¹

¹SBÜ Konya Şehir Hastanesi

Özet

Giriş: Çölyak hastalığı, genetik yatkınlığı bulunan bireylerde gluten maruziyeti ile tetiklenen kronik immün aracılı bir enteropatidir. Klasik olarak diyare, kilo kaybı ve malabsorpsiyon bulguları ile ortaya çıkmakla birlikte erişkin dönemde atipik ve ekstraintestinal bulgularla da prezente olabilir. Venöz tromboembolizm, çölyak hastalığının nadir ancak yaşamı tehdit edebilen komplikasyonlarından biridir. **Olgu:** Otuz yaşında kadın hasta sağ alt ekstremitede ağrı ve şişlik nedeniyle başvurdu. Venöz Doppler ultrasonografide sağ alt ekstremitenin tüm derin venöz sistemini tutan yaygın akut derin ven trombozu, pulmoner BT anjiyografide ise bilateral subsegmenter pulmoner emboli saptandı. Laboratuvar incelemelerinde ciddi hipoalbuminemi (1,5 g/dL), hipokalemi (2,3 mmol/L) ve hipokalsemi (düzeltilmiş 6,6 mg/dL) mevcuttu. Batın görüntülemesinde asit izlendi. Proteinüri ve karaciğer sirozu bulunmayan hastada hipoalbuminemi etiyolojisi araştırılırken, ayrıntılı anamnezde son iki aydır aralıklı diyare yakınmasının olduğu öğrenildi. Çölyak serolojisinde anti-gliadin ve doku transglutaminaz antikorları pozitif bulundu. Duodenal biyopsi incelemesinde villöz atrofi, belirgin intraepitelyal lenfositoz ve Modifiye Marsh 3c ile uyumlu bulgular saptandı. Klinik, serolojik ve histopatolojik veriler doğrultusunda çölyak hastalığı tanısı konuldu. **Sonuç:** Erişkin çölyak hastalığı yıllarca sessiz seyredebilir ve belirgin gastrointestinal yakınmalar olmaksızın ciddi sistemik komplikasyonlarla ortaya çıkabilir. Açıklanamayan hipoalbuminemi, elektrolit bozuklukları ve venöz tromboembolik olaylarla başvuran hastalarda çölyak hastalığı ayırıcı tanıda akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Çölyak Hastalığı, Derin Ven Trombozu, Pulmoner Emboli, Hipoalbuminemi

A Rare Initial Manifestation of Silent Celiac Disease: Extensive Deep Vein Thrombosis and Pulmonary Embolism

Abstract

Introduction: Celiac disease is a chronic immune-mediated enteropathy triggered by dietary gluten in genetically susceptible individuals. Although it classically presents with diarrhea, weight loss, and malabsorption, atypical and extraintestinal manifestations may occur in adults. Venous thromboembolism is a rare but potentially life-threatening complication of celiac disease. **Case:** A 30-year-old woman presented with pain and swelling of the right lower extremity. Venous Doppler

ultrasonography demonstrated extensive acute deep vein thrombosis involving the entire deep venous system of the right lower extremity, while pulmonary computed tomography angiography revealed bilateral subsegmental pulmonary emboli. Laboratory investigations showed severe hypoalbuminemia (1.5 g/dL), hypokalemia (2.3 mmol/L), and hypocalcemia (6.6 mg/dL). Abdominal imaging demonstrated ascites. In the absence of proteinuria or liver cirrhosis, further evaluation revealed intermittent diarrhea over the preceding two months. Serological testing showed positive anti-gliadin and anti-tissue transglutaminase antibodies. Duodenal biopsy demonstrated villous atrophy, marked intraepithelial lymphocytosis, and findings consistent with Modified Marsh 3c classification. Based on the clinical, serological, and histopathological findings, celiac disease was diagnosed. Conclusion: Adult celiac disease may remain clinically silent for years and present with severe systemic complications rather than gastrointestinal symptoms. Celiac disease should be considered in the differential diagnosis of unexplained hypoalbuminemia, electrolyte disturbances, and venous thromboembolic events.

Keywords: Celiac Disease, Deep Vein Thrombosis, Pulmonary Embolism, Hypoalbuminemia

Presentation ID / Sunum No= 67

Oral Presentation / Sözlü Sunum

161

ORCID ID: 0000-0003-1012-3875

Sol Atriyal Hacim İndeksinin Subklinik Kardiyak Hasar Belirteci Olarak Hipertansif Hastalarda Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Fikret Keleş¹¹Ahi Evran Üniversitesi

Özet

Giriş ve Amaç: Hipertansiyon (HT), subklinik kardiyak hasara yol açabilen önemli bir kardiyovasküler risk faktörüdür. Sol atriyal hacim indeksi (LAVI), sol ventrikül diyastolik disfonksiyonunun (LVDD) erken bir göstergesi olarak kabul edilir. Bu çalışmada, asemptomatik esansiyel HT hastalarında LAVI yüksekliği prevalansını saptamak ve bunun kardiyometabolik risk faktörleri ve diyastolik disfonksiyonla ilişkisini araştırmayı amaçladık. **Gereç ve Yöntemler:** 2023-2024 yılları arasında takip edilen, 18-65 yaş arası 120 esansiyel HT hastası retrospektif olarak incelendi. Transtorasik ekokardiyografi ile LAVI hesaplandı ($>34 \text{ mL/m}^2$ artmış LAVI kabul edildi) ve diyastolik disfonksiyon göstergesi olarak ortalama E/e' oranı ölçüldü. **Bulgular:** Hastaların %37.5'inde (N=45) artmış LAVI saptandı. Artmış LAVI grubu, normal LAVI grubuna göre anlamlı derecede daha yaşlı (55.1 ± 7.8 vs. 48.5 ± 9.2 yıl, $p < 0.001$), daha yüksek VKİ'ye (30.9 ± 4.1 vs. $28.1 \pm 3.5 \text{ kg/m}^2$, $p = 0.003$) ve daha yüksek diyabet prevalansına (%37.8 vs. %18.7, $p = 0.02$) sahipti. Gruplar arasında LVEF açısından fark yokken, artmış LAVI grubunun ortalama E/e' oranı istatistiksel olarak anlamlı biçimde daha yüksekti (12.3 ± 2.8 vs. 8.5 ± 1.4 , $p < 0.001$). **Tartışma ve Sonuç:** Çalışmamız, asemptomatik HT hastalarının yaklaşık üçte birinde subklinik LA genişlemesi olduğunu göstermektedir. LAVI artışı, korunmuş LVEF'ye rağmen artmış sol ventrikül dolum basınçlarının güvenilir bir göstergesidir. Sonuç olarak, hipertansiyon hastalarının takibinde rutin LAVI ölçümü, diyastolik disfonksiyonun erken tanısında ve hedef organ hasarı taramasında klinik pratikte yer almalıdır.

Anahtar Kelimeler: Hipertansiyon; Sol Atriyal Hacim İndeksi (LAVI); Diyastolik Disfonksiyon; Ekokardiyografi; Subklinik Kardiyak Hasar

Left Atrial Volume Index As a Marker of Subclinical Cardiac Damage in Hypertensive Patients

Abstract

Introduction and Aim: Hypertension (HT) is a major cardiovascular risk factor that can lead to subclinical cardiac damage. Left atrial volume index (LAVI) is considered an early indicator of left ventricular diastolic dysfunction (LVDD). We aimed to determine the prevalence of elevated LAVI in patients with asymptomatic essential hypertension and to investigate its relationship with cardiometabolic risk factors and markers of diastolic dysfunction. **Materials and Methods:** A

retrospective study was conducted on 120 patients with essential HT, aged 18-65, followed between 2023 and 2024. LAVI was calculated via transthoracic echocardiography (defined as elevated if >34 mL/m²), and the mean E/e' ratio was measured as an indicator of diastolic dysfunction. Results: Elevated LAVI was observed in 37.5% (N=45) of patients. The elevated LAVI group was significantly older (55.1 ± 7.8 vs. 48.5 ± 9.2 years, $p < 0.001$), had a higher BMI (30.9 ± 4.1 vs. 28.1 ± 3.5 kg/m², $p = 0.003$), and a higher prevalence of diabetes (37.8% vs. 18.7%, $p = 0.02$) compared to the normal LAVI group. While there was no significant difference in LVEF between the groups, the mean E/e' ratio was significantly higher in the elevated LAVI group (12.3 ± 2.8 vs. 8.5 ± 1.4 , $p < 0.001$). Conclusion: Our study demonstrates that approximately one-third of asymptomatic hypertensive patients exhibit subclinical LA enlargement. Elevated LAVI is a reliable marker of increased left ventricular filling pressures despite preserved LVEF. Consequently, routine LAVI measurement should be included in clinical practice for the early detection of diastolic dysfunction and screening for target organ damage in hypertensive patients.

Keywords: Hypertension; Left Atrial Volume Index (LAVI); Diastolic Dysfunction; Echocardiography; Subclinical Cardiac Damage

Presentation ID / Sunum No= 35

Oral Presentation / Sözlü Sunum

163

ORCID ID: 0000-0001-5098-3664

Son 12 Ayda Çocuklar İçin Özel Gereksinim Raporu (ÇÖZGER)'na Başvuran Otizm Spektrum Bozukluğu Tanılı Çocuk ve Ergenlerin Demografik ve Klinik Özellikleri: Tanımlayıcı Bir Araştırma

Exp. Dr. Armağan Aral¹

¹İzmir Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Armağan ARAL

Özet

Amaç: Bu çalışmada, Çocuklar İçin Özel Gereksinim Raporu (ÇÖZGER) polikliniğine başvuran Otizm Spektrum Bozukluğu (OSB) tanılı çocuk ve ergenlerin demografik ve klinik özelliklerinin incelenmesi amaçlandı. **Yöntem:** Araştırma, İzmir Şehir Hastanesi Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Kliniği ÇÖZGER biriminde değerlendirilen OSB tanılı olguların dosya kayıtlarının geriye dönük incelenmesiyle gerçekleştirildi. Çalışmaya 0-18 yaş aralığında 153 olgu dahil edildi. Olguların sosyodemografik özellikleri, psikiyatrik ve medikal eş tanıları, ilaç kullanımları ve özel eğitim süreleri değerlendirildi. **Bulgular:** Olguların yaş ortalaması 7.32 ± 3.31 yıl olup %79.1'i erkekti. Psikiyatrik komorbidite %19 oranında saptanırken en sık eşlik eden tanı Dikkat Eksikliği Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) (%15.6), medikal eş tanıları içinde ise epilepsi (%9.8) idi. Olguların %53.9'unun psikiyatrik ilaç kullandığı ve ortalama özel eğitim süresinin 33.46 ± 27.42 ay olduğu belirlendi. **Sonuç:** Bulgularımız, OSB tanılı çocuklarda erkek cinsiyetin baskın olduğunu, DEHB ve epilepsinin sık eşlik ettiğini ve uzun süreli özel eğitim gereksiniminin yaygın olduğunu göstermektedir. ÇÖZGER değerlendirmelerinde multidisipliner yaklaşımın önemli olduğu düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi, Otizm Spektrum Bozukluğu, Psikiyatrik Komorbidite, Sosyodemografik Özellikler

Presentation ID / Sunum No= 130

Oral Presentation / Sözlü Sunum

164

ORCID ID: 0000-0002-2178-6140

St-Yükselmeli Miyokard Enfarktüsü Sonrası Hastane İçi Malign Ventriküler Aritmilerin Öngörülmesinde Sistemik İnflamasyonun Agregatif İndeksinin (AISI) Rolü

Exp. Dr. Onur Altınkaya¹

¹Erzurum Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Bu çalışmada, primer perkütan koroner girişim (PKG) uygulanan ST-yükselmeli miyokard enfarktüsü (STEMI) hastalarında başvuru anında hesaplanan sistemik inflamasyonun agregatif indeksinin (AISI) hastane içi malign ventriküler aritmi (MVA; VT/VF) gelişimini öngörmedeki bağımsız rolü araştırıldı. **Gereç ve Yöntem:** Primer PKG uygulanan 436 STEMI hastası retrospektif olarak incelendi. AISI = (Nötrofil × Monosit × Trombosit) / Lenfosit formülüyle başvuru tam kan sayımından hesaplandı. Primer sonlanım hastane yatışı süresince gelişen VT veya VF idi. Optimal cut-off değeri Youden indeksine dayalı ROC analizi ile belirlendi. Tek değişkenli logistik regresyon analizinde $p < 0.005$ olan parametrelerle çok değişkenli regresyon modeli oluşturuldu. **Bulgular:** 35 hastada (%8) hastane içi MVA gelişti. MVA grubunda AISI anlamlı olarak daha yüksek bulundu [2471 (1388–3600)'e karşın 703 (446–1053); $p < 0,001$]. ROC analizinde AISI için AUC değeri 0.887 (%95 GA: 0.815–0.948) olarak hesaplandı. Youden indeksine göre optimal cut-off AISI ≥ 1447.9 (duyarlılık: %74.3; özgüllük: %91.5) olarak saptandı. Multivaryant lojistik regresyonda AISI, Killip III–IV ve EF'den bağımsız olarak MVA için bağımsız öngördürücü olarak belirlendi [OR: 1,14 (%95 GA: 1,07–1,22); $p < 0,001$]. **Sonuç:** AISI, STEMI hastalarında hastane içi malign ventriküler aritmi için güçlü ve bağımsız bir öngördürücüdür. Başvuruda rutin tam kan sayımından hesaplanabilen bu ek maliyetsiz indeksin erken risk sınıflandırmasına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: STEMI, Malign Ventriküler Aritmi, AISI, İnflamasyon

The Role of the Aggregate Index of Systemic Inflammation (AISI) in Predicting In-Hospital Malignant Ventricular Arrhythmias After St-Elevation Myocardial Infarction

Abstract

Objective: This study investigated the independent role of the aggregate index of systemic inflammation (AISI), calculated at admission, in predicting the development of in-hospital malignant ventricular arrhythmia (MVA; VT/VF) in patients with ST-elevation myocardial infarction (STEMI) who underwent primary percutaneous coronary intervention (PCI). **Materials and Methods:** 436 STEMI patients who underwent primary PCI were retrospectively examined. AISI was calculated from the

admission complete blood count using the formula: $AISI = (Neutrophil \times Monocyte \times Platelet) / Lymphocyte$. The primary endpoint was VT or VF developing during hospital stay. The optimal cut-off value was determined by ROC analysis based on the Youden index. A multivariate regression model was created with parameters where $p < 0.005$ in the univariate logistic regression analysis. Results: 35 patients (8%) developed in-hospital MVA. AISI was found to be significantly higher in the MVA group [2471 (1388–3600) vs. 703 (446–1053); $p < 0.001$]. In ROC analysis, the AUC value for AISI was calculated as 0.887 (95% CI: 0.815–0.948). According to the Youden index, the optimal cut-off was determined as $AISI \geq 1447.9$ (sensitivity: 74.3%; specificity: 91.5%). In multivariate logistic regression, AISI was determined as an independent predictor for MVA, independent of Killip III–IV and EF [OR: 1.14 (95% CI: 1.07–1.22); $p < 0.001$]. Conclusion: AISI is a strong and independent predictor of in-hospital malignant ventricular arrhythmia in STEMI patients. It is believed that this additional, cost-free index, which can be calculated from routine complete blood counts, may contribute to early risk classification in the application.

Keywords: STEMI, Malignant Ventricular Arrhythmia, AISI, Inflammation

Presentation ID / Sunum No= 120

Oral Presentation / Sözlü Sunum

166

ORCID ID: 0000-0002-6798-701X

Status Epileptikus Hastalarında Akut ve Taburculuk Dönemi İnflamatuvar İndekslerinin Dinamik Değişimi ve Hastanede Yatış Süresi ile İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Oruç Şahin¹, Asst. Prof. Dr. Recep Dönmez¹

¹Aksaray Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Recep Dönmez

Özet

Amaç: Status epileptikus (SE), yüksek morbidite ile seyreden ve hastanede yatış süresini uzatan ciddi bir nörolojik acildir. Akut SE sırasında gelişen sistemik inflamatuvar yanıtın klinik sonuçları etkileyebileceği bilinmekle birlikte, akut inflamatuvar yükün hastanede yatış süresi (HYS) üzerindeki etkisi net değildir. Bu çalışmanın amacı, özellikle Sistemik İmmün-İnflamasyon İndeksi (SII) ve Nötrofil/Lenfosit Oranı (NLR) olmak üzere akut inflamasyon belirteçlerinin SE hastalarında HYS ile ilişkisini değerlendirmektir. **Yöntem:** Bu retrospektif çalışmaya SE tanısı alan 68 hasta dahil edildi. Hastaların demografik özellikleri, akut - taburculuk dönem laboratuvar parametreleri ve yatış süreleri kaydedildi. SII ve NLR, acil başvuru sırasında alınan kan örneklerinden hesaplandı. Akut ve taburculuk dönemleri arasındaki inflamatuvar parametre değişimleri Wilcoxon işaretli sıralar testi ile analiz edildi. Akut inflamatuvar indeksler ile HYS arasındaki ilişki Spearman korelasyon analizi ile değerlendirildi. **Bulgular:** CRP, WBC, nötrofil sayısı, glukoz, SII ve NLR değerleri taburculuk döneminde akut döneme kıyasla anlamlı olarak daha düşük bulundu (tümü $p < 0.001$). Albümin düzeyleri anlamlı şekilde arttı ($p = 0.001$). Lenfosit, hemoglobin ve trombosit düzeylerinde anlamlı değişiklik saptanmadı. Spearman analizine göre HYS, akut SII ($\rho = 0.364$, $p = 0.002$) ve akut NLR ($\rho = 0.317$, $p = 0.008$) ile pozitif yönde anlamlı korelasyon gösterdi. Taburculuk dönemindeki hiçbir inflamatuvar parametre HYS ile ilişkili değildi. **Sonuç:** Akut dönemde yüksek SII ve NLR düzeyleri, SE hastalarında uzamış hastane yatışı ile ilişkilidir. Bu bulgu, klinik seyri belirleyen temel faktörün tedavi sonrası inflamatuvar durum değil, başlangıçtaki akut inflamatuvar yük olduğunu göstermektedir. Akut sistemik inflamasyon belirteçlerinin SE’de prognostik değer taşıdığı ve erken dönemdeki inflamatuvar aktivitenin iyileşme sürecini etkileyebileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Status Epileptikus, İnflamasyon, SII, NLR

Dynamic Changes in Acute and Discharge Inflammatory Indices and Their Association With Length of Hospital Stay in Patients With Status Epilepticus

Abstract

167

Objective: Status epilepticus (SE) is a severe neurological emergency associated with high morbidity and prolonged hospital stay. Although the systemic inflammatory response that develops during acute SE is known to influence clinical outcomes, the specific impact of the acute inflammatory load on the length of hospital stay (LOS) remains unclear. This study aims to evaluate the relationship between acute inflammation markers, particularly the Systemic Immune-Inflammation Index (SII) and the Neutrophil-to-Lymphocyte Ratio (NLR), and LOS in patients with SE. **Methods:** A total of 68 patients diagnosed with SE were included in this retrospective study. Patients' demographic characteristics, laboratory parameters during the acute and discharge periods, and lengths of stay were recorded. SII and NLR were calculated from blood samples obtained at the time of emergency admission. Changes in inflammatory parameters between the acute and discharge periods were analyzed using the Wilcoxon signed-rank test. The relationship between acute inflammatory indices and LOS was evaluated using Spearman's correlation analysis. **Results:** CRP, WBC, neutrophil count, glucose, SII, and NLR values were significantly lower at discharge compared to the acute phase (all $p < 0.001$). Albumin levels increased significantly ($p = 0.001$). No significant changes were observed in lymphocyte, hemoglobin, and platelet levels. According to Spearman's analysis, LOS showed a significant positive correlation with acute SII ($\rho = 0.364$, $p = 0.002$) and acute NLR ($\rho = 0.317$, $p = 0.008$). None of the inflammatory parameters measured at discharge were associated with LOS. **Conclusion:** High SII and NLR levels in the acute phase are associated with a prolonged length of hospital stay in patients with SE. This finding indicates that the primary factor determining the clinical course is the initial acute inflammatory load rather than the post-treatment inflammatory status. It is suggested that acute systemic inflammation markers hold prognostic value in SE, and early-stage inflammatory activity may actively influence the recovery process.

Keywords: Status Epilepticus, Inflammation, SII, NLR

Presentation ID / Sunum No= 184

Oral Presentation / Sözlü Sunum

168

ORCID ID: 0000-0003-4790-3146

Suprapatellar Yağ Yastıkçığı Ödemi: Kantitatif Morfometrik MRG Analizi ve Eşlik Eden Diz Patolojileriyle İlişkisi

Dr. Esra Çıvgın¹¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Amaç: Manyetik rezonans görüntüleme(MRG) ile SPYY (Suprapatellar Yağ Yastıkçığı) ödemi saptanan ve saptanmayan dizler arasında sinyal intensitesi (Sİ), morfometrik ölçümler ve yağ yastıkçığı hacmi açısından kantitatif farklılıkları saptamak; SPYY ödemi ile demografik değişkenler (yaş, cinsiyet, taraf) ve prepatellar, Hoffa yağ yastığı ödemi, eklem efüzyonu arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. **Gereç ve Yöntem:** Tek merkezli, retrospektif çalışmada, mart 2019 ile mart 2021 tarihleri arasında ön diz ağrısı nedeniyle MRG çekilen 47 hastaya ait 85 diz MRG incelenmiştir. SPYY ödemi; yağ baskılamalı sagittal görüntülerde kas sinyalinden yüksek sıvı sinyalinden düşük sinyal artışı ve posterior konturun konveks görünümü esas alınarak değerlendirilmiştir. Her diz için SPYY Sİ, rölatif Sİ ($RSİ = [SPYY\ Sİ - \text{prefemoral Sİ}] / \text{gürültü}$), anteroposterior (AP), kraniokaudal (KK), oblik (OBL) ve transvers (TR) çaplar ile yağ yastıkçığı hacmi ($TR \times CC \times OBL \times 0,52$) ölçülmüştür. İstatistiksel analizde sürekli değişkenler için Mann-Whitney U testi, kategorik değişkenler için ki-kare testi ve gerektiğinde Fisher'ın kesin testi kullanılmış; $p < 0,05$ anlamlı kabul edilmiştir. **Bulgular:** SPYY ödemi olan 56 (%65,9) dize SPYY Sİ ($907,4 \pm 365,0$ 'a karşı $535,7 \pm 158,6$; $p < 0,001$), RSİ (medyan 6,88'e karşı 1,50; $p < 0,001$), tüm morfometrik çaplar (AP, KK, OBL, TR; $p \leq 0,005$) ve yağ yastıkçığı hacmi ($4917,6 \pm 1867,5\ mm^3$ 'e karşı $3025,7 \pm 1360,6\ mm^3$; $p < 0,001$) anlamlı derecede yüksek bulunmuştur. Sağ dizlerde SPYY ödemi sıklığı (%84,6), sol dizlere göre (%50,0) anlamlı derecede yüksek saptanmıştır ($p = 0,002$). Prepatellar ödem, Hoffa yağ yastığı ödemi ve eklem efüzyonu ile SPYY ödemi arasında anlamlı ilişki izlenmemiştir ($p > 0,05$). Yağ yastıkçığı hacmi erkeklerde kadınlara göre anlamlı derecede yüksek bulunmuş ($p < 0,001$), ancak SPYY ödemi sıklığı cinsiyetler arasında farklılık göstermemiştir. **Sonuç:** Kantitatif sinyal ve morfometrik parametreler SPYY ödemi güvenilir biçimde ayırt etmektedir. Sağ diz predominansı özgün bir bulgu olup etiyolojik mekanizmaların aydınlatılması için prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır. SPYY ödemi, eşlik eden diz patolojilerinden bağımsız bir MRG bulgusudur.

Anahtar Kelimeler: Suprapatellar Yağ Yastıkçığı, Diz MRG, Ödem, Morfometri, Kantitatif Analiz

Presentation ID / Sunum No= 68

Oral Presentation / Sözlü Sunum

169

ORCID ID: Orcid ID 0000-0001-9972-7020

Tetrapleji ve Solunum Yetmezliği ile Komplike Olan Dermatomyozitin Yoğun Bakım Yönetimi

Dr. Şule Asri¹

¹Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Dermatomyozit (DM), proksimal kas güçsüzlüğü, karakteristik deri döküntüleri ve artmış kas enzim düzeyleriyle seyreden idiyopatik inflamatuvar bir miyopatidir. Bu olgu sunumunda, son derece nadir görülen tetrapleji ve solunum yetmezliği komplikasyonları gelişen 18 yaşında erkek bir hastanın yoğun bakım yönetimi aktarılmaktadır. Hasta, güçsüzlük ve merdiven çıkmakta güçlük şikayetiyle dış merkeze başvurdu. Fizik muayenede proksimal kas güçsüzlüğü, hipoestezi ve azalmış derin tendon refleksleri saptandı. Yüksek CK (>1500 U/L), LDH ve AST değerleri, pozitif ANA ve miyopatiyle uyumlu EMG bulguları ile deltoid kas biyopsisindeki inflamatuvar değişiklikler dermatomyozit tanısını destekledi. PET-CT ile malignite ekarte edildi. Hastaya 5 gün boyunca 1 g/gün metilprednizolon ve siklofosfamid tedavisi uygulandıktan sonra oral kortikosteroid ile taburcu edildi. Taburculuktan 2 gün sonra hasta kuadripleji ve solunum yetmezliği ile acil servise başvurdu. Entübe edilerek yoğun bakıma alındı; COVID-19 PCR testi iki kez negatif saptandı. Akdeniz Üniversitesi Yoğun Bakım Ünitesi'ne nakledilen hastaya şiddetli ARDS nedeniyle 16 saat prone pozisyon uygulandı, komplikasyonsuz trakeostomi açıldı. Kardiyak değerlendirmede EF %60 olarak ölçüldü. DM'ye yönelik tedavi kapsamında 8 seans plazmaferez ve 5 gün intravenöz immünoglobulin (IVIG) uygulandı; 21 günde bir IVIG tekrarı planlandı. Takibin 6. haftasında CK değerleri 1628'den 263 U/L'ye geriledi; başlangıçta tetraplejik olan hastanın kas gücü üst ve alt ekstremitelerde belirgin şekilde iyileşti. Hasta, izleminin 7. haftasında trakeostomize olarak mekanik ventilatörden başarıyla ayrıldı ve spontan solunumla takibine devam etti. hastanın kas gücünün yerine gelmesi sonrası 3. ayında tekrar yoğun bakıma alınarak dekanüle edildi. Bu olgu; dermatomyozitin nadir de olsa tetrapleji ve solunum yetmezliğiyle komplike olabileceğini ve yoğun bakım destekli agresif immünsüpresif tedavinin kurtarıcı olabileceğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dermatomyositis; Tetraplegia; Respiratory Failure; Critical Care

Critical Care Management of Dermatomyositis Complicated With Tetraplegia and Respiratory Failure

Abstract

170

Dermatomyositis is an idiopathic inflammatory myopathy that typically presents with proximal muscle weakness, characteristic skin manifestations, and elevated muscle enzyme. While the disease can involve multiple organ systems, complications such as tetraplegia and respiratory failure remain exceptionally rare. Here we describe the clinical course and intensive care management of an 18-year-old male patient in whom the disease took a particularly severe and life-threatening trajectory. The patient first presented with progressive proximal weakness and difficulty performing routine physical tasks. Workup revealed markedly elevated CK, LDH, and AST levels alongside a positive ANA panel, myopathic EMG changes, and muscle biopsy findings consistent with inflammatory myopathy. PET-CT was performed to rule out an underlying malignancy, which was not identified. Following intravenous methylprednisolone and cyclophosphamide, the patient was discharged on oral corticosteroids. Within two days, however, he returned with quadriplegia and acute respiratory failure, necessitating intubation and intensive care admission. SARS-CoV-2 infection was excluded on two separate occasions. On transfer to our unit, the patient required prone positioning for refractory ARDS and underwent early tracheostomy given the anticipated prolonged ventilatory course. Superimposed pneumonia was treated with broad-spectrum antibiotics. Cardiac assessment demonstrated preserved systolic function. Given the severity of neuromuscular involvement, plasmapheresis was initiated on alternate days for eight sessions, complemented by intravenous immunoglobulin therapy repeated on a three-weekly schedule. Over the following weeks, CK levels declined steadily from 1628 to 263 U/L, and motor strength improved progressively, beginning in the proximal upper limb musculature. By the seventh week, the patient was successfully weaned from mechanical ventilation and decannulated, ultimately ambulating with assistance. This case illustrates that dermatomyositis, though rarely, may pursue a fulminant course complicated by tetraplegia and ventilatory failure. Timely escalation to combined immunosuppressive therapy alongside comprehensive critical care support proved essential to achieving a favorable outcome.

Keywords: Dermatomyositis; Tetraplegia; Respiratory Failure; Critical Care

Presentation ID / Sunum No= 170

Oral Presentation / Sözlü Sunum

171

ORCID ID: 0000-0003-1391-0647

Tip 2 Diyabetes Mellitus'ta Glisemik Kontrol ile İnflamasyon İndeksleri Arasındaki İlişki

Dr. Beril Turan Erdoğan¹¹Gaziosmanpaşa Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

GİRİŞ Tip 2 diyabetes mellitusta (DM) kronik düşük dereceli sistemik inflamasyon, diyabetik komplikasyonların patogeneğinde kritik rol oynamaktadır. Nötrofil/lenfosit oranı (NLR), platelet/lenfosit oranı (PLR), monosit/lenfosit oranı (MLR), sistemik immün inflamasyon indeksi (SII), sistemik inflamasyon yanıt indeksi (SIRI) ve agregat immün inflamasyon indeksi (AISI) gibi hematolojik inflamasyon indeksleri; rutin hemogramdan hesaplanan, pratik, düşük maliyetli ve erişilebilir parametrelerdir. Ancak bu indekslerin glisemik kontrol kalitesine göre farklılaşp farklılaşmadığı yeterince araştırılmamıştır. **YÖNTEM** Bu kesitsel tek merkezli çalışmaya 80 erişkin Tip 2 DM hastası dahil edildi. Hastalar HbA1c düzeyine göre iki gruba ayrıldı: Grup 1 (HbA1c ≤%7, n=40) ve Grup 2 (HbA1c >%7, n=40). NLR, PLR, MLR, SII, SIRI, AISI ve AISI/hemoglobin (AISI/Hgb) indeksleri rutin hemogram parametrelerinden hesaplandı. Karşılaştırmalarda Shapiro-Wilk normallik testi sonucuna göre Student t-testi, Mann-Whitney U testi veya Ki-kare testi kullanıldı. FIB-4 skoru hepatik fibrozis riski değerlendirmesi amacıyla ek olarak hesaplandı. p<0.05 istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. **BULGULAR** Yaş (p=0.619), cinsiyet (p=0.225) ve statin kullanımı (p=0.439) açısından gruplar benzerdi. DM süresi Grup 2'de anlamlı olarak daha uzun bulundu (10.0 vs 6.0 yıl, p=0.024); insülin veya OAD+insülin kullanan hasta oranı belirgin biçimde yüksekti (p=0.001). İnflamasyon indeksleri arasında yalnızca PLR gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık gösterdi (126.3±40.8 vs 105.8±36.3, p=0.020). NLR, MLR, SII, SIRI, AISI ve AISI/Hgb açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı. Biyokimyasal parametreler incelendiğinde glukoz (p<0.001), ALT (p=0.029), HDL (p=0.015) ve trigliserid (p=0.001) anlamlı farklıyken FIB-4 skoru benzer bulundu (p=0.617). **SONUÇ** Tip 2 DM'de kötü glisemik kontrol hematolojik inflamasyon indekslerini belirgin biçimde etkilememekte; incelenen indeksler arasında yalnızca PLR anlamlı farklılık göstermektedir. Bununla birlikte ALT yüksekliği, HDL düşüklüğü ve trigliserid yüksekliği metabolik bozulunun sürdüğüne işaret etmektedir. Bu bulgular glisemik kontrolün inflamatuvar süreçler üzerindeki etkisinin karmaşık yapısını ortaya koymakta; daha büyük örneklemli prospektif çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tip 2 Diyabetes Mellitus, Glisemik Kontrol, İnflamasyon İndeksleri, Platelet/lenfosit Oranı (PLR), HbA1c

The Relationship Between Glycemic Control and Inflammatory Indices in Type 2 Diabetes Mellitus

Abstract

172

INTRODUCTION Chronic low-grade systemic inflammation plays a critical role in the pathogenesis of diabetic complications in type 2 diabetes mellitus (DM). Hematological inflammatory indices such as the neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR), platelet-to-lymphocyte ratio (PLR), monocyte-to-lymphocyte ratio (MLR), systemic immune-inflammation index (SII), systemic inflammation response index (SIRI), and aggregate immune-inflammation index (AISI) are practical, low-cost parameters derived from routine complete blood counts. Whether these indices differ according to glycemic control quality has not been sufficiently investigated. **METHODS** This cross-sectional single-center study included 80 adult patients with type 2 DM divided into two groups based on HbA1c: Group 1 (HbA1c $\leq 7\%$, n=40) and Group 2 (HbA1c $> 7\%$, n=40). NLR, PLR, MLR, SII, SIRI, AISI, and AISI/hemoglobin (AISI/Hgb) were calculated from routine hemogram parameters. Comparisons were performed using the Student t-test, Mann-Whitney U test, or chi-square test based on Shapiro-Wilk normality results. The FIB-4 score was additionally calculated to assess hepatic fibrosis risk. Statistical significance was set at $p < 0.05$. **RESULTS** Groups were comparable in age ($p = 0.619$), sex ($p = 0.225$), and statin use ($p = 0.439$). DM duration was significantly longer in Group 2 (10.0 vs 6.0 years, $p = 0.024$), and insulin or OAD+insulin use was markedly higher ($p = 0.001$). Among inflammatory indices, only PLR differed significantly between groups (126.3 ± 40.8 vs 105.8 ± 36.3 , $p = 0.020$). NLR, MLR, SII, SIRI, AISI, and AISI/Hgb showed no significant difference. Glucose ($p < 0.001$), ALT ($p = 0.029$), HDL ($p = 0.015$), and triglycerides ($p = 0.001$) differed significantly between groups, while FIB-4 scores were similar ($p = 0.617$). **CONCLUSION** Poor glycemic control in type 2 DM does not substantially affect hematological inflammatory indices; only PLR showed a significant difference. However, elevated ALT, reduced HDL, and elevated triglycerides indicate ongoing metabolic deterioration. These findings underscore the complex relationship between glycemic control and inflammatory processes, and larger prospective studies are warranted.

Keywords: Type 2 Diabetes Mellitus, Glycemic Control, Inflammatory Indices, Platelet-To-Lymphocyte Ratio (PLR), HbA1c

Presentation ID / Sunum No= 86

Oral Presentation / Sözlü Sunum

173

ORCID ID: 0000-0001-9700-3440

Türkiye'de Ergen ve Genç Erişkinlerde (15-39 Yaş) Kanseri Epidemiyolojisi: Globocan 2020 ve Ulusal Verilerle Karşılaştırmalı Bir Değerlendirme

Asst. Prof. Dr. Guven Turan¹

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ergen ve genç erişkin (EGE) popülasyonda (15-39 yaş) kanser insidansını ve mortalitesini GLOBOCAN 2020 ve Türkiye Kanseri İstatistikleri verileri ile küresel bulgularla karşılaştırmalı olarak değerlendirmek ve bu yaş grubuna özgü epidemiyolojik örüntüleri ortaya koymaktır. **Yöntem:** İkincil veri analizi yöntemiyle gerçekleştirilen bu çalışmada IARC GLOBOCAN 2020 veritabanı, T.C. Sağlık Bakanlığı Türkiye Kanseri İstatistikleri (2009-2017) ve TÜİK ölüm istatistikleri kullanılmıştır. Veriler kamuya açık ve anonimleştirilmiş kaynaklardan elde edilmiş olup etik kurul onayı gerekmemektedir. Bulgular yaşa standardize insidans hızları (YSİH) ve mortalite hızları (YSMoH) üzerinden cinsiyet ve yaş gruplarına (15-19, 20-29, 30-39 yaş) göre değerlendirilmiştir; Türkiye verileri ve Dünya ortalaması karşılaştırılmıştır. Bulgular: Türkiye'de 15-39 yaş grubunda YSİH erkeklerde 100 binde 34.7, kadınlarda 66.5'tir; her iki değer de Dünya ortalamalarının (erkek: 27.6, kadın: 51.0) ve aynı İGE grubundaki ülke ortalamalarının üzerindedir. 30-39 yaş kadınlarda insidans hızı 129.1/100 bine ulaşmakta olup Dünya ortalamasının yaklaşık %23 üzerindedir. Kadınlarda tiroit kanseri tüm EGE yaş gruplarında en sık görülen kanser türü iken 30-39 yaşta meme kanseri öne geçmekte ve bu gruptaki kansere bağlı ölümlerin %33.6'sından sorumlu olmaktadır. Erkeklerde 15-29 yaş grubunda testis kanseri dominant tanıdır; 30-39 yaşta ise beyin/merkezi sinir sistemi kanserleri ve akciğer kanseri mortalitede ön plana çıkmaktadır. Mortalite açısından Türkiye değerleri Dünya ortalamasıyla büyük ölçüde benzerdir; ancak TÜİK verilerine göre 25-34 yaş kadınlarda kanser, tüm ölüm nedenleri arasında birinci sıradadır. **Sonuç:** Türkiye'de EGE kanser insidans hızları, özellikle kadınlarda, küresel ortalamaların üzerindedir. Tiroit ve meme kanserleri bu popülasyonda öncelikli halk sağlığı sorunu oluşturmaktadır. Meme kanseri erken tanı girişimlerinin 30-39 yaş grubunu kapsamaması, ulusal kanser kayıt sisteminin EGE'ye özgü sağkalım verilerini düzenli olarak yayımlaması ve bu yaş grubuna yönelik farkındalık programlarının güçlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ergen ve Genç Erişkin Onkoloji; Kanseri Epidemiyolojisi; Türkiye; İnsidans; Mortalite

Presentation ID / Sunum No= 111

Oral Presentation / Sözlü Sunum

174

ORCID ID: 0000-0002-7178-2164

Üç Yıllık İntrakraniyal Mekanik Trombektomi Deneyimi: 540 Erişkin Büyük Damar Oklüzyonu Hastasının Tek Merkez Sonuçları

Exp. Dr. Özgür Zülfükar Ertuğrul¹

¹Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Üç Yıllık İntrakraniyal Mekanik Trombektomi Deneyimi: 540 Erişkin Büyük Damar Oklüzyonu Hastasının Tek Merkez Sonuçları Amaç: Bu çalışmada, merkezimizde üç yıllık dönemde akut büyük damar oklüzyonu nedeniyle uygulanan intrakraniyal mekanik trombektomi işlemlerinin demografik özellikler, zaman parametreleri, vasküler giriş yolları, rekanalizasyon başarısı, mortalite ve 90. gün klinik sonuçları açısından değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç Ve Yöntem: Akut büyük damar oklüzyonu nedeniyle mekanik trombektomi uygulanan 540 erişkin hasta retrospektif olarak incelendi. Aynı dönemde tedavi edilen 3 pediatrik hasta ayrı bir alt grup olarak değerlendirildi ve erişkin kohort analizine dahil edilmedi. Fonksiyonel bağımsızlık 90. günde mRS 0-2 olarak, başarılı rekanalizasyon TICI 2b-3 olarak ve ileri düzey rekanalizasyon TICI 2c-3 olarak tanımlandı. Bulgular: Erişkin hastaların 247'si kadın, 293'ü erkekti. Ortalama yaş 72,8 yıl olup kadınlarda 69 yıl, erkeklerde 76 yıl olarak hesaplandı. Başvuru NIHSS skoru ortalama 12, işlem sonrası NIHSS skoru ortalama 6 idi. Ortalama kapı-ponksiyon süresi 51 dakika, semptom-ponksiyon süresi 125 dakika olarak bulundu. TICI 2b-3 başarılı rekanalizasyon oranı %91,9, TICI 2c-3 ileri düzey rekanalizasyon oranı %84,8 idi. Hastane içi mortalite %13,7, 90. gün mRS 0-2 oranı %41 olarak saptandı. Sonuç: Üç yıllık tek merkez deneyimimizde mekanik trombektomi, akut büyük damar oklüzyonlarında yüksek rekanalizasyon başarısı ile uygulanmıştır. Hızlı hasta akışı, multidisipliner organizasyon ve deneyimli ekip yönetimi klinik sonuçlar açısından belirleyici görünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mekanik Trombektomi; Büyük Damar Oklüzyonu; Rekanalizasyon

Three-Year Single-Center Experience With Intracranial Mechanical Thrombectomy in 540 Adult Patients With Acute Large Vessel Occlusion

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate our three-year single-center experience with intracranial mechanical thrombectomy for acute large vessel occlusion in terms of demographic characteristics, time metrics, vascular access routes, recanalization success, mortality, and 90-day clinical outcomes. **Materials And Methods:** A total of 540 adult patients who underwent mechanical thrombectomy for acute large vessel occlusion were retrospectively analyzed. Three pediatric patients treated during the

same period were evaluated as a separate subgroup and were not included in the adult cohort analysis. Functional independence was defined as a modified Rankin Scale score of 0-2 at 90 days. Successful recanalization was defined as TICI 2b-3, and advanced recanalization was defined as TICI 2c-3. Results: Of the adult patients, 247 were female and 293 were male. The mean age was 72.8 years; it was 69 years in female patients and 76 years in male patients. The mean admission NIHSS score was 12, and the mean postprocedural NIHSS score was 6. The mean door-to-puncture time was 51 minutes, and the mean symptom-to-puncture time was 125 minutes. Successful recanalization, defined as TICI 2b-3, was achieved in 91.9% of patients, while advanced recanalization, defined as TICI 2c-3, was achieved in 84.8%. In-hospital mortality was 13.7%, and the 90-day mRS 0-2 rate was 41%. Conclusion: In our three-year single-center experience, mechanical thrombectomy for acute large vessel occlusion was associated with high recanalization rates. Rapid workflow, multidisciplinary organization, and experienced team management appear to be important determinants of clinical outcomes.

Keywords: Mechanical Thrombectomy; Large Vessel Occlusion; Recanalization

Presentation ID / Sunum No= 104

Oral Presentation / Sözlü Sunum

176

ORCID ID: AŞKI VURAL ORCID: 0000-0002-4370-720X

Üçüncü Basamak Hastane İç Hastalıkları Polikliniklerinde Anemi Ön Tanısıyla Yatışı Yapılan Erkek Hastaların Etiyolojik Değerlendirilmesi

Dr. Aşkı Vural¹

¹Adıyaman Üniversitesi Tıp Fakültesi Adıyaman Eğitim Ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Anemi laboratuvar bulgusudur. Erkeklerde hemoglobin değerinin 13 g/dL'nin altına düşmesi anemi olarak tanımlanır. Erkeklerde anemi her yaşta patolojik kabul edilir ve etiyolojisinin araştırılması önemlidir. Bu çalışma, üçüncü basamak eğitim ve araştırma hastanesi iç hastalıkları polikliniklerinden anemi ön tanısı ile yatışı yapılan erkek hastaların etiyolojik olarak değerlendirilmesini amaçlamıştır. **Yöntem:** Bu çalışma, Adıyaman Eğitim ve Araştırma Hastanesi İç Hastalıkları Polikliniklerinde 2025 yılı Ekim, Kasım ve Aralık ayları arasında anemi ön tanısı ile yatışı yapılan erkek hastalar üzerinde retrospektif olarak gerçekleştirilmiştir. Tam kan sayımında hemoglobin düzeyi 13 g/dL'nin altında olan, 18 yaş üzeri erkek hastalar çalışmaya dahil edilmiştir. **Bulgular:** Çalışmaya toplam 134 erkek hasta dahil edildi. Hastaların yaş ortalaması 63,41±18,49 yıl, ortalama hemoglobin düzeyi 9,18±2,50 g/dL olarak bulundu. En sık etiyoloji Kronik Hastalık Anemisi (%38,1) olup, bunu Demir Eksikliği Anemisi (%32,8), Vitamin B12 Eksikliği Anemisi (%19,4) ve Maligniteye bağlı anemi (%9,7) izledi. Hastaların %90,3'ünde benign, %9,7'sinde malign etiyoloji saptandı. Benign/malign etiyoloji oranı 9,3:1 olarak bulundu. **Sonuç:** Üçüncü basamak hastanede anemi ön tanısıyla yatırılan erişkin erkek hastalarda en sık neden Kronik Hastalık Anemisi olup, malign nedenler arasında gastrointestinal sistem maligniteleri ön plandadır. Özellikle ileri yaş erkek hastalarda malignite açısından ayrıntılı değerlendirme önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anemi, Erkek, Etiyoloji, Üçüncü Basamak Hastane, İç Hastalıkları

Presentation ID / Sunum No= 88

Oral Presentation / Sözlü Sunum

177

ORCID ID: 0000-0001-6238-2727

Yaşlı Osteoporozlu Bireylerde Koruyucu Fizyoterapi ve Prehabilitasyon Girişimlerinin Rolü

Asst. Prof. Dr. Ahmet Güneş¹

¹Karabük University

Özet

Yaşlı nüfusun artmasına paralel olarak osteoporoz, kırık riskini artıran yaygın bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Dünyada yaşlı bireylerde osteoporoz prevalansı yaklaşık %20 civarındadır ve kadınlarda oran daha yüksektir. Türkiye’de de yetişkin bireyde kemik mineral yoğunluğuna göre osteoporoz insidansı yüksektir. Osteoporoz; kemik mineral yoğunluğunda azalma ve kemik mikromimarisinde bozulma ile karakterize, kırık eğilimini artıran metabolik bir kemik hastalığıdır ve özellikle kalça, omurga ve diğer majör osteoporotik kırıklara yol açarak sakatlık ve mortaliteyi artırır. Osteoporozun etyolojisinde yaşlanma, hormonal değişiklikler, kronik inflamasyon, fiziksel inaktivite, yetersiz beslenme, kalsiyum ve D vitamini eksikliği gibi çok faktörlü mekanizmalar rol oynamaktadır. Uzun süreli bifosfonat tedavisi alan bazı hastalarda çene osteonekrozu gibi nadir fakat ciddi komplikasyonlar ortaya çıkabilmekte, bu da koruyucu izlemin önemini göstermektedir. Koruyucu rehabilitasyon ve prehabilitasyon yaklaşımları; kırık gelişmeden önce düşme riskinin azaltılması, kas-kemik kütlelerinin korunması ve fonksiyonel kapasitenin artırılmasını hedefler. Çok modlu egzersiz programları osteoporozlu yaşlılarda kemik sağlığını iyileştirmekte, özellikle lomber omurga kemik mineral yoğunluğunu artırmakta ve majör osteoporotik kırık insidansını azaltmaktadır. Beslenme açısından özellikle yeterli protein, kalsiyum ve D vitamini alımını hedefleyen müdahaleler, osteoporoz ve eşlik eden kas kaybının yavaşlatılmasında temel destekleyici stratejilerdir. Düşmeleri önleyici egzersizler ve yaşam tarzı düzenlemeleri ile birleştirilen bu koruyucu fizyoterapi ve prehabilitasyon programları, yaşlı osteoporozlu bireylerde kırıkların, ameliyat gereksiniminin ve buna bağlı morbidite ile mortalitenin azaltılmasına katkı sağlayabilecek bütüncül yaklaşımlar sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kaza Önleme, Kemik Yoğunluğu, Direnç Antrenmanı, Yaşam Tarzı

The Role of Preventive Physiotherapy and Prehabilitation Interventions in Older Adults With Osteoporosis

Abstract

Parallel to the aging population, osteoporosis has emerged as a prevalent public health concern that elevates fracture risk. Globally, the prevalence of osteoporosis among older adults is approximately 20%, with a higher incidence observed in women. Similarly, in Turkey, the incidence of osteoporosis

based on bone mineral density in adult individuals remains high. Osteoporosis is a metabolic bone disease characterized by a decrease in bone mineral density and the deterioration of bone microarchitecture, which increases susceptibility to fractures. It leads particularly to hip, spine, and other major osteoporotic fractures, thereby increasing disability and mortality. Multifactorial mechanisms, including aging, hormonal changes, chronic inflammation, physical inactivity, malnutrition, and calcium and vitamin D deficiencies, play a role in the etiology of osteoporosis. In some patients receiving long-term bisphosphonate therapy, rare but severe complications such as osteonecrosis of the jaw can arise, underscoring the critical importance of preventive monitoring. Preventive rehabilitation and prehabilitation approaches aim to reduce the risk of falls before fractures occur, preserve muscle-bone mass, and enhance functional capacity. Multimodal exercise programs improve bone health in older adults with osteoporosis, specifically increasing lumbar spine bone mineral density and reducing the incidence of major osteoporotic fractures. From a nutritional perspective, interventions targeting adequate protein, calcium, and vitamin D intake serve as fundamental supportive strategies to mitigate osteoporosis and concomitant muscle loss. When combined with fall-prevention exercises and lifestyle modifications, these preventive physiotherapy and prehabilitation programs offer holistic approaches that can significantly contribute to reducing fractures, the need for surgical interventions, and the associated morbidity and mortality in older individuals with osteoporosis.

Keywords: Accident Prevention, Bone Density, Resistance Training, Life Style

Presentation ID / Sunum No= 200

Oral Presentation / Sözlü Sunum

179

ORCID ID: 0009-0001-8543-3539

Atipik Gelişim Gösteren Çocuklarda Sorunlu Teknoloji Kullanımı ve Fiziksel Aktivite İle İlgili Yapılan Araştırmaların Bibliyometrik Analizi

Aydın YÜKSEK¹, Dr. Öğr. Üyesi Osman KARACA²

¹ KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Çocuk Gelişimi Tezli Yüksek Lisans Programı, Konya, Türkiye

² KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon, Konya, Türkiye
Corresponding Author: Aydın YÜKSEK

Özet

Teknolojik cihazların kullanımının yaygınlaşmasıyla birlikte çocukların ekran karşısında geçirdiği süre önemli ölçüde artmıştır. Atipik gelişim gösteren çocuklarda sorunlu teknoloji kullanımı ve fiziksel aktivite konularının birlikte incelenmesi; gelişimsel etkilerin ve risk faktörlerinin belirlenmesi, farklı terapi yöntemlerinin ve koruyucu yaklaşımların geliştirilmesi açısından önem taşımaktadır. Bu çalışmanın amacı atipik gelişim gösteren çocuklarda sorunlu teknoloji kullanımı ve fiziksel aktivite konularını birlikte ele alan bilimsel yayınların bibliyometrik analizini yaparak bu alandaki yayın eğilimlerini ve araştırma özelliklerini belirlemektir. Bibliyometrik analiz, Web of Science Core Collection veri tabanında ("problematic technology use" OR "screen time" OR "smartphone addiction" OR "screen-time") AND ("atypical development children") AND ("physical activity") arama dizini kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Arama sonuçları doküman tipinde "Article" (Makale) dışındaki seçenekler exclude kullanılarak sınırlandırılmıştır. Web of Science kategorilerinde "Rehabilitation" ve "Multidisciplinary Sciences" alanları seçilip filtlenerek (refine) sınırlandırılmıştır. Analiz, 2009 ile 2026 yılları arasını kapsayan ve toplamda 67 farklı kaynaktan yayımlanmış 491 adet dokümanı içermektedir. Bu alandaki yayınların yıllık büyüme oranı oldukça güçlü bir ivmeye sahip olup %24,23 olarak gerçekleşmiştir. Bu bilimsel çalışmaların üretiminde toplam 2722 yazar görev alırken uluslararası iş birliği oranı %33,2 olarak belirlenmiştir. Bu bibliyometrik analizin sonuçları atipik gelişim gösteren çocuklarda sorunlu teknoloji kullanımı ve fiziksel aktivite konularının ortak olduğu çalışma sayısının büyük bir hızla artış gösterdiğini ve çalışmaların dünya geneline yayıldığını göstererek, bu konunun önemi ile literatürdeki güncel eğilimleri netleştirmekte ve gelecekteki araştırmalar için bir yol haritası sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sorunlu Teknoloji Kullanımı, Ekran Süresi, Atipik Gelişim, Fiziksel Aktivite, Bibliyometrik Analiz, Web of Science, Çocuk Gelişimi

Bibliometric Analysis of Research On Problematic Technology Use and Physical Activity in Children With Atypical Development

Abstract

180

With the widespread use of technological devices, the amount of time children spend in front of screens has increased significantly. Examining problematic technology use and physical activity together in children with atypical development is important for identifying developmental effects and risk factors, as well as for developing different therapeutic methods and preventive approaches. The aim of this study is to determine publication trends and research characteristics in this field by conducting a bibliometric analysis of scientific publications addressing problematic technology use and physical activity in children with atypical development. The bibliometric analysis was conducted using the Web of Science Core Collection database with the search query (“problematic technology use” OR “screen time” OR “smartphone addiction” OR “screen-time”) AND (“atypical development children”) AND (“physical activity”). Search results were limited to the document type “Article,” and all other document types were excluded. The categories “Rehabilitation” and “Multidisciplinary Sciences” in the Web of Science database were selected and refined. The analysis covered the period from 2009 to 2026 and included 491 documents published in 67 different sources. The annual growth rate of publications in this field was found to be 24.23%, indicating a strong upward trend. A total of 2,722 authors contributed to these scientific studies, while the international collaboration rate was determined to be 33.2%. The results of this bibliometric analysis demonstrate that the number of studies addressing both problematic technology use and physical activity in children with atypical development has increased rapidly and that research has expanded worldwide. These findings highlight the importance of the topic, clarify current trends in the literature, and provide a roadmap for future research.

Keywords: Problematic Technology Use, Screen Time, Atypical Development, Physical Activity, Bibliometric Analysis

Presentation ID / Sunum No= 92

Oral Presentation / Sözlü Sunum

181

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-7000-6133>

Bantlama Tekniklerinin Klinik Etkinliği ve Uygulamaları: Kapsamlı İnceleme

Ma. St. Hilal Emdi ¹, Asst. Prof. Dr. Ahmet Güneş ²

¹Karabük Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Yüksek Lisans Programı, Karabük, Türkiye

²Karabük Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon, Karabük, Türkiye

*Corresponding author: Hilal Emdi

Özet

Bantlama uygulamaları, rehabilitasyon alanında temel yardımcı tedavi yöntemleri olarak ortaya çıkmıştır. Deri ile kas dokuları arasındaki karmaşık mekanik ve nörolojik etkileşimler yoluyla iyileşme sürecini kolaylaştırır. Klinik çalışmaların çoğalmasına rağmen, hem yetişkin hem de pediatrik popülasyonlarda bantlamanın uygulama metodolojilerini ele alan bütünsel olarak sentezlenmiş araştırmalar sınırlıdır. Bu derleme nörolojik, ortopedik, pediatrik ve lenfolojik bağlamlarda rijit, kinezyolojik ve dinamik bantlamanın klinik amaçlarını ve tekniklerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Rotator kılıf yaralanmaları, serebral palsi, inme, kas distrofisi ve lenfödem gibi durumları kapsayan kapsamlı bir literatür incelemesi yapılmıştır. Kanıtlar, ortopedik vakalarda bantlamanın mekanik basıncı modüle ederek ve eklem biyomekaniğini normalleştirerek ağrıyı hafifletebileceğini göstermektedir. Nörolojik ve pediatrik hastalarda ise proprioseptif girdiyi artırarak postüral kontrolü, denge ve kaba motor becerileri geliştirebilmektedir. Ek olarak lenfödem vakalarında ödem ve fibrozis, genetik kas hastalarında ise kas yorgunluğunun yönetiminde etkili olabilir. Yüksek hasta uyumu ve non-invaziv özellik avantajına sahip bir strateji olarak bantlama uygulamaları, konvansiyonel fizyoterapi ve rehabilitasyon programlarına entegre edildiğinde güçlü bir tamamlayıcı strateji oluşturabilir.

Anahtar Kelimeler: Kinezyolojik Bantlama, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon, Nöromüsküler Kontrol, Biyomekanik

Clinical Efficacy and Applications of Taping Techniques: A Comprehensive Review

Abstract

Taping techniques have emerged as fundamental adjunctive treatment methods in the field of rehabilitation and facilitate the healing process through complex mechanical and neurological interactions between the skin and the muscular system. Despite the growing number of clinical studies, comprehensive review studies addressing the application methodologies of taping in both adult and

paediatric populations remain limited. This review aims to evaluate the clinical objectives and techniques of rigid, kinesiological and dynamic taping in neurological, orthopaedic, paediatric and lymphoedema contexts. A comprehensive literature review was conducted covering conditions such as rotator cuff injuries, cerebral palsy, stroke, muscular dystrophy and lymphoedema. The evidence suggests that in orthopaedic cases, taping may alleviate pain by modulating mechanical pressure and normalising joint biomechanics. In neurological and paediatric patients, it may improve postural control, balance and gross motor skills by enhancing proprioceptive input. Furthermore, it may be effective in managing oedema and fibrosis in lymphoedema cases, and muscle fatigue in genetic muscle disorders. As a strategy offering the advantages of high patient compliance and a non-invasive approach, taping applications can form a powerful complementary strategy when integrated into conventional physiotherapy and rehabilitation programmes.

Keywords: Taping, Kinesiological Taping, Physiotherapy and Rehabilitation, Neuromuscular Control, Biomechanics

Presentation ID / Sunum No= 52

Oral Presentation / Sözlü Sunum

183

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-5699-2742>

Bütüncül Sağlık Perspektifinden Üniversite Öğrencilerinde Esenlik, Yaşam Kalitesi ve Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları

Ra. Nagihan Seda Işın Rahimoğlu¹, Assoc. Prof. Dr. Rıza Çıtıl²

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi

*Corresponding author: Nagihan Seda Işın Rahimoğlu

Özet

Bütüncül Sağlık Perspektifinden Üniversite Öğrencilerinde Esenlik, Yaşam Kalitesi ve Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Amaç: Bu çalışmada, bütüncül sağlık bakış açısıyla üniversite öğrencilerinde sağlıklı yaşam biçimi davranışları, yaşam kalitesi ve esenlik durumunun değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Kesitsel ve tanımlayıcı nitelikteki çalışma 01.03.2025–31.05.2025 tarihleri arasında Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesinde öğrenim gören öğrenciler arasında yürütüldü. Örneklem büyüklüğü G*Power 3.1 programı kullanılarak en az 620 öğrenci olarak hesaplandı. Çalışmaya farklı fakülte ve meslek yüksekokullarının ilk ve son sınıflarında öğrenim gören 874 öğrenci dahil edildi. Veriler sosyodemografik bilgi formu, Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Ölçeği-II (SYBDÖ-II), EuroQol-5D-5L Yaşam Kalitesi Ölçeği (EQ-5D-5L), Görsel Analog Ölçek (VAS) ve Yeni Esenlik Ölçeği kullanılarak toplandı. İstatistiksel analizlerde IBM SPSS 20.0 paket programı kullanıldı; gruplar arası karşılaştırmalarda bağımsız örneklem t-testi, Mann-Whitney U testi ve Ki-kare testi uygulandı. Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 20,9±2,3 yıl olup %68,2’si kadındı. Öğrencilerin %41,2’si sağlık alanında, %58,8’i sağlık dışı alanlarda eğitim görmekteydi. SYBDÖ-II toplam puan ortalaması 122,44±19,30, EQ-5D VAS puanı 78,37±14,20 ve Yeni Esenlik Ölçeği puanı 78,79 ± 14,52 olarak bulundu. Erkek öğrencilerde esenlik puanı ve VAS skorlarının kadın öğrencilere göre anlamlı derecede yüksek olduğu saptandı (p<0,01). EQ-5D-5L boyutları arasında en sık bildirilen sorun alanı endişe/kaygı olarak saptandı. Esenlik puanı ile sağlıklı yaşam biçimi davranışları arasında orta düzeyde pozitif ilişki saptandı (r=0,449; p<0,001). Sonuç: Üniversite öğrencilerinde sağlıklı yaşam biçimi davranışlarının esenlik ve yaşam kalitesi ile ilişkili olduğu saptanmıştır. Endişe/kaygı alanında bildirilen yüksek sorun sıklığı, ruhsal iyilik halinin desteklenmesine yönelik koruyucu sağlık programlarının önemini göstermektedir. Üniversitelerde bütüncül sağlık yaklaşımını temel alan müdahalelerin yaygınlaştırılması önerilmektedir. Anahtar Kelimeler: Bütüncül Sağlık, Esenlik, Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları, Üniversite Öğrencileri, Yaşam Kalitesi

Anahtar Kelimeler: Bütüncül Sağlık, Esenlik, Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları, Üniversite Öğrencileri, Yaşam Kalitesi

Presentation ID / Sunum No= 74

Oral Presentation / Sözlü Sunum

184

ORCID ID: 0000-0002-0816-1277

Gastrointestinal Şikayetlerle Başvuran Hastalarda Bağırsak Parazitlerinin Dağılımı

Uz. Dr. Zeliha Erciyas Gökgöz¹, Dr. Ayşe Nuriye Varışlı²

¹Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi

²Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi

*Corresponding author: Ayşe Nuriye Varışlı

Özet

Ocak-2026 Haziran tarihleri arasında Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi'ne gastrointestinal şikayetlerle başvuran ve parazitoloji laboratuvarına yönlendirilen ve 1-90 yaş aralığındaki hastaların verileri geriye dönük olarak araştırıldı. Parazitoloji laboratuvarına gelen dışkı örnekleri önce makroskobik olarak daha sonra her bir dışkı örneğinden kürdanla pirinç tanesi büyüklüğünde dışkı alınarak nativ-Lugol yöntemi ile bağırsak parazitleri yönünden mikroskobik olarak incelendi. Helminth yumurtaları için kalın yayma kısmı ışık mikroskobunda 10'luk objektifle, protozoon kist ve trofozoitlerini saptamak amacı ile ince yaymalar 40'luk objektifle incelendi. Daha sonra örnekler, *Cryptosporidium* spp. ve *Cyclospora cayentanensis*'i saptamak amacı ile modifiye asit-fast boyama yöntemi ile boyanarak mikroskobun 100'lük objektifi ile incelendi. Amip trofozoit ve kistlerinin ayrımı için trikrom boya (chembio trichrom, Bilge Kimya, İstanbul) kullanıldı. *Giardia* spp, *C. Spp* ve *E. histolytica* için combo test (microcult, Tıp Kim San, İstanbul), sadece *E. histolytica* için ise Biofeld isimli hızlı kart test antijen kitleri kullanıldı. *Strongyloides stercoralis* izolasyonu için şüpheli örnekler agar plak kültür yöntemi uygulandı. Bulgular: Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi'ne çeşitli kliniklerden 2024 yılında 3528 hasta, 2025 yılında 3380 hasta ve 2026 yılı Mayıs ayı'nın sonuna kadar 929 hasta gastrointestinal şikayetlerle başvurmuştur. Toplam 7837 hastanın 4092'si erkek, 3745'i kadındır. Bu hastalarda *Blastocystis* spp. 201(%2.5) hastada, *Entamoeba coli* 94(% 1.16) hastada bulunmuştur. Toplam 48 selofan bant örneği gelmiş olup, bir örnekte *Enterobius vermicularis* yumurtası görülmüştür. *Entamoeba histolytica* kart test 339 gaita örneğinde çalışılmış olup, 3 hastada (%0.88) pozitif bulunmuştur. *Strongyloides stercoralis* larvası 4(%0.04) hastada saptanmıştır. *Cryptosporidium* spp. *Giardia* spp. antijen testi hızlı kart test 361 hastada çalışılmış olup hiç pozitif çıkan hasta olmamıştır. Antijen testi yapılan 361 hastada *Cryptosporidium* spp. için yapılan modifiye fast boyamada *C. Spp.* kisti 5 hastada (%1.38) saptanmıştır. *Giardia* spp. kisti ve trofozoiti ise nativ-lugol yöntemiyle üç hastada (%0.83) saptanmıştır. Sonuç: Sonuç olarak; gastrointestinal şikayetleri olan hastalarda bağırsak parazitlerinin hala önemli bir sağlık sorunu olduğu ve bu hasta grubunda intestinal parazitlerin mutlaka akla getirilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bağırsak Parazitleri, Gastrointestinal Şikayet, Prevalans

Distribution of Intestinal Parasites in Patients Presenting With Gastrointestinal Complaints

Abstract

Objective: The aim of this study was to determine the prevalence of intestinal parasites in patients admitted to Kırıkkale Yüksek İhtisas Hospital. **Methods:** In this study, we retrospectively investigated the data of patients aged 1-90 years who were admitted to Kırıkkale Yüksek İhtisas Hospital with gastrointestinal complaints and referred to the parasitology laboratory between January 2024 and June 2026. The stool samples coming to the parasitology laboratory were first macroscopically and then a rice-grain-sized stool was taken from each stool sample with a toothpick and examined microscopically for intestinal parasites with the nativ-Lugol method. For helminth eggs, the thick smear was examined with a 10-inch lens in a light microscope, and the thin smears were examined with a 40-inch lens to detect protozoan cysts and trophozoites. Then, the samples were stained with modified acid-fast staining method to detect *Cryptosporidium* spp. and *Cyclospora cayetanensis* and examined with a 100 objective of the microscope. Trichrome dye (chembio trichrome, Bilge Kimya, İstanbul) was used for the differentiation of amoeba trophozoites and cysts. Combo test (microcult, Tıp Kim San, İstanbul) was used for *Giardia* spp, *C. Spp* and *E. histolytica*, and rapid card test antigen kits named Biofeld were used only for *E. histolytica*. Agar plate culture method was applied to suspicious samples for the isolation of *Strongyloides stercoralis*. **Results:** In 2024, 3528 patients from various clinics, 3380 patients in 2025, and 929 patients by the end of May 2026 were admitted to Kırıkkale Yüksek İhtisas Hospital with gastrointestinal complaints. Of the total 7837 patients, 4092 were male and 3745 were female. In these patients, *Blastocystis* spp. *Entamoeba coli* was found in 201 (2.5%) patients and *Entamoeba coli* was found in 94 (1.16%) patients. A total of 48 cellophane tape samples were received, and *Enterobius vermicularis* eggs were seen in one sample. The *Entamoeba histolytica* card test was studied in 339 stool samples and was found positive in 3 patients (0.88%). *Strongyloides stercoralis* larva was detected in 4 (0.04%) patients. *Cryptosporidium* spp. *Giardia* spp. The antigen test rapid card test was studied in 361 patients and there were no patients who were positive. *C. Spp.* cyst was detected in 5 patients (1.38%) in modified fast staining for *Cryptosporidium* spp. in 361 patients who underwent antigen testing. *Giardia* spp. cyst and trophozoitis were detected in three patients (0.83%) by the nativ-lugol method. **Number of Parasitic Patients Ratio** *Blastocystis* spp. 201 46.9% *Entamoeba coli* 94 21.9% *Enterobius vermicularis* 48 11.2% *Cryptosporidium* spp. 5 1.38% *Giardia* spp. 3 0.83% *Strongyloides stercoralis* 4 0.93% **Conclusion:** As a result; It has been concluded that intestinal parasites are still an important health problem in patients with gastrointestinal complaints and intestinal parasites should be considered in this patient group.

Keywords: Gastrointestinal Complaints,intestinal Parasites,prevalans

Presentation ID / Sunum No= 181

Oral Presentation / Sözlü Sunum

186

ORCID ID: 0000-0001-5545-9984

Geriatrik Kırılganlık İndeksinin Radyoterapi Öncesi Yaşlı Hastalarda Depresyon ve Anksiyeteyi Öngörmedeki Rolü

Dr. İlknur Harmankaya¹

¹Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi

Özet

Radyoterapi öncesi psikolojik distres yaşlı hastalarda sık görülmekle birlikte rutin onkoloji pratiğinde sıklıkla gözden kaçmaktadır. Riskli hastaların erken dönemde belirlenmesi destekleyici bakımın optimize edilmesi açısından önemlidir. Bu çalışmada, çok boyutlu bir kırılganlık değerlendirme aracı olan Geriatrik Kırılganlık İndeksi'nin (GKİ) radyoterapi öncesi depresyon ve anksiyeteyi öngörmedeki rolü araştırıldı. Retrospektif kesitsel tasarlanan çalışmaya radyoterapi planlanan 65 yaş 50 hasta dahil edildi. Depresyon ve anksiyete sırasıyla Geriatrik Depresyon Ölçeği-15 (GDÖ-15) ve Hamilton Anksiyete Ölçeği (HAM-A) ile değerlendirildi. GKİ; fonksiyonel, kognitif, beslenme, komorbidite ve sosyal parametreler kullanılarak hesaplandı. Depresyon ve anksiyete prediktörlerini belirlemek amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon analizleri uygulandı. Hastaların %38'inde depresyon, %32'sinde anksiyete saptandı. Yüksek GKİ skorları hem depresyon (aOR: 6.2) hem de anksiyete (aOR: 5.4) ile güçlü şekilde ilişkili bulundu ve klinik değişkenlere göre düzeltme sonrasında da anlamlılığını korudu. Yalnız yaşama ve polifarmasi depresyon ile ilişkili bulunurken, kadın cinsiyet ve palyatif radyoterapi anksiyete ile ilişkiliydi. Çalışmanın bulguları, GKİ'nin radyoterapi öncesi yaşlı hastalarda psikolojik distres riskini öngörmede güçlü ve klinik olarak uygulanabilir bir araç olduğunu göstermektedir. Elde edilen sonuçlar, kırılganlık düzeyi yüksek hastaların depresyon ve anksiyete açısından daha riskli olduğunu ortaya koymaktadır. GKİ'nin rutin klinik değerlendirmeye entegrasyonu, yüksek riskli hastaların erken dönemde tanınmasını ve uygun psikososyal müdahalelerin zamanında planlanmasını sağlayabilir. Bu yaklaşım, geriatrik onkoloji pratiğinde hasta odaklı bakımın iyileştirilmesine katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Anksiyete (Kaygı), Depresyon, Geriatrik Kırılganlık İndeksi, Geriatrik Onkoloji, Radyoterapi.

The Role of Geriatric Frailty Index in Predicting Depression and Anxiety in Elderly Patients Before Radiotherapy

Abstract

Pre-radiotherapy psychological distress is common in elderly patients but is frequently overlooked in routine oncology practice. Early identification of high-risk patients is crucial for optimizing supportive care. This study aimed to investigate the role of the Geriatric Frailty Index (GFI), a multidimensional frailty assessment tool, in predicting pre-radiotherapy depression and anxiety. This

retrospective cross-sectional study included 50 patients aged ≥ 65 scheduled for radiotherapy. Depression and anxiety were evaluated using the Geriatric Depression Scale-15 (GDS-15) and Hamilton Anxiety Rating Scale (HAM-A), respectively. GFI was calculated using functional, cognitive, nutritional, comorbidity, and social parameters. Multivariable logistic regression analysis was performed to determine predictors for depression and anxiety. Depression was detected in 38% and anxiety in 32% of the patients. High GFI scores were strongly associated with both depression (aOR: 6.2) and anxiety (aOR: 5.4), maintaining significance after adjustment for clinical variables. Living alone and polypharmacy were associated with depression, while female gender and palliative radiotherapy were associated with anxiety. The findings demonstrate that GFI is a potent and clinically applicable tool for predicting psychological distress in elderly patients before radiotherapy. Integrating GFI into routine clinical assessment could enable early identification of high-risk patients and timely planning of appropriate psychosocial interventions, thereby contributing to the improvement of patient-centered care in geriatric oncology.

Keywords: Anxiety, Depression, Geriatric Frailty Index, Geriatric Oncology, Radiotherapy.

Presentation ID / Sunum No= 137

Oral Presentation / Sözlü Sunum

188

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-3034-8286>

İşitme Cihazı ve Koklear İmplant Kullanan Çocuklarda Duyu Profili İle Denge Performansının Normal İşiten Çocuklarla Karşılaştırılması

Ma. St. Elif Onat¹, Assoc. Prof. Dr. Bayram Sönmez Ünüvar²

¹KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Odyoloji Tezli Yüksek Lisans Programı, Konya, Türkiye

²KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Konya Türkiye

*Corresponding author: Elif Onat

Özet

Amaç: İşitme kaybı sadece işitsel fonksiyonları değil, aynı zamanda denge fonksiyonlarını ve duysal işleme yeteneklerini de etkileyebilir. Bu çalışmanın amacı, işitme cihazı (İC) ve koklear implant (Kİ) kullanan çocukların duyu profili ve denge performanslarını normal işiten akranlarıyla karşılaştırmaktır. **Yöntem:** Çalışmaya 5-10 yaş aralığında toplam 60 çocuk dahil edildi. Katılımcılar 20 koklear implant kullanıcısı, 20 işitme cihazı kullanıcısı ve yaş-cinsiyet açısından eşleştirilmiş 20 normal işiten çocuktan oluşturuldu. Denge performansı Pediatrik Denge Ölçeği (PDÖ), duysal işleme özellikleri Dunn Duyu Profili ile değerlendirildi. **Bulgular:** Gruplar arasında PDÖ toplam puanları açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulundu ($H=34,780$; $p<0,001$; $\eta^2=0,54$). Normal işiten çocukların denge performansı hem işitme cihazı hem de koklear implant kullanan çocuklardan daha yüksek bulundu. Duysal işleme boyutunda ise Dunn Duyu Profili toplam puanları açısından gruplar arasında anlamlı fark bulundu ($H = 38,175$; $p < 0,001$; $\eta^2 = 0,60$). Hem işitme cihazı hem de koklear implant kullanan çocukların duysal işleme, modülasyon ve davranışsal-duygusal yanıt alt ölçeklerinin neredeyse tamamında normal işiten gruba göre anlamlı farklılıklar saptandı. Duyu profili ve denge performansı arasındaki ilişki incelendiğinde, normal işiten grup ile karşılaştırıldığında koklear implant grubunda ($\Delta r=0,870$; $p<0,001$) ve işitme cihazı grubunda ($\Delta r=0,615$; $p<0,001$) anlamlı farklılıklar saptandı. Koklear implant ve işitme cihazı grupları arasında ise korelasyon açısından anlamlı fark bulunmadı ($\Delta r=0,255$; $p=0,253$). **Sonuç:** İşitme kaybı, çocuklarda yalnızca işitsel fonksiyonları değil, duysal işleme ve denge performansını da olumsuz etkilemektedir. İşitme kayıplı çocukların rehabilitasyon sürecinde denge ve duysal işleme değerlendirmelerinin rutin olarak yapılması önerilmektedir. Erken dönemde uygulanan çok disiplinli müdahaleler, motor gelişimin ve fonksiyonel sonuçların iyileşmesine katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: İşitme Kaybı, Koklear İmplant, İşitme Cihazı, Duyu Profili, Denge

Comparison of Sensory Profile and Balance Performance in Children Using Hearing Aids and Cochlear Implants With Normally Hearing Children

Abstract

189

Objective: Hearing loss may affect not only auditory functions but also vestibular function and sensory processing abilities. The aim of this study was to compare sensory profiles and balance performance of children using hearing aids (HA) and cochlear implants (CI) with those of normally hearing peers. **Methods:** A total of 60 children aged 5–10 years participated in this cross-sectional study. The sample consisted of 20 cochlear implant users, 20 hearing aid users, and 20 age- and sex-matched normally hearing children. Balance performance was assessed using the Pediatric Balance Scale (PBS), while sensory processing characteristics were evaluated using the Dunn Sensory Profile. Statistical analyses were performed to compare groups and examine the relationship between sensory processing and balance performance. **Results:** PBS total scores differed significantly among the groups ($H = 34.780$, $p < 0.001$, $\eta^2 = 0.54$), with normally hearing children demonstrating better balance performance than both hearing aid and cochlear implant users. Similarly, Dunn Sensory Profile total scores showed a significant group difference in the sensory processing domain ($H = 38.175$, $p < 0.001$, $\eta^2 = 0.60$). Compared with the normally hearing group, both hearing aid and cochlear implant users exhibited significant differences in sensory processing, modulation, and nearly all behavioral–emotional response subscales. Correlation analysis further revealed significant differences in the relationship between sensory profile and balance performance for the cochlear implant group ($\Delta r = 0.870$, $p < 0.001$) and the hearing aid group ($\Delta r = 0.615$, $p < 0.001$) relative to the normally hearing group, whereas no significant difference was found between the cochlear implant and hearing aid groups ($\Delta r = 0.255$, $p = 0.253$). **Conclusion:** Hearing loss negatively affects not only auditory abilities but also balance performance and sensory processing in children. Comprehensive assessment of sensory processing and balance should be incorporated into routine evaluation and rehabilitation programs for children with hearing loss. Early multidisciplinary interventions may contribute to improved motor development and functional outcomes.

Keywords: Hearing Loss, Cochlear Implant, Hearing Aid, Sensory Processing, Balance.

Presentation ID / Sunum No= 83

Oral Presentation / Sözlü Sunum

190

ORCID ID: 0000-0002-4367-2355

Omuz ile Dirsek veya El-El Bileği Ağrısı Olan Bireylerde Fonksiyonel Durumun Değerlendirilmesi: Quick Dash Anketi ile Karşılaştırmalı Bir Çalışma

Asst. Prof. Dr. Yasemin Mirza ¹, Asst. Prof. Dr. Meltem Koç²

¹Necmettin Erbakan University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Konya, Turkey

²Muğla Sıtkı Koçman University, Faculty of Health Sciences, Department of Physiotherapy and Rehabilitation, Muğla, Turkey

Özet

Giriş: Literatürde omuz, dirsek ve el-el bileği kaynaklı ağrılarının fonksiyonel etkileri ayrı ayrı incelenmiş olmakla birlikte, bu ağrı bölgelerinin fonksiyonel yetersizlik açısından Kol, Omuz ve El Sorunları Kısa Formu (Quick-DASH) kullanılarak karşılaştırıldığı çalışmalar sınırlıdır. Ağrının lokalizasyonuna bağlı olarak bireylerin fonksiyonel etkilenim düzeyleri farklılık gösterebileceğinden, bu farklılıkların ortaya konulması klinik değerlendirme ve rehabilitasyon programlarının planlanmasına katkı sağlayabilir. **Amaç:** Bu çalışma, omuz ağrısı ile dirsek veya el-el bileği ağrısı olan bireylerin fonksiyonel durumlarını karşılaştırmak amacıyla planlandı. Quick-DASH anketi kullanılarak ağrı lokalizasyonunun üst ekstremitte fonksiyonları üzerindeki etkisinin belirlenmesi hedeflendi. **Yöntem:** Çalışmaya kronik üst ekstremitte kas-iskelet sistemi ağrısı bulunan 90 birey dahil edildi. Katılımcılar ağrı lokalizasyonuna göre omuz ağrısı grubu (n=45, 24 K, 22 E) ve dirsek/el-el bileği ağrısı grubu (n=45, 20 K, 24 E) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Tüm katılımcıların üst ekstremitte fonksiyonel durumları Quick-DASH kullanılarak değerlendirildi. Grupların demografik özellikleri ve Quick-DASH skorları Student t testi ile karşılaştırıldı. **Bulgular:** Omuz ağrısı grubunun yaş ortalaması 42,8±13,8 yıl, dirsek/el-el bileği ağrısı grubunun yaş ortalaması ise 38,8±14,1 yıl olup gruplar arasında anlamlı fark bulunmadı (p=0,183). Benzer şekilde cinsiyet dağılımı açısından da gruplar karşılaştırılabilir (p=0,529). Quick-DASH skorları omuz ağrısı grubunda 30,1±8,03, dirsek/el-el bileği ağrısı grubunda ise 29,0±10 olarak bulundu ve gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (p=0,918). **Sonuç:** Çalışmanın sonuçları, kronik üst ekstremitte kas-iskelet sistemi ağrısı olan bireylerde fonksiyonel etkilenme düzeyinin ağrının lokalizasyonundan bağımsız olarak benzer olabileceğini göstermektedir. Omuz ağrısı ile dirsek veya el-el bileği ağrısı olan bireylerin Quick-DASH skorlarının benzer bulunması, üst ekstremitte fonksiyonlarının değerlendirilmesinde yalnızca ağrı bölgesine odaklanılmaması gerektiğini düşündürmektedir. Klinik uygulamada, farklı anatomik bölgelerdeki ağrılara rağmen fonksiyonel kısıtlılıkların benzer düzeylerde görülebileceği göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Omuz Ağrısı, Dirsek Ağrısı, El-El Bileği Ağrısı, Quick-Dash, Fonksiyonel Durum.

Assessment of Functional Status in Individuals With Shoulder Versus Elbow/Hand-Wrist Pain: A Comparative Study Using the Quick-Dash Questionnaire

Abstract

191

Background: Although the functional effects of shoulder, elbow, and hand-wrist pain have been investigated separately, studies comparing these pain regions in terms of functional disability using the Quick Disabilities of the Arm, Shoulder and Hand (Quick-DASH) questionnaire are limited. Since the level of functional impairment may vary according to pain location, identifying these differences may contribute to clinical assessment and rehabilitation planning. **Objective:** This study aimed to compare the functional status of individuals with shoulder pain and those with elbow or hand-wrist pain using the Quick-DASH questionnaire. **Methods:** Ninety individuals with chronic upper extremity musculoskeletal pain were included in the study. Participants were divided into a shoulder pain group (n=45, 24 females, 22 males) and an elbow/hand-wrist pain group (n=45, 20 females, 24 males). Upper extremity functional status was assessed using the Quick-DASH questionnaire. Demographic characteristics and Quick-DASH scores were compared between groups using Student's t-test. **Results:** The mean age was 42.8 ± 13.8 years in the shoulder pain group and 38.8 ± 14.1 years in the elbow/hand-wrist pain group, with no significant difference between groups ($p=0.183$). Similarly, sex distribution was comparable between the groups ($p=0.529$). The mean Quick-DASH score was 30.1 ± 8.03 in the shoulder pain group and 29.0 ± 10.0 in the elbow/hand-wrist pain group, with no statistically significant difference between groups ($p=0.918$). **Conclusion:** Functional impairment levels were similar between individuals with shoulder pain and those with elbow or hand-wrist pain. These findings suggest that upper extremity functional limitations may be independent of pain location and highlight the importance of assessing functional status in addition to the anatomical site of pain during clinical evaluation.

Keywords: Shoulder Pain, Elbow Pain, Hand-Wrist Pain, Quick-Dash, Functional Status.

Presentation ID / Sunum No= 192

Oral Presentation / Sözlü Sunum

192

ORCID ID: 0000-0002-4444-475X

Pediyatrik B-Talasemi Majör Olgularında Hematolojik Parametreler ile Serum Kreatinin Düzeyleri Arasındaki İlişki

Asst. Prof. Dr. Hasret Ecevit Öztürk¹, Assoc. Prof. Dr. Menderes Yusuf Terzi², Assoc. Prof. Dr. Özhan Orhan³, Researcher Fatma Bülbül⁴, Researcher Asmin Akın⁵

¹Mardin Artuklu Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyoloji AD

²Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Biyoloji AD

³Mardin Artuklu Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları AD

⁴Dicle Üniversitesi Fen Fakültesi Moleküler Biyoloji ve Genetik Bölümü

⁵Mardin Artuklu Üniversitesi Tıp Fakültesi Dönem 3

*Corresponding author: Hasret ECEVİT ÖZTÜRK

Özet

Giriş: β -talasemi majör, β -globin zinciri sentezinin belirgin derecede azalması veya tamamen yokluğu sonucu gelişen; inefektif eritropoez, artmış hemoliz ve erken çocukluk döneminden itibaren düzenli kan transfüzyonu gerektiren ağır anemi ile karakterize bir hemoglobinopatidir. Amaç: Bu hastalarda çeşitli organ komplikasyonlarına yönelik çok sayıda çalışma yapılmış olmasına rağmen, renal hasara yeterli düzeyde dikkat gösterilmemiştir. Mardin Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Birimi'nce takibi yapılan ve düzenli transfüzyon tedavisi alan beta-talasemi majörlü pediyatrik olguların rutin laboratuvar bulguları incelendiğinde transfüzyon öncesi serum kreatinin düzeylerinin genellikle referans aralığının altında olduğu gözlemlenmiştir. Bu doğrultuda çalışmamızda pediyatrik beta-talasemi majör olgularında transfüzyon öncesi serum kreatinin düzeyleri ile hemogram parametreleri arasındaki ilişkinin istatistiksel olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Bu retrospektif çalışma, 18 yaş altı β -talasemi majör tanısı almış 21 hastaya ait rutin laboratuvar tetkik verileri üzerinde gerçekleştirilmiştir. Serum kreatinin düzeyleri ile demografik bir değişken olan yaş verisi ve temel hemogram parametreleri arasındaki korelasyon ilişkileri istatistiksel boyutlarıyla analiz edilmiştir. Elde edilen veriler, istatistiksel analizlerde tanımlayıcı istatistiklerle medyan, (minimum–maksimum) veya n (%) olarak sunulmuştur. Bulgular: Pediyatrik beta talasemi majör kohortunda serum kreatinin düzeyleri ile hemogram parametreleri (RBC, HGB, HCT ve PLT) arasında pozitif yönlü ve istatistiksel olarak anlamlı bir korelasyon ilişkisi tespit edilmiştir ($p<0.05$). Buna ek olarak, beklendiği üzere, serum kreatinin konsantrasyonunun demografik bir değişken olan yaş verileriyle de güçlü ve pozitif yönlü bir korelasyon sergilediği belirlenmiştir ($p<0.05$). Sonuç: Serum kreatinin düzeyleri ile RBC, HGB ve HCT arasında saptanan pozitif korelasyon, anemi derinliği ile renal fonksiyonlar arasındaki ilişkiyi desteklemektedir. Derin anemiye bağlı gelişen renal hiperfiltrasyon, serum kreatinin düzeylerini düşürerek yanıltıcı bir normal böbrek fonksiyonu izlenimi oluşturabilmektedir. Bu durum, uzun dönemde gelişebilecek kronik böbrek hasarının erken bir göstergesi olabileceğinden, talasemi majör hastalarının izleminde hemogram parametreleri ile birlikte serum kreatinin düzeylerinin de yakından değerlendirilmesi önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Pediatrik Beta Talasemi Majör, Kreatinin, Hematolojik Parametreler

The Relationship Between Hematological Parameters and Serum Creatinine Levels in Pediatric B-Thalassemia Major Patients

193

Abstract

Introduction: β -thalassemia major is a hemoglobinopathy characterized by severe anemia requiring regular blood transfusions from early childhood, resulting from a marked reduction or complete absence of β -globin chain synthesis and accompanied by ineffective erythropoiesis and increased hemolysis. **Aim:** Although numerous studies have investigated various organ-related complications in these patients, renal involvement has not been sufficiently addressed. Routine laboratory evaluations of pediatric β -thalassemia major patients followed by the Department of Pediatrics at Mardin Training and Research Hospital and receiving regular transfusion therapy revealed that pre-transfusion serum creatinine levels were generally below the reference range. Accordingly, this study aimed to statistically evaluate the relationship between pre-transfusion serum creatinine levels and hemogram parameters in pediatric patients with β -thalassemia major. **Methods:** This retrospective study was conducted using routine laboratory data from 21 patients under 18 years of age diagnosed with β -thalassemia major. Correlation analyses were performed to evaluate the relationships between serum creatinine levels, age as a demographic variable, and basic hemogram parameters. The obtained data were presented using descriptive statistics as median (minimum–maximum) or n (%), as appropriate. **Results:** A positive and statistically significant correlation was observed between serum creatinine levels and hemogram parameters (RBC, HGB, HCT, and PLT) in the pediatric β -thalassemia major cohort ($p < 0.05$). In addition, as expected, serum creatinine concentrations demonstrated a strong and positive correlation with age as a demographic variable ($p < 0.05$). **Conclusion:** Positive correlation between serum creatinine levels and RBC, HGB, and HCT supports a relationship between anemia severity and renal function. Renal hyperfiltration secondary to severe anemia may reduce serum creatinine levels, potentially creating a misleading impression of normal renal function. Since this condition may represent an early indicator of long-term chronic kidney damage, close monitoring of serum creatinine levels together with hemogram parameters is of clinical importance in the follow-up of patients with thalassemia major.

Keywords: Pediatric Beta-Thalassemia Major, Creatinine, Hematological Parameters

Presentation ID / Sunum No= 158

Oral Presentation / Sözlü Sunum

194

ORCID ID: 009-0005-9286-2736

Türkiye'de Görev Yapan Odyologlarda Otizm Farkındalığı: Kesitsel Bir Çalışma

Ma. St. Gülistan Yıldız¹, Ma. St. Maedeh Ghafari¹

¹İstanbul Aydın Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Odyoloji Tezli Yüksek Lisans Programı, İstanbul, Türkiye

*Corresponding author: Gülistan Yıldız

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Türkiye’de görev yapan odyologların otizm farkındalık düzeylerini belirlemek ve bu düzeylerin yaş, cinsiyet, eğitim durumu ve çalışma alanına göre farklılaşıp farklılaşmadığını incelemektir. **Yöntem:** Nicel ve kesitsel desende yürütülen araştırmaya Türkiye’de görev yapan 153 odyolog katılmıştır. Veriler, geçerlik ve güvenirliği yapılmış Otizm Farkındalık Ölçeği ve sosyodemografik bilgi formu aracılığıyla çevrim içi olarak toplanmıştır. Verilerin normal dağılım göstermemesi nedeniyle parametrik olmayan testler (Mann-Whitney U ve Kruskal-Wallis H) kullanılmıştır. **Bulgular:** Ölçeğin iç tutarlılık katsayısı yüksek bulunmuştur (Cronbach alfa = 0,92). Odyologların genel otizm farkındalık düzeyi orta-yüksek düzeydedir (Ort. = 3,61; SS = 0,55). Toplam farkındalık puanı cinsiyet, yaş, eğitim durumu ve çalışma alanına göre anlamlı farklılık göstermemiştir. Bununla birlikte alt boyut düzeyinde, özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerinde çalışan odyologların müdahale süreci, erken uyarı işaretleri ve yineleyici davranışlar boyutlarında öğrencilere kıyasla anlamlı düzeyde daha yüksek farkındalığa sahip olduğu belirlenmiştir. **Sonuç:** Elde edilen sonuçlar, odyologlarda otizm farkındalığının demografik değişkenlerden çok doğrudan klinik deneyimle ilişkili olabileceğini düşündürmektedir. Bu doğrultuda, odyoloji eğitiminde otizmlili bireylerle denetimli ve uygulamaya dönük temasın güçlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tizm Spektrum Bozukluğu, Otizm Farkındalığı, Odyoloji, İşitme Sağlığı, Klinik Yeterlik

Autism Awareness Among Audiologists Practicing in Turkey: A Cross-Sectional Study

Abstract

Aim: The aim of this study was to determine the autism awareness levels of audiologists practicing in Turkey and to examine whether these levels differ according to age, gender, education and workplace. **Method:** A quantitative, cross-sectional design was used, and 153 audiologists practicing in Turkey participated in the study. Data were collected online through the validated Autism Awareness Scale and a sociodemographic information form. Because the data were not normally distributed, non-parametric

tests (Mann-Whitney U and Kruskal-Wallis H) were applied. Results: The scale showed high internal consistency (Cronbach's $\alpha = 0.92$). The overall autism awareness of the audiologists was moderate-to-high ($M = 3.61$, $SD = 0.55$). Total awareness scores did not differ significantly by gender, age, education level or workplace. At the sub-dimension level, however, audiologists working in special-education and rehabilitation centres reported significantly higher awareness of the intervention process, early warning signs and restricted/repetitive behaviours than students. Conclusion: The findings suggest that autism awareness among audiologists may be related more to direct clinical experience than to demographic variables. Accordingly, strengthening supervised, applied and autism-specific clinical contact within audiology education is recommended.

Keywords: Autism Spectrum Disorder, Autism Awareness, Audiology, Hearing Healthcare, Clinical Competence

Presentation ID / Sunum No= 127

Oral Presentation / Sözlü Sunum

196

ORCID ID: Öğr. Gör. Dr. Keriman Yıldız ORCID ID: 0000-0001-8318-798X ve Öğr. Gör. Döndü Koyuncuoğlu ORCID ID: 0000-0002-7824-1782

Türkiye’de Sağlık Alanında Gün Batımı Sendromu İle İlgili Tezlerin İncelenmesi

Ph.d. Keriman Yıldız¹, Ph.d. Cand. Döndü Koyuncuoğlu¹

¹Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi

Özet

Çalışma, Türkiye’de sağlık alanında gün batımı sendromu ile ilgili yüksek lisans, doktora, tıpta uzmanlık, diş hekimliği uzmanlığı, tıpta yan dal uzmanlığı ve eczacılıkta uzmanlık tezlerinin incelenmesi amacı ile yapıldı. Tanımlayıcı çalışmada 10.06.2026 tarihinde retrospektif olarak tezler, yıl sınırlaması yapılmadan, Ulusal Tez Merkezi sayfasından tarandı. Genel arama yapmak için anahtar kelime olarak “gün batımı sendromu”, “günbatımı fenomeni”, “yüksek lisans”, “doktora”, “tıpta uzmanlık”, “diş hekimliği uzmanlığı”, “tıpta yan dal uzmanlığı” ve “eczacılıkta uzmanlık” kelimeleri kullanıldı. Tarama sonucunda evrenin 2020 yılında yayınlanan bir adet tezdten oluştuğu görüldü. Çalışma tam metin erişimine izin verilen tezler ile yapıldığından etik kurul izni alınmadı. Çalışma sonucunda, “günbatımı fenomeni” ile ilgili bir adet tıpta uzmanlık tezinin, 2020 yılında, Sağlık Bilimleri Üniversitesi bünyesinde yer alan Hamidiye Uluslararası Tıp Fakültesi’nde Nöroloji Bilim Dalı tarafından yayınlandığı saptandı. Çalışmada gün batımı sendromu ile ilgili yüksek lisans, doktora, diş hekimliği uzmanlığı, tıpta yan dal uzmanlığı ve eczacılıkta uzmanlık ile ilgili tez çalışması tespit edilmedi. Çalışma alandaki boşluğa katkı sağlamak için huzurevi, bakım ve rehabilitasyon merkezi, hastane gibi kurumlarda ve evde sağlık hizmeti alan bireylerde gün batımı sendromu ile ilgili olarak, hemşirelik, fizyoterapi ve rehabilitasyon, gerontoloji, sağlık yönetimi, ergoterapi, beslenme ve diyetetik gibi alanlarda yüksek lisans, doktora tez çalışmalarına, diş hekimliği uzmanlığı, tıpta yan dal uzmanlığı ve eczacılıkta uzmanlık tez çalışmalarına ihtiyaç olduğunu gösterdi.

Anahtar Kelimeler: Gün Batımı Sendromu, Günbatımı Fenomeni, Tez

Presentation ID / Sunum No= 159

Oral Presentation / Sözlü Sunum

197

ORCID ID: 0000-0001-8048-9501

Annelerin Beslenme Tutumlarının Bebeklerin Tamamlayıcı Beslenme Davranışlarına ve Büyüme Parametrelerine Etkisi

Assoc. Prof. Dr. İlknur Bektaş¹, Ma. St. Elif Bağuç¹

¹Bakırçay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü

Özet

Bebeklik dönemi, büyüme ve gelişmenin hızla gerçekleştiği, beslenme gereksinimlerinin değişkenlik gösterdiği kritik bir yaşam evresidir. Tamamlayıcı beslenmenin uygun zamanda başlatılması, yaşa uygun miktar, kıvam ve besin çeşitliliği ile sürdürülmesi sağlıklı büyümenin desteklenmesinde temel bir gereklilik olarak kabul edilmektedir. Bu çalışmada, 205 annenin katılımıyla annelerin bebek beslenme tutumlarının bebeklerin tamamlayıcı beslenme davranışları ve büyüme parametreleri üzerindeki etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır. Araştırmada annelerin beslenme tutumlarını değerlendirmek amacıyla Beslenme Süreci Anne Tutumları Ölçeği ve bebek davranışlarındaki etkiyi görmek için Tamamlayıcı Beslenmeye Geçiş Davranışları Ölçeği kullanılmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, bağımsız gruplarda t testi, Welch testi, varyans analizi ve regresyon analizi kullanılmıştır. Araştırma bulguları, annelerin bebek beslenme tutumlarının tamamlayıcı beslenme davranışları üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bir yordayıcı etkiye sahip olduğunu göstermiştir ($p<0,001$). Buna karşın, annelerin bebek beslenme tutumlarının bebeklerin beden kütle indeksi ($p=0,198$), mevcut boyu ($p=0,395$) ve mevcut kilosu ($p=0,855$) üzerinde istatistiksel olarak anlamlı bir yordayıcı etkisi bulunmamıştır. Elde edilen sonuçlar, annelerin bebek beslenmesine yönelik tutumlarının tamamlayıcı beslenme davranışlarının şekillenmesinde önemli bir rol oynadığını, ancak tek başına büyüme parametrelerini açıklamada yeterli olmadığını düşündürmektedir. Bu doğrultuda, tamamlayıcı beslenmeye yönelik eğitim programlarının yalnızca bilgi aktarımına odaklanmaması, aynı zamanda olumlu ebeveyn tutum ve davranışlarını destekleyecek şekilde planlanması, sağlıklı beslenme alışkanlıklarının geliştirilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Tamamlayıcı Beslenme, Anne Beslenme Tutumu, Duyarlı Beslenme

Presentation ID / Sunum No= 185

Oral Presentation / Sözlü Sunum

198

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3072-9463>

Cerrahi Kliniklerde Çalışan Hemşirelerin İklim Değişikliği Endişesi ve Çevre Dostu Hemşirelik Bakım Uygulamalarının Belirlenmesi

Asst. Prof. Dr. Açelya Türkmen¹

¹Çukurova Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu araştırma cerrahi kliniklerde çalışan hemşirelerin iklim değişikliği endişesi ve çevre dostu hemşirelik bakım uygulamalarının belirlenmesi amacıyla planlandı. **Yöntem:** Tanımlayıcı ve kesitsel tasarımda uygulanan bu araştırma, 2025 yılı itibariyle Türkiye'nin 7 bölgesinde cerrahi kliniklerde görev yapan toplam 115 hemşirelerin katılımıyla gerçekleştirildi. Her bir bölgeden bir hastane rastgele örnekleme yöntemiyle seçilmiş olup, örneklem seçiminde kurum izni alınmış ve araştırmaya katılmayı gönüllü olarak kabul eden hemşireler çalışmaya dahil edildi. Araştırma verileri Google formlar kullanılarak toplandı. Veri toplama araçları olarak, Tanıtıcı Bilgi Formu, İklim Değişikliği Endişe Ölçeği, Çevre Dostu Hemşirelik Uygulamaları Değerlendirme Formu kullanıldı. **Bulgular:** Katılımcıların %76,5'inin kadın ve yaş ortalamasının $31,7 \pm 7,7$ olduğu, çoğunluğunun (%58,3). Eğitim ve Araştırma Hastanesinde çalıştığı, en çok genel cerrahi kliniğinde çalışan hemşirelerin (%27,0) katıldığı, bölge dağılımına bakıldığında Akdeniz (%35,7) ve Marmara (%35,7) bölgesinin katılım oranının daha yüksek olduğu, hemşirelerin çoğunluğunun (%80,0) çevre dostu hemşirelik eğitimi almadığı belirlendi. Hemşirelerin iklim değişikliği endişesi ile çevre dostu hemşirelik bakım uygulamaları arasında pozitif bir ilişki olduğu bulunmuş ancak istatistiksel olarak anlamlılık bulunmamıştır. Kadın hemşirelerin iklim değişikliği endişesi daha yüksek ($p=0.038$) bulundu. Çevre dostu hemşirelik eğitimi alan katılımcıların çevre dostu uygulama puanları daha yüksek ($p=0.024$), iklim değişikliği kaygısı puanları ise daha düşük bulunmuştur ($p=0.004$). **Sonuç:** Bu araştırma çevre dostu hemşirelik uygulamalarının geliştirilmesinde iklim değişikliği kaygısından ziyade eğitim ve farkındalık çalışmalarının daha belirleyici olabileceğini göstermektedir. Bu doğrultuda hemşirelik eğitim programlarında ve hizmet içi eğitimlerde sürdürülebilir sağlık hizmetleri, iklim değişikliği ve çevre dostu hemşirelik uygulamalarına daha fazla yer verilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği, Hemşirelik, Anksiyete, Bakım

Determining Climate Change Anxiety and Environmentally Friendly Nursing Care Practices Among Nurses Working in Surgical Clinics

Abstract

199

Aim: This study was conducted to determine the climate change anxiety levels and environmentally friendly nursing care practices of nurses working in surgical clinics. **Methods:** This descriptive and cross-sectional study was conducted with 115 nurses working in surgical clinics across the seven geographical regions of Türkiye in 2025. One hospital from each region was selected using a random sampling method. Institutional permissions were obtained, and nurses who voluntarily agreed to participate in the study were included in the sample. Data were collected through Google Forms. The data collection instruments included the Personal Information Form, the Climate Change Anxiety Scale, and the Environmentally Friendly Nursing Practices Assessment Form. **Results:** Of the participants, 76.5% were female, and the mean age was 31.7 ± 7.7 years. The majority (58.3%) worked in Training and Research Hospitals, and the highest participation rate was from nurses working in general surgery clinics (27.0%). Regarding geographical distribution, participation was highest from the Mediterranean Region (35.7%) and the Marmara Region (35.7%). Most participants (80.0%) reported that they had not received any education related to environmentally friendly nursing practices. A positive relationship was found between climate change anxiety and environmentally friendly nursing care practices; however, this relationship was not statistically significant. Female nurses had significantly higher climate change anxiety scores ($p = 0.038$). Participants who had received environmentally friendly nursing education had significantly higher environmentally friendly practice scores ($p = 0.024$) and significantly lower climate change anxiety scores ($p = 0.004$). **Conclusion:** The findings suggest that education and awareness activities may play a more important role than climate change anxiety in promoting environmentally friendly nursing practices. Therefore, it is recommended that greater emphasis be placed on sustainable healthcare services, climate change, and environmentally friendly nursing practices within nursing curricula and in-service training programs.

Keywords: Climate Change, Nursing, Anxiety, Care.

Presentation ID / Sunum No= 37

Oral Presentation / Sözlü Sunum

200

ORCID ID: 0000-0003-2261-7813

Duygusal Yeme ve Tip 2 Diyabetes Mellitus

Asst. Prof. Dr. Simga Kalav¹, Asst. Prof. Dr. Rüveyda Yüksel¹, Prof.Dr. Engin Güney²

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

²Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi

Özet

Giriş: Duygusal yeme davranışları, tip 2 diabetes mellitus (T2DM) tanısı olan yetişkinlerde klinik sonuçları etkileyen önemli faktörler olarak giderek daha fazla tanınmaktadır. Duygusal yeme yaygınlığının ve belirleyicilerinin anlaşılması, kapsamlı diyabet yönetim stratejilerinin geliştirilmesine katkı sağlayabilir. **Amaç:** T2DM tanısı almış yetişkinlerde duygusal yeme davranışını etkileyen faktörlerin incelenmesidir. **Yöntem:** Bu analitik kesitsel çalışma, öz bildirim yoluyla doldurulan anketler kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Bir üniversite hastanesinin endokrinoloji servisinde yatarak tedavi alan T2DM tanılı yetişkinler (n=339) çalışmaya dahil edilmiştir. Katılımcıların demografik, klinik ve beslenme ile ilişkin özellikleri kişisel bilgi formu ile toplanmış, duygusal yeme durumu Duygusal Yeme Ölçeği ile değerlendirilmiştir. Veriler, tanımlayıcı ve çıkarımsal istatistikler (t-testi, ANOVA ve Pearson korelasyonu) ile analiz edilmiştir. **Bulgular:** Duygusal yeme; en az ilköğretim mezunu olanlarda, genç yaşta, diyabet süresi orta seviyede olanlarda ve oral antidiyabetik ile insülin tedavisini birlikte kullanan katılımcılarda daha yüksek bulunmuştur. Duygusal yeme ayrıca öğün atlamama, alım kontrolünde zorluk, olumsuz duygular veya yorgunluk karşısında yeme ve sağlıksız gıdalara eğilim ile ilişkilendirilmiştir. Duygusal yeme ile BKİ ve HbA1c arasında anlamlı pozitif korelasyonlar saptanmıştır. **Sonuç:** T2DM tanısı olan yetişkinlerde duygusal yeme davranışı, temel sosyodemografik özelliklerden ziyade bireysel ve klinik faktörlerle şekillenmekte olup, daha yüksek BKİ ve kötü glisemik kontrol ile ilişkilidir. Duygusal yeme davranışının taranması ve ele alınması, diyabet yönetiminin optimize edilmesi ve sağlık sonuçlarının iyileştirilmesi açısından önemli olabilir. Diyabet bakımında duygusal yeme değerlendirmesinin ve hedefe yönelik müdahalelerin entegrasyonu, T2DM tanısı olan yetişkinlerde glisemik kontrol ve kilo yönetimini iyileştirebilir.

Anahtar Kelimeler: Duygusal Yeme, Diyabetes Mellitus, Tip 2, Kesitsel Çalışma

Presentation ID / Sunum No= 188

Oral Presentation / Sözlü Sunum

201

ORCID ID: 0000-0001-9170-115X

Pediatric Hemşirelerinde Ebeveynlik Stilleri: Sosyodemografik ve Mesleki Özelliklerle İlişkisi

Asst. Prof. Dr. Pelin Karataş¹, Researcher Melek Bedriye Erdoğan¹

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

*Corresponding author: Pelin Karataş

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, pediatri hemşirelerinin sosyodemografik ve mesleki özellikleri ile ebeveynlik stilleri arasındaki ilişkilerini incelemektir. **Yöntem:** Bu tanımlayıcı kesitsel çalışma 157 pediatri hemşiresi ile gerçekleştirilmiştir. Veriler, sosyodemografik bilgi formu, ebeveynlikle ilişkili özellikler formu ve Ebeveynlik Stilleri Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, bağımsız örneklem t-testi, tek yönlü varyans analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizi kullanılmıştır. **Bulgular:** Bekâr olan pediatri hemşireleri evli olanlara göre olumlu ebeveynlik puanları daha yüksektir ($t=2.640$, $p=0.009$). İki ve daha fazla çocuğa sahip hemşirelerin olumsuz ebeveynlik puanlarının, bir çocuğu olanlara göre daha yüksek olduğu saptandı ($t=-1.940$, $p=0.042$). Mesleğe bağlı ebeveynlikte artan baskıcılık algısına “evet” yanıtı veren hemşirelerin olumsuz ebeveynlik puanlarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir ($t=-2.389$, $p=0.019$). Mesleğe bağlı davranışsal değişkenleri içeren regresyon modeli istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($F=2.688$, $p=0.023$). Modelde yalnızca mesleğe bağlı ebeveynlikte artan baskıcılık algısının anlamlı bir yordayıcı olduğu saptanmıştır ($\beta=0.239$, $p=0.006$). **Sonuç:** Bulgular, pediatri hemşirelerinde mesleğe bağlı baskıcılık algısının olumsuz ebeveynlik davranışları ile ilişkili olabileceğini, ancak olumlu ebeveynlik davranışlarının aynı değişkenlerle açıklanamadığını göstermektedir. Bu durum, mesleki deneyimlerin ebeveynlik üzerinde seçici bir etkiye sahip olabileceğine işaret etmektedir. Bu çalışma, TÜBİTAK 2209-A Üniversite Öğrencileri Araştırma Projeleri Destekleme Programı 2024 Yılı 1. Dönem kapsamında desteklenen 1919B012471870 numaralı proje çerçevesinde gerçekleştirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Pediatri Hemşireleri, Ebeveynlik Stilleri, Mesleki Faktörler, Ebeveynlik Davranışı, Hemşirelik

Parenting Styles Among Pediatric Nurses: Relationships With Sociodemographic and Professional Characteristics

Abstract

202

Aim: This study aimed to examine the relationships between the sociodemographic and professional characteristics of pediatric nurses and their parenting styles. **Methods:** This descriptive cross-sectional study was conducted with 157 pediatric nurses. Data were collected using a sociodemographic information form, a parenting-related characteristics form, and the Parenting Styles Scale. Descriptive statistics, independent samples t-test, one-way analysis of variance (ANOVA), and multiple linear regression analysis were used for data analysis. **Results:** Single pediatric nurses had significantly higher positive parenting scores compared with married nurses ($t = 2.640, p = 0.009$). Nurses with two or more children had higher negative parenting scores than those with one child ($t = -1.940, p = 0.042$). Nurses who responded “yes” to the perception of increased authoritarianism in parenting related to their profession demonstrated significantly higher negative parenting scores ($t = -2.389, p = 0.019$). The regression model including profession-related parenting variables was statistically significant ($F = 2.688, p = 0.023$). Within the model, only the perception of increased authoritarianism in parenting associated with professional experience emerged as a significant predictor ($\beta = 0.239, p = 0.006$). **Conclusion:** The findings suggest that the perception of profession-related authoritarianism among pediatric nurses may be associated with negative parenting behaviors, whereas positive parenting behaviors could not be explained by the same variables. These results indicate that professional experiences may exert a selective influence on parenting practices. This study was conducted within the scope of Project No. 1919B012471870, supported by the Scientific and Technological Research Council of Türkiye (TÜBİTAK) 2209-A University Students Research Projects Support Program, 2024 First Call Period.

Keywords: Pediatric Nurses, Parenting Styles, Professional Factors, Parenting Behavior, Nursing

Presentation ID / Sunum No= 190

Oral Presentation / Sözlü Sunum

203

ORCID ID: 0000-0002-9992-3264

Toplumsal Cinsiyet Rollerini Tutumunun İncelenmesi

Asst. Prof. Dr. Esmâ Demirezen¹

¹Istanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Böl.,

Özet

Birey yetiştiği toplumun kültürüne bağlı olarak oluşturulan ve kendisine uygun görülen cinsiyet rollerinden, rolün gerektirdiği davranışlardan etkilenmekte ve hayatını bu roller üzerinden şekillendirmektedir. Bireylerin cinsiyetlerine bağlı olarak ayrımcılık gördüğü ve doğrudan ya da dolaylı bir sonucu olarak faydalanmakta sorun yaşadığı en önemli alanların başında sağlık hizmetleri gelmektedir. Bu çalışmanın amacı toplumun cinsiyet rollerine ilişkin tutumunu incelemektir. Kesitsel tipte planlanan bu çalışmada, çevrimiçi ortamda toplam 151 bireye ≥ 18 yaş bireye ulaşılmıştır. Veriler sosyodemografik özellikler ve Zeyneloğlu (2008) tarafından geliştirilen, geçerlilik-güvenilirlik analizleri yapılan Toplumsal Cinsiyet Rollerini Tutum Ölçeği (TCRTÖ) ile tanımlanmıştır. Veriler, SPSS 26.0 istatistik programında tanımlayıcı ve analitik analizler ile değerlendirilmiştir. Yaş ortalaması 26.11 ± 8.57 (18-60) olan grubun büyük bölümü (77.5%) 18- 30 yaş arasında, kadın (%85.4), lisans mezunu (%69.5), bekâr (%66.2), çalışmıyor (%67.5), öğrenci (%51.7), ilde yaşamış (%64.9), gelir gidere eşit (%47.0), demokrat ortamda büyümüş (%68.2), çekirdek aile (%68.2), şiddete tanık olmuş ve bir fiil şiddete yaşamış (%30.5). TCRTÖ puanı 138.25 ± 16.21 (96-169). Karşılaştırmalı analizlerde aile tipi, büyüdüğü ortamın özelliği, şiddetle karşılaşma deneyimi durumuna, gelir durumuna göre yapılan karşılaştırmalarda benzer dağılmıştır ($p > 0.05$). Yaşadığı yere göre ilde yaşayanların puanı (139.87 ± 15.76) köyde yaşayanlara göre sınırdan yüksek bulunmuştur. Yaş arttıkça TCRTÖ arasında ters ancak güçlü ilişki saptanmıştır ($r = -0.347$; $p = 0.000$). Buna karşın karşılaştırmalarda 18-30 yaş TCRTÖ ortalaması (140.93 ± 15.74), 31 yaş ve üzerine göre (129.02 ± 14.52); kadınların (140.68 ± 14.79) erkeklere göre (124.00 ± 17.18), ortaokul grubunun (141.33 ± 15.56), ilkokul grubuna göre (131.21 ± 15.63), bekârların puanı (143.00 ± 14.48) evlilere göre (128.94 ± 15.48), öğrenci olanların (145.87 ± 13.33), olmayanlara göre (130.10 ± 15.09) anlamlı olarak yüksek bulunmuştur ($p = 0.000$). Çalışma bulguları, genç, öğrenci, kadın, eğitimi biraz daha yüksek, bekâr ve uzun süre şehir hayatı deneyimi olan bireylerde tutumun daha eşitlikçi olduğu saptanmıştır. Konuyla ilgili daha kapsamlı çalışmalara ihtiyaç olmakla birlikte sağlık hizmetlerine erişime etkisi incelenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Halk Sağlığı, Toplumsal Cinsiyet, Cinsiyet Rollerini, Cinsiyet

Examination of Attitudes Towards Gender Roles

Abstract

Individuals are influenced by gender roles, behaviors upon them by the culture of their society in which they grow up, shape their lives according to these roles. Healthcare services among the most important areas where gender issues play a big role. This study aims to examine attitudes towards gender roles. This cross-sectional study reached a total of 151 individuals ≥ 18 through an online platform. Data were defined using sociodemographic characteristics and the Gender Role Attitude Scale (GRAS), developed by Zeyneloğlu (2008). Data were evaluated using descriptive and analytical analyses in the SPSS 26.0 statistical program. Majority 77.5%, age of 26.11 ± 8.57 (18-60), between 18-30 years female (85.4%), university graduates (69.5%), single (66.2%), unemployed (67.5%), students (51.7%), lived in city (64.9%), had income equal to expenses (47.0%), grew up in democratic environment (68.2%), from nuclear families (68.2%), and witnessed or actively experienced violence (30.5%). GRAS score was 138.25 ± 16.21 (96-169). Comparative analyses, the distribution was similar according to family type, characteristics of environment they grew up, experience of exposure to violence, and income level ($p > 0.05$). The score of those living in the city (139.87 ± 15.76) was found to be borderline higher than that of those living in the village. nverse but strong correlation was found between age and GRAS ($r = -0.347$; $p = 0.000$). In contrast, in comparisons, average GRAS for 18-30 year olds (140.93 ± 15.74) was higher than that for those 31 years and older (129.02 ± 14.52); Women (140.68 ± 14.79) scored significantly higher than men (124.00 ± 17.18), the middle school group (141.33 ± 15.56) compared to the primary school group (131.21 ± 15.63), single individuals (143.00 ± 14.48) compared to married individuals (128.94 ± 15.48), students (145.87 ± 13.33) compared to non-students (130.10 ± 15.09) ($p = 0.000$). The study findings indicate that attitudes are more egalitarian among young people, students, women, those with slightly higher education, single individuals, and those with longer experience of city life. While more comprehensive studies are needed on this topic, its impact on access to healthcare services should be examined.

Keywords: Public Health, Gender, Gender Roles, Sex

Presentation ID / Sunum No= 60

Oral Presentation / Sözlü Sunum

205

ORCID ID: 0009-0001-5126-1062

Anthemis Tricolor Boiss. Üzerinde Farmakognozik Çalışmalar**Ma. St. Başak Türkü Karadağ¹, Associate Professor Burcu Sümer Tüzün¹, Professor Helen Skaltsa², Postdoc Christina Barda³**¹Ege Üniversitesi²National and Kapodistrian University of Athens³National and Kapodistrian University of Athens

*Corresponding author: Başak Türkü Karadağ

Özet

Anthemis tricolor Boiss., Kıbrıs'a özgü, çok yıllık ve otsu yapıda endemik bir Anthemis türüdür. Anthemis cinsine ait türler, fenolik bileşikler, flavonoidler ve çeşitli sekonder metabolitler bakımından zengin olmaları nedeniyle farmakognozik ve fitokimyasal açıdan önem taşımaktadır. Bu çalışmada, A. tricolor'un sekonder metabolit profilinin araştırılması, majör bileşiklerinin izolasyonu ve biyolojik aktivite potansiyelinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Bitkinin toprak üstü kısımlarından elde edilen ekstrakt, sıvı-sıvı partiyon işlemlerinin ardından vakumlu sıvı kromatografisi (VLC) yöntemiyle fraksiyonlandırılmıştır. VLC fraksiyonlaması sonucunda elde edilen fraksiyonlar, TRI-A'dan TRI-I'e kadar kodlanarak toplam dokuz ana fraksiyon halinde sınıflandırılmıştır. Elde edilen fraksiyonlar ince tabaka kromatografisi (TLC), kolon kromatografisi (CC) ve preparatif TLC yöntemleri kullanılarak değerlendirilmiş ve saflaştırılmıştır. İzole edilen bileşiklerin yapıları NMR spektroskopik yöntemleriyle aydınlatılmıştır[bt1.1]. Fitokimyasal çalışmalar sonucunda 3,5-di-O-kafeoilkinik asit metil ester, klorojenik asit (3-O-kafeoilkinik asit), apigenin ve luteolin izole edilmiş ve yapıları tanımlanmıştır. Elde edilen bulgular, A. tricolor'un özellikle fenolik asitler ve flavonoidler bakımından dikkat çekici bir tür olduğunu göstermiştir. Çalışma kapsamında ekstraktlar, fraksiyonlar ve izole edilen bileşikler üzerinde asetilkolinesteraz (AChE) ve bütirikolinesteraz (BChE) inhibitör aktivite çalışmaları ile sitotoksik aktivite değerlendirmeleri gerçekleştirilmiştir. Referans bileşik olarak kullanılan galantamin, AChE üzerinde güçlü inhibitör etki gösterirken ($IC_{50} \approx 8-10 \mu g/mL$), BChE üzerinde daha zayıf aktivite sergilemiştir ($IC_{50} \approx 70-90 \mu g/mL$). Etil asetat ekstraktı her iki enzim üzerinde orta düzeyde inhibitör aktivite gösterirken, diğer ekstrakt daha düşük aktivite sergilemiştir. Bu bulgular, galantaminin AChE'ye selektif inhibitör özellik gösterdiğini ve ekstraktların kolinesteraz inhibitör aktivitelerinin çözücüye bağlı olarak değiştiğini ortaya koymaktadır. Sonuç olarak bu çalışma, A. tricolor'un sekonder metabolit profilinin aydınlatılmasına katkı sağlamış, türün kemotaksonomik açıdan değerlendirilmesine yönelik yeni veriler sunmuş ve biyolojik aktivite potansiyelinin ileri çalışmalarla araştırılması için temel oluşturmuştur.

Anahtar Kelimeler: Anthemis Tricolor; Klorojenik Asit; Kolinesteraz İnhibisyonu; Sitotoksik Aktivite; Flavonoidler; Fenolik Bileşikler

Pharmacognostic Studies On Anthemis Tricolor Boiss.

Abstract

Anthemis tricolor Boiss. is an endemic, perennial herbaceous species native to Cyprus. Species belonging to the genus Anthemis are considered pharmacognostically and phytochemically important due to their richness in phenolic compounds, flavonoids, and various secondary metabolites. The aim of this study was to investigate the secondary metabolite profile of *A. tricolor*, isolate its major constituents, and evaluate its biological activity potential. The extract obtained from the aerial parts of the plant was fractionated by Vacuum Liquid Chromatography (VLC) following liquid-liquid partitioning procedures. The resulting fractions were classified into nine main fractions, designated TRI-A to TRI-I. These fractions were further evaluated and purified using Thin Layer Chromatography (TLC), Column Chromatography (CC), and preparative TLC techniques. The structures of the isolated compounds were elucidated using NMR spectroscopic methods. Phytochemical investigations resulted in the isolation and identification of 3,5-di-O-caffeoylquinic acid methyl ester, chlorogenic acid (3-O-caffeoylquinic acid), apigenin, and luteolin. These findings indicate that *A. tricolor* is a noteworthy species particularly rich in phenolic acids and flavonoids. In addition, acetylcholinesterase (AChE) and butyrylcholinesterase (BChE) inhibitory activities, as well as cytotoxic activity evaluations, were carried out on the extracts, fractions, and isolated compounds. Galantamine, used as the reference compound, exhibited strong inhibitory activity against AChE ($IC_{50} \approx 8-10 \mu\text{g/mL}$), whereas a weaker effect was observed against BChE ($IC_{50} \approx 70-90 \mu\text{g/mL}$). The ethyl acetate extract showed moderate inhibitory activity against both enzymes, while the other extract demonstrated lower activity. These findings suggest that galantamine acts as a selective AChE inhibitor and that the cholinesterase inhibitory activities of the extracts vary depending on the extraction solvent. In conclusion, this study contributed to the elucidation of the secondary metabolite profile of *A. tricolor*, provided new data for its chemotaxonomic evaluation, and established a basis for further investigations of its biological activity potential.

Keywords: Anthemis Tricolor; Chlorogenic Acid; Cholinesterase Inhibition; Cytotoxic Activity; Flavonoids; Phenolic Compounds

Presentation ID / Sunum No= 155

Oral Presentation / Sözlü Sunum

207

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-8240-0087>

Elafibranor İzole Sıçan Torasik Aortunda Oksidatif Stresle Bozulmuş Endotel Bağımlı Gevşeme Yanıtını Nitrik Oksit Yolağı Üzerinden Onarır

Ma. St. Ahmet Uysal¹, Dr. Emine Nur Özbek¹, Assoc. Prof. Dr. Göksel Gökçe¹¹Ege Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji AbD, Bornova - İzmir

Özet

Giriş ve Amaç: Elafibranor (ELA) dual bir peroksizom proliferatörüyle aktive olan reseptör α/δ (PPAR α/δ) agonistidir. PPAR δ aktivasyonunun endotelial nitrik oksit sentaz (eNOS) yolağını uyarıcı etkileri bilinmekle birlikte, ELA'nın damar fonksiyonları üzerindeki etkileri incelenmemiştir. Bu çalışmada, ELA'nın izole sıçan torasik aortunda damar tonusu ve endotel yanıtları üzerindeki işlevsel rolünün aydınlatılması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Erkek Wistar albino sıçanlardan izole edilen torasik aort halkaları, Krebs çözeltisinde 2 g ön gerilimle tel-miyografta incelenmiştir (n=6). Referans kasılma (60 mM KCl) ve asetilkolin (ACh) ile >%70 gevşeme doğrulandıktan sonra dokulara 30 dakika dietilditiyokarbamat (DETCA, 1 mM), L-NAME (100 μ M) ve ELA (10 μ M) inkübasyonu uygulanmıştır. Ardından kümülatif ACh, fenilefrin (FEN), serotonin (5-HT) ve sodyum nitroprusiyat (SNP) yanıtları alınmıştır. Veriler ANOVA sonrası Bonferroni testiyle değerlendirilmiş, p<0,05 anlamlı kabul edilmiştir. Bulgular: ELA, DETCA uygulamasıyla azalan ACh maksimum gevşeme yanıtını (Emaks %84,5 $\pm$ 2,8'den %51,6 $\pm$ 2,3'e) ve duyarlılığını (pD2 7,25 $\pm$ 0,05'ten 6,92 $\pm$ 0,02'ye) anlamlı düzeyde yükseltmiştir (Emaks %74,4 $\pm$ 2,5; pD2 7,16 $\pm$ 0,02; p<0,001). Değerlenen düzelme L-NAME varlığında ortadan kalkmıştır. DETCA uygulanmayan dokularda ELA, ACh yanıtını değiştirmemiştir. DETCA ile artan maksimum FEN (%96,8 $\pm$ 1,4'ten %125,9 $\pm$ 3,0'a) ve 5-HT (%84,0 $\pm$ 5,2'den %102,8 $\pm$ 2,2'ye) kasılmalarını ise ELA, sırasıyla, %104,6 $\pm$ 3,9 ve %89,7 $\pm$ 4,2 seviyelerine geriletmiştir (p<0,001 ve p<0,05). SNP yanıtları tüm gruplarda benzerdir. Tartışma ve Sonuç: ELA, oksidatif stresle azalan endotel bağımlı gevşemeyi NO yolağı üzerinden onarmaktadır; nitekim çalışmamızda bu etki L-NAME ile engellenmiştir. SNP yanıtının korunması düz kas fonksiyonunun etkilenmediğini, artan FEN ve 5-HT kasılmalarının zayıflatılması ise bazal NO dengesinin yeniden kurulduğunu göstermektedir. Etkinin yalnızca DETCA uygulanmış dokularda görülmesi, ELA'nın oksidatif hasar zemininde etkili olduğuna işaret etmektedir. ELA, bilinen metabolik hedefleri dışında, önemli bir vasküler pleiotropik potansiyele sahip olabilir.

Anahtar Kelimeler: Elafibranor, Endotel, Nitrik Oksit, Enos, Oksidatif Stres

Presentation ID / Sunum No= 203

Oral Presentation / Sözlü Sunum

208

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4164-9212>

Evaluation of Patient Information Brochures Using Mappinfo

Asst. Prof. Dr. Cengizhan Ceylan¹

¹Selcuk University Faculty of Pharmacy

Abstract

Patient education can increase patients' knowledge and directly improve treatment outcomes. Inadequate patient education, may lead to poorer outcomes. Health literacy, socioeconomic status, and language proficiency directly affect the effectiveness of patient education. Therefore, patient education materials should meet certain quality criteria. This study aimed to evaluate twenty-nine information brochures prepared by the Republic of Türkiye Ministry of Health, General Directorate of Public Health using MAPPinfo in terms of the domains of definitions, transparency, content, and presentation. The overall MAPPinfo scores of the brochures ranged from 16.7% to 47.6%, and these values were consistent with the average level reported in the original validation study of the instrument (30%). While almost all brochures fully met the criterion related to explaining the health problem, transparency-related criteria were rarely met. The brochure with the highest score (Seasonal Flu, 47.6%) was notable for correcting a common misconception (distinguishing influenza from the common cold), presenting numerical information, and explicitly acknowledging uncertainty regarding the course of the disease. In contrast, the brochures with the lowest scores (Vaccination and Asthma, 16.7%) did not meet the language and transparency criteria. Although the patient information brochures examined were generally adequate in explaining health issues, they appeared insufficient in supporting informed decision-making because they did not fully meet the transparency and evidence-based information criteria.

Keywords: Patient Education, Mappinfo, Health Literacy

Presentation ID / Sunum No= 62

Oral Presentation / Sözlü Sunum

209

ORCID ID: 0000-0003-1270-2408

Triple Negatif Meme Kanserinde TSC1, TSC2 VE AKT1 Gen Ekspresyon Düzeylerinin İncelenmesi

Researcher Rana Hmaidi ¹, Asst. Prof. Dr. Şerife Efsun Antmen¹

¹Mersin Üniversitesi

*Corresponding author: Ş. Efsun ANTMEN

Özet

Amaç: Triple negatif meme kanseri (TNBC); östrojen, progesteron ve HER2 reseptör ekspresyonu göstermeyen, sınırlı tedavi seçenekleri ve erken metastaz riskiyle karakterize, agresif bir alt tiptir. Bu çalışmada, tümör progresyonunda kritik rol oynayan PI3K/AKT/mTOR yolağının temel bileşenleri AKT1 ile bu yolu regüle eden TSC1 ve TSC2 genlerinin TNBC'deki ekspresyon profillerinin ve terapötik hedef olma potansiyellerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 60 TNBC hastası ve 40 sağlıklı kontrol dahil edilmiştir. Hasta ve kontrol gruplarının yaş ortalamaları sırasıyla $49,88 \pm 12,30$ ve $42,63 \pm 11,05$ yıl olarak belirlenmiştir. Tümörlerin tamamı Grade 3 invaziv karsinom olup yüksek Ki-67 proliferasyon indeksi göstermiştir. Sağlıklı ve tümörlü dokulardaki gen ekspresyon düzeyleri moleküler yöntemlerle analiz edilmiş ve istatistiksel olarak karşılaştırılmıştır. Bulgular: Gruplar arası yaş farkı istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p = 0,003$). Sol memede $1,441 \pm 0,535$ cm, sağ memede $1,379 \pm 0,471$ cm olan ortalama tümör çapları arasında lokalizasyona bağlı anlamlı bir fark saptanmamıştır ($p > 0,05$). Gen ekspresyon analizlerinde, kontrol grubuna kıyasla TNBC hastalarında TSC1 ($p = 0,0001$), TSC2 ($p = 0,0001$) ve AKT1 ($p = 0,0001$) gen ekspresyonlarında çok güçlü ve anlamlı bir artış tespit edilmiştir. Korelasyon analizleri, TSC2 ile AKT1 arasında ve ayrıca TSC1 ile TSC2 arasında ($r = 0,839$, $p < 0,001$) kuvvetli bir pozitif ilişki olduğunu göstermiştir. Gen ekspresyon düzeyleri ile tümör boyutu veya tümörün yerleştiği lokalizasyon arasında ise anlamlı bir korelasyon izlenmemiştir ($p > 0,05$). Sonuç: TNBC hastalarında TSC1, TSC2 ve AKT1 genlerinin ekspresyonunda belirgin bir upregülasyon mevcuttur. Elde edilen bulgular, bu genlerin TNBC patofizyolojisindeki kritik rolünü vurgulamakta ve gelecekte hem yeni biyobelirteçler hem de potansiyel terapötik hedefler olarak değerlendirilebileceklerini ortaya koymaktadır.

Bu çalışma Mersin Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından desteklenmiştir. Proje Numarası: 2025-TP2-5206.

Anahtar Kelimeler: Meme Kanseri; TSC1; TSC2; AKT

Presentation ID / Sunum No= 202

Oral Presentation / Sözlü Sunum

210

ORCID ID: 0009-0007-2851-8564

Kalp Yetersizliğinde Farklı Kasların Kuvveti ile Fonksiyonel Sonuçlar Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ma. St. Sündüs Tuana Ertaş¹, Doç. Dr. Melih ZEREN², Uzm. Dr. Eren Ozan Bakır³, Uzm.Dr. Ecem Gürses³

¹İzmir Bakırçay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı, İZMİR

²İzmir Bakırçay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Fizyoterapi ve Rehabilitasyon Bölümü, İZMİR

³İzmir Bakırçay Üniversitesi, Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Kardiyoloji Anabilim Dalı, İZMİR

Özet

Kalp yetmezliği (KY), azalmış egzersiz kapasitesi, kas güçsüzlüğü ve artmış yorgunluk ile karakterize kronik bir sendromdur. Bu çalışma, KY hastalarında farklı kas gruplarının kuvveti ile fonksiyonel kapasite, günlük yaşam aktiviteleri ve yorgunluk arasındaki ilişkiyi incelemeyi amaçlamıştır. Çalışmaya 18–80 yaş aralığında 30 KY hastası ve yaş ile cinsiyet açısından eşleştirilmiş 30 sağlıklı kontrol bireyi dahil edilmiştir. Üst ve alt ekstremita kas kuvvetleri el tipi dinamometre (hand-held dynamometer) ile, el kavrama kuvveti ise handgrip dinamometre ile değerlendirilmiştir. Fonksiyonel kapasite Altı Dakika Yürüme Testi (6DYT), günlük yaşam aktiviteleri Nottingham Genişletilmiş Günlük Yaşam Aktiviteleri Ölçeği (NEADL) ve yorgunluk düzeyi Yorgunluk Şiddet Ölçeği (FSS) kullanılarak değerlendirilmiştir. Gruplar arasındaki farklılıklar bağımsız örneklem t testi ile, değişkenler arasındaki ilişkiler ise Pearson korelasyon analizi ile incelenmiştir. Kalça fleksiyon kuvveti, KY grubunda kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde daha düşük bulunmuştur ($12,68 \pm 2,73$ kg ve $15,48 \pm 3,65$ kg; $p = 0,001$). Buna karşılık, dirsek fleksiyon kuvveti ($p = 0,046$), el kavrama kuvveti ($p = 0,009$) ve FSS puanları ($p = 0,011$) KY grubunda anlamlı düzeyde daha yüksek bulunmuştur. Korelasyon analizinde, 6DYT mesafesi ile NEADL puanları arasında güçlü pozitif bir ilişki saptanmıştır ($r = 0,691$, $p < 0,001$); bu durum daha iyi fonksiyonel kapasitenin günlük yaşam aktivitelerinde daha yüksek bağımsızlık ile ilişkili olduğunu göstermektedir. Ayrıca, 6DYT mesafesi ile FSS puanları arasında orta düzeyde negatif bir ilişki bulunmuştur ($r = -0,403$, $p = 0,027$). Bunun yanı sıra, 6DYT mesafesi ile omuz fleksiyon kuvveti ($r = 0,512$, $p = 0,004$) ve el kavrama kuvveti ($r = 0,472$, $p = 0,009$) arasında anlamlı pozitif ilişkiler belirlenmiştir. Yorgunluk şiddeti ise çeşitli kas kuvveti ölçümleriyle negatif ilişki göstermiştir. Bu bulgular, KY hastalarında kas kuvvetinin fonksiyonel kapasite ve günlük yaşam aktiviteleri ile yakından ilişkili olduğunu, yorgunluğun ise fonksiyonel performansı olumsuz etkileyebileceğini göstermektedir. Kas kuvvetinin korunmasına ve yorgunluğun azaltılmasına yönelik rehabilitasyon stratejileri, bu hasta grubunda fonksiyonel sonuçların iyileştirilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Kalp Yetmezliği, kas Kuvveti, fonksiyonel Kapasite, Günlük Yaşam Aktiviteleri, Yorgunluk, 6 Dakika Yürüme Testi

Investigation of the Relationship Between the Strength of Different Muscle Groups and Functional Outcomes in Patients With Heart Failure

Abstract

Heart failure (HF) is a chronic syndrome characterized by reduced exercise capacity, muscle weakness, and increased fatigue. This study aimed to investigate the relationship between the strength of different muscle groups and functional capacity, activities of daily living, and fatigue in patients with HF. Thirty patients with HF aged 18–80 years and 30 age- and sex-matched healthy controls were included. Upper and lower extremity muscle strength were assessed using a hand-held dynamometer, while handgrip strength was measured with a handgrip dynamometer. Functional capacity was evaluated using the Six-Minute Walk Test (6MWT), activities of daily living using the Nottingham Extended Activities of Daily Living Scale (NEADL), and fatigue using the Fatigue Severity Scale (FSS). Group differences were analyzed with the independent samples t-test, and associations between variables were examined using Pearson correlation analysis. Hip flexion strength was significantly lower in the HF group than in the control group (12.68 ± 2.73 kg vs. 15.48 ± 3.65 kg; $p = 0.001$). Conversely, elbow flexion strength ($p = 0.046$), handgrip strength ($p = 0.009$), and FSS scores ($p = 0.011$) were significantly higher in the HF group. Correlation analysis demonstrated a strong positive relationship between 6MWT distance and NEADL scores ($r = 0.691$, $p < 0.001$), indicating that better functional capacity was associated with greater independence in daily activities. A moderate negative correlation was observed between 6MWT distance and FSS scores ($r = -0.403$, $p = 0.027$). Significant positive correlations were also found between 6MWT distance and shoulder flexion strength ($r = 0.512$, $p = 0.004$) and handgrip strength ($r = 0.472$, $p = 0.009$). Fatigue severity was negatively associated with several muscle strength measures. These findings suggest that muscle strength is closely related to functional capacity and daily living activities in patients with HF, while fatigue may negatively influence functional performance. Rehabilitation strategies targeting muscle strength preservation and fatigue reduction may improve functional outcomes in this population.

Keywords: Heart Failure, Muscle Strength, Functional Capacity, Activities of Daily Living, Fatigue, Six-Minute Walk Test

Presentation ID / Sunum No= 115

Oral Presentation / Sözlü Sunum

212

ORCID ID: 0000-0002-2503-8027

Temporomandibular Disfonksiyonlu Hastalarda Konservatif Tedaviye Ek Olarak Uygulanan Lokal Vibrasyonun Etkilerinin Araştırılması

Ph.d. Cand. Arda Aktaş¹, Dr. Fatma Ilgaz², Dr. Ömer Faruk Yaşaroğlu¹, Prof.Dr. Selen Serel Arslan¹

¹Hacettepe Üniversitesi

²Harran Üniversitesi

*Corresponding author: Arda Aktaş

Özet

Giriş: Temporomandibular disfonksiyon, ağrı, mandibular hareket kısıtlılığı, çiğneme güçlüğü ve yaşam kalitesinde etkilenme ile seyreden çok boyutlu bir klinik tablodur. Bu çalışmanın amacı, temporomandibular disfonksiyonlu bireylerde konservatif tedaviye ek lokal vibrasyon uygulamasının temporomandibular disfonksiyon ile ilişkili semptomlar üzerindeki etkileri araştırılmasıdır. **Yöntemler:** Bu prospektif randomize kontrollü çalışmaya ağrılı temporomandibular disfonksiyon tanısı alan 28 birey dahil edildi. Katılımcılar çalışma (n=14) ve kontrol (n=14) gruplarına randomize edildi. Her iki gruba 8 hafta süreyle hasta eğitimi, egzersiz, mobilizasyon, germe ve kuvvetlendirme uygulamalarını içeren konservatif tedavi uygulandı. Çalışma grubuna konservatif tedaviye ek olarak haftada 3 gün, 100 Hz frekans ve 1 mm genlikte toplam 16 dakika lokal vibrasyon uygulandı. Değerlendirmeler tedavi öncesinde, 4. haftada ve 8. haftada yapıldı. **Bulgular:** Grupların başlangıç özellikleri benzerdi. Sekiz haftalık tedavi sonunda temporomandibular disfonksiyon semptom şiddeti ($p<0,001$; $\eta^2=0,245$), kronik ağrı şiddeti ($p=0,003$; $\eta^2=0,255$), ağrıya bağlı engellilik düzeyi ($p=0,034$; $\eta^2=0,140$), ağız sağlığına bağlı yaşam kalitesi ($p=0,006$; $\eta^2=0,178$) ve psikolojik durum ($p=0,004$; $\eta^2=0,194$) çalışma grubu lehine iyileşme bulundu. Günlük enerji ve besin ögesi alımları ile önerilen alımı karşılama yüzdeleri gruplar arasında farklılık göstermedi. Et grubu ve sert kabuklu meyve modifikasyonu çalışma grubunda daha fazla azalırken, 8. haftada et grubu ağrı skoru çalışma grubunda daha düşüktü ($p<0,05$). Çiğneme fonksiyonu parametreleri gruplar arasında farklılık göstermedi. **Sonuç:** Konservatif tedaviye ek lokal vibrasyon, ağrılı temporomandibular disfonksiyonlu bireylerde semptom şiddeti, kronik ağrı, ağrıya bağlı engellilik, ağız sağlığına bağlı yaşam kalitesi ve psikolojik durum üzerinde yalnızca konservatif tedaviye göre daha belirgin iyileşme sağladı. Beslenmeye ilişkin bulgular, toplam enerji ve besin ögesi alımından çok bazı besinlerin tüketim formu ve tüketim sırasında hissedilen ağrı açısından çalışma grubu lehine sınırlı değişim olduğunu gösterdi.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Disfonksiyon, Lokal Vibrasyon, Konservatif Tedavi, Ağrı

Investigation of the Effects of Local Vibration Applied in Addition to Conservative Treatment in Patients With Temporomandibular Dysfunction

Abstract

213

Introduction: Temporomandibular dysfunction is a multidimensional clinical condition characterized by pain, restricted mandibular movement, chewing difficulty, and impaired quality of life. This study aimed to investigate the effects of local vibration applied in addition to conservative treatment on symptoms associated with temporomandibular dysfunction. **Methods:** Twenty-eight individuals diagnosed with painful temporomandibular dysfunction were included in this prospective randomized controlled study and randomized into the study (n=14) and control (n=14) groups. Both groups received conservative treatment, including patient education, exercise, mobilization, stretching, and strengthening, for 8 weeks. In addition, the study group received local vibration at a frequency of 100 Hz and an amplitude of 1 mm for 16 minutes, 3 days per week. Assessments were performed before treatment, at week 4, and at week 8. **Results:** Baseline characteristics were similar between the groups. At the end of 8 weeks, temporomandibular dysfunction symptom severity ($p<0.001$; $\eta^2=0.245$), chronic pain intensity ($p=0.003$; $\eta^2=0.255$), pain-related disability ($p=0.034$; $\eta^2=0.140$), oral health-related quality of life ($p=0.006$; $\eta^2=0.178$), and psychological status ($p=0.004$; $\eta^2=0.194$) improved in favor of the study group. Daily energy and nutrient intakes and percentages of meeting the recommended intake did not differ between groups. Meat group and nut modifications decreased more in the study group, and meat group pain score was lower at week 8 ($p<0.05$). Chewing function parameters did not differ between groups. **Conclusion:** Local vibration added to conservative treatment provided greater improvements in symptom severity, chronic pain, pain-related disability, oral health-related quality of life, and psychological status than conservative treatment alone.

Keywords: Temporomandibular Dysfunction, Local Vibration, Conservative Treatment, Pain

Presentation ID / Sunum No= 199

Oral Presentation / Sözlü Sunum

214

ORCID ID: 0000 0001 7541 7554

The Effect of Explosive Strength Training On Athletic Performance in Football Players: A Review of Current Literature

**AssoI. Prof. Dr. Hristo Andanov¹, Prof.Dr. Meriç Eraslan², Prof. Dr. Robert I. Schneider³,
AssoI. Prof. Dr. Tomasz Niznikowski⁴, Prof. Dr. Parvez I. Haris⁵, Dr. Redha Tatar⁶**

¹Vassil Levski Üniversitesi, Bulgaria

²Akdeniz Üniversitesi, Türkiye

³State University of New York, ABD

⁴Józef Pilsudski Üniversitesi, Polonya

⁵Montfort Üniversitesi, Leicester, İngiltere

⁶Reims Üniversitesi, Fransa

*Corresponding author: Meriç Eraslan

Abstract

Introduction and Purpose: Modern football is a complex sport characterized by the frequent repetition of high-intensity runs, sudden changes of direction, physical duels, and vertical jumps. At the foundation of these motor actions lies explosive strength (power), defined as the ability of the neuromuscular system to generate maximal force in the shortest possible time. The aim of this study is to conceptually examine the decisive role of explosive strength in football performance and to review current training approaches used to develop this physical attribute in light of the existing literature. **Method:** This study was designed as a review (literature survey). Searches were conducted in national and international academic databases (Google Scholar, PubMed, Web of Science, etc.) using the keywords “football,” “explosive strength,” “power,” and “plyometric training.” Relevant and reliable scientific articles, theses, and books were examined and synthesized to provide a comprehensive overview of the topic. **General Evaluation and Discussion:** The reviewed literature indicates that successful football performance is not solely dependent on endurance but is also directly associated with explosive motor actions. Fundamental football skills such as shooting, heading, first-step acceleration, and evading opponents are all closely linked to explosive strength capacity. Research demonstrates that the proper periodization of traditional resistance training, plyometric exercises, and Olympic weightlifting variations enhances neuromuscular adaptations and increases motor unit recruitment, thereby maximizing explosive strength development. Furthermore, football-specific complex training models are frequently highlighted in the literature as among the most effective methods for transferring training gains to on-field performance. **Conclusion and Recommendations:** In conclusion, explosive strength is one of the most critical physical parameters defining the profile of the modern football player. It not only enhances physical performance but also contributes to maintaining technical efficiency under conditions of fatigue.

Keywords: Football, Explosive Strength, Athletic Performance, Literature Review, Training Science.

Presentation ID / Sunum No= 207

Oral Presentation / Sözlü Sunum

215

ORCID ID: 0009-0001-8174-4444

Açık İnsizyonel Herni Onarımında Subkutan Dren Kullanımının Seroma ve Cerrahi Alan Enfeksiyonu Üzerine Etkisi

Dr. Murat Tan¹

¹Department of General Surgery, Ataşehir Florence Nightingale Hospital, İstanbul, Türkiye

Özet

Amaç: Subkutan drenler, açık insizyonel herni onarımında postoperatif sıvı birikimini ve yara komplikasyonlarını azaltmak amacıyla sıklıkla kullanılmaktadır. Bununla birlikte, rutin kullanımları tartışmalı olmaya devam etmektedir. Bu çalışmada, açık insizyonel herni onarımı yapılan hastalarda subkutan dren kullanımının seroma, cerrahi alan enfeksiyonu, nüks ve hastanede yatış süresi ile ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntemler:** Bu retrospektif çalışmaya, Ocak 2025 ile Ocak 2026 arasında Ataşehir Florence Nightingale Hastanesi, Genel Cerrahi Bölümü'nde insizyonel herni nedeniyle açık yama ile onarım uygulanan 150 hasta dahil edildi. Hastalar dren grubu (n=90) ve drensiz grup (n=60) olarak ikiye ayrıldı. Değerlendirilen değişkenler yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi (VKİ), diyabetes mellitus, defekt boyutu, seroma, cerrahi alan enfeksiyonu, nüks ve hastanede yatış süresini içerdi. **Bulgular:** Hastaların ortalama yaşı $58,0 \pm 11,2$ yıl olup hastaların %57,3'ü kadındı. Dren grubunda VKİ daha yüksek ($31,2 \pm 4,6$ ve $29,5 \pm 4,2$ kg/m²; p=0,025) ve defekt boyutu daha büyük bulundu ($7,1 \pm 2,8$ ve $5,6 \pm 2,4$ cm; p=0,001). Seroma dren grubunda hastaların %6,7'sinde, drensiz grupta ise %8,3'ünde gelişti (p=0,701). Cerrahi alan enfeksiyonu sırasıyla %8,9 ve %6,7 oranında (p=0,623), nüks ise sırasıyla %7,8 ve %10,0 oranında görüldü (p=0,636). Ortanca hastanede yatış süresi dren grubunda daha uzundu [3 (2–4) ve 2 (2–3) gün; p=0,031]. **Sonuç:** Bu çalışmada subkutan dren kullanımı, seroma, cerrahi alan enfeksiyonu veya nüks oranlarında anlamlı bir azalma ile ilişkili bulunmadı. Açık insizyonel herni onarımında dren kullanımına yönelik rutin bir yaklaşım yerine seçici bir yaklaşım daha uygun olabilir.

Anahtar Kelimeler: İnsizyonel Herni; Subkutan Dren; Seroma; Cerrahi Alan Enfeksiyonu; Nüks.

Presentation ID / Sunum No= 168

Oral Presentation / Sözlü Sunum

216

ORCID ID: 0000-0002-8392-1846

Adölesan Hastada İzole Femur Trokanter Minör Avulsiyon Kırığı: Nadir Bir Olgu Sunumu

Dr. Ömer Faruk Yıldırım¹, Dr. Yasin Köker²

¹SBÜ. Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Ufuk Üniversitesi Tıp Fakültesi Dr Rıdvan Ege Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı

Özet

Femur trokanter minör avulsiyon kırıkları, çocuk ve adölesan yaş grubunda nadir görülen apofizer yaralanmalardır. Genellikle iliopsoas kasının ani ve kuvvetli kontraksiyonu sonucunda meydana gelir ve akut kalça-kasık ağrısı ile başvuran sporcularda kas-tendon zorlanmaları ile karışabilir. Bu nedenle sportif aktivite sonrası gelişen ani kalça ağrısında dikkatli klinik ve radyografik değerlendirme önemlidir. On üç yaşında erkek hasta, futbol oynadığı sırada şut çekme hareketi sonrasında sağ kalça bölgesinden şiddetli bir ses duyduğunu ve hemen ardından ani başlayan sağ kalça ağrısı geliştiğini ifade ederek başvurdu. Yaralanma sonrası sportif aktiviteye devam edemeyen hastanın ağrı nedeniyle yürümekte zorlandığı öğrenildi. Fizik muayenede sağ kalça fleksiyonu ağrılı olup aktif kalça fleksiyonunda belirgin kısıtlılık saptandı. Distal nörovasküler muayenede patolojik bulgu izlenmedi. Başvuru sırasında elde edilen direkt pelvis ve sağ kalça grafilerinde sağ femur trokanter minör düzeyinde izole avulsiyon kırığı izlendi. Eşlik eden ek kırık hattı, kalça eklem ilişkisini bozan patoloji veya patolojik kırığı düşündürecek belirgin radyografik bulgu saptanmadı. Hastanın yaşı, yaralanma mekanizması ve radyolojik bulguları birlikte değerlendirildiğinde kırığın iliopsoas kas kontraksiyonuna bağlı apofizer avulsiyon yaralanması ile uyumlu olduğu düşünüldü. Hastaya konservatif tedavi planlandı. İlk dönemde istirahat, analjezik tedavi, sportif aktivitelerden uzak durma ve koltuk değneği ile kontrollü yük verme önerildi. Ağrı kontrolü sonrası kademeli rehabilitasyon programına geçildi. Bu olgu, futbol sonrası gelişen akut kalça-kasık ağrısında izole trokanter minör avulsiyon kırığının ayırıcı tanıda düşünülmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Trokanter Minör; Avulsiyon Kırığı; Adölesan; İliopsoas.

Isolated Femoral Lesser Trochanter Avulsion Fracture in An Adolescent Patient: A Rare Case Report

Abstract

Avulsion fractures of the femoral lesser trochanter are rare apophyseal injuries in children and adolescents. They usually occur after sudden and forceful contraction of the iliopsoas muscle and may mimic muscle or tendon strain in young athletes presenting with acute hip or groin pain. Therefore,

careful clinical and radiographic evaluation is important after sudden hip pain related to sports activity. A 13-year-old male patient presented with acute right hip pain after performing a kicking motion while playing football. He reported hearing a sudden loud sound from the right hip region, immediately followed by severe pain. After the injury, he was unable to continue sports activity and had difficulty walking due to pain. Physical examination revealed painful right hip flexion and marked limitation of active hip flexion. Distal neurovascular examination was normal. Anteroposterior pelvic and right hip radiographs obtained at presentation demonstrated an isolated avulsion fracture at the right femoral lesser trochanter. No additional fracture line, hip joint abnormality, or obvious radiographic finding suggestive of a pathological fracture was observed. Considering the patient's age, injury mechanism, clinical findings, and radiographic appearance, the fracture was interpreted as an apophyseal avulsion injury caused by forceful contraction of the iliopsoas muscle. Conservative treatment was planned. Initial management included rest, analgesic treatment, avoidance of sports activities, and protected weight-bearing with crutches. After pain control, a gradual rehabilitation program was initiated. This case highlights that isolated lesser trochanter avulsion fracture should be considered in the differential diagnosis of acute hip or groin pain after football-related kicking injuries.

Keywords: Lesser Trochanter; Avulsion Fracture; Adolescent; Iliopsoas.

Presentation ID / Sunum No= 28

Oral Presentation / Sözlü Sunum

218

ORCID ID: 0009-0006-5863-1974

Akut Batın ile Gelen Piruvat Dehidrojenaz Kompleksi Eksikliği Olan Hastada Anestezi Yönetimi

Dr. Polen Nurdan Şen¹, Dr. Ayşe Boyacı Gülen¹

¹SBÜ Bursa Tıp Fakültesi Şehir Hastanesi SUAM, Anesteziyoloji ve Reanimasyon AD

*Corresponding author: Polen Nurdan Şen

Özet

Piruvat dehidrojenaz kompleksi eksikliği (PDCD), mitokondriyal enerji metabolizmasını etkileyen ve laktik asidoz ile seyreden nadir bir hastalıktır. Bu hastalıkta piruvatın asetil-koenzim A'ya dönüşmemesi sonucu laktat birikimi meydana gelir. Klinik olarak gelişimsel gecikme, nöbet, hipotoni ve ataksi görülebilir. Cerrahi stres, açlık ve karbonhidrat yükü metabolik dekompanseasyonu tetikleyebilir. Bu nedenle perioperatif dönemde metabolik stabilitenin korunması ve uygun anestezi yönetimi kritik öneme sahiptir. Olgu: 7 yaşında 20 kg erkek çocuk kusma ishal halsizlik şikayetleri ile acil servise başvurmuş. Akut batın ön tanısı ile operasyon kararı alınmış. Acil serviste 100mg intramüsküler tiamin uygulanmış. Preoperatif vital bulguları kalp tepe atımı:125 kan basıncı: 121/78 oksijen saturasyonu 98 olarak kaydedildi. Anestezi yönetiminde genel anestezi tercih edildi. 1mg midazolam, 20mcg fentanil, 60mg propofol, 15mg rokuronyum ile induksiyon sağlanan hasta, endotrakeal entübe edilerek mekanik ventilatöre bağlandı. Genel anestezi idamesi sevofluran inhalasyonu ile sağlandı. Nasogastrik sonda ve foley sonda takıldı. Radial arter kateterizasyonu uygulanarak arteriyel kan gazı ile laktat düzeyi takip edildi. Hastanın ilk kan gazında pH:7,39 glukoz:95 laktat:1,3 Na:138 Cl:111 K:2,6 görüldü. İntravenöz sıvı replasmanı, 100ml izotonik salin içine 4 meq KCL eklenerek 80ml/saat olarak sağlandı. Perfore apandisit tanısı konulan hasta komplikasyonsuz şekilde opere edildi. Hastanın son kan gazında Ph:7,46 glukoz:99 laktat:1,7 Na:136 Cl:110 K:3 olarak görüldü. Operasyon sonunda hasta ekstübe edilerek çocuk yoğun bakıma taburcu edildi. Tartışma: PDCD hastalarında anestezi yönetiminde amaç metabolik stresi azaltmaktır. Dextroz içermeyen sıvı kullanımı, normotermi ve yeterli perfüzyon sağlanması önemlidir. Propofol tek doz induksiyonda güvenli kabul edilir. Bu olguda metabolik parametreler stabil seyretmiştir. Sonuç: PDCD hastalarında bireyselleştirilmiş anestezi yaklaşımı ve yakın metabolik takip ile güvenli perioperatif yönetim sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Pediatrik Anestezi, Piruvat Dehidrojenaz Kompleksi Eksikliği

Presentation ID / Sunum No= 26

Oral Presentation / Sözlü Sunum

219

ORCID ID: 0000-0002-8157-6583

Alev ve İnhalasyon Yanıklarında Erken mi Geç mi Entübasyon?

Dr. Hatice Bahadır Altun¹

¹Samsun Şehir Hastanesi

Özet

Alev ve İnhalasyon Yanıklarında Erken mi Geç mi Entübasyon? Pediatrik yanık hastalarında inhalasyon yaralanmaları ve uzun süreli hava yolu desteği gereksinimi hava yolu yönetimini güçleştirmektedir. Yanık sonrası gelişen akut veya geç dönem hava yolu ödemi, trakeal hasar ve subglottik stenoz gibi komplikasyonlar morbidite ve mortalite riskini artırabilmektedir. (1) Hava yolu ödemi; yüz ve üst solunum yolu anatomisinde deformasyona, boyun hareketlerinde ve ağız açıklığında kısıtlılığa, belirgin dil ödemine yol açabilmekte ve entübasyon belirgin şekilde güçleşebilmektedir. (2) Alev ve inhalasyon yanığı nedeniyle acil servise başvuran 6 yaşındaki pediatrik hastanın erken dönemde entübe edilmesinin gerekliliğinin sunulması amaçlanmıştır. Acil servise başvurusunda ekstübe, bilinci açık, ajite olarak değerlendirilen hastada; yüz ve boyundaki alev ve inhalasyon yanıkları, potansiyel "zor hava yolu" tablosu olarak öngörülmüştür. Video laringoskop, farklı boyutlarda endotrakeal tüpler ve supraglottik hava yolu araçlarını içeren hazırlık yapılmıştır. (3) İlerleyici ödem ve anatomik distorsiyon riskine karşı, hasta erken dönemde elektif entübe edilmiştir. Yanık Yoğun Bakım Ünitesinde mekanik ventilasyon desteğine alınan hastaya, sedo-analjezi amacıyla remifentanil ve midazolam infüzyonu uygulanmıştır. Yatışının 5. gününde, ödemlerin gerilemesi, hemodinamik stabilizasyonun sağlanması, solunum parametrelerinin optimize edilmesi üzerine sedasyonu sonlandırılarak, başarılı bir şekilde uyandırılmıştır. Yüz ve boyundaki alev ve inhalasyon yanıkları, hava yolunda obstrüksiyon riski nedeniyle kritik öneme sahiptir. Literatürde, termal hasara bağlı oluşan laringeal ödemin ilk 24 saat içinde progresif şekilde ilerleyerek hava yolu açıklığını tehdit edebileceği vurgulanmaktadır. Olgumuzda uygulanan *erken dönem elektif entübasyon* stratejisi, gelişebilecek "yönetilemez zor hava yolu" tablosunu önleyen güncel kılavuzlarla uyumlu hayat kurtarıcı bir yaklaşımdır. Fiberoptik bronkoskopi (FOB), video laringoskopi (VL) ve supraglottik hava yolu araçlarının (SGA) hazır bulundurulması, entübasyon başarısını artırmaktadır. Yoğun bakım sürecinde kullanılan remifentanil ve midazolam kombinasyonu, derin sedo-analjeziyi sağlarken, remifentanilin kısa etki süresi hızlı nörolojik değerlendirmeye olanak tanımıştır. Beşinci günde ödemlerin gerilemesi ve hemodinamik stabilizasyonla birlikte sedasyonun sonlandırılması, başarılı bir weaning sürecini sağlamıştır. Sonuç olarak, yanık hastalarında hava yolu yönetiminin dinamik bir süreç olduğu, komplikasyonlar gelişmeden erken davranılmasının morbiditeyi azalttığı görülmüştür. Kaynaklar 1. Reid, A., & Ha, J. F. (2019). Inhalational injury and the larynx: A review. *Burns : journal of the International Society for Burn Injuries*, 45(6), 1266–1274. <https://doi.org/10.1016/j.burns.2018.10.025> 2. McCann, C., Watson, A., & Barnes, D. (2022). Major burns: Part 1. Epidemiology, pathophysiology and initial management. *BJA education*, 22(3), 94–103. <https://doi.org/10.1016/j.bjae.2021.10.001> 3. Suman, A., & Owen, J. (2020). Update on the management of burns in paediatrics. *BJA education*, 20(3), 103–110. <https://doi.org/10.1016/j.bjae.2019.12.002>

Anahtar Kelimeler: Yanık, Entübasyon, Zor Hava Yolu

Presentation ID / Sunum No= 195

Oral Presentation / Sözlü Sunum

220

ORCID ID: 0000-0002-8809-4966

Antepartum Kanamada ChatGPT Yanıtlarının Rcoğ Kılavuz Uyumu Açısından Değerlendirilmesi

Exp. Dr. Feyza Beyatlı¹

¹Beykoz Devlet Hastanesi

Özet

Amaç: Antepartum kanama, maternal ve perinatal morbidite ile mortalite açısından önemli bir obstetrik acildir. Bu çalışmada, ChatGPT'nin antepartum kanamanın değerlendirme ve yönetimine ilişkin yanıtlarının Royal College of Obstetricians and Gynaecologists (RCOG) Green-top Guideline No. 63 önerileri ile uyumunun değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma, kılavuz temelli kesitsel bir değerlendirme olarak tasarlandı. RCOG Antepartum Haemorrhage kılavuzunda yer alan tanım, risk faktörleri, ilk değerlendirme, maternal ve fetal incelemeler, hospitalizasyon, kortikosteroid ve tokoliz kullanımı, doğum zamanlaması ve şekli, anti-D immünoglobulin uygulaması, masif kanama yönetimi ve postnatal yaklaşım başlıklarını kapsayan toplam 45 soru hazırlandı. Sorular iki farklı bilgisayarda, temiz ve bağımsız ChatGPT oturumlarında soruldu. Yanıtların kılavuz yönlendirmesinden etkilenmesini azaltmak amacıyla sorularda RCOG ismi belirtilmedi ve her soru ayrı bir oturumda yöneltildi. Yanıtlar 0–2 puanlık sistemle değerlendirildi: 2 puan tam uyumlu, 1 puan kısmen uyumlu/eksik, 0 puan uyumsuz veya yanlış yanıt olarak kabul edildi. **Bulgular:** Toplam 45 sorunun 37'sinde ChatGPT yanıtları RCOG önerileri ile tam uyumlu bulundu. Sekiz yanıt kısmen uyumlu olarak değerlendirildi. Yanlış veya kılavuzla uyumsuz yanıt saptanmadı. Toplam skor 82/90 olup genel kılavuz uyum oranı %91,1 olarak hesaplandı. **Sonuç:** ChatGPT, antepartum kanama konusunda RCOG kılavuzu ile yüksek düzeyde uyumlu yanıtlar üretmiştir. Bununla birlikte, bazı yanıtlardaki eksiklikler, özellikle acil obstetrik durumlarda yapay zekâ çıktılarının klinik uzman değerlendirmesi olmadan kullanılmaması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Antepartum Kanama, ChatGPT, Obstetri

Evaluation of the Concordance of ChatGPT Responses With Rcoğ Guidelines in Antepartum Haemorrhage

Abstract

Objective: Antepartum haemorrhage is an important obstetric emergency associated with maternal and perinatal morbidity and mortality. This study aimed to evaluate the concordance of ChatGPT-generated responses on the assessment and management of antepartum haemorrhage with the recommendations of the Royal College of Obstetricians and Gynaecologists (RCOG) Green-top

Guideline No. 63. Materials and Methods: This study was designed as a guideline-based cross-sectional evaluation. A total of 45 questions were prepared based on the RCOG guideline, covering definition, risk factors, initial clinical assessment, maternal and fetal investigations, hospitalisation, corticosteroid and tocolytic use, timing and mode of delivery, anti-D immunoglobulin administration, massive haemorrhage management, and postnatal care. The questions were asked in clean and independent ChatGPT sessions on two different computers. To minimise guideline-prompting bias, the RCOG guideline was not explicitly mentioned in the prompts, and each question was asked in a separate session. Responses were evaluated using a 0–2 scoring system: 2 points for fully concordant responses, 1 point for partially concordant or incomplete responses, and 0 points for non-concordant or incorrect responses. Results: Of the 45 guideline-based questions, 37 responses were fully concordant with the RCOG recommendations, while 8 responses were partially concordant due to incomplete or less detailed guidance. No response was classified as incorrect or non-concordant. The total score was 82 out of 90, corresponding to an overall guideline concordance rate of 91.1%. Conclusion: ChatGPT demonstrated a high level of concordance with RCOG recommendations on antepartum haemorrhage. However, the presence of partially incomplete responses highlights the need for expert clinical oversight when using artificial intelligence outputs in emergency obstetric decision-making.

Keywords: Antepartum Haemorrhage, ChatGPT, Obstetrics

Presentation ID / Sunum No= 116

Oral Presentation / Sözlü Sunum

222

ORCID ID: 0000-0003-0865-0721

Aort Kapak Replasmanı Sonrası Erken Dönem Advers Olayların Gelişiminde Ameliyat Öncesi Beslenme İndeksi Skorlarının ve Sistemik İmmün-Inflamatuar İndeksin Etkisi: Retrospektif Bir Çalışma

Prof.Dr. Seyhan Yılmaz¹

¹Giresun University Faculty of Medicine

Özet

Amaç Şiddetli aort stenozunun en sık tercih edilen ve en etkili tedavi yöntemi postoperatif mortaliteyle de ilişkili olan aort kapak replasmanı cerrahisidir. Hastalığın cerrahi tedavisi açısından bilinen risk faktörlerinin yanı sıra diğer bireysel risk faktörlerinin araştırılmasına da devam edilmekte olup çeşitli kardiyovasküler hastalıklarda postoperatif sonuçlar ve mortalite üzerinde etkisinin olduğu da bildirilen preoperatif nutrisyonel durumun ve enflamatuar göstergelerin edinsel kalp kapak hastalığı olan hastalarda risk değerlendirmesi amacıyla kullanılma olasılığını araştıran az sayıda yayınlanmış çalışma bulunmaktadır. Çalışmamızda, şiddetli aort stenozu nedeniyle SAVR operasyonu gerçekleştirdiğimiz hastalarda tüm nedenlere bağlı morbidite ve mortaliteyi tahmin etmede beslenme durumunun ve sistemik enflamasyon durumunun etkilerini araştırmayı ve literatür eşliğinde değerlendirmeyi amaçladık. Gereç ve Yöntemler Hastanemizde şiddetli Aort Stenozu tanısıyla elektif on-pump AVR operasyonu uygulanmış olan hastalarda gerçekleştirildi. Acil operasyona alınan hastalar, AVR operasyonu haricinde farklı bir açık kalp operasyonu yapılmış olan hastalar dahil edilmediler. Hastaların preoperatif beslenme durumlarını ve enflamatuar durumlarını değerlendirmek için Prognostik Nutrisyonel İndeks skorlama sistemi ve sistemik immün-enflamatuar index kullanıldı. Bulgular Çalışmaya dahil edilen ve ortalama yaşı 66,9±9,2 olan 35 AVR hastasının demografik verileri Tablo 1'de gösterilmiştir. Postoperatif takip süreçlerinde 5 (%14,3) olguda erken dönem mortalite geliştiği saptanmıştır. Ameliyat öncesi nutrisyonel indeksin postoperatif mortaliteyi öngörme performansını değerlendirmek amacıyla yapılan istatistiksel analiz sonucunda, preoperatif Prognostik Nutrisyonel İndeks ve preoperatif Sistemik İmmün-Inflamatuar İndeks için ideal cut-off değerleri sırasıyla 47,00 ve 495,68 olarak tespit edilmiştir. Tanımlayıcı istatistiklerde, erken dönem mortalite gelişen hastaların preoperatif PNI ortalamalarının (46,72 ± 3,11), erken dönem mortalite gelişmeyen hastalarınkine (52,11±3,89) kıyasla klinik olarak daha düşük olduğu görülmüş olup preoperatif SII ortalamalarının ise erken dönem mortalite gelişen grupta (547,11±185,40) mortalite gelişmeyen gruba (497,05±293,12) oranla daha yüksek olduğu görülmüştür. Sonuç Çalışmamızda özellikle preoperatif düşük PNI değerleri ile AVR sonrası erken dönem mortalite arasında anlamlı bir ilişki saptanmış olup çalışmamızın nispeten az sayıda hastayla yapıldığı gözönünde bulundurulduğunda daha fazla hasta sayılı randomize çalışmaların yapılmasının faydalı olacağını düşünmekteyiz.

Anahtar Kelimeler: Aort Kapak Replasmanı, Prognostik Nutrisyonel İndeks, Sistemik İmmün-Inflamatuar İndeks, Mortalite

Presentation ID / Sunum No= 57

Oral Presentation / Sözlü Sunum

223

ORCID ID: 0000-0001-5211-9263

Associated Anomalies and Perinatal Outcomes of Pregnancies With Fetal Single Umbilical Artery: A Prospective Single Center Study

Dr. Gülay Balkaş¹

¹Ankara Etlik City Hospital

Özet

Amaç: Tek umbilikal arter (TUA), prenatal dönemde saptanan en yaygın umbilikal kord anomalilerinden biridir; ancak konjenital anomaliler ve olumsuz perinatal sonuçlarla ilişkisi halen tartışmalıdır. Bu çalışmada, fetal TUA saptanan gebeliklerde yapısal ve kromozomal anomaliler ile perinatal sonuçların, normal umbilikal korda sahip fetüslerle karşılaştırılarak değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntemler:** Bu prospektif çalışmada, Ekim 2022 ile Ocak 2024 tarihleri arasında prenatal dönemde TUA tanısı alan 32 gebelik (10 kompleks ve 22 izole TUA [iTUA]) yaş eşleştirilmiş çift umbilikal arterli (DUA) kontrol grubu ile karşılaştırıldı. TUA tanısı renkli Doppler ultrasonografi ile konuldu. Tüm fetüslere ayrıntılı anatomik inceleme ve fetal ekokardiyografi uygulandı; gerekli olgularda invaziv genetik testler önerildi. **Bulgular:** TUA saptanan 32 fetüsün 10'unda (%31,3) en az bir yapısal veya kromozomal anomali mevcuttu ve toplam 39 malformasyon tespit edildi. En sık kardiyovasküler sistem anomalileri (%50; n=16) izlenirken, bunu santral sinir sistemi (%31,3; n=10), gastrointestinal sistem (%12,5; n=4) ve genitoüriner sistem (%9,4; n=3) anomalileri takip etti. Kromozomal anomaliler yalnızca kompleks TUA grubundaki altı olguda saptandı (Trizomi 13, n=2; Trizomi 18, n=1; Turner sendromu, n=1 ve 22q11.2 delesyon sendromu [DiGeorge sendromu], n=2). İzole TUA grubunda ise herhangi bir kromozomal anomali tespit edilmedi. DUA kontrol grubuyla karşılaştırıldığında TUA; intrauterin büyüme kısıtlılığı (İUBK), düşük 5. dakika Apgar skoru ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi (YYBÜ) yatışı açısından anlamlı derecede artmış risk ile ilişkili bulundu (tüm $p<0,05$). Bu risklerin izole TUA olgularında da devam ettiği görüldü. Eşlik eden anomaliler ise amniyotik sıvı bozuklukları, gebelik terminasyonu ve intrauterin fetal ölüm risklerini daha da artırdı. **Sonuç:** TUA, özellikle kardiyak ve santral sinir sistemi anomalileri olmak üzere yapısal ve kromozomal anomalilerde artış ile birlikte, daha yüksek İUBK, düşük Apgar skoru ve YYBÜ yatış oranları ile ilişkilidir. Eşlik eden anomalilerin varlığı perinatal sonuçları daha da kötüleştirmektedir. Bu nedenle TUA saptanan fetüslerde ayrıntılı fetal anatomik değerlendirme, fetal ekokardiyografi, uygun genetik inceleme ve yakın prenatal takip gereklidir.

Anahtar Kelimeler: İzole Tek Umbilikal Arter, Kromozomal Anomaliler, Perinatal Sonuçlar Single Umbilical Artery, Tek Umbilikal Arter

Associated Anomalies and Perinatal Outcomes of Pregnancies With Fetal Single Umbilical Artery: A Prospective Single Center Study

Abstract

224

Aim: Single umbilical artery (SUA) is one of the most common umbilical cord abnormalities detected prenatally; however, its association with congenital anomalies and adverse perinatal outcomes remains controversial. This study evaluated the structural and chromosomal abnormalities and perinatal outcomes of pregnancies complicated by fetal SUA compared with fetuses with normal umbilical cords. **Methods:** In this prospective study, 32 pregnancies with fetal SUA (10 complex and 22 isolated [iSUA]) diagnosed between October 2022 and January 2024 were compared with age-matched controls with double umbilical arteries (DUA). SUA was diagnosed using color Doppler ultrasonography. All fetuses underwent detailed anatomical assessment and fetal echocardiography, and invasive genetic testing was offered when indicated. **Results:** Among the 32 fetuses with SUA, 10 (31.3%) had at least one structural or chromosomal abnormality, accounting for 39 malformations. Cardiovascular anomalies were the most common (16; 50%), followed by central nervous system (10; 31.3%), gastrointestinal (4; 12.5%), and genitourinary (3; 9.4%) abnormalities. Chromosomal abnormalities were identified in six complex SUA cases (trisomy 13, n=2; trisomy 18, n=1; Turner syndrome, n=1; and 22q11.2 deletion syndrome [DiGeorge syndrome], n=2), whereas no chromosomal abnormalities were detected in the iSUA group. Compared with DUA controls, SUA was associated with increased risks of intrauterine growth restriction (IUGR), low 5-minute Apgar scores, and neonatal intensive care unit (NICU) admission (all $p<0.05$). These risks remained elevated in iSUA cases. Additional anomalies further increased the risks of amniotic fluid abnormalities, pregnancy termination, and intrauterine fetal death. **Conclusion:** SUA is associated with an increased prevalence of structural and chromosomal abnormalities, particularly cardiac and central nervous system defects, as well as higher rates of IUGR, low Apgar scores, and NICU admission. Coexisting anomalies further worsen perinatal outcomes. Fetuses with SUA therefore require detailed anatomical evaluation, fetal echocardiography, genetic assessment, and close prenatal follow-up.

Keywords: Chromosomal Abnormalities, Isolated Single Umbilical Artery, Perinatal Outcomes, Single Umbilical Artery

Presentation ID / Sunum No= 162

Oral Presentation / Sözlü Sunum

225

ORCID ID: 0000-0002-7845-1974

Bilateral Pes Anserine Bursitis Associated With Hereditary Multiple Osteochondromas in a Child: A Case Report

Uz. Dr. Ahmet Yiğitbay¹

¹İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Hereditör Multipl Osteokondrom (HMO), büyüme plakları komşuluğunda çok sayıda osteokondrom gelişimi ile karakterize, nadir görülen otozomal dominant bir iskelet hastalığıdır. Bu olguda, giderek artan kemik kitleleri ve iskelet deformiteleri ile başvuran 10 yaşında bir kız çocuk sunulmuştur. Radyolojik incelemede skapulalar, humerus, ön kol, falanksalar, femur boyunları, distal femurlar, proksimal tibialar, distal tibialar, fibulalar ve sol üçüncü ayak parmağında yaygın osteokondromlar saptandı. Sol ulnada rölatif kısalık ve hafif radial eğrilik ile bilateral coxa valga eşlik eden deformitelerdi. Genetik analizde EXT1 geninde heterozigot fonksiyon kaybı varyantı saptandı. Hastada ayrıca lokalize diz ağrısı mevcuttu. Ultrasonografide pes anserinus komşuluğunda proksimal tibial osteokondromlar, bilateral pes anserin bursalarında sıvı artışı ve bursa duvar kalınlaşması saptanarak bilateral pes anserin bursit tanısı doğrulandı. Semptomatik proksimal tibial lezyonlar için cerrahi eksizyon önerildi; ancak aile yakın klinik ve radyolojik takip ile konservatif tedaviyi tercih etti. Bu olgu, HMO'nun geniş iskelet tutulum spektrumunu ortaya koymakta ve bilateral pes anserin bursitisinin proksimal tibial osteokondromlara bağlı olası mekanik bir komplikasyon olabileceğine dikkat çekmektedir. Büyümekte olan çocuklarda progresif deformitelerin, fonksiyonel etkilenmenin ve lokal mekanik komplikasyonların erken saptanması için dikkatli takip gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Hereditör Multipl Osteokondrom; Hereditör Multipl Ekzostoz; Osteokondrom; Pes Anserin Bursit; EXT1; Pediatrik Ortopedi

Bilateral Pes Anserine Bursitis Associated With Hereditary Multiple Osteochondromas in a Child: A Case Report

Abstract

Hereditary Multiple Osteochondromas (HMO) is a rare autosomal dominant skeletal disorder characterized by multiple osteochondromas arising adjacent to growth plates. We present a 10-year-old girl with progressively increasing bony masses and skeletal deformities. Radiographic evaluation demonstrated widespread osteochondromas involving the scapulae, humeri, forearm, phalanges, femoral necks, distal femora, proximal tibiae, distal tibiae, fibulae, and left third toe. Associated deformities included relative shortening of the left ulna with mild radial bowing and bilateral coxa valga. Genetic

testing identified a heterozygous loss-of-function variant in the EXT1 gene. The patient also had localized knee discomfort, and ultrasonography demonstrated proximal tibial osteochondromas adjacent to the pes anserinus, increased bilateral bursal fluid, and bursal wall thickening, confirming bilateral pes anserine bursitis. Surgical excision was recommended for the symptomatic proximal tibial lesions; however, the family elected conservative management with close clinical and radiological follow-up. This case emphasizes the broad skeletal spectrum of HMO and highlights bilateral pes anserine bursitis as a potential mechanical complication of proximal tibial osteochondromas. Careful surveillance is essential to detect progressive deformities, functional impairment, and local mechanical complications in growing children.

Keywords: Hereditary Multiple Osteochondromas; Hereditary Multiple Exostoses; Osteochondroma; Pes Anserine Bursitis; EXT1; Pediatric Orthopedics

Presentation ID / Sunum No= 69

Oral Presentation / Sözlü Sunum

227

ORCID ID: 0000-0001-5247-6391

Birinci Basamakta Oftalmolojik Triaaj Kararlarında ChatGPT-5.3-Mini Modelinin Performansının Değerlendirilmesi: Elli Vaka Temelli Bir Çalışma

Exp. Dr. Zuhat Onur Usalp¹

¹Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi

Özet

Amaç Birinci basamak sağlık hizmetlerinde göz hastalıklarının doğru şekilde triaj edilmesi ve uygun zamanda göz hastalıkları uzmanına yönlendirilmesi, önlenebilir görme kayıplarının azaltılmasında kritik öneme sahiptir. Bu çalışmada ChatGPT-5.3-mini modelinin birinci basamakta karşılaşılabilecek oftalmolojik vakalardaki triaj ve sevk kararlarındaki doğruluğunun değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem Bu vaka temelli kesitsel çalışmada birinci basamakta karşılaşılabilecek göz ile ilgili yakınmaları temsil eden 50 klinik senaryo oluşturuldu. Senaryolar göz hastalıkları uzmanı tarafından dört triaj kategorisine ayrıldı: 1-aynı gün acil göz hekimi değerlendirmesi gerektiren vakalar (n=15), 2-bir hafta içinde hızlı sevk gerektiren vakalar (n=10), 3- rutin göz polikliniği sevki gerektiren vakalar (n=10) ve 4- birinci basamakta takip edilebilecek vakalar (n=15). Her senaryo için herkese açık, abonelik oturumu olmadan, ayrı ayrı oturumlar açılarak ChatGPT-5.3-mini modeline soru şeklinde yöneltilerek önceki soruların sonraki yanıtları etkilemesi engellendi. Bulgular Toplam 50 klinik senaryonun 46'sı doğru sınıflandırıldı ve genel doğruluk oranı %92,0 olarak bulundu. Acil göz hekimi değerlendirmesi gerektiren 15 vakanın tamamı doğru sınıflandırıldı (%100). Birinci basamakta takip edilebilecek 15 vakanın tamamı da doğru değerlendirildi (%100). Hızlı sevk gerektiren vakalarda doğruluk oranı %80 (8/10), rutin göz polikliniği sevki gerektiren vakalarda ise %80 (8/10) olarak saptandı. Acil sevk gerektiren hiçbir vaka yanlış sınıflandırılmadı. Sonuç ChatGPT-5.3-mini modeli, birinci basamakta karşılaşılan oftalmolojik yakınmaların triajında yüksek doğruluk göstermiştir. Özellikle acil göz hastalıklarının tanınması ve sevk gerektirmeyen durumların belirlenmesinde başarılı performans sergilemiştir. Yapay zekâ tabanlı büyük dil modelleri, oftalmolojik triajda klinik karar destek aracı olarak potansiyel taşımaktadır. Ancak mevcut aşamada hekim değerlendirmesinin yerine değil, destekleyici bir araç olarak kullanılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: ChatGPT, Oftalmoloji, Birinci Basamak

Presentation ID / Sunum No= 172

Oral Presentation / Sözlü Sunum

228

ORCID ID: 0009-0004-2410-9876

Brodifakum İntoksikasyonuna Multidisipliner Yaklaşım: Olgu Sunumu

Dr. Ahsen Gür Çelik¹

¹Orhangazi Devlet Hastanesi

Özet

Giriş Brodifakum (fare zehri), vitamin K epoksit redüktaz inhibisyonu ile koagülasyon faktörlerinin sentezini bozarak ciddi kanamalara neden olabilen bir toksindir. Lipofilitesi ve uzun yarı ömrü nedeniyle klinik bulgular gecikmeli görülebilmekte ve uzun süreli takip gerektirebilmektedir (1,2). Fare zehri alımı sonrası yoğun bakım ünitesinde takip edilen ileri yaş hasta sunulmuştur. Olgu 80 yaş kadın hasta, suicidal amaçlı fare zehri alımı sonrası acil servise başvurdu. Özgeçmişinde hipertansiyon ve Alzheimer mevcuttu. Başvuru sırasında hemodinamisi stabil olan hastada ağız içi mukozalarda kanama odakları ve oral sekresyon artışı izlendi. Laboratuvar incelemelerinde WBC 28.000/mm³, CRP düzeyi 112 mg/L olarak saptandı. INR değeri 0,9 olarak ölçüldü. Yoğun bakım ünitesine yatırılan hastanın takiplerinde INR değeri 1,7'ye yükseldi. Devam eden yoğun sekresyonlar ve enfeksiyon bulguları nedeniyle pnömoni düşünülerek piperasilin-tazobaktam tedavisi başlandı. Hipoksemik solunum yetmezliği gelişmesi üzerine hasta 40 L/dk akış hızı ve %80 FiO₂ ile yüksek akımlı nazal oksijen tedavisi aldı. Dördüncü günde profilaktik doz enoksaparin başlandı. Yedinci günde hızlı ventrikül yanıtı atriyal fibrilasyon gelişmesiyle enoksaparin dozu artırılarak diltiazem ve metoprolol tedavisi başlandı. Klinik durumu düzelen hasta 10. günde servise devredildi. Tartışma ve Sonuç Brodifakum zehirlenmelerinde erken dönemde minimal laboratuvar değişikliklerine rağmen gecikmiş kanama komplikasyonları gelişebilmektedir. Bu olguda mukozal kanama, hipoksemik solunum yetmezliği ve atriyal fibrilasyonun birlikte görülmesi multidisipliner yaklaşım gerektirmiştir. Özellikle ileri yaş hastalarda yakın koagülasyon takibi ve yoğun bakım izlemi morbiditenin azaltılmasına katkı sağlar (3,4). Kaynakça 1. Caravati EM, Erdman AR, Scharman EJ, Woolf AD, Chyka PA, Cobaugh DJ, et al. Long-acting anticoagulant rodenticide poisoning: an evidence-based consensus guideline for out-of-hospital management. Clin Toxicol (Phila). 2007;45(1):1-22. 2. King N, Tran MH. Long-acting anticoagulant rodenticide (superwarfarin) poisoning: a review of its historical development and clinical management. Transfus Med Rev. 2015;29(4):250-258. 3. Ingels M, Lai C. Superwarfarin poisoning. Clin Lab Med. 2011;31(3):433-447. 4. Bruno GR, Howland MA, McMeeking A, Hoffman RS. Long-acting anticoagulant overdose: brodifacoum kinetics and optimal vitamin K therapy. Ann Emerg Med. 2000;36(3):262-267.

Anahtar Kelimeler: Brodifakum, Suisidal İntoksikasyon, Yoğun Bakım

Presentation ID / Sunum No= 171

Oral Presentation / Sözlü Sunum

229

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8762-5358>

Cerrahi Deneyimin Primer Total Diz Artroplastisi Sonuçlarına Etkisi: 1100 Vakalık Tek Cerrah Learning Curve Analizi

Dr. Ahmet Burak Satılmış¹

¹Taşköprü Devlet Hastanesi

*Corresponding author: Ahmet Burak SATILMIŞ

Özet

Amaç: Bu çalışmanın amacı, tek cerrah tarafından gerçekleştirilen primer total diz artroplastilerinde cerrahi deneyimin perioperatif süreç ve erken klinik sonuçlara etkisini değerlendirmektir. **Yöntem:** Retrospektif olarak toplam 1100 primer total diz artroplastisi incelendi. Çalışmaya ilk 100 vaka (Grup 1) ile en az 6 ay takipli son 100 vaka (Grup 2) dahil edildi. Tüm hastalar aynı cerrahi teknik ve aynı implant kullanılarak opere edildi ve tüm olgularda traneksamik asit rutin olarak uygulandı. Gruplar; ameliyat süresi, turnover time, hastanede yatış süresi, mobilizasyon zamanı, transfüzyon oranı ve KOOS (postoperatif 1. ay) açısından karşılaştırıldı. İstatistiksel anlamlılık $p < 0.05$ olarak kabul edildi. **Bulgular:** Gruplar arası karşılaştırmada ameliyat süresi 86 dakikadan 61 dakikaya, turnover time 55 dakikadan 34 dakikaya geriledi. Transfüzyon oranı ilk 100 vakada %3 (3/100) iken son 100 vakada %0 olarak saptandı. Hastanede yatış süresi 3.7 günden 2.7 güne, mobilizasyon zamanı 26 saatten 14 saate kısaldı. KOOS (postoperatif 1. ay) skorları ilk 100 vakada 43.23 iken son 100 vakada 41.18 olarak bulundu. İlk 100 vakada 1 periprostetik enfeksiyon, 1 çıkık ve 1 mekanik komplikasyon (genu recurvatum'a bağlı insert cam mekanizması kırığı) gelişti. Enfeksiyon romatoid artrit hastasında görüldü. Çıkık vakası yetersiz insert kalınlığına bağlı olup revizyonda daha büyük insert kullanılarak stabilite sağlandı. Mekanik komplikasyon gelişen hastada revizyon cerrahisi ile komponent değişimi yapıldı. Son 100 vakada komplikasyon izlenmedi. Nitel değerlendirmede cerrahın deneyim artışı ile daha komplike vakaları güvenle seçtiği ve learning curve ile uyumlu olarak ameliyat süresinde belirgin azalma ve stabilizasyon olduğu görüldü. **Sonuç:** Primer total diz artroplastisinde cerrahi deneyimin artması, ameliyat süresini ve ameliyathane verimliliğini artırmakta, transfüzyon gereksinimini azaltmakta ve erken dönem klinik sonuçları iyileştirmektedir. Komplikasyonların büyük ölçüde hasta veya implant ilişkili öngörülebilir nedenlere bağlı olduğu ve deneyim artışı ile elimine edildiği görülmüştür. Artan cerrahi deneyime rağmen daha komplike vakalarda dahi sonuçların iyileşmesi, cerrahi tecrübenin belirleyici rolünü ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Total Diz Artroplastisi, Cerrahi Deneyim, Learning Curve, Perioperatif Sonuçlar, Klinik Sonuçlar

Impact of Surgical Experience On Outcomes of Primary Total Knee Arthroplasty: A Single-Surgeon Learning Curve Analysis of 1,100 Cases

Abstract

230

Purpose: The aim of this study was to evaluate the impact of surgical experience on perioperative processes and early clinical outcomes in primary total knee arthroplasty (TKA) performed by a single surgeon. **Methods:** A total of 1,100 primary TKA procedures were retrospectively reviewed. The first 100 cases (Group 1) and the last 100 cases with a minimum follow-up of 6 months (Group 2) were included. All patients underwent surgery using the same surgical technique and implant system, and tranexamic acid was routinely administered. Groups were compared regarding operative time, turnover time, length of hospital stay, time to mobilization, transfusion rate, and postoperative 1-month KOOS. Statistical significance was set at $p < 0.05$. **Results:** Operative time decreased from 86 to 61 minutes, while turnover time decreased from 55 to 34 minutes. The transfusion rate declined from 3% (3/100) in Group 1 to 0% in Group 2. Length of hospital stay decreased from 3.7 to 2.7 days, and time to mobilization improved from 26 to 14 hours. Mean postoperative 1-month KOOS was 43.23 in Group 1 and 41.18 in Group 2. In Group 1, one periprosthetic joint infection, one dislocation, and one mechanical complication related to genu recurvatum were observed. The infection occurred in a patient with rheumatoid arthritis. The dislocation was attributed to insufficient polyethylene insert thickness and was successfully managed with revision surgery. The mechanical complication required component revision. No complications were observed in Group 2. Qualitative assessment demonstrated that increasing surgical experience enabled the surgeon to undertake more complex cases, while operative times showed marked reduction and stabilization consistent with the learning curve phenomenon. **Conclusions:** Increasing surgical experience in primary TKA improves operating room efficiency, reduces transfusion requirements and complications, and enhances early postoperative outcomes. Improved results despite increasing case complexity highlight the critical role of surgical experience in optimizing TKA outcomes.

Keywords: Total Knee Arthroplasty, Surgical Experience, Learning Curve, Perioperative Outcomes, Clinical Outcomes.

Presentation ID / Sunum No= 85

Oral Presentation / Sözlü Sunum

231

ORCID ID: 0000-0002-9217-423X

Çocuklarda Pilonidal Sinüs Hastalığında Kombine Yaklaşım: Kristalize Fenol Uygulaması ve Flep Rekonstrüksiyonu Sonuçlarımız

Assoc. Prof. Dr. Erol Basuguy¹

¹Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahi ABD

Özet

Pilonidal sinüs, genellikle 15 ile 25 yaşlar arasında sakrokoksigeal bölgede akıntılı bir sinus veya apse ile ortaya çıkan kronik ve tedavi edilmesi gerekli bir hastalıktır. Çalışmamızda, kliniğimizde pilonidal sinüs hastalığı (PSH) tanısıyla takip edilen, semptomatik konvansiyonel medikal tedaviye dirençli ve fenol tedavisine yanıt vermeyen hastalara yapılan farklı cerrahi flep rekonstrüksiyonlarının tedavi sonuçlarını irdelemeyi amaçladık. Yöntem: 2020-2026 yılları arasında kliniğimize PSH nedeniyle başvuran ve medikal tedaviye yanıt vermeyen 17 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik verileri, cerrahi işlem öncesi uygulanan fenol seans sayıları, tercih edilen flep yöntemleri, anestezi teknikleri, operasyon süreleri, hastanede kalış süreleri ve postoperatif komplikasyon/nüks oranları analiz edildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 17 hastanın 9'u (%52.9) erkek, 8'i (%47.1) kız olup; ortalama yaş 14 (dağılım: 11-17), ortalama vücut ağırlığı 61 kg (dağılım: 41-100) olarak saptandı. Tüm hastalara lokal debridman ve temizlik sonrası ortalama 2 (dağılım: 1-4) seans kristalize fenol tatbiki uygulandı. Fenol tedavisine yanıt alınamayan dirençli olgulara cerrahi yapıldı. Cerrahi rekonstrüksiyon yöntemi olarak 8 hastaya (%47.1) adipofasyokutanöz flep, 9 hastaya (%52.9) Limberg flep prosedürü uygulandı. Operasyonların 6'sı (%35.3) spinal anestezi, 11'i (%64.7) genel anestezi altında prone pozisyonunda gerçekleştirildi. Ortalama cerrahi süresi 96 dakika olarak kaydedildi. Postoperatif 2. günde drenleri çekilen hastaların ortalama taburculuk süresi 3 gün olarak belirlendi. Bir hastada (%5.8) yara dudağı enfeksiyonu gelişti ve konservatif antibiyoterapi ile tam iyileşme sağlandı. Takiplerde hiçbir olguda nüks veya majör komplikasyon izlenmedi. Sonuç: Pediatrik ve adolesan PSH yönetiminde, öncelikli olarak minimal invaziv yöntem olan fenol uygulaması tercih edilmelidir.. Fenol tedavisine dirençli veya geniş defekti olan olgularda ise adipofasyokutanöz ve Limberg flep teknikleri, düşük nüks ve kabul edilebilir komplikasyon oranları ile başarıyla uygulanabilecek cerrahi seçeneklerdir.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal Sinüs, Fenol, Flep,

Combined Approach in Pediatric Pilonidal Sinus Disease: Our Results With Crystallized Phenol Application and Flap Reconstruction

Abstract

232

Pilonidal sinus is a chronic condition commonly presenting between the ages of 15 and 25 with a discharging sinus or abscess in the sacrococcygeal region that necessitates treatment. In this study, we aimed to evaluate the treatment outcomes of various surgical flap reconstructions performed in patients diagnosed with pilonidal sinus disease (PSD) at our clinic who were symptomatic, resistant to conventional medical treatment, and unresponsive to phenol therapy. Methods: Data from 17 patients who presented to our clinic for PSD between 2020 and 2026 and did not respond to medical treatment were retrospectively reviewed. Demographic data, number of phenol sessions prior to surgery, preferred flap techniques, anesthesia methods, operation durations, length of hospital stay, and postoperative complication/recurrence rates were analyzed. Results: Of the 17 patients included, 9 (52.9%) were male and 8 (47.1%) were female, with a mean age of 14 years (range: 11-17) and an average body weight of 61 kg (range: 41-100). All patients underwent local debridement and cleansing followed by an average of 2 sessions (range: 1-4) of crystallized phenol application. Cases resistant to phenol treatment were directed to surgery. Surgical reconstruction was performed with an adipofasciocutaneous flap in 8 patients (47.1%) and a Limberg flap procedure in 9 patients (52.9%). Six operations (35.3%) were conducted under spinal anesthesia, and 11 (64.7%) under general anesthesia with the patients in the prone position. The mean operative time was 96 minutes. Patients had their drains removed on postoperative day 2, and the average hospital stay was 3 days. One patient (5.8%) developed wound edge infection, which was successfully treated with conservative antibiotic therapy. No recurrences or major complications were observed during the follow-up period. Conclusion: For cases resistant to phenol or with extensive defects, adipofasciocutaneous and Limberg flap techniques represent successful surgical options with low recurrence and complication rates.

Keywords: Pilonidal Sinus, Phenol, Flap

Presentation ID / Sunum No= 152

Oral Presentation / Sözlü Sunum

233

ORCID ID: 0000-0002-1809-0791

Çoklu İlaç Alerjisi Olan Hastada Anestezi Yönetimi

Dr. Merve Bulun Yediyıldız¹

¹Kartal Dr. Lutfi Kırdar Şehir Hastanesi

Özet

Perioperatif anafilaksi nadir görülen, ancak hızla yaşamı tehdit edebilen ciddi bir komplikasyondur. Bu nedenle özellikle çoklu ilaç alerjisi öyküsü bulunan hastalarda anestezi yönetimi, ayrıntılı preoperatif değerlendirme ve dikkatli bir perioperatif planlama gerektirir. Bu olguda, elektif kolesistektomi planlanan, ASA II risk grubunda değerlendirilen 50 yaşındaki kadın hastanın anestezi yönetimi sunulmaktadır. Hastanın daha önce anestezi alma öyküsü bulunmamakla birlikte, antibiyotik ve nonsteroid antiinflatuvar ilaç kullanımı sonrasında yüzde uyuşukluk, dudakta şişme ve nefes darlığı geliştiği öğrenildi. Preoperatif değerlendirmede fizik muayene, elektrokardiyografi ve laboratuvar bulguları olağan sınırlardaydı. Mevcut alerji öyküsü nedeniyle hasta alerji ve immünoloji bölümü tarafından değerlendirildi. Yapılan cilt testlerinde lidokain, tramadol, sodyum tiyopental, süksinilkolin, roküronyum, veküronyum, povidon iyot ve klorheksidine karşı pozitif reaksiyon saptanırken; propofol, remifentanil, fentanil, atropin, neostigmin, petidin hidroklorür ve lateks için test sonuçları negatifti. Bu doğrultuda anestezi planı, test sonucu negatif olan ajanlar temel alınarak oluşturuldu ve olası tetikleyici ajanlardan kaçınıldı. Alerji ve immünoloji önerisiyle kortikosteroid ve antihistaminik tedaviyi içeren premedikasyon uygulandı. İndüksiyon öncesinde zor hava yolu ekipmanları, video laringoskop, dilüe adrenalin ve vazopressör ajanlar hazır bulunduruldu. Ayrıca invaziv arteriyel kan basıncı monitörizasyonu sağlandı. Genel anestezi propofol ile indüklendi ve total intravenöz anestezi, BIS monitörizasyonu eşliğinde propofol ve remifentanil infüzyonlarıyla sürdürüldü. Yaklaşık 45 dakika süren cerrahi işlem boyunca hastanın hemodinamisi stabil seyretti ve anafilaksiye ait herhangi bir bulgu izlenmedi. Postoperatif dönemde hasta, gecikmiş hipersensitivite reaksiyonu olasılığı nedeniyle 24 saat süreyle yoğun bakım ünitesinde takip edildi. İzleminde herhangi bir alerjik reaksiyon ya da ek komplikasyon gelişmedi ve hasta postoperatif ikinci günde şifa ile taburcu edildi. Bu olgu, çoklu ilaç alerjisi bulunan hastalarda güvenli anestezi yönetiminin; multidisipliner değerlendirme, alerji testi rehberliğinde ajan seçimi, tetikleyicilerden kaçınma, kriz hazırlığı ve yakın postoperatif izlem ile mümkün olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Çoklu İlaç Alerjisi; Perioperatif Anafilaksi; Total İntravenöz Anestezi.

Anesthetic Management in a Patient With Multiple Drug Allergies

Abstract

Perioperative anaphylaxis is a rare but potentially life-threatening complication. Therefore, anesthetic management in patients with a history of multiple drug allergies requires detailed preoperative evaluation and careful perioperative planning. In this case report, we present the anesthetic management of a 50-year-old female patient, classified as ASA II, who was scheduled for elective cholecystectomy. Although the patient had no previous history of anesthesia, she reported facial numbness, lip swelling, and dyspnea following the use of antibiotics and nonsteroidal anti-inflammatory drugs. During the preoperative assessment, physical examination, electrocardiography, and laboratory findings were within normal limits. Because of her allergy history, the patient was evaluated by the allergy and immunology department. Skin tests revealed positive reactions to lidocaine, tramadol, sodium thiopental, succinylcholine, rocuronium, vecuronium, povidone iodine, and chlorhexidine, whereas test results for propofol, remifentanyl, fentanyl, atropine, neostigmine, pethidine hydrochloride, and latex were negative. Accordingly, the anesthetic plan was based on test-negative agents, and potential trigger agents were avoided. Premedication including corticosteroid and antihistamine therapy was administered according to the recommendations of the allergy and immunology department. Before induction, difficult airway equipment, a video laryngoscope, diluted adrenaline, and vasopressor agents were made readily available. Invasive arterial blood pressure monitoring was also established. General anesthesia was induced with propofol, and total intravenous anesthesia was maintained with propofol and remifentanyl infusions under BIS monitoring. During the surgical procedure, which lasted approximately 45 minutes, the patient remained hemodynamically stable, and no signs of anaphylaxis were observed. In the postoperative period, the patient was monitored in the intensive care unit for 24 hours due to the possibility of a delayed hypersensitivity reaction. No allergic reaction or additional complication occurred during follow-up, and the patient was discharged uneventfully on the second postoperative day. This case demonstrates that safe anesthetic management in patients with multiple drug allergies can be achieved through multidisciplinary evaluation, allergy-test-guided drug selection, avoidance of trigger agents, crisis preparedness, and close postoperative monitoring.

Keywords: Multiple Drug Allergy; Perioperative Anaphylaxis; Total Intravenous Anesthesia.

Presentation ID / Sunum No= 14

Oral Presentation / Sözlü Sunum

235

ORCID ID: 0000-0001-6023-3349

Debulking Cerrahisinde Preoperatif Bağırsak Hazırlığı, Sıvı-Transfüzyon Yönetimi ve Erken Postoperatif Komplikasyonlar: Seçilmiş Olgu Serisi

Exp. Dr. Gürcan Güler¹, Asst. Prof. Dr. Nermin Kılıçarslan¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş ve Yöntem Debulking cerrahileri; cerrahi kompleksite, kanama, sıvı kaybı, transfüzyon gereksinimi ve renal-enfeksiyöz komplikasyonlar açısından yüksek riskli girişimlerdir [1]. Güncel ERAS yaklaşımları jinekolojik onkoloji cerrahisinde perioperatif bakımın standardizasyonunu, gereksiz mekanik bağırsak hazırlığından kaçınmayı ve sıvı dengesinin dikkatli yönetimini vurgulamaktadır [2]. Bu olgu serisinde, farklı preoperatif bağırsak hazırlığı uygulanan debulking cerrahisi hastalarında intraoperatif sıvı-transfüzyon yönetimi ve erken postoperatif klinik seyir değerlendirilmiştir. Olgu Sunumu Toplam sekiz hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Hastaların bir bölümüne oral mekanik bağırsak hazırlığına ek rektal lavman, diğerlerine ise yalnızca rektal lavman uygulandı. Hiçbir hastaya preoperatif ek intravenöz sıvı verilmedi. Oral mekanik bağırsak hazırlığına ek rektal lavman uygulanan olgularda intraoperatif kanama 200–1600 ml arasında değişti. Bu grupta eritrosit süspansiyonu ve taze donmuş plazma transfüzyonu, kreatinin artışı, enfeksiyöz komplikasyonlar, uzamış yatış ve bir olguda geç dönem derin ven trombozu izlendi. Yalnızca rektal lavman uygulanan olgularda ise yoğun transfüzyon gereksinimi, postanestezi bakım ünitesinde ek kan ürünü/albümin ihtiyacı, pnömoni ve akut böbrek hasarı gözlemlendi. Tartışma ve Sonuç Bu olgu serisi, debulking cerrahisinde postoperatif klinik seyrin tek bir perioperatif değişkenle açıklanamayacağını göstermektedir. Mekanik bağırsak hazırlığı dehidratasyon ve elektrolit dengesizliği potansiyeli taşıyabilir [3]. Ancak renal etkilenme ve komplikasyonlar aynı zamanda cerrahi süre, kanama, transfüzyon, inflamatuvar yanıt, hipoalbuminemi, hipotansiyon ve vazopressör ihtiyacı gibi çoklu faktörlerle ilişkilidir [4,5]. Bu nedenle preoperatif bağırsak hazırlığı, özellikle ek preoperatif sıvı desteği verilmeyen majör cerrahi hastalarında intravasküler volüm ve renal perfüzyon açısından göz ardı edilmemelidir. Bulgular, bağırsak hazırlığı yaklaşımının perioperatif risk değerlendirmesine dahil edilmesi gerektiğini düşündürmekle birlikte, küçük örneklem ve heterojen olgu yapısı nedeniyle nedensel yorumdan çok hipotez oluşturucu niteliktedir.

Anahtar Kelimeler: Sitoredüksiyon Cerrahi İşlemleri, Enema, Sıvı Tedavisi, Akut Böbrek Yetmezliği, Kan Transfüzyonu

Presentation ID / Sunum No= 164

Oral Presentation / Sözlü Sunum

236

ORCID ID: 0000-0002-8299-1789

The Effect of Age on Operating Time in Degenerative Lumbar Surgery

Assoc. Prof. Dr. Serdar Ercan¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Eskişehir SUAM Beyin ve Sinir Cerrahisi Bölümü

Abstract

Objective: Operating time is a significant determinant of perioperative complications, resource utilization, and costs in lumbar surgery. Although advanced age is associated with increased surgical complexity and comorbidity, its direct relationship with operating time has not been sufficiently investigated. This study aimed to evaluate the effect of age on operating time in patients operated for degenerative lumbar pathologies and to determine whether this effect varies according to the type of surgical procedure. **Methods:** A total of 224 patients who were operated on consecutively for degenerative lumbar pathologies (disc herniation, spinal stenosis, degenerative spondylolisthesis) and underwent procedures limited to a maximum of four levels were retrospectively analyzed at a single center. All procedures were performed by a single surgeon and classified based on the type of surgery (discectomy, decompression, decompression + fusion). The relationship between age and operating time was evaluated using Spearman correlation analysis; within each surgical type, patients were divided into two age groups (<65 and ≥65 years), and operating times were compared using the Mann–Whitney U test. **Results:** The mean age of the patients was 60.9 ± 11.9 years. A significant positive correlation was found between age and operating time ($\rho = 0.32$; $p < 0.001$). In the entire cohort, operating time was significantly longer in the ≥65 age group (149.7 ± 37.1 vs. 129.3 ± 48.8 minutes; $p < 0.001$). When evaluated according to the type of surgery, the age-related increase in duration was significant in the discectomy ($p < 0.001$) and decompression ($p = 0.012$) groups, whereas it did not reach significance in the decompression + fusion group ($p = 0.468$). **Conclusions:** In degenerative lumbar surgery, advanced age is associated with longer operating time; however, this relationship is prominent in relatively standard procedures but weakens in fusion procedures, which are inherently more complex. Awareness of these findings may contribute to the improvement of operating room scheduling, anesthesia planning, and perioperative resource allocation.

Keywords: Degenerative lumbar surgery; Operating time; Patient age; Surgical duration; Lumbar spine; Perioperative outcomes

Presentation ID / Sunum No= 167

Oral Presentation / Sözlü Sunum

237

ORCID ID: 0000-0002-8084-1015

Dejeneratif Lomber Cerrahide Kan Transfüzyonunun Öngörülmesinde Preoperatif Hemogloblin Düzeyi ve Operasyon Süresinin Rolü

Asst. Prof. Dr. Adem Kurtuluş¹

¹Eskişehir Şehir Hastanesi

Özet

Giriş Perioperatif kan transfüzyonu, lomber cerrahide artmış morbidite, uzamış hastanede kalış süresi ve yükselen sağlık maliyetleri ile ilişkilidir. Cerrahi öncesinde transfüzyon riski yüksek hastaların belirlenmesi, perioperatif planlamayı kolaylaştırabilir ve kan yönetimi stratejilerinin optimize edilmesine katkı sağlayabilir. Bu çalışmanın amacı, dejeneratif lomber hastalıklar nedeniyle cerrahi uygulanan hastalarda preoperatif hemogloblin düzeyi, operasyon süresi ve perioperatif kan transfüzyonu gereksinimi arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. Yöntem Tek merkezde dejeneratif lomber patolojiler nedeniyle cerrahi tedavi uygulanan 224 ardışık hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik özellikleri, preoperatif hemogloblin düzeyleri, operasyon süreleri ve perioperatif kan transfüzyonu durumları kaydedildi. Hastalar transfüzyon uygulanan ve uygulanmayan gruplar olarak ikiye ayrıldı. Yaş, preoperatif hemogloblin düzeyi ve operasyon süresi açısından gruplar Student t-testi ve ki-kare analizi kullanılarak karşılaştırıldı. Bulgular Perioperatif dönemde 14 hastada (%6,3) kan transfüzyonu uygulandı. Transfüzyon uygulanan hastalar, transfüzyon uygulanmayan hastalara göre anlamlı derecede daha ileri yaşta bulundu ($65,7 \pm 10,6$ vs. $58,1 \pm 11,8$ yıl; $p=0,021$) ve preoperatif hemogloblin düzeyleri anlamlı olarak daha düşüktü ($10,4 \pm 1,3$ vs. $12,5 \pm 1,1$ g/dL; $p<0,001$). Ortalama operasyon süresi transfüzyon grubunda daha uzun olmasına rağmen ($163,1 \pm 50,9$ vs. $134,9 \pm 45,1$ dakika), bu fark istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı ($p=0,062$). Sonuç Düşük preoperatif hemogloblin düzeyi, dejeneratif lomber cerrahide perioperatif kan transfüzyonu gereksinimi ile güçlü şekilde ilişkilidir. Transfüzyon uygulanan hastalarda ileri yaş ve daha uzun operasyon süreleri daha sık görülmekle birlikte, preoperatif hemogloblin düzeyi klinik açıdan en belirgin belirleyici olarak öne çıkmıştır. Cerrahi öncesinde hemogloblin düzeyinin rutin olarak değerlendirilmesi ve gerekli durumlarda optimize edilmesi, kan transfüzyonu gereksiniminin azaltılmasına ve perioperatif hasta yönetiminin iyileştirilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Preoperatif Hemogloblin; Kan Transfüzyonu; Dejeneratif Lomber Cerrahi

Preoperative Hemoglobin Level and Operative Time As Predictors of Blood Transfusion in Degenerative Lumbar Surgery

Abstract

238

Background: Perioperative blood transfusion is associated with increased morbidity, prolonged hospitalization, and higher healthcare costs in lumbar surgery. Identification of patients at increased transfusion risk before surgery may facilitate perioperative planning and optimize blood management strategies. This study aimed to investigate the relationship between preoperative hemoglobin level, operative time, and perioperative blood transfusion requirement in patients undergoing surgery for degenerative lumbar disorders. **Methods:** A retrospective analysis was performed on 224 consecutive patients who underwent surgery for degenerative lumbar pathologies at a single institution. Demographic data, preoperative hemoglobin levels, operative times, and perioperative blood transfusion status were recorded. Patients were divided into transfusion and non-transfusion groups, and age, preoperative hemoglobin level, and operative time were compared using Student's t-test and chi-square analysis. **Results:** Perioperative blood transfusion was required in 14 patients (6.3%). Patients requiring transfusion were significantly older than those who did not (65.7 ± 10.6 vs. 58.1 ± 11.8 years, $p=0.021$) and had significantly lower preoperative hemoglobin levels (10.4 ± 1.3 vs. 12.5 ± 1.1 g/dL, $p<0.001$). The mean operative time was longer in the transfusion group (163.1 ± 50.9 vs. 134.9 ± 45.1 minutes), although this difference did not reach statistical significance ($p=0.062$). **Conclusions:** Low preoperative hemoglobin level was strongly associated with perioperative blood transfusion in degenerative lumbar surgery. Although older age and longer operative duration were more frequently observed among transfused patients, preoperative hemoglobin emerged as the most clinically relevant parameter. Routine preoperative assessment and optimization of hemoglobin levels may help reduce transfusion requirements and improve perioperative patient management.

Keywords: Preoperative Hemoglobin; Blood Transfusion; Degenerative Lumbar Surgery

Presentation ID / Sunum No= 22

Oral Presentation / Sözlü Sunum

239

ORCID ID: 0000-0002-0296-8504

Dev Seröz Kistadenomun Mini-Laparotomi İle Eksizyonu

Dr. Orkun İlgen¹

¹Balıkesir Atatürk Şehir Hastanesi

Özet

Seröz kistadenomlar genellikle overlerde görülen berrak sıvı dolu ve çoğu zamanda benign tümörlerdir. Genellikle üreme çağında görülen bu tümörler spontan regrese olmazlar ve büyüdüklerinde cerrahi olarak çıkarılmaları gerekebilir. Bizde burada jinekoloji onkoloji polikliniğimize batında dev kist öntanısıyla refere edilen cerrahi sonrası patoloji raporunda benign seröz kistadenom tanısı alan 16 yaşındaki hastamıza uygulanan mini-laparotomi ile kistektomi vakasını sunmaktayız. Hasta karında şişlik, rahatsızlık hissi, karın ağrısı ile polikliniğimize başvurdu. Yapılan batin muayenesinde hassasiyet pozitif saptandı. Yapılan ultrasonografisinde uzun aksı yaklaşık 30 cm e varan multiple septalar barındıran kistik kitlesel oluşum izlendi. Serum tümör markerları (CA-125 ve diğerleri) negatif saptanan hastaya operasyon planlandı. Hastaya genel anestezi altında midline mini-laparotomi (yaklaşık 7 cm) uygulandı. Buradan batına girildikten sonra batin içi kitle palpe edildi. Kitlenin ön yüzüne kare sutur atıldıktan sonra bu alana yaklaşık 0.5 cm lik bir kesi yapıldı ve spillage olmamasına dikkat edilerek hemen bu alandan aspiratör takılıp kist içi aspire edildi. 30 cm lik kist cidarı küçüldükten sonra kist bu küçük kesiden batin dışına alınabildi ve batin dışında kistektomisi keskin ve künt diseksiyonlarla over dokusu mümkün olduğunca korunarak tamamlandı. Sonrasında geriye kalan over dokusu suture edildi. Kanama kontrolü yapıldıktan sonra batin usulüne uygun şekilde kapatıldı. Peroperatif komplikasyon izlenmedi. Hasta postoperatif 2. günde iyi hal ile taburcu edildi. Sonuç olarak batin içindeki benign düşünülen dev kistik kitlelerde dahi özellikle genç ve kozmetik sonuçlarında önemsendiği vakalarda onkolojik cerrahi prensipler ön planda tutularak çok büyük kesiler yapılmadan da mini-laparotomiler ile kistektomi yapılabilir.

Anahtar Kelimeler: Seröz Kistadenom, Ovaryan Kistik Kitle, Mini-Laparotomi

Excision of a Giant Serous Cystadenoma by Mini-Laparotomy

Abstract

Serous cystadenomas are usually benign tumors filled with clear fluid, in the ovaries. Often seen in women of reproductive age, these tumors do not spontaneously regress and may require surgical removal as they grow. Here, we present a case of a 16-year-old patient referred to our gynecological oncology clinic with a diagnosis of a giant cyst in the abdomen, who received a diagnosis of benign serous cystadenoma in the pathology report after surgery. The patient underwent cystectomy via mini-

laparotomy. The patient presented to our clinic with abdominal swelling, discomfort, and abdominal pain. Abdominal examination revealed positive tenderness. Ultrasonography showed a cystic mass with multiple septa, approximately 30 cm in length. Serum tumor markers (CA-125 and others) were negative, and surgery was planned. The patient underwent midline mini-laparotomy (approximately 7 cm) under general anesthesia. After entering the abdomen, the intra-abdominal mass was palpated. After placing a square suture on the anterior surface of the mass, an incision of approximately 0.5 cm was performed in this area, and an aspirator was immediately inserted through this area, taking care to avoid spillage, and the cyst was aspirated. After the 30 cm cyst wall was reduced, the cyst could be removed from the abdomen through this small incision, and cystectomy was completed outside the abdomen with sharp and blunt dissections, preserving the ovarian tissue as much as possible. Afterwards, the remaining ovarian tissue was sutured. After bleeding control, the abdomen was closed. No postoperative complications were observed. The patient was discharged in good condition on the 2nd postoperative day. In conclusion, even in giant cystic masses thought to be benign in the abdomen, cystectomy can be performed with mini-laparotomies without making very large incisions, especially in young patients and in cases where cosmetic results are important, by prioritizing oncological surgical principles.

Keywords: Serous Cystadenoma, Ovarian Cystic Mass, Mini-Laparotomy

Presentation ID / Sunum No= 51

Oral Presentation / Sözlü Sunum

241

ORCID ID: 0009-0006-7396-8292

Early Postoperative Elevation of Procalcitonin, C-Reactive Protein, and Erythrocyte Sedimentation Rate Following Instrumented Spinal Surgery in the Absence of Infection: the Impact of Trauma and Surgical Burden

Dr. Onur Dolgun¹, Assoc. Prof. Dr. Ümit Kocaman¹, Assoc. Prof. Dr. Durmuş Oğuz Karakoyun¹

¹İzmir Bakırçay University, Faculty of Medicine, Department of Neurosurgery

*Corresponding author: ONUR DOLGUN

Özet

Amaç: Enstrümantasyon uygulanan spinal cerrahiler sonrasında CRP, ESR ve PCT düzeylerindeki yükselmeler sıklıkla enfeksiyon göstergesi olarak yorumlanmaktadır. Bununla birlikte, cerrahi travma, doku hasarı ve altta yatan patoloji bu biyobelirteçlerde enfeksiyondan bağımsız artışa neden olabilir. Bu çalışmada, enstrümantasyon uygulanan spinal cerrahi geçiren ve iki aylık takip süresince lokal veya sistemik enfeksiyon gelişmeyen hastalarda erken postoperatif dönemde CRP, ESR ve PCT düzeyleri değerlendirildi. **Gereç ve Yöntem:** Servikal, torakal, torakolomber veya lomber enstrümantasyon uygulanan 29 hasta retrospektif olarak incelendi. İnflamatuvar belirteçler postoperatif 1–3. günler arasında ölçüldü. Preoperatif enfeksiyon, sistemik inflamatuvar hastalık, immünsüpresyon, postoperatif sepsis, enfeksiyona bağlı revizyon cerrahisi veya takip sürecinde enfeksiyöz komplikasyon gelişen hastalar çalışma dışı bırakıldı. İstatistiksel analizlerde Mann–Whitney U, Kruskal–Wallis ve Spearman korelasyon testleri kullanıldı. **Bulgular:** Hastaların 15’i (%51,7) kadın, 14’ü (%48,3) erkekti. Tanılar dejeneratif hastalık (%51,7), travma (%31,0) ve tümörlerden (%17,2) oluşuyordu. Ortalama CRP, ESR ve PCT düzeyleri sırasıyla $95,5 \pm 47,8$ mg/L, $74,8 \pm 20,1$ mm/saat ve $0,232 \pm 0,358$ ng/mL idi. Enfeksiyon saptanmamasına rağmen tüm hastalarda CRP ve ESR normal referans aralıklarının üzerindeydi. PCT düzeyi hastaların %69,0’ında $<0,25$ ng/mL, %24,1’inde $0,25–0,50$ ng/mL ve %6,9’unda $>0,50$ ng/mL idi. Travma grubunda CRP, ESR ve PCT düzeyleri dejeneratif hastalık ve tümör gruplarına göre anlamlı derecede yüksekti (sırasıyla $p=0,000111$; $p=0,000123$; $p=0,000110$). Torakal ve torakolomber girişimler de daha yüksek belirteç düzeyleri ile ilişkiliydi (CRP $p=0,000553$; ESR $p=0,000676$; PCT $p=0,000648$). Tüm belirteçler arasında güçlü korelasyon saptandı ($\rho=0,974–0,990$). Hiçbir hastada enfeksiyon gelişmedi ve hedefe yönelik antibiyotik tedavisi gerekmedi. **Sonuç:** Enstrümantasyon uygulanan spinal cerrahiler sonrasında enfeksiyon olmaksızın erken postoperatif dönemde CRP, ESR ve zaman zaman PCT yükselmeleri görülebilir. Travma ve torakal/torakolomber girişimler daha belirgin inflamatuvar yanıtlarla ilişkilidir ve biyobelirteç yükselmeleri enfeksiyondan çok cerrahi yük ile doku hasarını yansıtabilir. Bu nedenle postoperatif enfeksiyon tanısı yalnızca inflamatuvar belirteç yüksekliğine dayanılarak konulmamalı; klinik

değerlendirme, yara yeri incelemesi ve takip bulguları birlikte göz önünde bulundurulmalıdır. Bu yaklaşım gereksiz antibiyotik kullanımının ve yanlış enfeksiyon tanılarının önlenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Spinal Enstrümantasyon; C-Reaktif Protein; Eritrosit Sedimentasyon Hızı; Prokalsitonin; Postoperatif İnflamatuvar Yanıt; Cerrahi Alan Enfeksiyonu; Spinal Travma; Akut Faz Reaksiyonu

Early Postoperative Elevation of Procalcitonin, C-Reactive Protein, and Erythrocyte Sedimentation Rate Following Instrumented Spinal Surgery in the Absence of Infection: the Impact of Trauma and Surgical Burden

Abstract

Objective: Postoperative elevations of CRP, ESR, and PCT are frequently interpreted as indicators of infection after instrumented spinal surgery. However, surgical trauma, tissue injury, and underlying pathology may independently increase these biomarkers. This study evaluated early postoperative CRP, ESR, and PCT levels in patients undergoing instrumented spinal surgery who remained free of local or systemic infection during two months of follow-up. **Materials and Methods:** Twenty-nine patients undergoing cervical, thoracic, thoracolumbar, or lumbar instrumentation were retrospectively analyzed. Inflammatory markers were measured between postoperative days 1 and 3. Patients with preoperative infection, systemic inflammatory disease, immunosuppression, postoperative sepsis, infection-related revision surgery, or infectious complications during follow-up were excluded. Statistical analyses included Mann–Whitney U, Kruskal–Wallis, and Spearman correlation tests. **Results:** Fifteen patients (51.7%) were female and 14 (48.3%) were male. Diagnoses included degenerative disease (51.7%), trauma (31.0%), and tumors (17.2%). Mean CRP, ESR, and PCT levels were 95.5 ± 47.8 mg/L, 74.8 ± 20.1 mm/h, and 0.232 ± 0.358 ng/mL, respectively. CRP and ESR exceeded normal ranges in all patients despite the absence of infection. PCT was <0.25 ng/mL in 69.0%, 0.25 – 0.50 ng/mL in 24.1%, and >0.50 ng/mL in 6.9%. Trauma patients demonstrated significantly higher CRP, ESR, and PCT levels than those with degenerative disease or tumors ($p=0.000111$, $p=0.000123$, and $p=0.000110$, respectively). Thoracic and thoracolumbar procedures were also associated with significantly higher marker levels (CRP $p=0.000553$, ESR $p=0.000676$, PCT $p=0.000648$). Strong correlations were identified among all markers ($\rho=0.974$ – 0.990). No patient developed infection or required targeted antibiotic therapy. **Conclusion:** Early postoperative elevations of CRP, ESR, and occasionally PCT may occur after instrumented spinal surgery without infection. Trauma and thoracic/thoracolumbar procedures are associated with greater inflammatory responses, suggesting that biomarker elevation reflects surgical burden and tissue injury rather than infection alone. Therefore, postoperative infection should not be diagnosed solely on the basis of inflammatory marker elevations; clinical findings, wound assessment, and follow-up remain essential. This approach may contribute to preventing unnecessary antibiotic use and reducing misdiagnosis of postoperative infections.

Keywords: Spinal Instrumentation; C-Reactive Protein; Erythrocyte Sedimentation Rate; Procalcitonin; Postoperative Inflammation; Surgical Site Infection; Spinal Trauma; Acute-Phase Response

Presentation ID / Sunum No= 7

Oral Presentation / Sözlü Sunum

244

ORCID ID: 0000-0003-0072-2540

Gastrointestinal Endoskopilerde Çift Nazal Kanülle Oksijen Uygulamasının Solunumsal Komplikasyonlar Üzerine Etkisi

Dr. Hacı Osman Toplu¹

¹Malatya Eğitim ve Araştırma hastanesi

Özet

Amaç: Çalışmamızda gastrointestinal endoskopi planlanan olgularda çift nazal kanülle uyguladığımız oksijen tedavisinin; desatürasyon ve solunumsal komplikasyonlar üzerine etkisini araştırmayı amaçladık. **Materyal Metot:** Gastrointestinal endoskopi planlanan 18-65 yaş arası, ASA I-II olan toplam 300 hasta çalışmaya dahil edildi. Rutin monitorizasyonu takiben hastalar zarf yöntemiyle randomize 3 gruba ayrıldı. Grup TK5 (n=100): 5 L/dk olacak şekilde nazal oksijen kanülüyle 5 dk preoksijenasyon işlem süresince ve sonrasında aynı şekilde 5 lt/dk oksijen, Grup TK15 (n=100): 15 L/dk olacak şekilde nazal oksijen kanülüyle 5 dk preoksijenasyon, işlem süresince ve sonrasında aynı şekilde 15 L/dk oksijen, Grup ÇK30 (n=100): 30 L/dk olacak şekilde çift nazal oksijen kanülüyle 5 dk preoksijenasyon, işlem süresince ve sonrasında aynı şekilde 30 L/dk oksijen verildi. **Bulgular:** Desatürasyon görülme insidansı GTK15 (%7), GÇK30 (%2) olmak üzere GTK5 (%31)'e göre anlamlı düşüktü ($p<0.05$). İleri desaturasyon GTK15 ve GÇK30'da hiçbir hastada gözlenmezken GTK5 grubunda %18 oranında gözlemlendi ($p<0.05$). Ciddi desatürasyon GTK5 grubunda %11 oranında tespit edilirken diğer gruplarda ciddi desatürasyon yoktu ($p<0.05$). Desatürasyon süresi GTK5'te diğer gruplardan uzundu. Saturasyon 99 olma zamanı G15 te G30 ve G5'ten kısaydı ($p<0.05$). GÇK30'da bu süre GTK15'ten anlamlı kısaydı ($p<0.05$). Ancak çift nazal kanül oksijen uygulamalarında hastaların %30'unda burunda yanma hissi mevcuttu ($p<0.05$). **Sonuç:** Gastrointestinal sistem endoskopileri için yapılan sedasyon uygulamalarında solunumsal komplikasyonların önleminde çift nazal kanülle oksijen uygulamasının tek nazal kanül 15 litrelik akışlarla benzer etkinliğe sahip olduğunu; her iki akış hızında da 5 litrelik akış hızına göre solunumsal komplikasyonların anlamlı azaldığını saptadık. Hasta konforu açısından tek kanül 15 litre uygulamasının daha iyi olduğunu gözlemledik.

Anahtar Kelimeler: Gastrointestinal Endoskopi, Sedasyon, Solunumsal Komplikasyon, Oksijen Uygulama

Presentation ID / Sunum No= 25

Oral Presentation / Sözlü Sunum

245

ORCID ID: 0000-0002-6898-1744

Genel Anesteziye Alternatif Bir Yaklaşım: Subklavyen Tavi Cerrahisinde Kombine Rejyonel Blok Uygulaması

Exp. Dr. Gökçe Ültan Özgen¹

¹samsun üniversitesi samsun şehir hastanesi

Özet

80 yaşında erkek hasta ileri aort darlığı semptomlarıyla kardiyoloji kliniğine başvurdu. Diabetes mellitus, Periferik arter hastalığı, Mitral kapak deplasmanı, Konjestif kalp yetmezliği öyküsü olan hasta ASA IV olarak değerlendirildi ve TAVİ (transkatater aortik valv implantasyonu) işlemi için uygun görüldü. Yapılan tetkiklerinde alt ekstremitelerinde bilateral oklüzyon olması nedeniyle kanülasyon subklavyen arterden planlandı. Hastanın genel anestezi için yüksek riskli olması dolayısıyla hastaya rejyonel tekniklerle anestezi yönetimi planlandı. Rejyonel odasında 1mg ketamin, 1 mg midazolam uygulanması sonrası hastaya USG eşliğinde interskalen blok ve yüzeyel servikal blok yapıldı. 30 dk sonra duyusal blok yeterli oldu. Hasta anjiyo salonuna alındı ve 1 mg midazolam, 50 mcg fentanil ile sedasyon sağlanarak vakaya alındı. Subklavikular alanda 7-8 cm vertikal kesi yapılarak arter eksplere edildi ve kanüle edildi. Başarılı şekilde aort kapağı yerleştirilen hasta postoperatif takiplerinde ek analjezik ihtiyacı olmadan takip edildi.

Anahtar Kelimeler: Tavi, İnterskalen Blok, yüzeyel Servikal Blok

Presentation ID / Sunum No= 66

Oral Presentation / Sözlü Sunum

246

ORCID ID: 0000-0003-3331-5714

GNRH Antagonist Uygulanan ICSI Sikluslarında Hcg Günü LH/bazal LH Oranının Oosit Maturasyonu, Embriyo Kalitesi ve Klinik Gebelik Üzerine Etkisi

Assoc. Prof. Dr. Cihan Kabukçu¹

¹Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum AD

*Corresponding author: Cihan Kabukçu

Özet

Amaç: GnRH antagonist protokolu ile uygulanan ICSI sikluslarında, hCG günü LH düzeyinin bazal LH düzeyine oranının (hcgLH/bLH) klinik gebelik ve laboratuvar sonuçları üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Retrospektif olarak tasarlanan çalışmaya ICSI uygulanan 569 siklus dahil edildi. LH oranı, hCG günü LH değerinin bazal D2 LH değerine bölünmesiyle hesaplandı. Hastalar LH oranına göre üç gruba ayrıldı: Grup 1, belirgin LH süpresyonu (≤ 0.5); Grup 2, orta derecede LH süpresyonu ($0.51-0.99$); Grup 3, süpresyon yokluğu/LH artışı (≥ 1.0). Gruplar demografik özellikler, over rezerv göstergeleri, embriyolojik parametreler ve klinik gebelik sonuçları açısından karşılaştırıldı. İstatistiksel analizlerde yaş, VKİ ve AMH gibi karıştırıcı faktörleri dışlamak amacıyla çok değişkenli lojistik regresyon modeli kullanıldı. Bulgular: Grup 1’de 374, Grup 2’de 144 ve Grup 3’te 51 siklus yer aldı. Gruplar arasında yaş, VKİ, AMH ve D2 FSH düzeyleri anlamlı farklılık gösterdi ($p<0.001$). LH oranı arttıkça yaş ve VKİ artarken, AMH düzeyi azaldı ($p<0.001$). Laboratuvar çıktılarında toplanan oosit, matür oosit ve 2PN sayısı açısından anlamlı farklılıklar saptandı. Klinik gebelik oranları Grup 1, Grup 2 ve Grup 3’te sırasıyla %52.4, %42.4 ve %47.1 olarak saptandı ($\chi^2=4.318$, $p=0.115$). Yaş ve AMH için düzeltilmiş çok değişkenli lojistik regresyon analizinde, hcgLH/bLH oranının klinik gebelik üzerinde bağımsız bir prediktif değeri saptanmadı (Grup 2 için aOR: 0.804, $p=0.300$; Grup 3 için aOR: 1.044, $p=0.891$). Klinik gebeliği öngören tek bağımsız faktör "Yaş" olarak belirlendi (aOR: 0.917; %95 GA: 0.887–0.949; $p<0.001$). Tartışma ve Sonuç: hCG günü/bazal LH oranı, ICSI sikluslarında over rezervi ve embriyolojik sonuçlarla ilişkili görünmekle birlikte, klinik gebeliğin bağımsız bir belirleyicisi değildir. Literatürdeki bazı çalışmaların aksine, yaş ve over rezervi gibi karıştırıcı faktörler düzeltilindiğinde, LH kinetiğinin gebelik başarısını doğrudan etkilemediği görülmektedir. LH dinamiğinin klinik yorumunda, hastanın biyolojik rezervi ve yaşı temel prognostik faktörler olarak dikkate alınmalı; antagonist protokollerinde izlenen derin LH süpresyonu gebelik başarısı için bir risk faktörü olarak değerlendirilmemelidir.

Anahtar Kelimeler: ICSI, LH, GNRH Antagonist Protokol, Gebelik, İnfertilite

The Effect of the hCG-Day LH/Basal LH Ratio On Oocyte Maturation, Embryo Quality, and Clinical Pregnancy in GNRH Antagonist ICSI Cycles

Abstract

247

Objective: This study aimed to evaluate the effect of the hCG-day LH/basal LH ratio on clinical pregnancy and laboratory outcomes in ICSI cycles performed using a GnRH antagonist protocol. **Methods:** This retrospective study included 569 ICSI cycles. The LH ratio was calculated by dividing the LH level on the day of hCG administration by the basal day-2 LH level. Patients were divided into three groups according to the LH ratio: Group 1, marked LH suppression (≤ 0.5); Group 2, moderate LH suppression ($0.51-0.99$); and Group 3, absence of suppression/LH rise (≥ 1.0). The groups were compared in terms of demographic characteristics, ovarian reserve markers, embryological parameters, and clinical pregnancy outcomes. A multivariable logistic regression model was used to control for potential confounding factors, including age, body mass index, and AMH. **Results:** There were 374 cycles in Group 1, 144 cycles in Group 2, and 51 cycles in Group 3. Age, body mass index, AMH, and day-2 FSH levels differed significantly among the groups ($p < 0.001$). As the LH ratio increased, age and body mass index increased, whereas AMH levels decreased ($p < 0.001$). Significant differences were also observed in laboratory outcomes, including the number of retrieved oocytes, mature oocytes, and 2PN embryos. Clinical pregnancy rates were 52.4%, 42.4%, and 47.1% in Groups 1, 2, and 3, respectively ($\chi^2 = 4.318$, $p = 0.115$). In the multivariable logistic regression analysis adjusted for age and AMH, the hCG-day LH/basal LH ratio did not demonstrate an independent predictive value for clinical pregnancy (Group 2: aOR, 0.804; $p = 0.300$; Group 3: aOR, 1.044; $p = 0.891$). Age was identified as the only independent predictor of clinical pregnancy (aOR, 0.917; 95% CI, 0.887–0.949; $p < 0.001$). **Discussion and Conclusion:** Although the hCG-day LH/basal LH ratio appears to be associated with ovarian reserve and embryological outcomes in ICSI cycles, it is not an independent predictor of clinical pregnancy. Contrary to some previous reports in the literature, after adjustment for confounding factors such as age and ovarian reserve, LH kinetics do not appear to affect pregnancy success directly. When interpreting LH dynamics in clinical practice, the patient's biological reserve and age should be considered as the main prognostic factors. Marked LH suppression observed during antagonist protocols should not be regarded as a risk factor for pregnancy failure.

Keywords: ICSI, LH, GNRH Antagonist Protocol, Pregnancy, Infertility.

Presentation ID / Sunum No= 186

Oral Presentation / Sözlü Sunum

248

ORCID ID: 0000-0002-3517-3919

HIPEC Uygulamasında Sisplatin Toksisitesi

Dr. Nihal Deniz Bulut Yüksel¹

¹Mersin Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi

Özet

Hipertermik intraperitoneal kemoterapi (HIPEC) sitoredüktif cerrahiden hemen sonra intraperitoneal boşluğa ısıtılmış kemoterapi verilmesidir. Kullanılan kemoterapi ilaçlarının sistemik toksisitesi bu hastalarda da gözlenebilmektedir. Sisplatin kemoterapi uygulama sonrası en sık karşılaşılan komplikasyon akut böbrek yetmezliğidir. Bu vaka sunumunun amacı HIPEC’te kullanılan sisplatin uygulaması sonrasında sistemik toksisite gözlenebileceğinin göz önünde bulundurulması ve takibinde dikkatli olunması gerektiğinin vurgulanmasıdır. 73 yaş erkek hasta primer mezotelyoma nedeniyle omentektomi+peritonektomi uygulandı. Cerrahi uygulamasında cerrahi işlem bittikten sonra intraoperatif HIPEC uygulanmış olup yoğun bakım ünitesine entübe olarak kabul edildi. Yoğun bakım kabulünde hipoalbuminemi ve hiponatremisi mevcuttu. Kan gazında pH:7,3 olup metabolik asidozu mevcuttu. Postoperatif 2. gün akut böbrek hastalığı (ABH) tablosu gelişmiş olup CRRT uygulanması başlandı. KCFT ve BNP’de artış görüldü. Postoperatif 4. günde filtre tıkanması nedeniyle CRRT’ye ara verildi. Nefroloji bölüm önerisiyle intermittan hemodiyaliz uygulandı. Postoperatif 5. gün medikal tedavi desteğine rağmen hasta çoklu organ yetmezliğinden ex oldu. HIPEC sırasında intraabdominal kemoterapi uygulanmaları ciddi sistemik etki oluşturabilmektedir. Bu nedenle ilaçların yan etkileri iyi biliniyor ve yakın takip edilebiliyor olmalıdır. Sisplatin ile yapılan HIPEC’ten kaynaklanan nefrotoksisitenin iyi bilinen sıklığına rağmen, bu toksisitenin yönetimi ve önlenmesi büyük ölçüde farklılık göstermektedir. Literatür sisplatin içeren HIPEC rejimlerinin sıklıkla ABH ile birlikte görüldüğünü ve sisplatinin farklı HIPEC hasta gruplarında ABH için bağımsız bir risk faktörü olarak tanımlandığını göstermektedir. Postoperatif ABH genel morbidite ve mortaliteyi arttırmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sisplatin, HIPEC, Toksisite

Presentation ID / Sunum No= 208

Oral Presentation / Sözlü Sunum

249

ORCID ID: 0009-0004-3428-9807

HPV Pozitifliği ile Servikal Sitoloji Anormallikleri Arasındaki Yaşa Bağlı Uyumun Değerlendirilmesi

Dr. Mustafa Derda Kaya¹

¹Derda Kaya Özel Kliniği, Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği, Antalya, Türkiye

*Corresponding author: Mustafa Derda Kaya

Özet

Amaç: Bu çalışmada, bir yıllık tarama kohortunda HPV pozitifliği ile servikal sitoloji anormallikleri arasındaki yaşa bağlı uyum paternlerinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntemler:** Bu retrospektif çalışmaya, özel bir klinikte Ocak 2025 ile Ocak 2026 yılları arasında smear ve HPV testi yapılmış 90 kadın dahil edildi. Hastalar ≤ 29 , 30-39, 40-49 ve ≥ 50 yaş gruplarına ayrıldı. Sitoloji sonuçları negatif intraepitelyal lezyon veya malignite (NILM) ve anormal sitoloji; HPV sonuçları ise negatif, HPV 16/18 pozitif ve diğer yüksek riskli HPV pozitifliği olarak sınıflandırıldı. Uyum kategorileri HPV-negatif/NILM, HPV-pozitif/anormal sitoloji, HPV-pozitif/NILM ve HPV-negatif/anormal sitoloji şeklinde tanımlandı. **Bulgular:** Genel HPV pozitifliği %27,8, anormal sitoloji oranı %18,9 ve herhangi bir test uyumsuzluğu %22,2 idi. HPV-negatif/NILM uyumu yaşla birlikte arttı: ≤ 29 yaşta %50,0, 30-39 yaşta %58,6, 40-49 yaşta %72,0 ve ≥ 50 yaşta %77,3. Buna karşılık HPV-pozitif/anormal sitoloji uyumu yaşla azaldı: sırasıyla %21,4, %17,2, %8,0 ve %4,5. HPV-pozitif/NILM uyumsuzluğu en sık ≤ 29 yaş grubunda görüldü (%21,4); 30-39, 40-49 ve ≥ 50 yaş gruplarında sırasıyla %17,2, %12,0 ve %13,6 idi. HPV-negatif/anormal sitoloji uyumsuzluğu düşük düzeyde seyretti (%7,1, %6,9, %8,0 ve %4,5). Anormal sitoloji HPV pozitiflerde daha sıkı (%44,0 vs. %9,2; OR: 7,73; %95 GA: 2,44-24,47). **Sonuç:** Bu çalışmada, HPV-sitoloji uyumu yaşa göre belirgin farklılık gösterdi. Genç yaşta HPV pozitif/NILM uyumsuzluğu daha sık izlenirken, ileri yaşlarda HPV-negatif/NILM uyumu baskın hale geldi.

Anahtar Kelimeler: HPV; Servikal Sitoloji; Smear; Uyum; Yaş Grupları

Presentation ID / Sunum No= 21

Oral Presentation / Sözlü Sunum

250

ORCID ID: 0000-0001-5097-3087

İdiopatik ve Diabetik Epiretinal Membranlarda Epiretinal Membran Soyulması Sonrası Maküler ve Koroidal Değişikliklerin Karşılaştırılması

Dr. Ramazan Birgül¹, Dr. Merve Çetin²

¹İzmir Şehir Hastanesi

²Doğanşehir Şehit Esra Köse Başaran Devlet Hastanesi

*Corresponding author: RAMAZAN BİRGÜL

Özet

Giriş ve Amaç Epiretinal membran (ERM) oluşumu en sık idiyopatik ve diabetik nedenli olup retina poliklinik pratiğinde sık görülür. Tedavisi cerrahi olan bu hastalıkta ERM soyulması sonrası maküler değişikliklerin yanında koroidal değişikliklerde olmaktadır. Bu çalışmanın amacı idiyopatik ve diabetik ERM’lerde cerrahi sonrası 9 sektör maküla kalınlığı ile daha önce literatürde incelenmemiş olan koroidin tüm bileşenlerinin koroidal vasküler indekslerini (KVİ) hesaplayıp preoperatif (preop) ve postoperatif (postop) birbirleriyle karşılaştırmaktır. Yöntem Çalışmaya idiyopatik grupta 18, diabetik grupta 18 olmak üzere toplam 36 ERM soyulması geçiren hasta dahil edilmiştir. Tüm hastaların preop ve postop 1. ay maküla ve koroid ölçümleri optik kohorens tomografi (OKT) cihazının gelişmiş derinlik görüntüleme modu kullanılarak yapılmıştır. Koroidal vasküler indeks image J programı yardımı ile koroidin segmente edilmesinden sonra manuel olarak hesaplanmıştır. Bulgular İdiopatik ve diabetik ERM soyulması gerçekleşen gruplar arasında yaş ve cinsiyet açısından aralarında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu. Preop dönemde ise bu iki grup arasında santral foveal kalınlık (SFK), süperior iç retinal kalınlık (SİRK), temporal iç retinal kalınlık (TİRK) ve alt iç retinal kalınlık (AİRK) açısından istatistiksel olarak anlamlı fark varken; postop dönemde sadece süperior dış retinal kalınlık (SDRK) ile Haller tabakasının KVİ’si açısından anlamlı fark vardı. Tartışma ve Sonuç Bu çalışma ile preop dönemde bu iki grup arasında başta SFK olmak üzere bazı sektörlerde maküla kalınlıkları arasında anlamlı fark olsa da postop dönemde ERM soyulması ile bu farklar SDRK sektörü dışında ortadan kalkmıştır. Koroidal yapılar ise preop dönemde birbirleriyle benzer olup postop dönemde Haller tabakasının KVİ ölçümünde farklılık görülmüştür. Bu durum bize ERM soyulmasının idiyopatik ve diabetik grupta maküla sonuçlarının neredeyse aynı olduğunu ama koroidal yapılar üzerinde farklı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: İdiopatik, Diabetik, Epiretinal Membran, Cerrahi

Presentation ID / Sunum No= 163

Oral Presentation / Sözlü Sunum

251

ORCID ID: 0000-0001-9650-8340

Impact of Air Pollution Levels on Sperm Count in the Thrace Region

Asst. Prof. Dr. Sinan Ateş¹, Inst. Dr. Zeynep Nihal Er¹, Inst. Dr. Gamzenur Baysal², Asst. Prof. Dr. Gökhan Çevik¹

¹Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi

²Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi

*Corresponding author: Sinan Ateş

Abstract

Environmental exposures have been particularly associated with effects on sperm count . Based on these and similar studies, we included SO₂, PM_{2.5}, PM₁₀, O₃, and NO₂ parameters in our study to examine the relationship between air pollution and sperm count in the Thrace region. We analyzed average air pollution data from the three months prior to sample collection. This study evaluates the association between regional air pollution parameters and sperm count in the Thrace region, emphasizing the clinical importance of geographic variations in air quality. Statistical analyses were performed using IBM SPSS Statistics v26.0. The dataset underwent preprocessing, including standardization of numeric formats, exclusion of missing/non-numeric values, and computation of a composite “progressive motility” variable. Semen parameters were log-transformed to satisfy the assumptions of normality. Descriptive statistics were expressed as mean $\pm$ SD or median (IQR). Inferential analyses included linear regression for temporal trends, an independent-samples t-test for group comparisons, and a multiple linear regression adjusted for age and sampling year. Standardized beta coefficients were reported; significance was set at $p < 0.05$. Based on the analysis, SO₂ was the only parameter found to be statistically significant ($p = 0.038$). This indicates that SO₂ levels were significantly higher—beyond what could be attributed to chance—in regions where patients with low sperm counts were located. Among the air pollution parameters studied, SO₂ levels were significantly elevated in the group with a sperm count below 15 million/mL. While other parameters exhibited certain “trends,” they did not reach the threshold for statistical significance ($p < 0.05$) In this study, among the evaluated air pollution parameters in the Thrace region, SO₂ was the only factor showing a statistically significant association with sperm count. It is suggested that repeating the study with larger sample sizes may yield more detailed and potent findings.

Keywords: SO₂, Semen Analysis, Air Pollution

Presentation ID / Sunum No= 179

Oral Presentation / Sözlü Sunum

252

ORCID ID: 0000-0003-4971-2343

İskemik Serebrovasküler Olay ile Başvuran Hastada Arkus Aorta Trombüsünün Yönetimi: Olgu Sunumu

Dr. Abdulkadir Yılmaz¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Arkus aorta trombüsü, sistemik emboliye yol açabilen nadir ancak klinik olarak kritik bir durumdur. Optimal tedavi yaklaşımı konusunda literatürde net bir görüş birliği bulunmamaktadır. Cerrahi trombektomi ve total arkus replasmanı yüksek riskli hastalarda önerilmekle birlikte, seçilmiş olgularda sistemik antikoagülasyon ile başarılı sonuçlar bildirilmektedir (1,2). Bu olgu sunumunda, hasta iskemik SVO ile trombolitik tedavi aldıktan sonra toraks BT de arkus aorta trombüsü görülmesi nedeniyle yönlendirildi. Hastanın genel durumu kötü, bilinç kapalıydı. Bu hastanın acil ameliyata alınmasının yüksek mortalite riski olacağı düşünüldü ve hasta medikal olarak takip edildi. Takipte genel durumu düzeldi ve SVO geriledi. Hastanın takibinde stabil seyri ve trombüs boyutunda artış görülmemesi nedeniyle medikal olarak izlemine devam edildi.

Anahtar Kelimeler: Arkus Aorta Trombüsü, İskemik İnme, Antikoagülasyon

Management of Aortic Arch Thrombosis in a Patient Presenting With Ischemic Cerebrovascular Event: Case Report

Abstract

Aortic arch thrombosis is a rare but clinically critical condition that can lead to systemic embolism. There is no clear consensus in the literature regarding the optimal treatment approach. While surgical thrombectomy and total arch replacement are recommended in high-risk patients, successful results with systemic anticoagulation have been reported in selected cases (1,2). In this case report, the patient was referred after receiving thrombolytic therapy for ischemic stroke and aortic arch thrombosis was observed on thoracic CT. The patient's general condition was poor, and they were unconscious. It was considered that emergency surgery would carry a high risk of mortality, and the patient was monitored medically. During follow-up, their general condition improved, and the stroke regressed. Due to the stable course of the stroke and the absence of an increase in thrombus size, medical monitoring continued.

Keywords: Aortic Arch Thrombosis, Ischemic Stroke, Anticoagulation

Presentation ID / Sunum No= 11

Oral Presentation / Sözlü Sunum

253

ORCID ID: 0000-0003-3416-5666

Jelatin Açısından Zengin Geleneksel Kemik Suyu Çorbasının Sıçanlarda Tendon İyileşmesi Üzerindeki Etkisinin Değerlendirilmesi

Assoc. Prof. Dr. Abdülkadir Sarı¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Özet

Amaç: Bu çalışma, deneysel bir sıçan modelinde primer onarım sonrası tendon iyileşmesi üzerindeki geleneksel kemik suyunun histopatolojik etkilerini araştırmayı amaçlamıştır. **Yöntemler:** Yirmi dört erkek albino Wistar sıçanına (4-5 aylık; 350-400 g) standart Aşil tendonu kesimi ve onarımı uygulandı. Sıçanlar rastgele olarak standart pelet alan kontrol grubuna veya standart pelet artı günde 2 mL kemik suyu (gavaj yoluyla) alan deney grubuna atandı. Hayvanlar ameliyat sonrası 3 ve 6. haftalarda kurban edildi. Onarılan tendonlar, kalınlık ölçümü ve Bonar ve Movin skorlama sistemleri kullanılarak histopatolojik değerlendirme için toplandı. Kemik suyu bileşimi, sıvı kromatografi-üçlü dörtlü kütle spektrometresi kullanılarak analiz edildi. **Sonuçlar:** 3. haftada, toplam Bonar skorları kontrol grubunda deney grubuna göre anlamlı derecede daha yüksekti ($p = 0,001$), kontrol grubunda vaskülarite skorları da daha yüksekti ($p = 0,001$). Kontrol grubunda toplam Movin skorları da 3. haftada anlamlı derecede daha yüksekti ($p = 0,001$), bu durum çekirdeklerin yuvarlaklaşması ve vaskülarite alt skorlarını da ($p = 0,001$) kapsıyordu. Tendon kalınlığı ise 3. ve 6. haftalarda deney grubunda daha fazlaydı ($p < 0,001$). **Sonuç:** Kemik suyu takviyesi, sıçanlarda cerrahi onarım sonrası erken histolojik tendon iyileşmesini artırmıştır.

Anahtar Kelimeler: Aşil Tendonu; Kemik Suyu; Sıçanlar; Tendon Yaralanmaları.

Evaluating the Influence of a Gelatin-Rich Traditional Bone Broth Soup On Tendon Healing in Rats

Abstract

Objective: This study aimed to investigate the histopathological effects of traditional bone broth on tendon healing after primary repair in an experimental rat model. **Methods:** Twenty-four male albino Wistar rats (aged 4-5 months; 350-400 g) underwent standardized Achilles tendon transection and repair. The rats were randomly assigned to a control group receiving standard pellets or an experimental group receiving standard pellets plus 2 mL/day of bone broth via gavage. Animals were sacrificed at 3 and 6 weeks postoperatively. Repaired tendons were harvested for thickness measurement and histopathological evaluation using the Bonar and Movin scoring systems. Bone broth composition was analyzed using liquid chromatography-triple quadrupole mass spectrometry. **Results:** At week 3, total

Bonar scores were significantly higher in the control group than in the experimental group ($p = 0.001$), with higher vascularity scores in controls ($p = 0.001$). Total Movin scores were also significantly higher in the control group at week 3 ($p = 0.001$), including rounding of nuclei and vascularity subscores ($p = 0.001$). Tendon thickness was greater in the experimental group at weeks 3 and 6 ($p < 0.001$). Conclusion: Bone broth supplementation was associated with enhanced early histological tendon healing following surgical repair in rats.

Keywords: Achilles Tendon; Bone Broth; Rats; Tendon Injuries.

Presentation ID / Sunum No= 150

Oral Presentation / Sözlü Sunum

255

ORCID ID: 0000-0002-1627-1986

Kartagener Sendromlu Hastada Anestezi Yönetimi

Dr. İrem Durmuş¹

¹Kartal Dr. Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi

Özet

Kartagener sendromu, nadir görülen otozomal resesif bir hastalık olup primer siliyer diskinezinin en sık görülen formudur. Bronşektazi, kronik rinosinüzit ve dekstrocardiden oluşan klasik triad ile karakterizedir. Eşlik eden solunumsal ve kardiyak anomaliler nedeniyle perioperatif yönetim zorlu olabilir. Bu olguda, Fonksiyonel Endoskopik Sinüs Cerrahisi (FESS) uygulanan Kartagener sendromlu bir hastanın anestezi yönetimini sunmayı amaçladık. Bilinen Kartagener sendromu tanısı olan ve Amerikan Anestezistler Derneği (ASA) fiziksel durum sınıflaması III olarak değerlendirilen 53 yaşındaki hasta, elektif FESS operasyonu için hazırlandı. Preoperatif laboratuvar testleri olağan sınırlardaydı ve ek komorbidite saptanmadı. Kardiyoloji değerlendirmesinde dekstrocardi olduğu ve ejeksiyon fraksiyonunun %60 ile korunmuş olduğu belirlendi. Toraks bilgisayarlı tomografisinde alt loblarda silindirik bronşektazi izlendi. Tekrarlayan solunum yolu enfeksiyonları nedeniyle hastanın perioperatif riskinin orta düzeyde olduğu değerlendirildi. Hastanın anatomik varyasyonu dikkate alınarak, sağ taraflı prekordiyal elektrokardiyografi derivasyonlarının yerleştirilmesi de dahil olmak üzere standart monitörizasyon sağlandı. Genel anestezi indüksiyonu lidokain, propofol, fentanil ve rokuronyum ile gerçekleştirildi; anestezi idamesi sevofluran ve remifentanil infüzyonu ile sağlandı. Endotrakeal entübasyon sorunsuz şekilde gerçekleştirildi ve 130 dakika süren operasyon boyunca hemodinamik parametreler stabil seyretti. Nöromüsküler blokajın sugammadeks ile geri döndürülmesinin ardından hasta başarılı şekilde ekstübe edildi. Perioperatif veya postoperatif herhangi bir komplikasyon gözlenmedi ve hasta operasyondan 24 saat sonra taburcu edildi. Bu olgu, Kartagener sendromlu hastalarda ayrıntılı preoperatif değerlendirmenin, multidisipliner iş birliğinin ve bireyselleştirilmiş anestezi stratejisinin güvenli ve etkili bir perioperatif yönetim sağlayabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kartagener Sendromu, Genel Anestezi, Silier Motilite Bozukluğu

Anesthetic Management in a Patient With Kartagener Syndrome

Abstract

Kartagener syndrome is a rare autosomal recessive disorder and the most common form of primary ciliary dyskinesia. It is characterized by the classical triad of bronchiectasis, chronic rhinosinusitis, and dextrocardia. Because of the associated respiratory and cardiac abnormalities, perioperative

management may be challenging. Here, we present the anesthetic management of a patient with Kartagener syndrome undergoing Functional Endoscopic Sinus Surgery (FESS). A 53-year-old patient with known Kartagener syndrome and an American Society of Anesthesiologists (ASA) physical status of III was scheduled for elective FESS. Preoperative laboratory tests were unremarkable, and no additional comorbidities were identified. Cardiology evaluation revealed dextrocardia with a preserved ejection fraction of 60%. Thoracic computed tomography demonstrated cylindrical bronchiectasis in the lower lobes, and the patient was considered to have a moderate perioperative risk because of recurrent respiratory tract infections. Standard monitoring was established with special attention to the patient's anatomical variation, including right-sided precordial electrocardiographic lead placement. General anesthesia was induced with lidocaine, propofol, fentanyl, and rocuronium and maintained with sevoflurane and remifentanyl infusion. Endotracheal intubation was achieved without difficulty, and hemodynamic parameters remained stable throughout the 130-minute procedure. The patient was extubated successfully after reversal of neuromuscular blockade with sugammadex. No perioperative or postoperative complications were observed, and the patient was discharged 24 hours after surgery. This case demonstrates that a thorough preoperative assessment, multidisciplinary collaboration, and an individualized anesthetic strategy can provide safe and effective perioperative management in patients with Kartagener syndrome.

Keywords: Kartagener Syndrome, General Anesthesia, Ciliary Motility Disorder

Presentation ID / Sunum No= 59

Oral Presentation / Sözlü Sunum

257

ORCID ID: 0009-0002-1848-0666

Klippel-Trenaunay Sendromlu Bir Olguda Beklenen Zor Hava Yolunun Videolaringoskopi ile Yönetimi: Acil Apendektomide Anestezi Deneyimi

Exp. Dr. Merve Ay¹, Exp. Dr. Aycan Kurtarangil Doğan²

¹Kütahya Evliya Çelebi Eğitim ve Araştırma Hastanesi

²Kütahya Şehir Hastanesi

Özet

Klippel-Trenaunay Sendromu (KTS), kılcal damar ve venöz malformasyonlar ile ekstremitelerde yumuşak doku ve kemik hipertrofisinden oluşan klasik triad ile tanımlanan nadir görülen, konjenital bir vasküler malformasyon sendromudur. Hava yolu tutulumu, koagülopati eğilimi ve yaygın vasküler anomaliler nedeniyle bu sendromlu hastalarda anestezi yönetimi ciddi güçlükler barındırmaktadır. Bu yazıda, çocukluk çağında KTS tanısı almış, mikrognat ve mikrosefali nedeniyle zor entübasyon olduğu öngörülen, akut apandisit nedeniyle acil cerrahi planlanan 30 yaşında erkek hastada uyguladığımız genel anestezi yönetimini sunmaktayız. Preoperatif değerlendirmede Mallampati skor 4, boyun hareket kısıtlılığı, trombositopeni ve hepatosplenomegali saptandı. Yaygın port şarabı lekeleri, bilateral alt ekstremitelerde venöz malformasyon ve lenfödem, sağ üst ekstremitelerde venöz malformasyon ile çap artışı mevcuttu. ASA fiziksel statüsü 4E olarak belirlenen hastaya videolaringoskop yardımıyla başarılı entübasyon uygulandı. Otuz dakika süren laparoskopik apendektominin ardından sugammadex ile nöromüsküler blokaj geri döndürülerek hasta komplikasyonsuz biçimde uyandırıldı. Bu olgu, KTS'de kapsamlı preoperatif değerlendirmenin ve zor hava yolu planlamasının yaşamsal önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Klippel-Trenaunay Sendromu; Zor Hava Yolu; Videolaringoskopi; Genel Anestezi; Venöz Malformasyon; Laparoskopik Apendektomi

Videolaryngoscopic Management of An Anticipated Difficult Airway in a Patient With Klippel-Trenaunay Syndrome: An Anesthetic Experience During Emergency Appendectomy

Abstract

Klippel-Trenaunay Syndrome (KTS) is a rare congenital vascular malformation syndrome defined by its classic triad of capillary and venous malformations with extremity soft tissue and bony hypertrophy. Anesthetic management in patients with KTS is particularly challenging due to potential airway involvement, coagulopathy predisposition, and extensive vascular anomalies. We report the general anesthetic management of a 30-year-old male patient with a childhood diagnosis of KTS, predicted difficult intubation secondary to micrognathia and microcephaly, who was scheduled for emergency

surgery due to acute appendicitis. Preoperative assessment revealed a Mallampati score of 4, restricted neck mobility, thrombocytopenia, and hepatosplenomegaly. Widespread port-wine stains, bilateral lower extremity venous malformations and lymphedema, and right upper extremity venous malformations with increased circumference were noted. Classified as ASA physical status 4E, the patient was successfully intubated using a videolaryngoscope. Following a 30-minute laparoscopic appendectomy, neuromuscular blockade was reversed with sugammadex, and the patient was awakened without complications. This case highlights the vital importance of comprehensive preoperative assessment and difficult airway planning in KTS.

Keywords: Klippel-Trenaunay Syndrome; Difficult Airway; Videolaryngoscopy; General Anesthesia; Venous Malformation; Laparoscopic Appendectomy

Presentation ID / Sunum No= 204

Oral Presentation / Sözlü Sunum

259

ORCID ID: 0009-0009-8046-8490

Laparoskopik Ventral Herni Onarımında Fasya Defektinin Kapatılması: IPOM ve IPOM-Plus Tekniklerinin Karşılaştırılması

Dr. Sangar Abdullah¹, Dr. Güney Özkaya¹, Dr. Mahmut Zenciroğlu¹

¹Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi

*Corresponding author: Sangar Abdullah

Özet

Amaç: Laparoskopik intraperitoneal onlay mesh (IPOM) onarımı, ventral ve insizyonel hernilerin tedavisinde sık başvurulmuş bir yöntemdir. Fasya defektinin açık bırakılması seroma, karın duvarında kabarıklık ve nüks gelişimiyle ilişkilendirilmiş; defektin sütüre edilerek kapatıldığı IPOM-Plus tekniğinin ise karın duvarı bütünlüğünü yeniden sağlayarak bu sorunları azaltabileceği ileri sürülmüştür. Bununla birlikte tekniğin gerçek katkısı tartışmalıdır. Çalışmamızda iki tekniğin perioperatif ve erken dönem sonuçlarının karşılaştırılması hedeflenmiştir. **Gereç ve Yöntemler:** Tek merkezli bu çalışmada, Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde laparoskopik ventral/insizyonel herni onarımı uygulanan ardışık 61 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların 29'una IPOM-Plus, 32'sine IPOM uygulandı. Gruplar yaş, cinsiyet, beden kitle indeksi, ASA skoru, herni tipi ve defekt çapı bakımından benzer dağılım gösterdi. Sürekli değişkenlerin karşılaştırılmasında Mann-Whitney U testi, kategorik değişkenlerde Fisher kesin testi kullanıldı. **Bulgular:** Ortalama ameliyat süresi IPOM-Plus grubunda anlamlı olarak daha uzun bulundu ($93,0 \pm 13,8$ 'e karşı $85,2 \pm 10,2$ dakika; $p=0,037$). Ortalama 15 aylık izlem süresince seroma (%6,9'a karşı %12,5), hematoma (%3,4'e karşı %6,2), yara yeri enfeksiyonu (%6,9'a karşı %6,2), kronik ağrı (%3,4'e karşı %3,1), hastanede yatış süresi (yaklaşık 1 gün) ve nüks (%3,4'e karşı %12,5) açısından gruplar arasında anlamlı fark izlenmedi (tümünde $p>0,05$). İntraoperatif barsak yaralanması IPOM-Plus grubunda 1, IPOM grubunda 2 hastada gelişti. **Sonuç:** Bu tek merkezli seride fasya defektinin kapatılması ameliyat süresini yaklaşık 8 dakika uzatmıştır. Nüks ve seroma oranları IPOM-Plus grubunda sayısal olarak daha düşük olsa da hiçbir fark istatistiksel anlamlılığa ulaşmamıştır. Hasta sayısının sınırlı olması, seyrek görülen sonuçların değerlendirilmesinde istatistiksel gücü kısıtlamaktadır. Bu nedenle daha geniş hasta serileri içeren prospektif çalışmalara gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Ventral Herni; İnsizyonel Herni; Laparoskopik Onarım; IPOM; IPOM-Plus

Fascial Defect Closure in Laparoscopic Ventral Hernia Repair: Comparison of IPOM and IPOM-Plus

Abstract

260

Background and Aim: Laparoscopic intraperitoneal onlay mesh (IPOM) repair is widely used for ventral and incisional hernias. Non-closure of the fascial defect has been associated with seroma, bulging and recurrence, and closing the defect (IPOM-Plus) is proposed to restore the abdominal wall and reduce these events, although its benefit remains debated. This study aimed to compare the perioperative and short-term outcomes of IPOM versus IPOM-Plus. **Methods:** We retrospectively analysed 61 patients who underwent laparoscopic ventral/incisional hernia repair at a single centre (Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Training and Research Hospital, Istanbul): IPOM-Plus (n=29) and IPOM (n=32). The groups were comparable in age, sex, BMI, ASA score, hernia type and defect size. Continuous variables were compared with the Mann–Whitney U test and categorical variables with Fisher's exact test. **Results:** Operative time was longer with IPOM-Plus (93.0 ± 13.8 vs 85.2 ± 10.2 min; $p=0.037$). No significant differences were observed in seroma (6.9% vs 12.5%), hematoma (3.4% vs 6.2%), wound infection (6.9% vs 6.2%), chronic pain (3.4% vs 3.1%), hospital stay (~1 day) or recurrence (3.4% vs 12.5%; all $p>0.05$) over a mean follow-up of ~15 months. Intraoperative bowel injury occurred in 1 and 2 patients, respectively. **Conclusion:** In this single-centre cohort, fascial defect closure prolonged operative time by approximately 8 minutes. Although recurrence and seroma were numerically lower after IPOM-Plus, no difference reached statistical significance. The small sample size limits power for low-frequency outcomes; larger prospective studies are warranted.

Keywords: Ventral Hernia; Incisional Hernia; Laparoscopic Repair; IPOM; IPOM-Plus

Presentation ID / Sunum No= 154

Oral Presentation / Sözlü Sunum

261

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0006-7109-3680>

Lateral Dekübit Pozisyonda Trokanterik Kırık Cerrahisi Sonrası Gelişen Geçici Radial Sinir Palsisi: Olgu Sunumu

Dr. Serhat Yıldırım¹¹SB Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Amaç: Perioperatif periferik sinir hasarları nadir görülmekle birlikte, cerrahi saha dışında fonksiyonel kayba yol açabilen önemli komplikasyonlardır. Lateral dekübit pozisyonda kalça çevresi cerrahileri sırasında üst ekstremité bası noktalarına bağlı radial sinir hasarı gelişebilir. Bu olguda, trokanterik kırık cerrahisi sonrası gelişen ve konservatif takipte tam düzelen radial sinir palsisi sunulmuştur. **Olgu:** Elli yedi yaşında erkek hasta, sağ trokanterik kırık nedeniyle lateral dekübit pozisyonda opere edildi. Brakiyal pleksus korunmasına yönelik uygun pozisyonlama uygulanmasına rağmen, ameliyat sonrası sol el bileği ve parmak ekstansiyon kaybı ile elde hissizlik saptandı. Triseps fonksiyonu korunmuştu. İlk değerlendirmede el bileği ve parmak ekstansör gücü 0/5 olarak değerlendirildi. Nöroloji ve beyin cerrahisi konsültasyonlarında santral patoloji lehine ek bulgu saptanmadı. Hastaya radial sinir palsisi nedeniyle dinamik splint önerildi; ancak hasta kabul etmediği için atel ile takip edildi ve fizik tedavi önerildi. Erken postoperatif dönemde yapılan EMG’de radial sinir hasarı lehine belirgin bulgu izlenmedi ve kontrol EMG önerildi. Yaklaşık ikinci ay kontrolünde el bileği ekstansiyonu 4/5’e yükseldi. Kontrol EMG’de sol radial motor sinir amplitüdünde düşüklük saptanarak parsiyel aksonal radial sinir hasarı ile uyumlu bulgular bildirildi. Postoperatif üçüncü ay değerlendirmesinde el bileği ve parmak ekstansiyon gücü 5/5 olarak değerlendirildi. **Sonuç:** Lateral dekübit pozisyonda yapılan trokanterik kırık cerrahilerinde, uygun pozisyonlamaya rağmen radial sinir palsisi gelişebilir. Erken EMG normal olabilir; bu nedenle klinik takip ve seri elektrofizyolojik değerlendirme önemlidir. Konservatif tedavi ile tam fonksiyonel iyileşme sağlanabilir. **Anahtar kelimeler:** Radial sinir palsisi, lateral dekübit, trokanterik kırık, pozisyonel nöropati, EMG.

Anahtar Kelimeler: Radial Sinir Palsisi, Lateral Dekübit, Trokanterik Kırık, Pozisyonel Nöropati, Emg.

Transient Radial Nerve Palsy Following Trochanteric Fracture Surgery in the Lateral Decubitus Position: A Case Report

Abstract

Objective: Perioperative peripheral nerve injuries are rare but important complications that may cause functional impairment outside the surgical field. During hip fracture surgery performed in the lateral

decubitus position, radial nerve injury may occur due to pressure on the upper extremity. This case presents a transient radial nerve palsy that developed after trochanteric fracture surgery and completely recovered with conservative follow-up. Case: A 57-year-old male patient underwent surgery for a right trochanteric fracture in the lateral decubitus position. Although appropriate positioning was applied to protect the brachial plexus, postoperative loss of left wrist and finger extension with sensory disturbance in the hand was detected. Triceps function was preserved. On initial examination, wrist and finger extensor strength was evaluated as 0/5. Neurology and neurosurgery consultations revealed no additional findings suggestive of central nervous system pathology. A dynamic splint was recommended for radial nerve palsy; however, the patient did not accept it. Therefore, he was followed with a static splint and physical therapy was recommended. Early postoperative electromyography did not demonstrate definitive findings of radial nerve injury, and follow-up electromyography was recommended. At approximately the second postoperative month, wrist extension improved to 4/5. Follow-up electromyography showed reduced left radial motor nerve amplitude, consistent with partial axonal injury of the radial nerve. At the third postoperative month, wrist and finger extension strength improved to 5/5. Conclusion: Radial nerve palsy may occur after trochanteric fracture surgery performed in the lateral decubitus position, even when appropriate positioning precautions are taken. Early electromyography may be normal; therefore, clinical follow-up and serial electrophysiological assessment are important. Complete functional recovery can be achieved with conservative management.

Keywords: Radial Nerve Palsy, Lateral Decubitus, Trochanteric Fracture, Positioning Neuropathy, Electromyography.

Presentation ID / Sunum No= 136

Oral Presentation / Sözlü Sunum

263

ORCID ID: 0000-0002-9225-7780

LEOS Tekniği: Dökülmüş Safra Taşlarının Toplanması Eldiven Kılıflı Over Klempi Kullanımı

Assoc. Prof. Dr. Metin Berberoğlu¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Laparoskopik kolesistektomi sırasında safra kesesi perforasyonuna bağlı safra taşı dökülmesi sık karşılaşılan bir durumdur. Dökülmüş safra taşlarının, pıhtıların ve diğer intraabdominal debrislerin eksiksiz olarak temizlenmesi her zaman kolay olmayabilir. Standart grasper aletlerden küçük taşlar ve parçacıklar kaçabilmekte, bu durum toplama ve temizleme işlemini güçleştirmektedir. Bu yazıda, standart bir over klempinin çenelerinin steril eldiven parmakları ile kaplanması esasına dayanan ve dökülmüş taşların güvenli şekilde toplanmasını sağlayan LEOS (Laparoscopic Extraction of Objects with a Sleeved Over-clamp) tekniği tanımlanmaktadır. LEOS tekniği, ek ekipman gerektirmeyen, düşük maliyetli, kolay hazırlanabilen ve laparoskopik cerrahi sırasında dökülmüş taşların, pıhtıların ve benzeri materyallerin çıkarılmasında kullanılabilecek pratik bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Laparoskopi, Safra Taşı Dökülmesi, Over Klempi, Cerrahi Teknik, Debris Çıkarılması

The LEOS Technique: A Glove-Sleeved Ovarian Clamp for Retrieval of Spilled Gallstones During Laparoscopic Surgery

Abstract

Gallbladder perforation with subsequent gallstone spillage is a common occurrence during laparoscopic cholecystectomy. Complete retrieval of spilled gallstones, blood clots, and other intra-abdominal debris may not always be straightforward. Small stones and particulate materials may escape from standard laparoscopic graspers, making retrieval and cleaning more difficult. This article describes the LEOS (Laparoscopic Extraction of Objects with a Sleeved Over-clamp) Technique, which is based on covering the jaws of a standard ovarian clamp with sterile glove fingers to facilitate secure retrieval of spilled gallstones. The LEOS technique is a practical, low-cost, and easily prepared method that requires no additional equipment and may be useful for the removal of spilled gallstones, blood clots, and similar materials during laparoscopic surgery.

Keywords: Laparoscopy, Spilled Gallstones, Ovarian Clamp, Surgical Technique, Debris Retrieval

Presentation ID / Sunum No= 177

Oral Presentation / Sözlü Sunum

264

ORCID ID: 0000-0003-4971-2343

LVAD Hastasında Geç Dönem Kanamanın Nadir Bir Nedeni: Outflow Greftinin LIMA Erozyonuna Bağlı Kanama

Dr. Abdulkadir Yılmaz¹, Dr. Yunus Şahin¹, Dr. Yusuf Cem Kuzukıran¹

¹Ankara Bilkent Şehir Hastanesi

Özet

Sol ventrikül destek cihazları (LVAD), ileri evre kalp yetersizliğinde yaşam süresini uzatan ve yaşam kalitesini artıran etkili tedavi seçenekleridir. Bununla birlikte enfeksiyon, tromboz ve kanama gibi komplikasyonlar halen önemli morbidite nedenleridir (1–3). Geç dönemde ortaya çıkan kanamalar çoğunlukla antikoagülasyon ilişkili olmakla birlikte nadir olarak cihaz komponentlerinin komşu yapılarda oluşturduğu mekanik erozyonlara bağlı gelişebilir (2,3). Bu olgu sunumunda, 2018 yılında LVAD implantasyonu yapılan ve 2025 yılında meydana gelen kanama nedeniyle değerlendirilen bir hastada, resternotomi sırasında outflow greftinin sol internal mammarian arter (LIMA) üzerinde erozyon oluşturduğu ve aktif kanamanın bu bölgeden kaynaklandığı saptandı. Kanama odağı cerrahi olarak kontrol altına alındı ve hasta sorunsuz şekilde taburcu edildi. Bu olgu, açıklanamayan tekrarlayan kanamalarda nadir mekanik nedenlerin de göz önünde bulundurulması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: LVAD, Kanama, LIMA, Outflow Graft, Mekanik Erozyon, Geç Dönem Komplikasyon

A Rare Cause of Late-Onset Bleeding in An LVAD Patient: Bleeding Due to LIMA Erosion From Outflow Graft

Abstract

Left ventricular assist devices (LVADs) are effective treatment options that prolong life expectancy and improve quality of life in advanced heart failure. However, complications such as infection, thrombosis, and bleeding remain significant causes of morbidity (1–3). Late-onset bleeding is mostly related to anticoagulation, but rarely it can develop due to mechanical erosions caused by device components in adjacent structures (2,3). In this case report, a patient who underwent LVAD implantation in 2018 and was evaluated due to bleeding in 2025, was found to have eroded the left internal mammary artery (LIMA) from the outflow graft during resternotomy, and active bleeding originated from this area.

The bleeding focus was surgically controlled, and the patient was discharged without complications. This case demonstrates that rare mechanical causes should also be considered in unexplained recurrent bleeding.

Keywords: LVAD, Bleeding, LIMA, Outflow Graft, Mechanical Erosion, Late Complications

Presentation ID / Sunum No= 132

Oral Presentation / Sözlü Sunum

266

ORCID ID: 0000-0001-7494-0335

Maligniteyi Taklit Eden Multifokal ve Non-Kontigü Servikotorasik Tüberküloz Spondiliti: Tanısal Güçlük Yaratan Bir Olgu

Assoc. Prof. Dr. Usume Rakip¹

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimler Üniversitesi Beyin ve Sinir Cerrahisi AD

Özet

Spinal tüberküloz, iskelet tüberkülozunun en sık ve nörolojik açıdan en ciddi formudur. Bitişik olmayan (atlamalı) multifokal tutulum nadirdir; özellikle genç hastalarda görülür ve radyolojik olarak maligniteyi taklit ederek tanıyı geciktirebilir. Bu çalışmada, metastazı taklit eden üç odaklı atlamalı servikotorasik bir Pott olgusu sunulmaktadır. On dokuz yaşında kadın hasta, akut ilerleyici güçsüzlükle başvurdu (kol/ön kol 1/5, el bileği-el 4/5, alt ekstremit 4/5). Manyetik rezonans görüntülemeye üç ayrı odakta atlamalı tutulum saptandı: C4 korpusta tam destrüksiyon (kord basısı ve miyelomalazi), T4'te vertebra plana ve T7-T8 posterior elemanlarda destrüktif lezyon. Tüm lezyonlar radyolojik olarak metastaz lehine değerlendirildi ve primeri belli olmayan metastaz ön tanısıyla araştırıldı. İlerleyici nörolojik defisit nedeniyle iki seansta (toplam yaklaşık 15 saat) posterior yaklaşımla 360° dekompresyon ve rekonstrüksiyon uygulandı: C3-C4 korpektomi ve kafes, T4 total korpektomi ve kafes, T7-T8 laminektomi, C1-C7 ve T2-T10 posterior enstrümantasyon. Histopatoloji kazeifikasyon nekrozu içeren granülomatöz inflamasyon gösterdi; neoplazma saptanmadı. Antitüberküloz tedavi ve uzun süreli rehabilitasyon uygulandı. Yaklaşık dört yıllık takipte hasta desteksiz ve bağımsız olup kas gücü tamdır. Genç hastada metastazı taklit eden atlamalı multilevel vertebral tutulumda Pott hastalığı ayırıcı tanıda akılda tutulmalı; doku tanısıyla doğrulanan zamanında cerrahi ve medikal tedavi tam iyileşme sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Pott Hastalığı, Spinal Tüberküloz, Atlamalı Tutulum, Metastaz Taklidi, Spinal Dekompresyon

Multifocal, Non-Contiguous Cervicothoracic Tuberculous Spondylitis Mimicking Malignancy: A Diagnostic Challenge

Abstract

Aim. Spinal tuberculosis is the most common and neurologically most serious form of skeletal tuberculosis. Non-contiguous (skip) multifocal involvement is rare, occurs particularly in young patients, and may mimic malignancy radiologically, delaying diagnosis. We present a three-focus non-contiguous cervicothoracic Pott disease mimicking metastasis. Case. A 19-year-old woman presented

with acute progressive weakness (arm and forearm 1/5, wrist and hand 4/5, lower extremity 4/5). Magnetic resonance imaging revealed skip involvement at three separate foci: complete destruction of the C4 corpus (cord compression and myelomalacia), vertebra plana at T4, and a destructive lesion of the T7-T8 posterior elements. All lesions were interpreted as metastasis, and the patient was investigated for metastasis of unknown primary. Owing to progressive deficit, posterior 360-degree decompression and reconstruction were performed in two sessions (total approximately 15 hours): C3-C4 corpectomy and cage, T4 total corpectomy and cage, T7-T8 laminectomy, and C1-C7 plus T2-T10 posterior instrumentation. Histopathology demonstrated granulomatous inflammation with caseous necrosis; no neoplasm was found. Conclusion. Antituberculous therapy and long-term rehabilitation were administered. At approximately four years of follow-up, the patient is unsupported and independent with full motor strength. In young patients with skip multilevel vertebral involvement mimicking metastasis, Pott disease should be considered; timely surgery and medical treatment confirmed by tissue diagnosis can achieve full recovery.

Keywords: Pott's Disease, Spinal Tuberculosis, Skip Lesions, Metastasis Mimic, Spinal Decompression

Presentation ID / Sunum No= 65

Oral Presentation / Sözlü Sunum

268

ORCID ID: 0000-0002-9685-5374

Renal Transplantasyon Sonrası Gebeliklerde Maternal ve Perinatal Sonuçlar: Tek Merkez Deneyimi

Exp. Dr. Pelin Bahçeci¹, Exp. Dr. Orhan Ay¹, Prof.Dr. Kazım Gezginç¹, Prof.Dr. Tevfik Küçükkartallar¹

¹Necmettin Erbakan University Faculty of Medicine

Özet

Amaç: Renal transplantasyon sonrası gebelikler; maternal renal fonksiyon, hipertansif hastalıklar, hematolojik morbidite ve prematürite ile ilişkili olası komplikasyonlar nedeniyle yüksek riskli kabul edilmektedir. Bu çalışmada renal transplantasyon sonrası gebeliklerde maternal ve perinatal sonuçların değerlendirilmesi amaçlandı. **Yöntem:** Bu tek merkezli retrospektif olgu serisine, 16 kadına ait renal transplantasyon sonrası gerçekleşen 24 gebelik dahil edildi. Analizler gebelik epizodu düzeyinde yapıldı. Demografik özellikler, transplantasyonla ilişkili veriler, doğum sırasındaki renal fonksiyon parametreleri, maternal komplikasyonlar ve neonatal sonuçlar değerlendirildi. Veriler tanımlayıcı istatistiklerle sunuldu. Çalışma, Necmettin Erbakan Üniversitesi İlaç ve Tıbbi Cihaz Dışı Araştırmalar Etik Kurulu tarafından onaylandı (Karar No: 2026/6593, Tarih: 22 Mayıs 2026). **Bulgular:** Medyan maternal yaş 36 [33–38] yıl, transplantasyondan gebeliğe kadar geçen medyan süre 5,5 [2,8–9,2] yıl idi. Canlı ve kadavra donör oranları sırasıyla %75,0 ve %25,0 olarak saptandı. Doğum sırasında medyan kreatinin düzeyi 1,75 [1,19–2,77] mg/dL, medyan üre düzeyi ise 45,0 [34,8–72,2] mg/dL idi. Kronik hipertansiyon, preeklampsi, anemi, transfüzyon gereksinimi ve tromboembolizm sırasıyla gebeliklerin %50,0, %20,8, %41,7, %29,2 ve %16,7'sinde izlendi. Maternal ölüm gözlenmedi. Canlı doğum oranı %70,8 idi. Canlı doğumlarda medyan doğum haftası 33,4 [32–35,5] hafta, medyan doğum ağırlığı 2100 [1740–2900] g idi. Preterm doğum %76,5, 34 haftadan önce doğum %52,9, yenidoğan yoğun bakım yatışı %41,2 ve neonatal ölüm %5,9 oranında saptandı. Doğum sırasındaki kreatinin düzeyleri kadavra donör grubunda canlı donör grubuna göre anlamlı olarak daha yüksekti ($p=0,040$). **Sonuç:** Renal transplantasyon sonrası canlı doğum mümkün olmakla birlikte, bu gebelikler belirgin maternal morbidite ve prematürite yükü ile ilişkilidir. Renal fonksiyon, hipertansif hastalıklar, anemi, transfüzyon gereksinimi ve neonatal sonuçların yakın izlemi, bu gebeliklerin multidisipliner şekilde üçüncü basamak merkezlerde yönetilmesini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Renal Transplantasyon; Gebelik; Perinatal Sonuçlar

Maternal and Perinatal Outcomes in Pregnancies Following Renal Transplantation: A Single-Center Experience

Abstract

Objective: Pregnant women following renal transplantation are considered high-risk due to potential complications related to maternal renal function, hypertensive disorders, hematologic morbidity, and prematurity. This study aimed to evaluate maternal and perinatal outcomes in pregnancies after renal transplantation. **Methods:** This single-center retrospective case series included 24 pregnancies after renal transplantation in 16 women. Analyses were performed at the pregnancy-episode level. Demographic characteristics, transplant-related features, renal function parameters at delivery, maternal complications, and neonatal outcomes were evaluated. Data were presented using descriptive statistics. The study was approved by the Necmettin Erbakan University Non-Drug and Non-Medical Device Research Ethics Committee for Clinical Research (Decision No: 2026/6593, Date: May 22, 2026). **Results:** The median maternal age was 36 [33–38] years, and the median interval from transplantation to pregnancy was 5.5 [2.8–9.2] years. Living and deceased donors accounted for 75.0% and 25.0% of cases, respectively. At delivery, the median creatinine level was 1.75 [1.19–2.77] mg/dL and the median urea level was 45.0 [34.8–72.2] mg/dL. Chronic hypertension, preeclampsia, anemia, transfusion requirement, and thromboembolism were observed in 50.0%, 20.8%, 41.7%, 29.2%, and 16.7% of pregnancies, respectively. No maternal deaths occurred. The live birth rate was 70.8%. Among live births, the median gestational age at delivery was 33.4 [32–35.5] weeks and the median birth weight was 2100 [1740–2900] g. Preterm birth occurred in 76.5%, delivery before 34 weeks in 52.9%, neonatal intensive care unit admission in 41.2%, and neonatal death in 5.9%. Creatinine levels at delivery were significantly higher in the deceased-donor group than in the living-donor group ($p=0.040$). **Conclusion:** Although live birth is achievable after renal transplantation, these pregnancies are associated with considerable maternal morbidity and prematurity. Close monitoring of renal function, hypertensive disorders, anemia, transfusion needs, and neonatal outcomes supports multidisciplinary management in tertiary-care centers.

Keywords: Renal Transplantation; Pregnancy; Perinatal Outcomes

Presentation ID / Sunum No= 87

Oral Presentation / Sözlü Sunum

270

ORCID ID: 0000-0002-1185-2546

Pankreatikoduodenektomi Sonrası Hastanede ve Yoğun Bakım Ünitesinde Uzamış Yatış ile İlişkili Faktörler: Tek Merkezli Retrospektif Bir Çalışma

Exp. Dr. Bahattin Bayar¹

¹Ankara Etlik Şehir Hastanesi

*Corresponding author: Bahattin Bayar

Özet

Amaç Bu çalışmada, pankreatikoduodenektomi (PD) sonrasında hastanede ve yoğun bakım ünitesinde uzamış yatış ile ilişkili preoperatif, intraoperatif ve postoperatif faktörlerin belirlenmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem Tek bir üçüncü basamak sevk merkezinde elektif açık pankreatikoduodenektomi uygulanan ardışık 65 hasta retrospektif olarak incelendi. Yatış sürelerinin belirgin sağa çarpık dağılım göstermesi nedeniyle her iki sonlanım noktası ikili değişkene dönüştürüldü (uzamış hastanede yatış ≥ 14 gün ve uzamış YBÜ yatışı >4 gün). Değişkenler öncelikle tek değişkenli lojistik regresyon analizi ile değerlendirildi; $p < 0,10$ bulunan veya klinik açıdan önemli kabul edilen değişkenler, model başına en fazla üç kovaryat içerecek şekilde çok değişkenli modellere dahil edildi. İki yönlü $p < 0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular Medyan hastanede yatış süresi 14 gün (IQR, 10–22), medyan YBÜ yatış süresi ise 4 gün (IQR, 3–6) idi. Majör morbidite (Clavien–Dindo derece $\geq III$) 31 hastada (%48), 90 günlük mortalite ise 14 hastada (%22) görüldü. Hiçbir preoperatif, intraoperatif veya postoperatif değişken uzamış hastanede yatış ile anlamlı ilişki göstermedi. Buna karşılık, uzamış YBÜ yatışı tek değişkenli analizde düşük preoperatif serum albümin düzeyi (OR 0,86; $p = 0,003$), postoperatif ateş (OR 7,12; $p = 0,002$) ve majör morbidite (OR 3,37; $p = 0,022$) ile ilişkili bulundu. Çok değişkenli analizde ise yalnızca düşük preoperatif serum albümin düzeyi uzamış YBÜ yatışı ile bağımsız olarak ilişkili kalmaya devam etti (düzeltilmiş OR, g/L başına 0,87; %95 GA, 0,79–0,97; $p = 0,008$). Sonuç Pankreatikoduodenektomi sonrasında toplam hastanede yatış süresinin uzaması ile rutin olarak elde edilebilen hiçbir klinik değişken arasında ilişki saptanmadı. Buna karşılık, düşük preoperatif serum albümin düzeyi uzamış YBÜ yatışı ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Bu bulgular, düşük preoperatif serum albümin düzeyinin uzamış YBÜ yatışı için potansiyel bir risk belirtici olabileceğini düşündürmekte olup, bu ilişkinin klinik önemi ve genellenebilirliğinin daha büyük örneklemli çok merkezli çalışmalarla doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pankreatikoduodenektomi; Hastanede Yatış Süresi; Yoğun Bakım Üniteleri; Serum Albümin; Risk Faktörleri; Postoperatif Komplikasyonlar

Factors Associated With Prolonged Hospital and Intensive Care Unit Stay Following Pancreaticoduodenectomy: A Single-Center Retrospective Study

Abstract

271

Objective This study aimed to identify preoperative, intraoperative, and postoperative factors associated with prolonged hospital and intensive care unit (ICU) stay following pancreaticoduodenectomy (PD). **Materials and Methods** A retrospective analysis was conducted on 65 consecutive patients who underwent elective open pancreaticoduodenectomy at a single tertiary referral center. Owing to the markedly right-skewed distribution of length-of-stay data, both study outcomes were dichotomized (prolonged hospital stay ≥ 14 days and prolonged ICU stay > 4 days). Variables were initially evaluated using univariable logistic regression analysis, and those with a p value < 0.10 or considered clinically relevant were entered into multivariable models with a maximum of three covariates per model. A two-sided p value < 0.05 was considered statistically significant. **Results** The median hospital stay was 14 days (IQR, 10–22), whereas the median ICU stay was 4 days (IQR, 3–6). Major morbidity (Clavien–Dindo grade $\geq III$) occurred in 31 patients (48%), and 90-day mortality was observed in 14 patients (22%). No preoperative, intraoperative, or postoperative variable was significantly associated with prolonged hospital stay. In contrast, prolonged ICU stay was associated with lower preoperative serum albumin levels (OR, 0.86; $p=0.003$), postoperative fever (OR, 7.12; $p=0.002$), and major morbidity (OR, 3.37; $p=0.022$) in univariable analysis. In multivariable analysis, only lower preoperative serum albumin remained independently associated with prolonged ICU stay (adjusted OR per g/L, 0.87; 95% CI, 0.79–0.97; $p=0.008$). **Conclusion** No routinely available clinical variable was associated with prolonged total hospital stay following pancreaticoduodenectomy. In contrast, lower preoperative serum albumin was independently associated with prolonged ICU stay. These findings suggest that lower preoperative serum albumin may serve as a potential risk marker for prolonged ICU stay; however, the clinical significance and generalizability of this association require confirmation in larger multicenter studies.

Keywords: Pancreaticoduodenectomy; Length of Stay; Intensive Care Units; Serum Albumin; Risk Factors; Postoperative Complications

Presentation ID / Sunum No= 6

Oral Presentation / Sözlü Sunum

272

ORCID ID: 0000-0003-3270-1648

Plak Fiksasyonu İçin Nadir Bir Anatomik Bölge: Sakrum Kırıklarına Yönelik İki Olgu Sunumu

Asst. Prof. Dr. Sait Anıl Ulus¹

¹Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi

Özet

Yüksek enerjili sakrum kırıkları, karmaşık anatomileri ve potansiyel nörolojik tutulum nedeniyle zorlu yaralanmalardır. Bu anatomik yapı nedeniyle sakrum kırıklarında konvansiyonel plak fiksasyonu teknik olarak güçtür. Bu çalışmada, vertikal plaklama ile cerrahi olarak tedavi edilen ve olumlu sonuçlar elde edilen iki sakrum kırığı olgusunu sunuyoruz. İlk olgu, yüksekten düşme sonrası çoklu yaralanmaları bulunan yirmi iki yaşında erkek hastaydı. Görüntülemelerde sol kalça kırıklı çıkığı ile birlikte Pipkin tip IV femur başı kırığı, bilateral ischium kırıkları, simfizis pubis ayrışması, bilateral sakroiliak eklem ayrışması, sağ asetabulum anterior duvar kırığı, bilateral L5 transvers proses kırıkları ve AO tip A3 sakrum kırıklı çıkığı saptandı. Toraks, batin ve kraniyal bölgede ek ciddi yaralanma izlenmedi. Hastaya dış merkezde geçici pelvik eksternal fiksator uygulanmasının ardından merkezimize sevk edildi. Yoğun bakımda üç gün izlendi. Definitif cerrahide simfizis pubis plak-vida ile tespiti, bilateral sakroiliak vida fiksasyonu, femur başı kırığı için güvenli dislokasyon ile vida ile tespit, sakrum kırıklı çıkığı için ise posteriordan dikey insizyonla açık redüksiyon ve vertikal olarak uygulanan rekonstrüksiyon plak vida ile tespit yapıldı. Yaygın yumuşak doku degloving yaralanmaları nedeniyle dokuz kez irrigasyon-debridman ve vakum yardımcı kapama tedavisi yapıldı. Hasta yatışından elli bir gün sonra taburcu edildi ve takiplerinde mobilizasyonunun iyi olduğu, kalça eklemine artritlik değişiklik gelişmediği görüldü. İkinci olgu, kırsal alanda köprüden yaklaşık beş metre düşme sonrası başvuran otuz üç yaşında kadın hastaydı. Nörolojik muayenede anal tonus sağlam olup perianal dizestezi mevcuttu. Görüntülemelerde AO tip A3 sakrum kırığı saptandı ve ek organ yaralanması izlenmedi. Posterior orta hat çift dikey insizyon ile sakrum ekspoze edilerek kırık redükte edildi ve iki adet vertikal plak ile fiksasyon sağlandı. Takiplerde herhangi bir komplikasyon gelişmedi. Bu olgular, sakrumun direkt açık redüksiyon ve vertikal uygulanan plak fiksasyonu için nadir bir anatomik bölge olmasına rağmen, uygun endikasyonlarda bu yöntemle sakral plaklamanın güvenli ve etkili şekilde uygulanabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Sakrum, Kırık, İnternal Fiksasyon

A Rare Anatomical Region for Plate Fixation: Two Case Reports of Sacral Fractures

Abstract

High-energy sacral fractures are challenging injuries because of their complex anatomy and the potential for neurological involvement. Owing to the anatomical characteristics of the sacrum, conventional plate fixation is technically demanding. In this report, we present two cases of sacral fractures that were surgically treated with vertical plate fixation and achieved favorable clinical outcomes. The first case involved a 22-year-old male who sustained multiple injuries following a fall from height. Imaging demonstrated a left fracture-dislocation of the hip associated with a Pipkin type IV femoral head fracture, bilateral ischial fractures, pubic symphysis diastasis, bilateral sacroiliac joint disruption, a right anterior wall acetabular fracture, bilateral L5 transverse process fractures, and an AO Spine type A3 sacral fracture-dislocation. No significant thoracic, abdominal, or intracranial injuries were identified. Following temporary pelvic external fixation at an outside institution, the patient was transferred to our center and managed in the intensive care unit for three days. Definitive surgical treatment included plate-and-screw fixation of the pubic symphysis, bilateral sacroiliac screw fixation, surgical hip dislocation with screw fixation of the femoral head fracture, and open reduction of the sacral fracture-dislocation through a posterior vertical approach, followed by fixation using a vertically oriented reconstruction plate and screws. Because of extensive soft tissue degloving injuries, the patient underwent nine irrigation and debridement procedures with negative-pressure wound therapy. He was discharged 51 days after admission. At follow-up, the patient demonstrated satisfactory mobilization without radiographic evidence of post-traumatic hip arthrosis. The second case was a 33-year-old female who presented after falling approximately 5 meters from a bridge in a rural area. Neurological examination revealed preserved anal sphincter tone with associated perianal dysesthesia. Imaging demonstrated an AO Spine type A3 sacral fracture without associated visceral injuries. Through dual posterior midline vertical incisions, the sacrum was exposed, the fracture was anatomically reduced, and fixation was achieved using two vertically oriented plates. No postoperative complications were observed during follow-up. These cases demonstrate that, although the sacrum represents an uncommon anatomical site for direct open reduction and vertical plate fixation, this technique can be performed safely and effectively in carefully selected patients when appropriate indications are present.

Keywords: Sacrum, Fracture, Internal Fixation

Presentation ID / Sunum No= 122

Oral Presentation / Sözlü Sunum

274

ORCID ID: 0000-0002-3957-922X

Planjuan Tiroid İle Karotis Endarterektomi ve Mitral Kapak Replasmanı Cerrahisinin Anestezi Yönetimi

Dr. Anıl Onur¹

¹SBÜ Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Substernal (planjuan) guatr, tiroid dokusunun torasik girise doğru uzanması ile karakterize olup hastaların %3-20'sinde görülmektedir. Bu hastaların %11'inde eşlik eden kardiyak patoloji bulunabilmektedir. Kombine tiroid ve kardiyak cerrahi, havayolu yönetimi, hemodinamik stabilite, antikoagülasyon ve rekürren laringeal sinir koruması açısından anesteziistler için benzersiz zorluklar oluşturmaktadır. **Amaç:** Bu olgu sunumunda, planjuan tiroid ve mitral kapak replasmanı kombine cerrahisi uygulanan bir hastanın multidisipliner yaklaşımla başarılı anestezi yönetimini sunmayı amaçladık. **Olgu:** Altmış üç yaşında kadın hastaya ciddi mitral darlığı ve sağ lobda planjuan tiroid nedeniyle tiroidektomi, sağ karotis endarterektomi ile mitral kapak replasmanı uygulandı. İntraoperatif sinir monitörizasyonu ile video laringoskopi eşliğinde entübasyon yapıldı. Total intravenöz anestezi (TIVA) ile BIS monitörizasyonu eşliğinde anestezi idamesi sağlandı. Del Nido kardiyoplejisi ile miyokardiyal koruma sağlanarak başarılı mitral kapak replasmanı gerçekleştirildi. Perioperatif serebral oksijenasyon monitörizasyonu NIRS ile yapıldı. Postoperatif analjezi için pektointerkostal fasiyal plan bloğu uygulandı. **Sonuç:** Kombine tiroid, karotis ve kardiyak cerrahi, deneyimli multidisipliner ekip yaklaşımı, dikkatli preoperatif planlama ve uygun intraoperatif monitörizasyon ile güvenle gerçekleştirilebilir. **Anahtar Kelimeler:** Substernal guatr, mitral kapak replasmanı, kombine cerrahi, intraoperatif sinir monitörizasyonu, pektointerkostal fasiyal plan bloğu

Anahtar Kelimeler: Substernal Guatr, Mitral Kapak Replasmanı, Kombine Cerrahi, İntraoperatif Sinir Monitörizasyonu, Pektointerkostal Fasiyal Plan Bloğu

Anesthesia Management of Carotid Endarterectomy and mitral Valve Replacement Surgery With Planjuan Thyroid

Abstract

Introduction: Substernal (plunging) goiter is characterized by extension of thyroid tissue into the thoracic inlet and is observed in 3-20% of patients. Concomitant cardiac pathology may be present in 11% of these patients. Combined thyroid and cardiac surgery presents unique challenges for anesthesiologists regarding airway management, hemodynamic stability, anticoagulation, and recurrent laryngeal nerve protection. **Objective:** In this case report, we aimed to present the successful anesthesia

management of a patient who underwent combined plunging thyroid and mitral valve replacement surgery with a multidisciplinary approach. Case: A sixty-three-year-old female patient underwent thyroidectomy, right carotid endarterectomy, and mitral valve replacement for severe mitral stenosis and plunging thyroid in the right lobe. Intubation was performed with video laryngoscopy accompanied by intraoperative nerve monitoring. Anesthesia maintenance was provided with total intravenous anesthesia (TIVA) under BIS monitoring. Successful mitral valve replacement was performed with myocardial protection using Del Nido cardioplegia. Perioperative cerebral oxygenation monitoring was performed with NIRS. Pecto-intercostal fascial plane block was applied for postoperative analgesia. Conclusion: Combined thyroid, carotid, and cardiac surgery can be safely performed with an experienced multidisciplinary team approach, careful preoperative planning, and appropriate intraoperative monitoring.

Keywords: Substernal Goiter, Mitral Valve Replacement, Combined Surgery, Intraoperative Nerve Monitoring, Pecto-Intercostal Fascial Plane Block

Presentation ID / Sunum No= 19

Oral Presentation / Sözlü Sunum

276

ORCID ID: 0009-0001-5582-8169

Postmenopozal Kadında Üretral Karünkül: Nadir Görülen Bir Ürogenital Lezyonun Olgu Sunumu

Dr. Ayşe Nur Evleksiz¹, Asst. Prof. Dr. Şeyma Öztürk¹

¹Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi

Özet

Giriş: Üretral karünkül, özellikle postmenopozal kadınlarda görülen benign inflamatuvar polipoid bir lezyondur. Çoğu olgu asemptomatik seyretmekle birlikte hematüri, dizüri ve üretral kitle gibi bulgularla klinik olarak ortaya çıkabilir. Bununla birlikte ileri yaş hastalarda üretral bölgede saptanan lezyonlarda malignite olasılığı her zaman göz önünde bulundurulmalıdır. Klinik ve radyolojik değerlendirmeler çoğu zaman özgül olmadığından kesin tanı histopatolojik inceleme ile konulmaktadır. Bu bildiride, hematüri ile başvuran ileri yaş bir kadın hastada saptanan üretral kitlenin histopatolojik özellikleri sunularak ayırıcı tanıdaki önemi vurgulanmıştır. Olgu Sunumu: Yetmiş dokuz yaşında kadın hasta hematüri yakınması ile başvurdu. Fizik muayenede üretral meatus düzeyinde kitle saptandı. Manyetik rezonans incelemelerinde perineal bölgede nonspesifik bulgular izlendi; distal rektum ile vajen posterior duvarı arasında uzanım gösteren şüpheli bir hat ve yaklaşık 8 mm uzunluğunda fistül ile uyumlu olabilecek görünüm tespit edildi. Bu bulgular maligniteyi dışlamada yetersiz bulunduğundan lezyon eksize edilerek histopatolojik incelemeye gönderildi. Makroskopik incelemede 3 × 2 × 0,9 cm boyutlarında, düzensiz yüzeyle ve yer yer hemorajik alanlar içeren polipoid doku izlendi. Histopatolojik değerlendirmede lezyonun büyük kısmının ürotelyal epitel ile döşeli olduğu, bazı alanlarda skuamöz epitelin eşlik ettiği görüldü. Epitelde atipi veya malign transformasyon saptanmadı. Stromada belirgin vasküler dilatasyon, konjesyon, fibrin trombusları ve mononükleer inflamatuvar infiltrasyon izlendi. İnvaziv büyüme paterni gözlenmedi. Bulgular benign vasküler ve inflamatuvar özellikler gösteren üretral karünkül ile uyumlu bulundu. Sonuç: Üretral karünkül benign bir lezyon olmasına rağmen ileri yaş hastalarda ürotelyal karsinom, skuamöz hücreli karsinom ve diğer malign üretral lezyonları taklit edebilir. Klinik ve radyolojik bulguların sınırlı özgüllüğü nedeniyle kesin tanı histopatolojik inceleme ile konur. Bu olgu, eksizyonel biyopsinin hem tanısal hem de tedavi edici önemini ve histopatolojinin ayırıcı tanıdaki belirleyici rolünü ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hematüri, Histopatoloji, Ayırıcı Tanı, Postmenopoz

Presentation ID / Sunum No= 18

Oral Presentation / Sözlü Sunum

277

ORCID ID: 0000-0001-7270-4566

Preterm Erken Membran Rüptüründe (PPROM) Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesine Yatış ile İlişkili Faktörler

Asst. Prof. Dr. Deniz Taşkiran¹¹Department of Obstetrics and Gynecology, Giresun University Faculty of Medicine

Özet

Giriş: Bu çalışmada, preterm prematür membran rüptürü (PPROM) nedeniyle takip edilen gebelerde yenidoğan yoğun bakım ünitesi (YYBÜ) yatışı ile ilişkili maternal, obstetrik ve neonatal faktörlerin değerlendirilmesi amaçlandı. **Method:** Tek merkezde retrospektif olarak değerlendirilen 71 PPRM olgusu çalışmaya dahil edildi. Olgular YYBÜ yatışı durumuna göre iki gruba ayrıldı. Anne yaşı, obstetrik öykü, başvuru CRP ve beyaz küre düzeyleri, antenatal kortikosteroid kullanımı, PPRM haftası, doğum haftası, hastanede kalış süresi, doğum şekli, doğum ağırlığı, Apgar skorları ve yenidoğan ölümü karşılaştırıldı. Sürekli değişkenler medyan [IQR], kategorik değişkenler n (%) olarak sunuldu. **Bulgular:** Çalışmaya dahil edilen 71 olgunun 54'ünde (%76,1) YYBÜ yatışı izlendi. YYBÜ yatışı olan olgularda PPRM haftası daha düşüktü: 31 [29–33,8] ve 34 [34–36] hafta; $p<0,001$. Benzer şekilde doğum haftası YYBÜ grubunda daha erkendi: 32 [30–34,8] ve 34 [34–36] hafta; $p<0,001$. Doğum ağırlığı YYBÜ yatışı olanlarda belirgin olarak daha düşüktü: 1510 [716,2–1840] ve 2490 [2200–2780] g; $p<0,001$. Apgar 1. dakika ve 5. dakika skorları YYBÜ grubunda daha düşüktü. PPRM süresinin ≥ 5 gün olması YYBÜ yatışı olanlarda daha sıktı: %50,0 ve %17,6; $p=0,024$. Geliş CRP ve beyaz küre düzeyleri gruplar arasında anlamlı farklılık göstermedi. **Sonuç:** PPRM olgularında YYBÜ yatışı yüksek oranda görülmektedir. Daha erken PPRM haftası ve doğum haftası, düşük doğum ağırlığı, düşük Apgar skorları ve uzamış PPRM süresi YYBÜ yatışı ile ilişkili bulunmuştur. Bu bulgular, PPRM olgularında neonatal riskin özellikle gebelik haftası ve neonatal olgunluk ile yakından ilişkili olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Preterm Erken Membran Rüptürü; Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi; Gestasyonel Yaş; Doğum Ağırlığı

Factors Associated With Neonatal Intensive Care Unit Admission in Preterm Premature Rupture of Membranes

Abstract

Objective: This study aimed to evaluate maternal, obstetric, and neonatal factors associated with neonatal intensive care unit (NICU) admission in pregnancies followed due to preterm premature rupture of membranes (PPROM). **Methods:** A total of 71 PPRM cases retrospectively evaluated at a single

center were included in the study. The cases were divided into two groups according to NICU admission status. Maternal age, obstetric history, admission C-reactive protein (CRP) and white blood cell (WBC) levels, antenatal corticosteroid administration, gestational age at PPROM, gestational age at delivery, duration of hospitalization, mode of delivery, birth weight, Apgar scores, and neonatal death were compared between the groups. Continuous variables were presented as median [interquartile range], and categorical variables as n (%). Results: NICU admission was observed in 54 of the 71 cases (76.1%). Gestational age at PPROM was significantly lower in cases with NICU admission: 31 [29–33.8] versus 34 [34–36] weeks; $p < 0.001$. Similarly, gestational age at delivery was earlier in the NICU group: 32 [30–34.8] versus 34 [34–36] weeks; $p < 0.001$. Birth weight was markedly lower among neonates admitted to the NICU: 1510 [716.2–1840] versus 2490 [2200–2780] g; $p < 0.001$. First- and fifth-minute Apgar scores were also lower in the NICU group. A PPROM duration of ≥ 5 days was more frequent among cases with NICU admission: 50.0% versus 17.6%; $p = 0.024$. Admission CRP and WBC levels did not differ significantly between the groups Conclusion: NICU admission is common among PPROM cases. Earlier gestational age at PPROM and delivery, lower birth weight, lower Apgar scores, and prolonged PPROM duration were associated with NICU admission. These findings support that neonatal risk in PPROM cases is closely related to gestational age and neonatal maturity.

Keywords: Preterm Premature Rupture of Membranes; Neonatal Intensive Care Unit; Gestational Age; Birth Weight

Presentation ID / Sunum No= 100

Oral Presentation / Sözlü Sunum

279

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3492-8467>

Prostat Duktal Adenokarsinomunda Tanısal Güçlükler ve Multidisipliner Tedavi

Dr. Oğuzhan Akpınar¹, Dr. Ahmet Mermertaş¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Prostatın duktal adenokarsinomu, tüm prostat kanserlerinin %0,4-%5'ini oluşturan nadir ve agresif bir histolojik alt tiptir. Konvansiyonel asiner adenokarsinom ile karşılaştırıldığında daha yüksek evre hastalıkla prezente olma eğiliminde olup saf formu son derece nadirdir; çoğunlukla asiner komponent ile birlikte mikst tip halinde izlenir. Gleason skorlama sisteminde patern 4 olarak değerlendirilen bu tümör, başlangıçtan itibaren yüksek riskli kategoride yer almaktadır. Klinik prezentasyon açısından hematüri, dizüri ve alt üriner sistem semptomları ön planda olabilmekte; serum PSA değeri ise zaman zaman tümör yüküyle orantısız biçimde düşük seyredabilmektedir. Bu durum tanıyı geciktiren önemli bir etken olarak öne çıkmaktadır. Sistoskopik değerlendirmede proksimal üretra ve mesane boynuna protrüde olan papiller ya da polipoid tümöral kitleler karakteristik görünümü oluşturmakta olup bu bulgu asiner adenokarsinomdan ayırıcı yol gösterici olmaktadır. Bu bildiride, hematüri şikayetiyle başvuran 80 yaşındaki erkek hasta sunulmaktadır. Fizik muayenede rektal tuşede prostat bezi sert ve komşu dokulara fikse olarak palpe edildi. Serum PSA değeri 200 ng/mL olarak ölçüldü. Tanısal sistoskopide prostat üzerinde solid tümöral oluşumlar saptandı; aynı seansta transüretral prostat rezeksiyonu (TURP) uygulandı. Rezeke edilen dokunun patolojik incelemesi prostatın duktal adenokarsinomu Gleason skoru 8 (4+4), ISUP Grade Grubu 4 olarak raporladı. Evreleme amacıyla gerçekleştirilen görüntülemelerde torakal ve lomber vertebralarda, bilateral iliak kemikler ile sakrumda multiple osteoblastik metastatik lezyonlar tespit edildi. Hasta evre IV metastatik prostat kanseri olarak değerlendirilerek multidisipliner tümör konseyi kararıyla onkoloji kliniğine yönlendirildi. Androjen yoksunluğu tedavisi (ADT) başlanan hastaya kemik metastazlarına yönelik radyoterapi ve sistemik kemoterapi planlaması yapıldı. Bu olgu; prostatın duktal adenokarsinomunun nadir görülmesi, hematüri gibi atipik bir semptomla prezente olması, yüksek Gleason skoru ve tanı anında ileri evrede saptanması ile multidisipliner tedavi gerektiren karmaşık klinik tablosu nedeniyle literatür eşliğinde tartışılmıştır. Alt üriner sistem semptomları veya hematüri ile başvuran hastalarda bu nadir histolojik alt tipin ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulması, erken tanı ve doğru tedavi planlaması açısından kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Duktal Adenokarsinom, Prostat Kanseri, Hematüri, Turp, Kemik Metastazı

Diagnostic Challenges and Multidisciplinary Treatment in Ductal Adenocarcinoma of the Prostate

Abstract

280

Ductal adenocarcinoma of the prostate is a rare and aggressive histological subtype accounting for 0.4–5% of all prostate cancers. Compared to conventional acinar adenocarcinoma, it tends to present at a higher stage. The pure form is extremely rare and is most commonly observed as a mixed type alongside an acinar component. Classified as Gleason pattern 4, it falls into the high-risk category from the outset. Patients may present with hematuria, dysuria, or lower urinary tract symptoms. Serum PSA levels may not correlate with tumor burden, contributing to delayed diagnosis. Cystoscopic evaluation typically reveals papillary or polypoid masses protruding into the proximal urethra and bladder neck, a finding that may help differentiate it from acinar adenocarcinoma. This report presents an 80-year-old male who presented with hematuria. Digital rectal examination revealed a hard, fixed prostatic mass. Serum PSA was 200 ng/mL. Diagnostic cystoscopy demonstrated solid tumoral formations on the prostate, and transurethral resection of the prostate (TURP) was performed in the same session. Pathological examination revealed ductal adenocarcinoma with a Gleason score of 8 (4+4), ISUP Grade Group 4. Staging imaging identified multiple osteoblastic metastatic lesions in the thoracic and lumbar vertebrae, bilateral iliac bones, and sacrum. The patient was classified as stage IV metastatic prostate cancer and referred to oncology following a multidisciplinary tumor board decision. Androgen deprivation therapy (ADT) was initiated, and radiotherapy along with systemic chemotherapy was planned. This case is presented due to the rarity of prostatic ductal adenocarcinoma, its atypical presentation with hematuria, high Gleason score, and advanced stage at diagnosis requiring multidisciplinary management. Clinicians should consider this rare subtype in the differential diagnosis of patients presenting with hematuria or lower urinary tract symptoms for timely diagnosis and optimal treatment.

Keywords: Ductal Adenocarcinoma, Prostate Cancer, Hematuria, Turp, Bone Metastasis

Presentation ID / Sunum No= 103

Oral Presentation / Sözlü Sunum

281

ORCID ID: 0000-0002-6287-6767

Quanta Cyberho Magneto Modu İle Gerçekleştirilen Retrograd İntrarenal Cerrahi (RIRS): Tek Merkez Deneyimi

Asst. Prof. Dr. Yavuz Mert Aydın¹

¹Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi

Özet

GİRİŞ ve AMAÇ Bu çalışmada, böbrek taşı tedavisinde retrograd intrarenal cerrahi (RIRS) sırasında lazer litotripsi için CyberHo Magneto modunun kullanıldığı hasta serimizdeki klinik etkinlik ve güvenlik sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. **GEREÇ ve YÖNTEM** Kliniğimizde böbrek taşı nedeniyle RIRS uygulanan ve lazer litotripside CyberHo Magneto modu kullanılan 70 hasta retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik özellikleri, taş karakteristikleri (boyut, hacim, Hounsfield ünitesi, lokalizasyon), operatif parametreler (operasyon, URS ve lazer süreleri; skopi süresi ve dozu; enerji parametreleri), taşsızlık oranları, komplikasyonlar (Clavien-Dindo sınıflaması), hastanede kalış süresi ve preoperatif-postoperatif hemoglobin/kreatinin değerleri kaydedildi. Preoperatif-postoperatif karşılaştırmalarda Wilcoxon işaretli sıra testi kullanıldı; $p < 0.05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. **BULGULAR** Ortalama yaş $53,1 \pm 13,9$ yıl olup hastaların %65,7'si ($n=46$) erkekti. Ortalama taş boyutu 14.2 ± 5.8 mm, medyan taş hacmi 480.2 ($237.4-1256.5$) mm^3 ve ortalama Hounsfield ünitesi 1117.9 ± 347.3 idi. En sık taş lokalizasyonu alt pol (%24,3) ve multirenal tutulum (%18,6) idi. Ortalama operasyon süresi 72.0 ± 25.4 dakika, lazer süresi 40.8 ± 19.6 dakika olarak saptandı. Cerrahin intraoperatif değerlendirmesine göre taşsızlık oranı %92,8 (65/70) iken, takipte görüntüleme ile doğrulanan nihai taşsızlık oranı %94,3 (66/70) idi. İntraoperatif kanama oranı %25,7 (18/70) olup hiçbir ek girişim gerektirmedi. Postoperatif komplikasyon oranı %7,1 (5/70) idi (Clavien-Dindo evre I: 4, evre II: 1); evre $\geq$ III komplikasyon gözlenmedi. Medyan hastanede kalış süresi 2 (1-2) gündü. Postoperatif hemoglobin düzeyinde anlamlı bir düşüş saptandı (13.2 ± 2.6 g/dL'den 12.9 ± 2.1 g/dL'ye, Wilcoxon $p=0.002$), ancak serum kreatinin düzeylerinde anlamlı bir değişiklik gözlenmedi (0.96 ± 0.33 mg/dL'den 1.00 ± 0.35 mg/dL'ye, Wilcoxon $p=0.054$). **SONUÇ** Magneto modu ile gerçekleştirilen RIRS, yüksek nihai taşsızlık oranı, düşük komplikasyon oranı, düşük skopi süresi/dozu ve stabil renal fonksiyon profili ile böbrek taşı tedavisinde güvenli ve etkili bir yöntem olarak değerlendirilmektedir. Postoperatif dönemde hemoglobindeki hafif düşüş, prosedüre bağlı olarak beklenen kan kaybını yansıtmaktadır. Bu yeni darbe modülasyon teknolojisinin konvansiyonel Ho:YAG lazer ile karşılaştırıldığı prospektif, kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Retrograd İntrarenal Cerrahi, Magneto, Ho-Yag Lazer, Böbrek Taşı,

Intrarenal Surgery (RIRS) Performed With the Quanta Cyberho Magneto Mode: A Single-Center Experience**

Abstract

282

INTRODUCTION This study evaluated the clinical efficacy and safety of the CyberHo Magneto mode for laser lithotripsy in patients undergoing retrograde intrarenal surgery (RIRS) for stone treatment. **MATERIALS AND METHODS** A retrospective analysis was performed on 70 patients who underwent RIRS for kidney stones and received laser lithotripsy using the Magneto mode. Demographic characteristics, stone-related parameters, operative parameters, stone-free rates, complications, hospital stay, and preoperative and postoperative hemoglobin and creatinine levels were recorded. Preoperative and postoperative comparisons were performed using the Wilcoxon signed-rank test, and a p-value <0.05 was considered statistically significant. **RESULTS** The mean age was 53.1 ± 13.9 years, and 65.7% ($n=46$) of the patients were male. The mean stone size was 14.2 ± 5.8 mm, the median stone volume was 480.2 (237.4–1256.5) mm³, and the mean Hounsfield unit was 1117.9 ± 347.3 . The most common stone locations were the lower pole (24.3%) and multiple renal locations (18.6%). The mean operative time was 72.0 ± 25.4 minutes, and the mean laser time was 40.8 ± 19.6 minutes. According to the surgeon's assessment, the stone-free rate was 92.8% (65/70), while the final stone-free rate confirmed by imaging was 94.3% (66/70). Intraoperative bleeding occurred in 25.7% (18/70) of patients, although none required additional intervention. The postoperative complication rate was 7.1% (5/70), including four Clavien–Dindo grade I and one grade II complications; no grade $\geq$ III complications were observed. The median length of hospital stay was 2 (1–2) days. A significant decrease in postoperative hemoglobin levels was observed (from 13.2 ± 2.6 g/dL to 12.9 ± 2.1 g/dL; $p=0.002$), whereas no significant change was found in serum creatinine levels (from 0.96 ± 0.33 mg/dL to 1.00 ± 0.35 mg/dL; $p=0.054$). **CONCLUSION** RIRS performed in Magneto mode appears to be a safe and effective treatment option for kidney stones, with a high final stone-free rate, low complication rate, and preservation of renal function. The postoperative decrease in hemoglobin levels likely reflects the expected blood loss associated with the procedure. Prospective controlled studies are warranted.

Keywords: Retrograde Intrarenal Surgery, Magneto, Ho:Yag Laser, Kidney Stone

Presentation ID / Sunum No= 197

Oral Presentation / Sözlü Sunum

283

ORCID ID: 0000-0001-5830-0637

Relationship Between Postoperative Peritumoral Edema With Postoperative T2 Hyperintensity and Survival in High-Grade Glial Tumors

Assoc. Prof. Dr. Feride Fatma Görgülü¹, Assoc. Prof. Dr. Emre Bilgin¹, Prof.Dr. Ayşe Selcan Koç¹, Assoc. Prof. Dr. Süheyla Aytaç Arslan²

¹University of Health Sciences

²Yıldırım Beyazıt University

*Corresponding author: Feride Fatma Görgülü

Abstract

Purpose: High-grade gliomas are most common malign tumors of central nervous system origin with dismiss survival. Current study aims to analyze conventional MRI findings of high-grade gliomas with an effort to identify an additional simple prognostic tool. **Materials and methods:** A retrospective review of 175 patients who underwent primary resection of high-grade gliomas was analyzed. Of these, preoperative and postoperative MRI data were obtained from 175 adult patients diagnosed with WHO grade 3 and 4 glial tumors who underwent surgery at our hospital over a 4-year period. All patients underwent MRI at 3 Tesla and gross total resection, chemotherapy and radiotherapy in their clinical workup. Preoperative and postoperative contrast enhancing tumor volume and necrosing volume on T1, and peritumoral increased signal volume (called non-contrast enhancing tumor) on T2/FLAIR were measured. Measurements were performed by a radiologist with 20 years of experience using a 1.5 Tesla Philips MR machine and a semi-automatic segmentation volume exploration software system. **Results:** A total of 175 subjects (mean age for men 52.25±14.58 range: 20-85 years, for women 56.75±16.33 range: 17-87 years) with WHO grade 3&4 glial tumor diagnosed were included. The patient's mean age at surgery were 58,7 years (104 male, 71 female). Zero postoperative tumor volume was achieved in 97 of the 175 patients, whereas 78 patients had residual tumor. The overall median survival was 13. ±9.83 months (0,3-48 months), with a median Karnofsky Performance Scale (KPS) score of 70 at presentation.. Median survival time is higher in women than in men and is statistically significant (p=0.008). Being male increases the risk of death by 1.589 times. In evaluating preoperative and postoperative contrast-enhanced volume on survival, preoperative contrast-enhanced volume was more influential. **Conclusion:** The MRI volume measurements of high grade malign gliomas is a valuable method in determining residual tumor load of the patient and meaningful predictor of survival. While the non-enhanced T2 volume after the initial operation is important, in recurrent tumors, the preoperative T2 hyperintense non-enhanced volume is influential in survival.

Keywords: Glioblastoma Multiforme · Volumetry · Survival Analysis · Volumio · Prognostic Factors

Presentation ID / Sunum No= 189

Oral Presentation / Sözlü Sunum

284

ORCID ID: 0000-0001-7782-6749

Robotik Göğüs Cerrahisi Araştırmalarının Küresel Görünümü: En Çok Atıf Alan 1000 Makalenin Bibliyometrik Analizi (1980–2024)

Inst. Dr. Ezin Cem Yeni¹

¹Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Özet Amaç. Robotik teknoloji son yirmi yılda minimal invaziv göğüs cerrahisinin kapsamını ve uygulama alanlarını önemli ölçüde genişletmiştir. Buna karşın robotik göğüs cerrahisi literatürünün gelişimi, entelektüel yapısı ve araştırma eğilimleri kapsamlı biçimde değerlendirilmemiştir. Bu çalışmada robotik göğüs cerrahisi alanındaki en etkili yayınların bibliyometrik özelliklerini analiz ederek alanın bilimsel gelişimini ve araştırma odaklarını ortaya koymayı amaçladık. **Yöntem.** Web of Science Core Collection veri tabanında robotik göğüs cerrahisi ile ilişkili yayınlar tarandı. Tüm bibliyografik veriler 22 Haziran 2026 tarihinde elde edildi. Arama sonucunda ulaşılan 14.561 kayıt arasından alanın entelektüel çekirdeğini temsil eden en etkili yayınları değerlendirebilmek amacıyla en çok atıf alan 1000 makale analize dahil edildi. Bibliyometrik göstergeler ve bilim haritalaması bibliometrix R paketi (biblioshiny arayüzü) kullanılarak gerçekleştirildi. Çalışma BIBLIO raporlama rehberine uygun olarak yürütüldü. **Bulgular.** Analiz edilen korpus 1980–2024 yılları arasında yayımlanan 1000 makaleden oluşmakta olup toplam 111.394 atıf içeriyordu. Bilimsel üretim yıllar içerisinde istikrarlı şekilde artış göstermiş ve 2021 yılında zirveye ulaşmıştır. Annals of Thoracic Surgery ve Journal of Thoracic and Cardiovascular Surgery alanın en etkili dergileri olarak öne çıkmıştır. Amerika Birleşik Devletleri yayın sayısı ve atıf etkisi bakımından lider ülke konumundayken, Çin, İtalya ve Almanya araştırma üretkenliği açısından öne çıkan diğer ülkeler olmuştur. Anahtar kelime analizi, araştırmaların ağırlıklı olarak robotik lobektomi, robot-yardımlı minimal invaziv özofajektomi ve robotik bronkoskopi etrafında yoğunlaştığını göstermiştir. Robotik navigasyonel bronkoskopi ise alanın yükselen araştırma odağı olarak belirlenmiştir. **Sonuç.** Robotik göğüs cerrahisi; yüksek atıf yoğunluğuna sahip, uluslararası iş birliğine açık ve belirli yüksek etkili dergiler etrafında yoğunlaşan olgunlaşmakta olan bir araştırma alanıdır. Literatürün entelektüel çekirdeği robotik akciğer ve özofagus cerrahisi etrafında şekillenirken, robotik bronkoskopi ve yeni nesil platformlar gelecekteki araştırma yönlerini temsil etmektedir. Bu çalışma, robotik göğüs cerrahisi alanındaki en etkili yayınların bilimsel yapısını ve gelişim eğilimlerini ortaya koyan kapsamlı bibliyometrik değerlendirmelerden biridir.

Anahtar Kelimeler: Robotik Göğüs Cerrahisi, Bibliyometrik Analiz, Bilim Haritalaması, Akciğer Kanseri, Minimal İnvaziv Cerrahi, Bibliometrix

Global Research Landscape of Robotic Thoracic Surgery: A Bibliometric Analysis of the 1000 Most-Cited Articles (1980–2024)

Abstract

285

Background: Robotic technology has significantly expanded the scope and applications of minimally invasive thoracic surgery over the past two decades. However, the development, intellectual structure, and research trends of the robotic thoracic surgery literature have not been comprehensively evaluated. This study aimed to analyze the bibliometric characteristics of the most influential publications in robotic thoracic surgery and to identify the scientific evolution and major research themes of the field. **Methods:** Publications related to robotic thoracic surgery were retrieved from the Web of Science Core Collection database. All bibliographic data were collected on June 22, 2026. Among 14,561 records identified, the 1,000 most-cited articles were selected for analysis to represent the intellectual core of the field. Bibliometric indicators and science mapping analyses were performed using the bibliometrix R package (Biblioshiny interface). **Results:** The analyzed corpus consisted of 1,000 articles published between 1980 and 2024, accumulating a total of 111,394 citations. Scientific production increased steadily over time and peaked in 2021. The *Annals of Thoracic Surgery* and *The Journal of Thoracic and Cardiovascular Surgery* emerged as the most influential journals. The United States led in both publication output and citation impact, while China, Italy, and Germany were among the other most productive countries. Keyword analysis revealed that research has primarily focused on robotic lobectomy, robot-assisted minimally invasive esophagectomy, and robotic bronchoscopy. Robotic navigational bronchoscopy was identified as an emerging research hotspot. **Conclusions:** Robotic thoracic surgery represents a rapidly growing and increasingly influential research field characterized by strong international collaboration and concentration within high-impact journals. While the intellectual core of the literature is centered on robotic lung and esophageal surgery, robotic bronchoscopy and next-generation robotic platforms appear to be key directions for future research. This study provides a comprehensive bibliometric overview of the scientific structure and developmental trends of robotic thoracic surgery.

Keywords: Robotic Thoracic Surgery; Bibliometric Analysis; Science Mapping; Lung Cancer; Minimally Invasive Surgery.

Presentation ID / Sunum No= 191

Oral Presentation / Sözlü Sunum

286

ORCID ID: 0000-0001-7568-2630

Senkron Skuamöz Hücreli Karsinom ve Lenf Nodu Metastazı Atipik Karsinoid Tümör Birlikteliği

Exp. Dr. Denizhan Kılınç¹, Assoc. Prof. Dr. Hakan Işık¹

¹Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Özet

Giriş: Senkron primer akciğer tümörleri nadir görülmekte olup farklı histolojik alt tiplerin aynı rezeksiyon materyalinde birlikte saptanması oldukça seyrektr. Özellikle küçük hücre dışı akciğer kanserleri ile pulmoner nöroendokrin tümör birlikteliği sınırlı sayıda olgu ile bildirilmiştir. Burada, baskın skuamöz hücreli karsinom ile mediastinal lenf nodu metastazının atipik karsinoid tümörden kaynaklandığı nadir bir olgu sunulmuştur. **Olgu Sunumu:** Altmış dokuz yaşında kadın hastada pnömoni nedeniyle yapılan görüntülemelerde sağ üst lob posterior segmentte 24×21 mm boyutunda spiküle nodül saptandı. PET-BT incelemesinde lezyonun SUVmax değeri 20,85 olarak ölçüldü. Transtorasik biyopsi sonucu keratinizan skuamöz hücreli karsinom olarak raporlandı. Hastaya video yardımlı torakoskopik cerrahi ile sağ üst lob geniş wedge rezeksiyonu ve mediastinal lenf nodu diseksiyonu uygulandı. Histopatolojik incelemede 3 cm çapında keratinizan skuamöz hücreli karsinom ile birlikte 3 mm çapında atipik karsinoid tümör saptandı. İncelenen 11 lenf nodundan yalnızca birinde metastaz izlendi ve metastatik komponentin atipik karsinoid tümör ile uyumlu olduğu görüldü. Ekstranodal yayılım mevcuttu. **Sonuç:** Senkron primer akciğer tümörlerinde dominant lezyon her zaman metastatik paterni belirlemeyebilir. Özellikle küçük boyutlu atipik karsinoid tümörlerde dahi mediastinal lenf nodu metastazı gelişebileceği akılda tutulmalıdır. Bu olgu, sistematik lenf nodu örneklemesinin ve ayrıntılı histopatolojik değerlendirmenin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Senkron Primer Akciğer Tümörü, Skuamöz Hücreli Karsinom, Atipik Karsinoid Tümör, Nöroendokrin Tümör, Mediastinal Lenf Nodu Metastazı.

Synchronous Squamous Cell Carcinoma and Lymph Node Metastasis: Atypical Carcinoid Tumor Coexistence

Abstract

Introduction: Synchronous primary lung tumors are uncommon, and the coexistence of different histological subtypes within the same resection specimen is particularly rare. The association of non-small cell lung carcinoma and pulmonary neuroendocrine tumors has only been reported in a limited number of cases. We present a rare case in which mediastinal lymph node metastasis originated from an atypical carcinoid tumor despite the presence of a dominant squamous cell carcinoma. Case

Presentation: A 69-year-old woman was found to have a 24×21 mm spiculated nodule in the posterior segment of the right upper lobe during evaluation for pneumonia. PET-CT demonstrated intense FDG uptake with an SUVmax of 20.85. Transthoracic biopsy revealed keratinizing squamous cell carcinoma. The patient underwent video-assisted thoracoscopic surgery with wide wedge resection of the right upper lobe and mediastinal lymph node dissection. Histopathological examination demonstrated a 3 cm keratinizing squamous cell carcinoma and a separate 3 mm atypical carcinoid tumor. Among 11 examined lymph nodes, only one mediastinal lymph node (station 7) showed metastatic involvement, and the metastatic component was morphologically consistent with atypical carcinoid tumor. Extranodal extension was present. Conclusion: The dominant lesion in synchronous primary lung tumors may not always determine the metastatic pattern. Even very small atypical carcinoid tumors may exhibit mediastinal lymph node metastasis. This case highlights the importance of systematic lymph node evaluation and meticulous histopathological examination.

Keywords: Synchronous Primary Lung Tumor, Squamous Cell Carcinoma, Atypical Carcinoid Tumor, Neuroendocrine Tumor, Mediastinal Lymph Node Metastasis

Presentation ID / Sunum No= 10

Oral Presentation / Sözlü Sunum

288

ORCID ID: 0000-0003-3416-5666

Sıçan Modelinde Deneysel Kırık İyileşmesi Üzerine Paça Çorbasının Etkisi: Histopatolojik ve Radyolojik Bir Çalışma

Assoc. Prof. Dr. Abdülkadir Sarı¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Özet

Amaçlar: Kırıkların %2-20'sini etkileyen kırık kaynamaması, klinik ve ekonomik açıdan önemli bir sorun olmaya devam etmektedir. Beslenme durumu, kırık iyileşmesinin temel belirleyicilerinden biridir, ancak geleneksel kolajen açısından zengin diyet ürünlerinin bu süreçteki rolü deneysel olarak değerlendirilmemiştir. Bu çalışma, histopatolojik ve radyolojik uç noktalar kullanılarak, deneysel bir sıçan modelinde paça çorbasının kırık iyileşmesi üzerindeki etkisini değerlendirmeyi amaçlamıştır. Yöntemler: Kırık erkek Wistar albino sıçana, intramedüller fiksasyonlu standartlaştırılmış açık sağ femur shaft kırığı uygulandı ve dört gruba (her grupta n = 10) randomize edildi: Kontrol I (15. gün), Kontrol II (30. gün), Çalışma I (15. gün) ve Çalışma II (30. gün). Çalışma gruplarına ek olarak günlük gavaj yoluyla 2 mL paça çorbası verildi; kontrol gruplarına ise sadece standart yem verildi. Deneyden sonra, femur örnekleri Spencer oranı kullanılarak radyolojik olarak ve Huo skorlama sistemi kullanılarak histopatolojik olarak değerlendirildi. Paça çorbası, sıvı kromatografi-üçlü dörtlü kütle spektrometresi (LC-MS/MS) ile analiz edildi. İstatistiksel analiz, Kruskal-Wallis testi ve Dunn'ın post hoc karşılaştırmaları kullanılarak yapıldı. Sonuçlar: Huo skorları, her iki zaman noktasında da ilgili kontrol gruplarına göre çalışma gruplarında anlamlı derecede daha yüksekti (p = 0,001), Spencer oranları da (p = 0,006) daha yüksekti ve bu da histolojik ve radyolojik kırık iyileşmesinin hızlandığını gösteriyordu. Bileşim analizi, kolajenle ilgili amino asitlerin (glutamik asit, glisin, arginin, lizin), D vitamininin ve minerallerin yüksek konsantrasyonlarını doğruladı ve bileşenlerin çoğu plazma referans seviyelerini aştı. Sonuç: Paça çorbası, deneysel kırık iyileşmesini hem histolojik hem de radyolojik olarak önemli ölçüde hızlandırır. Bu bulgular, kırık yönetiminde beslenme optimizasyonunun rolünü desteklemekte ve insan denemelerinde daha fazla araştırma yapılmasını gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kemik Kallus; Kolajen Peptitleri; Kırık İyileşmesi; Besin Takviyesi; Paça Çorbası.

The Effect of Trotter Soup On Experimental Fracture Healing in a Rat Model: A Histopathological and Radiological Study

Abstract

289

Background/Objectives: Fracture nonunion affects 2-20% of fractures and remains a clinically and economically significant problem. Nutritional status is a key determinant of fracture healing, yet the role of traditional collagen-rich dietary products in this process has not been experimentally evaluated. This study aimed to assess the effect of trotter soup on fracture healing in an experimental rat model, using histopathological and radiological endpoints. **Methods:** Forty male Wistar albino rats underwent standardized open right femoral shaft fracture with intramedullary fixation and were randomized into four groups (n = 10 each): Control I (day 15), Control II (day 30), Study I (day 15), and Study II (day 30). Study groups received 2 mL of trotter soup daily by gavage; control groups received standard chow. Following sacrifice, femoral specimens were assessed radiologically using the Spencer ratio and histopathologically using the Huo scoring system. The trotter soup was analyzed by liquid chromatography-triple quadrupole mass spectrometry (LC-MS/MS). Statistical analysis was performed using the Kruskal-Wallis test with Dunn's post hoc comparisons. **Results:** Huo scores were significantly higher in study groups than in corresponding control groups at both time points ($p = 0.001$), as were Spencer ratios ($p = 0.006$), indicating accelerated histological and radiological fracture healing. Compositional analysis confirmed high concentrations of collagen-related amino acids (glutamic acid, glycine, arginine, lysine), vitamin D, and minerals, with most components exceeding plasma reference levels. **Conclusions:** Trotter soup significantly accelerates experimental fracture healing both histologically and radiologically. These findings support a role for nutritional optimization in fracture management and warrant further investigation in human trials.

Keywords: Bone Callus; Collagen Peptides; Fracture Healing; Nutritional Supplementation; Trotter Soup.

Presentation ID / Sunum No= 98

Oral Presentation / Sözlü Sunum

290

ORCID ID: 0000-0003-3104-7920

Sol Atriyum Tavanına Rüptüre Olmuş Nonkoroner Sinüs Valsalva Anevrizmasının Bio-Bentall Yöntemi ile Tedavisi

Asst. Prof. Dr. Yalçın Günerhan¹

¹Department of Cardiovascular Surgery, Faculty of Medicine, Necmettin Erbakan University

Özet

Giriş: Sinüs Valsalva anevrizmaları (SVA), aort kökünün sinüs bölgesinden kaynaklanan nadir kardiyak lezyonlardır. SVA'nın en ciddi komplikasyonu rüptür olup, en sık sağ kalp boşluklarına açılır. Sol atriya rüptür ise oldukça nadir görülmektedir. Bu olgu sunumunda, non-koroner sinüsten köken alan, sol atriya rüptüre olmuş SVA ile ilişkili asendan aort anevrizmasının başarılı cerrahi tedavisi sunulmaktadır. Olgu Sunumu: Altmış beş yaşındaki erkek hasta, son bir aydır devam eden nefes darlığı, çarpıntı ve göğüs ağrısı şikayetleri ile başvurdu. Fizik muayenede diyastolik üfürüm saptandı. Transtorasik ekokardiyografide ejeksiyon fraksiyonu %60, biküspit aort kapağı, orta derecede aort yetmezliği ve 57 mm çapında asendan aort anevrizması izlendi. Torasik bilgisayarlı tomografi anjiyografide non-koroner sinüs ile sol koroner sinüs arasında, yaklaşık 28×36 mm boyutlarında kontrastlanan anevrizmatik yapı tespit edildi. Koroner anjiyografide anlamlı koroner arter hastalığı saptanmadı. Kardiyoloji ve kardiyovasküler cerrahi konseyinin ortak değerlendirmesi sonucunda cerrahi tedavi kararı alındı. Operasyon sırasında non-koroner sinüsten kaynaklanan tromboze SVA'nın sol atriyum tavanına herniye olduğu ve fistül oluşturarak sol atriya rüptüre olduğu görüldü. Hastaya 27 mm biyolojik aort kapağı ve 32 mm Dacron greft kullanılarak Bio-Bentall prosedürü uygulandı. Sol atriyum tavanındaki defekt primer sütür ile onarıldı. Ameliyat ve erken postoperatif dönem sorunsuz seyretti. Hasta postoperatif beşinci günde taburcu edildi. Bir aylık takipte biyoprotez kapak fonksiyonları normal, ejeksiyon fraksiyonu %60 izlendi ve perikardiyal efüzyon saptanmadı. Sonuç: Non-koroner sinüsten köken alan ve sol atriya rüptüre olan SVA oldukça nadir bir klinik durumdur. Tanıda ekokardiyografi ve BT anjiyografi kritik öneme sahiptir. Eşlik eden biküspit aort kapağı ve asendan aort anevrizması varlığında Bio-Bentall prosedürü güvenli ve etkili bir cerrahi tedavi seçeneği olarak uygulanabilir.

Anahtar Kelimeler: Aort Anevrizması, Aort Cerrahisi, Kalp Cerrahisi

Presentation ID / Sunum No= 55

Oral Presentation / Sözlü Sunum

291

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8990-7642>

Takip Dışı Kalınan Bir Nöroblastom Olgusunda Üçüncü Yılda Ortaya Çıkan Dev Kalvaryal Metastaz: Cerrahi Yönetim ve Klinik Dersler

Asst. Prof. Dr. Murat Özcan Yay¹

¹Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

Özet

Nöroblastom çocukluk çağının en sık görülen ekstrakraniyal solid malignitelerinden biridir ve tüm çocukluk çağı malignitelerinin yaklaşık %8-10'unu oluşturmaktadır. Primer tümör çoğunlukla adrenal medulla veya sempatik zincir kaynaklı olup lumbosakral yerleşim oldukça nadirdir. Nöroblastomda kemik metastazları sık görülmesine rağmen uzun süreli hastalıksız dönem sonrasında ortaya çıkan kalvaryal metastazlar nadir olarak bildirilmektedir. Lumbosakral bölgede yerleşimli kitle nedeniyle opere edilen hastada histopatolojik inceleme sonucunda nöroblastom tanısı konuldu. Hasta iki yıl süreyle onkolojik tedavi aldıktan sonra takip programından ayrıldı. Yaklaşık bir yıl boyunca izlem dışı kalan hasta üçüncü yılda kafatasında giderek büyüyen şişlikler nedeniyle başvurdu. Nörolojik muayenesinde bilinci açık, oryante ve koopere olup motor kuvvetleri tamdı. Kraniyal bilgisayarlı tomografi ve manyetik rezonans görüntülemelerde sağ parietal ve sol oksipitopariyetal bölgede kalvaryal kemikte belirgin destrüksiyona neden olan, intra ve ekstrakraniyal uzanım gösteren geniş kitleler saptandı. Hastaya geniş sınırlarla kraniektomi ve total tümör eksizyonu uygulandı. Rezeksiyon sonrası oluşan kemik defektleri titanyum mesh ile rekonstrükte edildi. Histopatolojik inceleme nöroblastom metastazı ile uyumlu bulundu. Postoperatif görüntülemelerde rezidü tümör saptanmadı. Bu olgu, nöroblastomun uzun süreli hastalıksız dönem sonrasında dahi beklenmeyen metastatik davranışlar gösterebileceğini ortaya koymakta ve uzun dönem takibin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Nöroblastom, Kalvaryal Metastaz, Kraniektomi, Kranioplasti

Lost to Follow-Up Neuroblastoma Patient Presenting With Giant Calvarial Metastasis in the Third Year: Surgical Management and Clinical Lessons

Abstract

Neuroblastoma is one of the most common extracranial solid malignancies of childhood, accounting for approximately 8–10% of all pediatric malignancies. The primary tumor most commonly originates from the adrenal medulla or sympathetic chain, while lumbosacral localization is quite rare. Although bone metastases are frequently observed in neuroblastoma, calvarial metastases occurring after a prolonged disease-free interval have rarely been reported. A patient who had undergone surgery for a lumbosacral mass was diagnosed with neuroblastoma based on histopathological examination. After

receiving oncological treatment for two years, the patient discontinued regular follow-up. Approximately one year after being lost to follow-up, the patient presented in the third year with progressively enlarging scalp swellings. Neurological examination revealed that the patient was conscious, oriented, cooperative, and had full motor strength. Cranial computed tomography and magnetic resonance imaging demonstrated large masses involving the right parietal and left occipitoparietal regions, causing significant destruction of the calvarial bone and showing both intra- and extracranial extension. The patient underwent wide craniectomy and total tumor excision. The resulting cranial defects were reconstructed using titanium mesh. Histopathological examination confirmed metastatic neuroblastoma. Postoperative imaging revealed no residual tumor. This case demonstrates that neuroblastoma may exhibit unexpected metastatic behavior even after a prolonged disease-free interval and emphasizes the importance of long-term follow-up.

Keywords: Neuroblastoma, Calvarial Metastasis, Craniectomy, Cranioplasty

Presentation ID / Sunum No= 139

Oral Presentation / Sözlü Sunum

293

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2736-2573>

Testis Koruyucu Cerrahinin Önemi: Epididimal Fibröz Psödotümör

Dr. Furkan Yıldız¹

¹İzmir City Hospital

Özet

AMAÇ: Paratestiküler solid kitleleri, tüm intraskrotal tümörlerin yaklaşık %6-11'ini oluşturmaktadır. Bu kitleler arasında yer alan fibröz psödotümörler, gerçek bir neoplazm olmayıp; travma, enfeksiyon veya otoimmün mekanizmalara sekonder gelişen reaktif fibröz inflamatuvar hiperplazilerdir. Tüm paratestiküler lezyonların sadece %6'sını oluşturan ve klinik ile radyolojik olarak maligniteyi taklit edebilen bu kitleler, hastaların gereksiz radikal orşiektomiye maruz kalmasına yol açabilmektedir. Bu çalışmada, preoperatif malignite şüphesi olan ancak testis koruyucu cerrahi ile yönetilen bir fibröz psödotümör vakasının sunulması ve ayırıcı tanıdaki kritik adımların literatür eşliğinde vurgulanması amaçlanmıştır. **YÖNTEM:** Sol skrotumda ağrısız ve sert şişlik şikayeti ile başvuran 30 yaşındaki hastanın klinik, radyolojik ve laboratuvar verileri incelendi. Görüntülemelerde malignite şüphesinin ekarte edilememesi üzerine, skrotal yolla eksplorasyon sağlandı. Benign-malign ayrımının intraoperatif netleştirilebilmesi ve gereksiz radikal orşiektomiden kaçınılması amacıyla testis ve epididim korunarak organ koruyucu yaklaşımla kitle eksize edildi. **BULGULAR:** Laboratuvar tetkiklerinde tümör markerları β HCG, LDH ve AFP normal sınırlarda saptandı. Skrotal ultrasonografide sol kaput epididim 19x10 mm boyutlarında, hipoekojen ve heterojen yapıda solid lezyon izlendi. Manyetik rezonans görüntülemesinde sol epididim lojunda 16x12 mm boyutlarında nodüler lezyon saptandı; fibröz dokunun doğası gereği T2A sekanslarda karakteristik olarak hipointens görünüm izlendi. Makroskopik incelemede 2x1.5x1.3 cm boyutlarında kapsüllü nodüler doku izlenirken, mikroskopik ve immünohistokimyasal (İHK) nekroz veya atipi içermeyen, yoğun hyalinizasyon gösteren kollajenöz stroma saptandı. Soliter fibröz tümör dışlanması için bakılan STAT6 negatif saptandı. Kesin tanı nodüler fibröz proliferasyon (fibröz psödotümör) olarak raporlandı. **SONUÇ:** Fibröz psödotümörler, klinik ve radyolojik olarak maligniteyi taklit ederek ayırıcı tanıda zorluk yaratabilirler. Fibröz içeriği yansıtan T1 ve T2 ağırlıklı manyetik rezonans görüntüleme sekanslarındaki hipointens görünüm tanısal açıdan değerli olsa da, kesin tanı ancak histopatolojik inceleme ile konulur. Şüpheli paratestiküler kitlelerde testis tümörünü taklit eden bu benign lezyonlar mutlaka akılda tutulmalıdır. Gereksiz radikal orşiektomiden kaçınmak için şüpheli intraoperatif frozen analizi ile tanının desteklenmesi ve yalnızca kitlenin çıkarıldığı testis koruyucu cerrahinin uygulanması standart yaklaşım olmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Fibröz Psödotümör, Paratestiküler Kitle, Testis Koruyucu Cerrahi, Epididim

The Importance of Testis-Sparing Surgery: Epididymal Fibrous Pseudotumor

Abstract

OBJECTIVE: Paratesticular solid masses account for approximately 6–11% of all intrascrotal tumors. Among these lesions, fibrous pseudotumors are not true neoplasms but reactive fibrous inflammatory hyperplasias that may develop secondary to trauma, infection, or autoimmune mechanisms. Although they constitute only 6% of paratesticular lesions, they may clinically and radiologically mimic malignancy, potentially leading to unnecessary radical orchiectomy. This study aims to present a case of fibrous pseudotumor managed with testis-sparing surgery despite preoperative suspicion of malignancy and to emphasize the critical steps in differential diagnosis. **METHODS:** The clinical, radiological, and laboratory findings of a 30-year-old male presenting with a painless, firm swelling in the left scrotum were evaluated. Since malignancy could not be excluded on imaging, scrotal exploration was performed. To clarify the benign–malignant distinction intraoperatively and avoid unnecessary radical orchiectomy, the mass was excised using an organ-preserving approach while preserving the testis and epididymis. **RESULTS:** Tumor markers, including β -HCG, LDH, and AFP, were within normal limits. Scrotal ultrasonography revealed a 19×10 mm hypoechoic, heterogeneous solid lesion in the left caput epididymis. Magnetic resonance imaging demonstrated a 16×12 mm nodular lesion in the left epididymal region, showing characteristic hypointensity on T2-weighted sequences due to its fibrous nature. Macroscopically, a 2×1.5×1.3 cm encapsulated nodular tissue was observed. Microscopic and immunohistochemical examination revealed a densely hyalinized collagenous stroma without necrosis or atypia. STAT6 staining was negative, excluding solitary fibrous tumor. The final diagnosis was nodular fibrous proliferation, consistent with fibrous pseudotumor. **CONCLUSION:** Fibrous pseudotumors may mimic malignancy and complicate differential diagnosis. Although MRI hypointensity on T1- and T2-weighted sequences is diagnostically valuable, definitive diagnosis relies on histopathology. In suspicious paratesticular masses, these benign lesions should be considered to avoid unnecessary radical orchiectomy.

Keywords: Fibrous Pseudotumor, Paratesticular Mass, Testis-Sparing Surgery, Epididymis

Presentation ID / Sunum No= 102

Oral Presentation / Sözlü Sunum

295

ORCID ID: 0000-0003-0945-0051

Testis Tümörlerinin Tedavisinde ChatGPT'nin Kılavuz Uyumunun Değerlendirilmesi: Senaryo Temelli Bir Analiz

Assoc. Prof. Dr. Murat Beyatlı¹

¹Ümraniye Training and Research Hospital

Özet

Amaç: Testis tümörlerinde tedavi kararları; histolojik alt tip, hastalık evresi, tümör belirteçlerinin seyri, risk sınıflaması, fertilitate isteği ve post-kemoterapi rezidüel kitle varlığı gibi birçok klinik değişkene göre şekillenmektedir. Bu çalışmada, ChatGPT'nin testis tümörlerinin tedavisine yönelik klinik senaryolarda verdiği yanıtların güncel uluslararası kılavuz önerileri ile uyumunun değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma, senaryo temelli kesitsel bir değerlendirme olarak tasarlandı. Testis tümörlerinin temel tedavi karar noktalarını temsil eden toplam 20 klinik senaryo oluşturuldu. Senaryolar; evre I seminom, evre I non-seminomatöz germ hücreli tümör, lenfovasküler invazyon varlığı, postoperatif tümör belirteçlerinin seyri, klinik evre II hastalık, metastatik hastalık, IGCCCG risk sınıflaması, bleomisin kontrendikasyonu, post-kemoterapi rezidüel kitle yönetimi, fertilitate korunması ve soliter testiste tümör gibi farklı klinik durumları içerecek şekilde hazırlandı. Her senaryo ChatGPT 5.5 modeline standart formatta ve ayrı ayrı sorgulandı. Elde edilen yanıtlar, güncel uluslararası kılavuz önerileri temel alınarak tek bir üroloji uzmanı tarafından değerlendirildi. Yanıtlar 0–3 puanlık bir skor sistemi ile sınıflandırıldı: 0, yanlış veya potansiyel zararlı yanıt; 1, kısmen doğru ancak önemli eksik veya hatalı yanıt; 2, genel olarak doğru ancak kısmi eksiklik içeren yanıt; 3, kılavuzlarla tam uyumlu ve klinik olarak yeterli yanıt olarak kabul edildi. **Bulgular:** Toplam 20 senaryonun 18'inde (%90) ChatGPT yanıtları kılavuzlarla tam uyumlu bulundu. İki senaryoda (%10) yanıtlar genel olarak doğru olmakla birlikte kısmi eksiklik içerdi. Yanlış veya potansiyel olarak zararlı öneri saptanmadı. Toplam skor 58/60 olarak hesaplandı ve ortalama yanıt skoru $2,90 \pm 0,31$ idi. **Sonuç:** ChatGPT, testis tümörlerinin tedavisine yönelik senaryo temelli değerlendirmede yüksek düzeyde kılavuz uyumu göstermiştir. Bu bulgular, büyük dil modellerinin klinik bilgiye erişim ve karar destek süreçlerinde potansiyel katkı sağlayabileceğini düşündürmektedir. Ancak bazı yanıtların kısmi eksiklik içermesi, yapay zekâ destekli modellerin uzman hekim değerlendirmesinin yerine değil uzman hekime destekleyici bir araç olarak kullanılması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Üroloji, Testis Tümörü, ChatGPT

Evaluation of ChatGPT's Guideline Concordance in the Treatment of Testicular Tumors: A Scenario-Based Analysis

Abstract

296

Objective: Treatment decisions in testicular tumors are shaped by several clinical variables, including histological subtype, disease stage, tumor marker trends, risk classification, fertility preservation, and the presence of post-chemotherapy residual mass. This study aimed to evaluate the concordance of ChatGPT responses to clinical scenarios on testicular tumor treatment with current international guideline recommendations. **Materials and Methods:** This scenario-based cross-sectional study included 20 clinical scenarios representing key treatment decision points in testicular tumors. The scenarios covered various clinical situations, including stage I seminoma, stage I non-seminomatous germ cell tumor, lymphovascular invasion, postoperative tumor marker trends, clinical stage II disease, metastatic disease, IGCCCG risk classification, bleomycin contraindication, post-chemotherapy residual mass management, fertility preservation, and tumor in a solitary testis. Each scenario was queried separately using the same question format in the ChatGPT 5.5 model. The responses were evaluated by a single urologist according to current international guideline recommendations. A 0–3 scoring system was used: 0, incorrect or potentially harmful response; 1, partially correct response with major omissions or errors; 2, generally correct response with minor omissions; and 3, fully guideline-concordant and clinically adequate response. **Results:** Among the 20 scenarios, ChatGPT responses were fully guideline-concordant in 18 scenarios (90%). In two scenarios (10%), the responses were generally correct but included minor omissions. No incorrect or potentially harmful recommendations were detected. The total score was 58/60, and the mean response score was 2.90 ± 0.31 . **Conclusion:** ChatGPT demonstrated high guideline concordance in the scenario-based evaluation of testicular tumor treatment. These findings suggest that large language models may contribute to clinical information access and decision-support processes. However, minor omissions in some responses indicate that AI-supported models should not replace specialist physician assessment but should be used as supportive tools.

Keywords: Urology, Testicular Tumor, ChatGPT

Presentation ID / Sunum No= 20

Oral Presentation / Sözlü Sunum

297

ORCID ID: 0000-0003-3416-5666

Tibia Eminensia Kırığı ve Ön Çapraz Bağ Cerrahili Olguların Denge ve Fonksiyonel Sonuçların Karşılaştırılması

Assoc. Prof. Dr. Abdulkadir Sarı¹

¹Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi

Özet

Amaç Tibia eminensia kırıkları, ön çapraz bağın (ÖÇB) tibial insersiyosunun avülziyon yaralanmalarıdır ve klasik olarak çocukluk çağındaki ÖÇB rüptürlerinin eşdeğeri olarak kabul edilmektedir. Günümüzde yüksek enerjili travmaların artmasıyla birlikte bu yaralanmaların erişkin popülasyonda görülme sıklığının da arttığı bildirilmektedir. Cerrahi tedavi sonrası klinik sonuçlar genellikle iyi olmakla birlikte, bu yaralanmanın nöromusküler kontrol ve denge üzerindeki uzun dönem etkileri henüz tam olarak ortaya konmamıştır. Bu çalışmanın amacı cerrahi olarak tedavi edilen tibia eminensia kırıklı hastalarda denge ve fonksiyonel sonuçları değerlendirmek ve bu sonuçları ÖÇB rekonstrüksiyonu yapılan hastalar ve sağlıklı bireylerle karşılaştırmaktır. Materyal metod Bu retrospektif çalışmaya tibia eminensia kırığı nedeniyle opere edilen hastalar (n=22), ÖÇB rekonstrüksiyonu yapılan hastalar (n=25) ve sağlıklı kontrol grubu (n=25) olmak üzere 3 olgu grubu dahil edildi. Tüm gruplarda demografik veriler ve aktivite düzeyleri kayıt altına alındı. Denge ve fonksiyonel skorlar (IKDC 2000, Lysholm ve Cincinnati) gruplar arasında karşılaştırıldı. Bulgular Gruplar arasında cinsiyet, taraf, demografik özellikler ve Tegner aktivite düzeyleri açısından anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). İki ayak statik ve dinamik denge ölçümleri gruplar arasında benzerdi ($p>0,05$). Tek ayak statik denge ölçümlerinde ise anlamlı farklılık bulundu. Eminensia ile ÖÇB gruplarında denge sağlıklı gruba göre daha kötüydü ($p<0,001$). IKDC 2000, Lysholm ve Cincinnati skorları açısından gruplar arasında anlamlı fark saptandı ($p<0,001$). Sonuç Cerrahi olarak tedavi edilen tibia eminensia kırıkları, denge açısından ÖÇB rekonstrüksiyonu yapılan hastalara benzer sonuçlar göstermektedir. Fonksiyonel sonuçlar genel olarak iyi olmasına rağmen sağlıklı bireylere kıyasla hafif denge bozuklukları devam edebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Tibia Eminensia Kırığı, Ön Çapraz Bağ, Denge

Comparison of Balance and Functional Outcomes in Patients With Tibia Eminence Fracture and Anterior Cruciate Ligament Surgery

Abstract

Objective Tibia eminensia fractures are avulsion injuries of the tibial insertion of the anterior cruciate ligament (ACL) and are classically considered the equivalent of childhood ACL ruptures. With the increase in high-energy traumas, the incidence of these injuries in the adult population is reported to be

increasing. While clinical outcomes after surgical treatment are generally good, the long-term effects of this injury on neuromuscular control and balance have not yet been fully elucidated. The aim of this study is to evaluate balance and functional outcomes in patients with surgically treated tibia eminensia fractures and to compare these outcomes with those of patients who underwent ACL reconstruction and healthy individuals. **Material and Methods** This retrospective study included three patient groups: patients operated on for tibia eminensia fractures (n=22), patients who underwent ACL reconstruction (n=25), and a healthy control group (n=25). Demographic data and activity levels were recorded in all groups. Balance and functional scores (IKDC 2000, Lysholm, and Cincinnati) were compared between groups. **Results** No significant differences were found between groups in terms of gender, side, demographic characteristics, and Tegner activity levels ($p>0.05$). Static and dynamic balance measurements of both legs were similar between groups ($p>0.05$). However, a significant difference was found in static balance measurements of one leg. Balance was worse in the eminensia and ACL groups compared to the healthy group ($p<0.001$). Significant differences were found between groups in terms of IKDC 2000, Lysholm, and Cincinnati scores ($p<0.001$). **Conclusion** Tibia eminensia fractures treated surgically show similar results in terms of balance to patients undergoing ACL reconstruction. Although functional outcomes are generally good, mild balance disorders may persist compared to healthy individuals.

Keywords: Tibia Eminentia Fracture, Anterior Cruciate Ligament, Balance

Presentation ID / Sunum No= 78

Oral Presentation / Sözlü Sunum

299

ORCID ID: 0000-0001-9342-6710

Türkiye’de Pediatrik Anestezi Alanındaki Lisansüstü Tezlerin Değerlendirilmesi: 1971–2026

Exp. Dr. Cihan Sedat Aytünür¹

¹Bursa Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon Kliniği

Özet

Giriş ve Amaç: Pediatrik anestezi, çocuk hastaların kendine özgü anatomik, fizyolojik ve farmakolojik özellikleri nedeniyle özel uzmanlık gerektiren bir anestezi alt dalıdır. Lisansüstü tezler akademik gelişimin önemli göstergelerindendir. Bu çalışmada, YÖK Ulusal Tez Merkezi’nde kayıtlı pediatrik anestezi tezlerinin 1971–Haziran 2026 dönemindeki dağılımının incelenmesi amaçlanmıştır. **Gereç ve Yöntem:** Bu çalışma, doküman analizi yöntemine dayalı tanımlayıcı bir araştırma olarak planlandı. YÖK Ulusal Tez Merkezi veri tabanı Haziran 2026 itibarıyla “pediatrik anestezi”, “çocuk anestezi” ve ilgili anahtar sözcüklerle tarandı. Tezler yıl, tür ve araştırma konusu açısından incelenerek 10 yıllık dönemler halinde sınıflandırıldı. **Bulgular:** Haziran 2026 itibarıyla pediatrik anestezi alanında toplam 116 lisansüstü tez belirlendi. Bunların 101’i (%87,1) tıpta uzmanlık, 6’sı (%5,2) doktora, 6’sı (%5,2) yüksek lisans ve 3’ü (%2,6) DUS teziydi. Alan’daki en eski kayıt 1979 yılına ait olup 577 hastayı kapsayan bir uzmanlık teziydi. On yıllık dönemlere göre dağılım: 1971–1980’de 1, 1981–1990’da 2, 1991–2000’de 23, 2001–2010’da 26, 2011–2020’de 36 ve 2021–Haziran 2026’da 28 tez tamamlandı (Şekil 1). Araştırma tasarımı açısından 115 sınıflandırılabilir tezin 98’i (%85,2) prospektif, 6’sı (%5,2) retrospektif, 10’u (%8,7) anket temelli ve 1’i (%0,9) derleme niteliğindeydi. **Tartışma ve Sonuç:** Bu çalışma, Türkiye’de pediatrik anestezi alanındaki lisansüstü tez üretiminin kapsamlı bir değerlendirmesini sunmaktadır. Tez sayısının özellikle 1990’lı yıllardan itibaren belirgin biçimde arttığı ve bu eğilimin sürdüğü görülmektedir. Tezlerin büyük çoğunluğunun tıpta uzmanlık çalışması niteliğinde olması, akademik üretimde uzmanlık eğitiminin belirleyici rolünü ortaya koymaktadır. Alandaki akademik gelişimin izlenmesi açısından bu tür değerlendirmelerin periyodik olarak güncellenmesi önerilmektedir. **Anahtar Sözcükler:** Pediatrik anestezi, lisansüstü tezler, YÖK Ulusal Tez Merkezi, doküman analizi, Türkiye

Anahtar Kelimeler: Pediatrik Anestezi, Lisansüstü Tezler, Yök Ulusal Tez Merkezi, Doküman Analizi, Türkiye

Presentation ID / Sunum No= 114

Oral Presentation / Sözlü Sunum

300

ORCID ID: 0000-0003-1524-8685

Ultrasound-Guided Ilioinguinal–iliohypogastric Block As Sole Anesthetic Technique in a High-Risk Cardiac Patient Undergoing Inguinal Hernia Repair

Dr. Hülya Tosun Söner¹

¹SBÜ.Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Abstract

Ilioinguinal and iliohypogastric nerve blocks have long been accepted as effective anesthetic techniques for groin surgeries, particularly inguinal hernia repair, in both pediatric and adult patient populations [1]. These techniques are also widely used for postoperative analgesia following procedures performed under general anesthesia [2,3]. In addition, they have been shown to be effective in the management of both primary and surgery-related chronic groin pain. A 65-year-old male patient (80 kg) presented with right inguinal swelling consistent with inguinal hernia and was scheduled for elective hernia repair. The patient had significant cardiovascular comorbidities and was classified as ASA physical status III. His medical history included pacemaker implantation four years earlier, severely reduced left ventricular ejection fraction (25%), left ventricular systolic dysfunction, and left ventricular dilatation. In addition, moderate aortic regurgitation and mild-to-moderate tricuspid regurgitation were present. Preoperative evaluation revealed a high risk for perioperative cardiac complications. His ongoing medical therapy included eplerenone, carvedilol, pantoprazole, and aspirin. Given the severity of cardiac dysfunction, both general anesthesia and neuraxial techniques such as spinal anesthesia were considered potentially hazardous due to the risk of hemodynamic instability. Therefore, a regional anesthesia approach was planned. An ultrasound-guided ilioinguinal (II) and iliohypogastric nerve (IHN) block was selected as the sole anesthetic technique. The block was performed under sterile conditions using a total volume of 20 mL local anesthetic mixture consisting of 15 mL of 0.5% bupivacaine, 3 mL of 2% lidocaine, and 2 mL of normal saline. Sedation was initiated with 1 mg midazolam and 50 µg fentanyl administered prior to the block. Intraoperatively, propofol infusion was maintained at a rate of 50 µg/kg/min and titrated according to the level of sedation to ensure patient comfort during surgery. The surgical procedure lasted approximately 60 minutes and was completed successfully without conversion to general anesthesia. Hemodynamic parameters remained stable throughout the operation. Postoperatively, pain scores were low, with a visual analog scale (VAS) score of 1 in the post-anesthesia care unit and 2 at both the 4th and 6th postoperative hours. No opioid analgesics were required. In the present case, regional anesthesia was preferred due to the patient's significant cardiac comorbidities and high perioperative risk. Spinal anesthesia, although commonly used for inguinal hernia repair, may lead to sympathetic blockade and subsequent hypotension, which can be poorly tolerated in patients with severe left ventricular dysfunction. Given this patient's markedly reduced ejection fraction and valvular pathology, even transient hemodynamic instability could have resulted in serious complications. Therefore, an ultrasound-guided ilioinguinal–iliohypogastric nerve block was chosen as a safer alternative to avoid the potential adverse cardiovascular effects associated with neuraxial techniques. This approach provided adequate surgical anesthesia while maintaining

hemodynamic stability throughout the procedure. In patients with severe cardiac dysfunction, maintaining hemodynamic stability is of paramount importance. Ultrasound-guided ilioinguinal–iliohypogastric block, combined with carefully titrated sedation, may represent a safe and effective anesthetic alternative in selected high-risk patients undergoing inguinal hernia repair. However, despite its well-established role in analgesia, its use as a sole anesthetic technique remains limited. Further studies are warranted to better define the role of this technique as a primary anesthetic modality in fragile patient populations.

Keywords: Block

Presentation ID / Sunum No= 13

Oral Presentation / Sözlü Sunum

302

ORCID ID: 0000-0003-1603-3336

Varikoselli Hastalarda Skrotal Ağrı ile Klinik ve Seminal Faktörler Arasındaki İlişki: Retrospektif Bir Analiz

Dr. Anıl Eker¹

¹İzmir Şehir Hastanesi, Üroloji Kliniği

Özet

Giriş: Varikosel, erkek infertilitesi ve skrotal ağrının sık nedenlerinden biridir. Ancak varikoselli hastalarda ağrı gelişimini belirleyen faktörler tam olarak aydınlatılamamıştır. Bu çalışmada varikosel tanılı hastalarda skrotal ağrıya eşlik eden klinik ve spermiogram parametrelerinin değerlendirilmesi amaçlandı. Materyal ve Metod: Bu retrospektif çalışmada son 1 yıl içinde tek bir üroloji polikliniğine başvuran ve aynı üroloji uzmanı tarafından skrotal ağrı veya infertilite nedeniyle değerlendirilerek varikosel teşhisi konulan 101 hasta incelendi. Hastalar ağrısı olan ve olmayan olarak iki gruba ayrıldı. Yaş, varikosel tarafı, klinik grade, spermiogramda patoloji varlığı, sperm sayısı, hareket parametreleri, morfoloji, vizkozite ve lökosit varlığı açısından karşılaştırma yapıldı. Varikosel derecelendirmesi klinik olarak gerçekleştirildi. Bulgular: Gruplar arasında yaş ve varikosel tarafı açısından anlamlı fark saptanmadı ($p>0.05$). Ağrısı olan hastalarda yüksek dereceli varikosel (Grade III) daha sık görülürken, düşük dereceli varikosel (Grade I) ağrısız grupta daha fazlaydı ($p=0.029$). Spermiogramda genel patoloji varlığı, sperm sayısı ve konsantrasyonu açısından fark izlenmedi ($p>0.05$). Buna karşın ağrılı grupta total sperm hareketi daha yüksek ($p=0.019$), hareketsiz sperm oranı daha düşük ($p=0.023$) bulundu. İleri hareketlilik sınırda anlamlıydı ($p=0.054$). Lökosit varlığı ağrılı grupta daha yüksek saptandı ($p=0.042$). Morfoloji ve vizkozite açısından fark bulunmadı. Sonuç: Varikoselli hastalarda ağrı, daha yüksek klinik grade ve artmış seminal lökosit varlığı ile ilişkili görünmektedir. İlginç olarak ağrılı hastalarda sperm hareket parametrelerinin daha iyi olması, ağrının yalnızca testiküler fonksiyon bozukluğuyla açıklanamayabileceğini düşündürmektedir. Bu bulgular, varikoselde ağrı patofizyolojisinin multifaktöriyel olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Varikosel, Skrotal Ağrı, Semen Analizi

Association of Scrotal Pain With Clinical and Seminal Parameters in Patients With Varicocele: A Retrospective Analysis

Abstract

Introduction: Varicocele is a common cause of male infertility and scrotal pain; however, the factors determining pain in patients with varicocele remain unclear. This study aimed to evaluate the clinical and seminal parameters associated with the presence of scrotal pain in patients with varicocele. Materials

and Methods: In this retrospective study, 101 patients who presented to a single urology outpatient clinic within the last year with either scrotal pain or infertility and were diagnosed with clinical varicocele by the same urologist were included. Patients were divided into two groups according to the presence or absence of scrotal pain. Demographic and clinical characteristics, including age, varicocele laterality, clinical grade, and semen analysis parameters, were compared between the groups. Semen analysis variables included the presence of abnormal semen analysis, total sperm count, sperm concentration, motility parameters, sperm morphology, semen viscosity, and leukocytospermia. Clinical varicocele grading was performed based on physical examination findings. Results: There were no significant differences between groups in terms of age or varicocele laterality ($p>0.05$). Higher-grade varicocele (Grade III) was more frequent in patients with pain, whereas lower-grade varicocele (Grade I) was more common in the painless group ($p=0.029$). No significant differences were found regarding overall semen abnormalities, total sperm count, or sperm concentration ($p>0.05$). However, patients with pain had significantly higher total sperm motility ($p=0.019$) and lower immotile sperm rates ($p=0.023$). Progressive motility was borderline significant ($p=0.054$). Leukocytospermia was more common in the pain group ($p=0.042$). No significant differences were observed in morphology or viscosity. Conclusion: In patients with varicocele, scrotal pain appears to be associated with higher clinical grade and increased seminal leukocyte presence. Interestingly, better sperm motility parameters in painful cases suggest that pain may not be directly related to impaired testicular function. These findings indicate that the pathophysiology of pain in varicocele is likely multifactorial.

Keywords: Varicocele, Scrotal Pain, Semen Analysis

Presentation ID / Sunum No= 41

Oral Presentation / Sözlü Sunum

304

ORCID ID: 0009-0007-0887-9290

Yoğun Bakım Pratiğinde Kaşeksi İndeksinin Prognostik Değeri: Sistematik Bir Derleme

Exp. Dr. Sevim Şenol Karataş¹

¹Elazığ Fethi Sekin Şehir HastanesiHastanes

Özet

Amaç: Kaşeksi, onkolojik ve kritik hastalarda morbidite ve mortaliteyi artıran bir sendromdur. Son yıllarda geliştirilen Kaşeksi İndeksi (CXI), iskelet kas kütlesi ve sistemik inflamasyonu birlikte değerlendiren bir parametredir. Bu derlemenin amacı, büyük onkolojik cerrahiler sonrası yoğun bakımda takibi yapılan hastalarda yatış anındaki CXI değerinin postoperatif sonuçlar üzerindeki prognostik değerini literatür verileri ışığında sistematik olarak incelemektir. Gereç ve Yöntem: PubMed, Scopus ve Google Scholar veri tabanları "cachexia index", "anesthesia", "perioperative outcomes", "intensive care" ve "mortality" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Son yıllarda yayınlanan, büyük onkolojik cerrahi girişim sonrası yoğun bakım ünitesinde (YBÜ) takip edilen hastaların CXI düzeyleri ile klinik sonuçlarını (mortalite, YBÜ kalış süresi, komplikasyonlar) inceleyen orijinal klinik araştırmalar analize dahil edilmiştir. Bulgular: İncelenen literatür verilerinde, preoperatif dönemde hesaplanan düşük CXI değerlerinin, özellikle geriatric onkoloji hastalarında postoperatif komplikasyon sıklığını önemli derecede artırdığı görülmüştür. YBÜ yatışında hesaplanan CXI'nin ise uzamış mekanik ventilasyon ihtiyacı ve 1 yıllık mortalite için güçlü bir prediktör olduğu görülmüştür. Kas kütlesi ile nötrofil/lenfosit oranının, tek başına albumin değerine kıyasla cerrahi stres yanıtı ve immün-nutrisyonel durumu daha iyi yansıttığı izlenmiştir. Sonuç: CXI, onkolojik cerrahi sonrası yoğun bakımda takip edilen hastalarda, rutin laboratuvar ve radyoloji verileriyle hesaplanabilen, prognostik gücü yüksek bir indekstir. Perioperatif dönemde riskli hastaların tespiti ve erken beslenme stratejilerinin belirlenmesi açısından klinik pratikte kullanımı yaygınlaştırılabilir.

Anahtar Kelimeler: Kaşeksi İndeksi, Anestezi Yönetimi, Yoğun Bakım, Prognostik Faktör, Derleme

The Prognostic Value of the Cachexia Index in Intensive Care Practice: A Systematic Review

Abstract

Objective: Cachexia is a syndrome associated with increased morbidity and mortality in oncological and critically ill patients. The Cachexia Index (CXI), developed in recent years, is a parameter that simultaneously evaluates skeletal muscle mass and systemic inflammation. The aim of this review was to systematically evaluate, in light of current literature, the prognostic value of CXI measured at intensive care unit (ICU) admission on postoperative outcomes in patients monitored in the ICU

following major oncological surgery. Materials and Methods: PubMed, Scopus, and Google Scholar databases were searched using the keywords “cachexia index,” “anesthesia,” “perioperative outcomes,” “intensive care,” and “mortality.” Original clinical studies published in recent years investigating the relationship between CXI levels and clinical outcomes (mortality, ICU length of stay, and complications) in patients admitted to the ICU after major oncological surgery were included in the analysis. Results: The reviewed literature demonstrated that low preoperatively calculated CXI values were significantly associated with an increased frequency of postoperative complications, particularly in geriatric oncology patients. CXI calculated at ICU admission was found to be a strong predictor of prolonged mechanical ventilation requirement and 1-year mortality. Compared with albumin levels alone, the combination of skeletal muscle mass and neutrophil-to-lymphocyte ratio appeared to better reflect the surgical stress response and immunonutritional status. Conclusion: CXI is a prognostically valuable index that can be calculated using routine laboratory and radiological data in patients monitored in the ICU after oncological surgery. Its broader implementation in clinical practice may contribute to the early identification of high-risk patients and optimization of perioperative nutritional strategies.

Keywords: Cachexia Index, Anesthesia Management, Intensive Care, Prognostic Factor, Review.

Presentation ID / Sunum No= 117

Oral Presentation / Sözlü Sunum

306

ORCID ID: 0000-0001-6171-2114

Yoğun Bakım Ünitesinde Delirium Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi: En Etkili Yayınlar, Dergiler ve Kurumlar

Asst. Prof. Dr. Özlem Öner¹

¹Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Anesteziyoloji ve Reanimasyon ABD, Yoğun Bakım BD

Özet

Amaç: Yoğun bakım ünitesinde (YBÜ) gelişen delirium, mortalite, mekanik ventilasyon süresi ve uzun dönem bilişsel sonuçlar üzerine olumsuz etkileri nedeniyle kritik bakım pratiğinin önemli araştırma alanlarından biridir. Bu çalışmada, Web of Science veri tabanında yer alan ve YBÜ deliriumu ile ilişkili en fazla atıf alan ilk 100 yayının bibliyometrik özelliklerinin değerlendirilmesi amaçlandı. **Gereç ve Yöntem:** Web of Science Core Collection veri tabanında gerçekleştirilen tarama sonucunda atıf sayısına göre sıralanan ilk 100 yayın bibliyometrik olarak incelendi. Yayın yılı, dergi, kurum ve araştırma konuları değerlendirildi. En etkili çalışmalar, önde gelen araştırma merkezleri ve güncel araştırma eğilimleri belirlendi. **Bulgular:** İlk 100 yayın incelendiğinde, en yüksek etkili çalışmaların deliriumun önlenmesi ve sedasyon stratejileri üzerine yoğunlaştığı görüldü. En fazla atıf alan yayınlardan biri, Su ve ark. tarafından yayımlanan ve düşük doz dexmedetomidinin yaşlı hastalarda postoperatif deliriumu azalttığını gösteren randomize kontrollü çalışmaydı (614 atıf). Wilson ve ark.'nın *Delirium* başlıklı kapsamlı derlemesi 969 atıf ile en etkili yayınlardan biri olarak öne çıktı. Girard ve ark.'nın MIND-USA çalışması ile Shehabi ve ark.'nın SPICE-III çalışması literatürde önemli etki oluşturan diğer araştırmalar arasında yer aldı. En sık yayın yapılan ve en yüksek etkiye sahip dergiler New England Journal of Medicine, Lancet, Nature Reviews Disease Primers ve JAMA grubu dergilerdi. Kurumsal analizde Vanderbilt University, Monash University, Peking University, University of Pittsburgh ve Copenhagen University Hospital önde gelen merkezler olarak belirlendi. **Sonuç:** Yoğun bakım deliriumu araştırmaları son yıllarda farmakolojik tedavi yaklaşımlarından çok deliriumun önlenmesi, sedasyon optimizasyonu ve çok bileşenli bakım stratejilerine yönelmiştir. Özellikle dexmedetomidin kullanımı, hafif sedasyon uygulamaları ve multidisipliner bakım paketleri güncel araştırmaların temel odak noktalarını oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Delirium, Yoğun Bakım Ünitesi, Tedavi, Bibliyometrik Analiz

Bibliometric Analysis of Intensive Care Unit Delirium Research: the Most Influential Publications, Journals, and Institutions

Abstract

307

Objective: Delirium is a common neuropsychiatric syndrome in intensive care units (ICUs) and is associated with increased mortality, prolonged mechanical ventilation, extended ICU stay, and long-term cognitive impairment. This study aimed to evaluate the bibliometric characteristics of the 100 most-cited publications related to ICU delirium indexed in the Web of Science database. **Materials and Methods:** The Web of Science Core Collection database was searched, and the top 100 publications ranked by citation count were included in the analysis. Publication year, journal, institution, and research focus were evaluated. The most influential studies, leading research centers, and emerging research trends were identified. **Results:** Analysis of the top 100 publications revealed that the most influential studies primarily focused on delirium prevention and sedation strategies. One of the most highly cited articles was the randomized controlled trial by Su et al., which demonstrated that low-dose dexmedetomidine reduced postoperative delirium in elderly patients (614 citations). The comprehensive review entitled **“Delirium”** by Wilson et al. was among the most influential publications, receiving 969 citations. The MIND-USA trial by Girard et al. and the SPICE-III trial by Shehabi et al. were also identified as landmark studies with substantial impact on the field. The most frequently represented high-impact journals were the **New England Journal of Medicine**, **The Lancet**, **Nature Reviews Disease Primers**, and journals within the **JAMA** network. Institutional analysis identified Vanderbilt University, Monash University, Peking University, the University of Pittsburgh, and Copenhagen University Hospital as the leading contributors to the field. **Conclusion:** Over the past decade, ICU delirium research has shifted from pharmacological treatment approaches toward delirium prevention, sedation optimization, and multidisciplinary care strategies. Dexmedetomidine-based protocols, light sedation practices, and multicomponent care bundles have emerged as the principal focus areas of contemporary delirium research.

Keywords: Delirium, Intensive Care Unit, Treatment, Bibliometric Analysis.

Presentation ID / Sunum No= 201

Oral Presentation / Sözlü Sunum

308

ORCID ID:

mTOR İnhibitörleri; Yaşlanma Biyolojisinde Yeni Yaklaşım

Meryem Temiz Reşitoğlu¹, Seyhan Şahan Fırat¹

¹Mersin Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi Farmakoloji Anabilim Dalı, Mersin, Türkiye

Özet

Rapamisin'in memeli hedefi (mTOR), protein sentezi, hücre büyümesi, hayatta kalma ve apoptoz gibi temel hücresel işlevleri kontrol etmek için çeşitli çevresel sinyalleri bütünleştiren önemli bir düzenleyici enzimdir. Karmaşık sinyal ileti yollarında yer alan mTOR'un etkinliğindeki değişiklikler, diyabet ve kardiyovasküler hastalıklar gibi metabolik bozukluklar, nörodejeneratif hastalıklar, viral enfeksiyonlar ve inflamasyonun yanı sıra çeşitli kanserler de dahil olmak üzere bir dizi hastalığın gelişmesinde ve ilerlemesinde rol oynamaktadır. mTOR ve yapısında yer aldığı kompleksler, yaşlanmada da önemli bir role sahiptir. Temel işlevi anabolizmayı artırmak ve katabolizmayı baskılamak olan mTOR, yaşlanma ve ilişkili bozukluklarda önemli bir hücre içi sinyal molekülü olmakla birlikte, yaşlanma karşıtı tedavi için potansiyel bir hedefi temsil etmektedir. Yaşlanma ve ilişkili bozuklukların insidansının her geçen gün artmasıyla birlikte mortalite ve morbiditenin de yüksek olması yaşlanmayı yavaşlatan veya geciktiren müdahalelerin geliştirilmesi araştırmalarına olan ilgiyi artırmaktadır. mTOR'un inhibisyonu, çeşitli organizmalarda sağlıklı olmayı ve uzun ömürlülüğü desteklemektedir. Hücresel etkenlere rağmen, mTOR inhibitörleri yaşa bağlı hastalıklarda potansiyel bir tedavi seçeneği olarak düşünülmektedir. Bununla birlikte, mTOR inhibitörlerinin geliştirilmesinin, pek çok araştırma alanında avantajlı olduğu da kanıtlanmıştır. Mevcut mTOR inhibitörleri, etki yerlerine göre mTOR allosterik inhibitörleri, ATP-yarışmalı inhibitörler ve çift bağlanma bölgesi olan inhibitörler olarak sınıflandırılmaktadır. Bunların yanı sıra, mTOR ile birlikte fosfotidilinozitol-3-kinaz (PI3K) ve histon deasetilazı da hedefleyen dual etkili mTOR inhibitörleri ve diyet türevli inhibitörler de mevcuttur. mTOR sinyal ileti yolunun kapsamlı bir şekilde anlaşılması, mTOR düzensizliğiyle ilişkili hastalıkların yönetimi için etkili tedavi stratejilerinin geliştirilmesini sağlayacaktır. Bu derleme, mTOR inhibitörleri hakkındaki güncel gelişmeleri ve bunların yaşlanma üzerindeki etkileri hakkında en son bulguları ele almaktadır.

Anahtar Kelimeler: mTOR, yaşlanma, mTOR inhibitörleri

mTOR Inhibitors: A New Approach in Aging Biology

Abstract

Mammalian target of rapamycin (mTOR) is a key regulatory enzyme that integrates various environmental signals to control essential cellular functions such as protein synthesis, cell growth, survival, and apoptosis. Dysregulation of mTOR, involved in complex signaling pathways, plays a role in the development and progression of a range of diseases, including metabolic disorders such as diabetes and cardiovascular disease, neurodegenerative diseases, viral infections and inflammation, as well as various cancers. mTOR and the complexes it is part of also play a significant role in aging. With its primary function being to increase anabolism and suppress catabolism, mTOR is a crucial intracellular signaling molecule in aging and related disorders, representing a potential target for anti-aging therapy. The increasing incidence of aging and related disorders, coupled with high mortality and morbidity, is driving research into interventions that slow or delay aging. Inhibition of mTOR supports health and longevity in various organisms. Despite their cellular nature, mTOR inhibitors are considered a potential therapeutic option for age-related diseases. Furthermore, the development of mTOR inhibitors has proven advantageous in numerous research areas. Current mTOR inhibitors are classified according to their site of action as mTOR allosteric inhibitors, ATP-competitive inhibitors, and inhibitors with a dual binding site. In addition, dual-acting mTOR inhibitors targeting phosphatidylinositol-3-kinase (PI3K) and histone deacetylase along with mTOR, and dietary-derived inhibitors are also available. A comprehensive understanding of the mTOR signaling pathway will enable the development of effective therapeutic strategies for the management of diseases associated with mTOR dysregulation. This review discusses recent advancements in mTOR inhibitors and the most recent research on how they affect aging.

Keywords: mTOR, aging, mTOR inhibitors

Presentation ID / Sunum No= 73

Oral Presentation / Sözlü Sunum

310

ORCID ID: 0000-0002-7399-1074

Yapay Zeka Motorlarının DC/TMD Kriterlerine Göre Temporomandibular Eklem Hastalıklarının Tanısındaki Performansının Değerlendirilmesi

Asst. Prof. Dr. Şelale Özel¹ , Asst. Prof. Dr. Zeynep Öztürkmen¹ , Assoc. Prof. Dr. Özlem Okumuş¹

¹Altınbaş Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi AD

*Corresponding author: Şelale ÖZEL

Özet

Giriş: Temporomandibular eklem (TME) rahatsızlıklarının tanısı, DC/TMD kriterlerinin çok boyutlu ve hiyerarşik yapısı nedeniyle klinisyenler için önemli bir zorluk oluşturmaktadır. Bu çalışmada NotebookLM ve Gemini yapay zeka motorlarının TME hastalıklarının tanısındaki performansı değerlendirilmiştir. **Materyal ve Metot:** TME alanında deneyimli iki maksillofasiyal radyolog tarafından DC/TMD kriterleri esas alınarak 63 klinik senaryo oluşturulmuştur. Senaryolar; NotebookLM'e RAG destekli rehberli, Gemini'ye rehberli ve rehbersiz olmak üzere üç koşulda sunulmuştur. Her uygulama iki farklı hesap üzerinden tekrarlanmış; yanıtlar araştırmacılar tarafından görüş birliğiyle değerlendirilmiştir. Tekrarlanabilirlik Cohen kappa (κ) ile, tanısal performans ise sensitivite, spesifisite, PPV ve NPV parametreleriyle ölçülmüştür. **Bulgular:** NotebookLM en yüksek gözlemciler arası uyumu sergilemiştir ($\kappa=0.682$, İyi); Gemini rehberli ($\kappa=0.557$) ve rehbersiz ($\kappa=0.418$) uygulamalar orta düzeyde kalmıştır. Tanısal doğruluk açısından NotebookLM %82.5 ile en yüksek başarıya ulaşmış; spesifisite ve PPV değerleri %100 olarak bulunmuş, hiç yanlış pozitif üretilmemiştir. Bununla birlikte sensitivite %77.6 ve NPV %56.0 düzeyinde kalmış; 11 pozitif vaka atlanmıştır. Gemini uygulamalarında sensitivite (%55–57) ve spesifisite (%64–71) sınırlı, NPV ise oldukça düşük (%30–31) bulunmuştur. **Sonuç:** Her iki motor da bağımsız klinik karar verme için henüz yeterli olgunluğa ulaşmamıştır. Ancak RAG destekli NotebookLM, uzman gözetiminde karar destek aracı olarak DC/TMD tanı sürecine anlamlı katkı sunabilir. Yüksek spesifisite ve PPV değerleri pozitif sonuçlara güveni desteklerken, düşük NPV değerleri negatif sonuçların rutin olarak sorgulanmasını zorunlu kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Büyük Dil Motoru; Gemini; Notebookl; Temporomandibular Eklem Hastalıkları; DC/TMD

Evaluation of the Performance of Artificial Intelligence Models in Diagnosing Temporomandibular Joint Disorders According to DC/TMD Criteria

Abstract

311

Introduction: The diagnosis of temporomandibular disorders (TMD) presents a significant challenge for clinicians due to the multidimensional and hierarchical structure of the Diagnostic Criteria for Temporomandibular Disorders (DC/TMD). This study aimed to evaluate the diagnostic performance of NotebookLM and Gemini artificial intelligence models in identifying TMD. **Materials and Methods:** Sixty-three clinical scenarios were developed by two experienced maxillofacial radiologists based on DC/TMD criteria. The scenarios were presented under three conditions: NotebookLM with retrieval-augmented generation (RAG)-assisted guidance, Gemini with guidance, and Gemini without guidance. Each application was repeated using two separate accounts, and responses were assessed by the researchers through consensus. Reproducibility was measured using Cohen's kappa (κ), while diagnostic performance was evaluated by sensitivity, specificity, positive predictive value (PPV), and negative predictive value (NPV). **Results:** NotebookLM demonstrated the highest inter-rater agreement ($\kappa=0.682$, Good), while guided Gemini ($\kappa=0.557$) and unguided Gemini ($\kappa=0.418$) remained at a moderate level. In terms of diagnostic accuracy, NotebookLM achieved the highest overall performance at 82.5%; specificity and PPV were both 100%, with no false positives generated. However, sensitivity was 77.6% and NPV was 56.0%, with 11 positive cases missed. Sensitivity (55–57%) and specificity (64–71%) were limited for both Gemini applications, and NPV was notably low (30–31%). **Conclusion:** Neither model has yet reached sufficient maturity for independent clinical decision-making. Nevertheless, RAG-enabled NotebookLM may offer a meaningful contribution to the DC/TMD diagnostic process as a decision-support tool under expert supervision. While high specificity and PPV values support confidence in positive results, the low NPV underscores the necessity of routinely questioning negative findings.

Keywords: Large Language Model; Gemini; Notebooklm; Temporomandibular Disorders; DC/TMD